

கைவல்ய நவந்த இரண்டாவது மாநில மாநாட்டு மலர்

கோவிலூர் மடாலயம் 2016 மே மாதம் நடத்திய
கைவல்ய நவந்த இரண்டாவது மாநில மாநாட்டில்
வழங்கப்பட்ட கட்டுரைகளின் தொகுப்பு

Acc. No. 25717
R65 K0v

வெளியீடு

கோவிலூர் ஆதீனம்

ஸ்ரீ ல ஸ்ரீ மெய்யப்ப ஞானதேசிக சுவாமிகள்

கோவிலூர் மடாலயம்

கைவல்ய நவந்த இரண்டாவது மாநில மாநாட்டு மலர்

இடம்

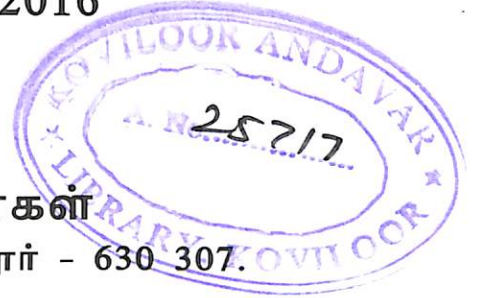
கோவிலூர் மடாலயம், கோவிலூர்-630 307.

நாள்

துர்முகி வருடம் சித்திரை மாதம் 23, 24, 25
6, 7, 8 மே மாதம் 2016

தொகுப்பு

வேதாந்த மாணவர்கள்
கோவிலூர் மடாலயம், கோவிலூர் - 630 307.

கலாக்ஷேத்திரா பப்ளிகேஷன்ஸ்

நிர்வாக அலுவலகம்:

கோவிலூர் மடாலயம்,
கோவிலூர் 630 307.

(காரைக்குடி அருகில்)

போன்: 04565 - 236846

E-mail: koviloormutt@gmail.com

விற்பனை நிலையம்:

கோவிலூர் மடாலயம்,

52, குப்பையா தெரு,

மேற்கு மாம்பலம்,

சென்னை - 33.

போன்: 044 - 24743081

முதற் பதிப்பு : அக்டோபர் 2016
பக்கங்கள் : 192
விலை : ₹200/-

சென்னையில் கிடைக்குமிடம்
கோவிலூர் மடாலயம்
52, குப்பையா தெரு,
மேற்கு மாம்பலம், சென்னை-33.
போன்: 044 – 24743081

நிர்வாக அலுவலகம்
கோவிலூர் மடாலயம்
கோவிலூர் – 630 307.
(காரைக்குடி அருகில்)
தொலைபேசி: 04565 – 236846
E-mail: koviloormutt@gmail.com

கலாகேஷத்ரா அச்சகம்
கோவிலூர் – 630 307.

கைவல்ய நவந்த இரண்டாவது மாநில மாநாட்டு மலர் வெளியீடு

பதீப்புரை

துர்முகி வருடம் சித்திரை மாதம் 23, 24, 25 (மே மாதம் 6, 7, 8) ஆகிய தேதிகளில் நடைபெற்ற கைவல்ய நவந்த இரண்டாவது மாநில மாநாட்டில் பல ஞானிகளும், ஆச்சார்யார்களும் பங்குபெற்று வேதாந்தத்தைப் பற்றி பொதுவாகவும், கைவல்ய நவந்தம் பற்றி சிறப்பாகவும் பல மேன்மையான கருத்துக்களை வெளியிட்டார்கள். மேலே சொன்ன மூன்று நாட்களும் வேதாந்தத்தின் உட்பொருளை அலசி ஆராய்ந்து நுணுக்கங்களை கண்டறிந்து தொடக்க கால வேதாந்த மாணவர்களுக்கும், முழுட்சகளுக்கும் புரியும் வண்ணமாக சொற்பொழிவுகள் அமைந்திருந்தன.

இப்படிப்பட்ட மேன்மையான கருத்துக்களை தமிழ் வேதாந்த மாணவர்களுக்கு கற்கவும், காக்கவும் இயன்ற முறையிலே அளிக்க வேண்டுமென்று பலரும் விரும்பிய காரணத்தால் இந்த மாநாட்டு மலர் கட்டுரைகள் தொகுப்பு வெளியிடப்படுகிறது.

இது உண்மையிலேயே வேதாந்த மாணவர்களுக்கு கிடைத்தற்கரிய பொக்கிஷம் ஆகும். இதை ஆச்சார்யர்களும் முழுட்சக்களும் படித்து நற்பயன் பெற வேண்டும் என்பதே நமது விருப்பம்.

இந்த மலருக்கு கட்டுரை அனுப்பித்தந்த கைவல்ய நவந்த ஞானிகளுக்கும், ஆச்சார்யர்களுக்கும் கோவிலூர் மடாலயத்தின் நன்றி உரித்தாகுக. மேற்கூறிய இரண்டாவது மாநில மாநாடு சிறக்க உதவிய அனைத்து நல் உள்ளங்களுக்கும் மடாலயத்தினுடைய மனமார்ந்த நன்றிகள். இந்த மலர் வெளிவருவதற்கு ஊக்கமும், உற்சாகமும் அளித்த கைவல்ய நவந்த பக்தர்களுக்கும் நன்றிகள்! பாராட்டுக்கள்!

இதனைத் தொகுத்து வழங்கிய கோவிலூர் மடாலய வேதாந்த மாணவர்களுக்கும், மலர் வெளியிட உதவிய அச்சகத்தாருக்கும், நிர்வாகம் கோவிலூர் மடாலயம் மற்றும் பங்குபெற்ற அனைவருக்கும் நம்முடைய நன்றிகள்.

ஸ்ரீ சற்குருநாதன் துணை.

உள்ளே...

வ.எண்

தலைப்பு

பக்கம்

	கோவிலுர் ஆதீனம் ஸ்ரீலக்ஷ்மி மெய்யப்ப ஞான தேசிக சுவாமிகளின் தலைமை மற்றும் ஆசியுரை	5
1.	அஷ்டாவக்ரர் காட்டும் அத்வைதம் - தவத்திரு பெருவெளிராமன்	13
2.	ஜீவனும் ஈசனும் - சுவாமி வேதாந்த ஆனந்தா	25
3.	கம்பனில் அத்வைதம் - கம்பன் அடிகாட்டி பழ. பழனியப்பன்	30
4.	ஸ்ரீ தாண்டவராய சுவாமிகள் சரிதம் - தவத்திரு ஜவஹர் சுவாமிகள்	36
5.	தத்துவமணி மஹாவாக்கிய ஆராய்ச்சி - மா. கந்தன்	44
6.	பஞ்சகோச விவேகம் - தவத்திரு தங்கவேல்	51
7.	சப்த பூமிகள் (எழுநிலம்) - முத்தமிழ்ப்பண்ணை பா. அரங்கராசன்	56
8.	தாயுமானவர் பாடல்களில் அத்வைதம் - பேராசிரியர் கொ. பூமிநாதன்	63
9.	சீவன்முத்தி - தவத்திரு எம். காத்தப்பெருமாள்	72
10.	விடய மண் - திரு பா. வெங்கட்ராமன்	77
11.	சாதனங்கள் இன்றி ஒன்றைச் சாதிப்பார் உலகில் இல்லை - தவத்திரு தங்கவேல்	84
12.	மாயையால் மறைக்கப்பட்ட சச்சிதானந்தம் - தவத்திரு த. சுவாமிகள்	90
13.	கைவல்ய நவநீதமும் பகவத்கீதையும் - தவத்திரு மு. கிருஷ்ணசாமி	111
14.	ஞானம் மெய்மகனே நம் ஆணை மறந்திடாதே - இல. மனோகர்சாமி	114
15.	கைவல்யம் காட்டும் ஆரோப வாதம் அபவாதவாதம் - இ.மா. சுப்பிரமணியன்	122
16.	கண்ணனுக்கு பிடித்தவர்களும் கண்ணனைப் பிடித்தவர்களும் - தவத்திரு இராதாகிருஷ்ணன்	125
17.	கீதாசாரத் தாலாட்டும் கைவல்ய நவநீதமும் - தவத்திருமதி மகாலட்சுமி	140
18.	பாரதியும் அத்வைதமும் - நீ. இரவிச்சந்திரன்	146
19.	குருவும் சீடனும் - ப.சி. இராமலிங்கம்	150
20.	சுயமாம் ஜோதி சுடருக்கு வேறு ஓர் சுடர் உண்டோ? - சாது ராஜேந்திர சுவாமிகள்	154
21.	தசமன் நீயே - S.பால்ராஜ்	163
22.	ஆன்மா முக்கியம் - புலவர் முத்து. சண்முகம்	167
23.	ஜீவன் முக்தியும் விதே முக்தியும் - திரு சீ. வேணுகோபால்	170
24.	கைவல்யம் தோன்றியது முதல் இந்நாள் வரை - கணபதி பதிப்பகம்	176
25.	சீவனைச் சிவமாக்குவோம் - கே. மாணிக்கத்தாய்	187
26.	வாழ்த்துப்பா - கவிஞர் க. கிருஷ்ணசாமி	191

கோவிலூர் ஆதீனம் ஸ்ரீலக்ஷ்மி மய்யப்ப ஞானதேசிக சுவாமிகளின் தலைமை மற்றும் ஆசீயுரை

கைவல்ய நவநீதம் மாநில இரண்டாவது மாநாட்டிற்கு வருகை தந்துள்ள அனைத்து ஞானிகள், வேதாந்த ஆச்சார்யார்கள், வேதாந்த மாணவர்கள், ஆர்வலர்கள் அனைவருக்கும் என்னுடைய அன்பு நிறைந்த ஆசீர்வாதங்கள்.

இந்த மாநாட்டின் தொடக்க விழாவிற்கு தலைமை தாங்க ஒப்புக் கொண்டிருந்த பெருமைமிகு பேராசிரியப் பெருந்தகை கிருஷ்ணசாமி நாச்சிமுத்து அவர்கள் தனக்கு வர சந்தர்ப்பம் சரி இல்லாததை தெரிவித்தபடியால் இந்த விழாவிற்கு நானே தலைமை ஏற்கிறேன்.

இந்த கைவல்ய நவநீத ஞானப் பெருநூல் 15-16வது நூற்றாண்டில் தாண்டவராய சுவாமிகளால் படைக்கப்பெற்றது. எனினும் அதனுடைய பெருமை பற்றி, 18ஆம் நூற்றாண்டில் கோவிலூர் மரபு “தமிழ் வேதாந்த இயக்கம்” தொடங்கிய பின்பு தான் உலகிற்கு தெரிய வந்தது. இதற்கு முன் கைவல்ய நவநீதம் எங்கும் படித்ததாக, பேசியதாக வரலாற்றுச் சான்றுகள் இதுவரை எதுவும் தெரியவில்லை. கோவிலூர் தமிழ் வேதாந்த மரபு இயக்கம் தொடங்கிய பின்னர் தான் கைவல்ய நவநீதம் பரப்பப்பட்டு, ஜெர்மன், ஆங்கிலம், இந்தி போன்ற மொழிகளில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. இதுவே நமக்கு கிடைக்கின்ற சான்று மூலமாக தெரிய வரும் சத்தியமான செய்தி. பெற்றவர் தாண்டவராய சுவாமிகள்; வளர்த்தது கோவிலூர் மடாலயம்.

சிருங்கேரி சங்கர மடத்திலே 14ஆம் நூற்றாண்டில் ஆச்சார்யராகவும், மடாதிபதியாகவும் இருந்த ஸ்ரீமத் வித்யாரண்ய ஞானாச்சாரியார் அவர்களிடம் நம்முடைய மரபு - முன்னோர்கள் பாடம் கேட்டார்கள். தொடர்ந்து, சுப்பிரமணிய தேசிகர், நயினார் தேசிகர், அழகப்பர் தேசிகர், வீரபத்திர தேசிகர், முத்தையா தேசிகர், உகந்தலிங்க ஞான தேசிகர், முத்துராமலிங்க ஞான தேசிகர் மற்றும் கந்தசாமி ஞான தேசிகர் (ஈசான்ய ஞான தேசிகர்) எனக் குருபரம்பரை சொல்கிறது நம் வரலாறு.

18ம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் நாகப்பட்டினம் அருகிலுள்ள பொருள் வைத்த சேரியில் நெசவுத்தொழில் செய்து கொண்டிருந்த பிரம்ம ஞானி ஸ்ரீமத் உகந்தலிங்க சுவாமிகளிடம் நம்முடைய குருமுதல்வர் கோவிலூர்

ஆண்டவர் என்று அழைக்கப்படும் முத்துராமலிங்க ஞான தேசிகரும், கந்தசாமி ஞான தேசிகரும் பாடம் கேட்டார்கள். அதனைத் தொடர்ந்து கோவிலூர் மடாலயத்திலே வேதாந்த பாடங்களை சர்வகலாசாலைப் பாடத்திட்டம் போல ஒழுங்குபடுத்தி நடத்தி வருகிறோம்.

1814ஆம் ஆண்டு இந்த திருமடத்திற்கு பூமி பூஜை ஏற்பாடு செய்திருந்த சமயம் பூஜைப்பொருட்கள் குறித்த நல்ல நேரத்திற்குள் வராமல் பதறிக் கொண்டிருந்த போது, ஒரு கன்னிப்பெண் தாம்பாளத்தில் பூஜைப்பொருட்களை கொண்டு வந்து பூஜை நடத்துங்கள் என்று சொல்லி மறைந்தாள். அப்படி திருநெல்லை அம்பாளின் பூரண ஆசீர்வாதம் பெற்று தொடங்கிய திருமடக் கட்டுமான வேலை நான்கு ஆண்டுகளில் நிறைவுற்றது. 1818ஆம் ஆண்டு திருமடம் பணி செய்யத் தொடங்கிவிட்டது. 1814ல் திருநெல்லை அருளினால் தொடங்கிய அக்னி இன்று வரை அணையாமல் இருநூறு ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக அன்னதானம் நடைபெறுகிறது. இத்திருமடத்தில் வேதாந்த தத்துவங்களை கற்பிக்கத் தொடங்கிய பின்னர்தான் வேதாந்தத் தத்துவங்கள் பாரத நாடெங்கும் அறிமுகமாகி உள்ளன.

அன்றைய காலகட்டத்தில் வடமொழியில் மட்டுமே போதிக்கப்பட்ட வேதம், வேதாந்தம் அனைத்தையும் நல்ல அழகு தமிழில் வர்ணாஸ்ரப் பாகுபாடு பாராமல் பொதுவாக்கப்பட்டது பெரிய புரட்சியே. கோவிலூர் மடாலயத்தில் ஜாதி, மத, இன வேறுபாடின்றி ஆர்வமுள்ள அனைவருக்கும் வேதம், வேதாந்தம் நல்ல தமிழிலே தெளிவாகவும், புரிந்து உணர்ந்து அனுபவிக்கக்கூடிய தரத்திலே போதிக்கப்பட்டு வருகிறது. இங்கு வேதாந்திகள் உருவானார்கள். பிரசங்கிகள் உருவாகவில்லை. இந்த தமிழ் வேதாந்த புரட்சியின் காரணமாக பல்லாயிரக்கணக்கான வேதாந்திகளையும், ஆயிரக்கணக்கான ஞானிகளையும், நூற்றுக்கணக்கான திருமடங்களையும் வளர்த்த பெருமை இந்த திருமடத்தையே சாரும். இங்கே போதிக்கப்பட்டு வரும் பதினாறு ஞான நூல்கள் - நாநா ஜீவவாதக் கட்டளை, கீதாசாரத் தாலாட்டு, சசிவன்னபோதம், மகாராஜாதுறவு, வைராக்ய சதகம், வைராக்ய தீபம், அஞ்ஞவதைப்பரணி, லட்சணாவிருத்தி, வேதாந்த சூடாமணி, கைவல்ய நவந்தம், ஈஸ்வர கீதை, விவேக சூடாமணி, பஞ்சதசி, பகவத்கீதை, பிரம்மகீதை, ஞானவாசித்தம் என்பனவாகும்.

இந்த திருமடத்தில் நல்லாட்சி புரிந்த முன்னோர்கள், 12 மடாதிபதிகள், மிகச் சிறந்த மகாஞானிகள் ஏறக்குறைய அனைவரும் வடமொழி, தமிழ்மொழி, இரண்டிலும் தேர்ச்சி பெற்ற வல்லுனர்களாக இருந்தார்கள். இந்த திருமடத்திலே துறவியர்களும், இல்லறத்தார்களும் பேதமின்றி வேதாந்தம் கற்று வந்திருக்கிறார்கள். மகா சபைகளிலே வாதங்கள் செய்து வென்று இருக்கிறார்கள். இது தொடர்ந்து அன்னதானமும், ஞானதானமும் நடைபெற்று வருகின்ற வளமான பூமி, ஞான பூமி. இதிலே, குருமுதல்வர் அவர்கள் காலத்திலே 14 வேதாந்த நூல்கள் கொண்டு மட்டுமே வகுப்புகள் நடந்து வந்தன. பஞ்சதசி நம் திருமடத்தின் இரண்டாவது

ஞானாச்சாரியரான துறவு ஆண்டவர் என்று அழைக்கப்பட்ட அருணாச்சல சுவாமிகளின் மாணவரான நித்தியானந்தம் சுவாமிகள் அவர்கள் பஞ்சதசியிலே முதல் பத்து அத்தியாயங்களையும், பின் ஐந்து அத்தியாயங்களை, வீரப்ப ஞான தேசிக சுவாமிகளின் (5 ஆவது பட்டம்) மாணாக்கரான வீர சுப்பையா சுவாமிகள் அவர்களும் எழுதி உள்ளார்கள். மேலும், லட்சணாமூர்த்தி என்ற சற்குண பிரம்மத்தினுடைய லீலா விசேசங்களையும், குண விசேசங்களையும் 108 பாடல்களாக, வேதாந்த தத்துவங்கள் அனைத்தையும் உள்ளடக்கி எழுதிய லட்சணாவிருத்தி மூன்றாம் பட்டம் கருணாநிதி சுவாமிகளால் எழுதப்பட்டுள்ளது. 108 சற்குணங்களும் அஷ்டோத்ர அர்ச்சனைகளாக பயன்படுகின்றன.

வேதாந்தப் பாற்கடலைக் கடைந்து எடுத்த கைவல்ய நவந்த வெண்ணெய் தோன்றுதற்கு மூலகாரணன், ஆதிகாரணன் தாண்டவராயர். நிமித்த காரணம், அதிஷ்டான காரணம் கோவிலூர் மடாலயம். இங்கு கூடியிருக்கின்ற வேதாந்தக் குருமார்கள், ஞானிகள், முழுட்சுக்கள், வேதாந்த தத்துவத்தைப் பேணும் ஆர்வலர்கள் அனைவரும் கருவிகள். காரியம், கைவல்ய நவந்தம் உலகெங்கும் பரவி வேதாந்தத் தத்துவங்களை எல்லா ஜீவனுக்கும் எடுத்துச் செல்வது.

நிமித்த காரணமும், அதிட்டான காரணமும் ஆகிய இத்திருமடத்தின் குருமார்கள் அனைவரும் வேதாந்த தத்துவத்தைத் தமிழில் நாடெங்கும் உலகெங்கும் பரப்புவதையே தங்கள் வாழ்நாள் நோக்கமாகக் கொண்டு தொண்டாற்றிய ஞானிகள். இது ஞானம் விளையும் பூமி. பல் ஆயிரக்கணக்கான வேதாந்திகளையும், ஆயிரக்கணக்கான வேதாந்த ஞானகுருமார்களையும் உருவாக்கிய ஊர் இது. இருநூறு ஆண்டுகளாக வேதாந்தத்தை தளர்வின்றிப் பரப்பிவரும் ஞானபீடம் இது. கைவல்ய நவந்தத்திற்கு எழுதப்பட்டுள்ள உரைகளில் மூன்று உரைகள் இத்திருமடத்தின் ஞானிகள் எழுதியவை. பெற்றவர் தாண்டவராயர். வளர்த்தது இந்தத் திருமடம் என்பதை பெருமிதத்துடன் கூறிக்கொள்கிறோம். கைவல்ய நவந்தத்தின் புகழைப் பரப்புவதில் நம் திருமடம் அடித்தளமாகவும், ஆணி வேராகவும் உயிர் நாதமாக உள்ளது.

இந்த ஞான பூமியில் கைவல்ய நவந்தம் இரண்டாவது மாநில மாநாடு நடைபெறுவது சாலப்பொருத்தமே. முதல் மாநாட்டினை நடத்துமாறு கேட்டார்கள். அப்போது அவகாசம் இல்லாதபடியாலும் மற்றைய பொறுப்புக்களின் காரணமாகவும் ஏற்க இயலவில்லை.

முதல் மாநாடு மிகச் செம்மையாக, பிரம்மாண்டமான அளவிலே பாடியநல்லூரில் ஞானிகள் ஜவஹர் சாமி, பெருவெளிராமன், தியாகராஜன், பால்ராஜ் போன்றவர்களால் மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் நடைபெற்றது. முதல் மாநாட்டில் கிடைத்த உற்சாகமான வரவேற்பும் பங்களிப்பும் தான் இந்த மாநாட்டிற்கு முக்கியக் காரணம். முதல் மாநாட்டை நடத்தி வழிகாட்டிய பெருமக்கள் அனைவர்க்கும் நம் பாராட்டுக்கள். வாழ்த்துக்கள்.

இன்றைய மாநாட்டினைத் தொடர்ந்து மாநிலம் எங்கும் நம் வேதாந்திகள் பரவியுள்ள நகரங்கள் எல்லாவற்றிலும் அடுத்தடுத்த மாநாடு நடைபெற்று தமிழகம் எங்கும் பல்லாயிரக்கணக்கான வேதாந்திகளை உருவாக்க வேண்டும் என்பதே இந்த மாநாட்டின் முக்கிய நோக்கம். இந்த மாநாடு சிறப்பாகவும் விமரிசையாகவும் பயனுள்ளதாகவும் நடைபெற அனைத்து அன்பர்களும் ஒத்துழைக்க வேண்டுகிறோம். இங்கே திருமடத்தால் இயன்ற அளவிற்கு விருந்தினர்களுக்கு வசதிகளைச் செய்துள்ளோம். ஏதேனும் வசதிக்குறைவுகள் இருந்தால் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும். சகிப்புத்தன்மை, பொறுமை என்பதே வேதாந்தத்தின் மிக முக்கிய பண்புகள். பொறுத்துக்கொள்ளுங்கள் சகித்துக் கொள்ளுங்கள். எல்லோருக்கும் எமது அன்பு நிறைந்த ஆசீர்வாதங்கள்.

என் தலைமை உரையில் இரண்டு செய்திகளை மட்டும் உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ள விரும்புகிறேன். தாண்டவராயரும் தத்துவராயரும் சம காலத்தவர்கள். ஞானத்தில் சிறந்தவர்கள். இருவரும் கம்பனைப் போல் சேக்கிழாரைப் போல சிறந்த புலவர்கள், கவிஞர்கள்.

இரு மகான்களும் பதினைந்து அல்லது பதினாறாம் நூற்றாண்டினர் என்று கருதப்படுகிறார்கள். இருவரும் ஓசை நயம், சொல் நயம், சொற்சுட்டு, பொருள் நயம், உணர்வுச் செழிப்பு, உவமை உவமேய நயங்கள், கற்பனை வளம் யாவற்றிலும் சிறந்த கவிகளைப் படைத்தவர்கள். இவர்தம் கவிதைகள் படிக்க எளியவை. புரிந்து கொள்ளவும் எளியவை.

நமக்குப் பரம்பொருள் பிரம்மவஸ்துவினுடைய கலியாண குணங்கள் பற்றித் தெரியும், மிக நீண்ட பட்டியல் இடலாம். அஷ்டோத்ரமாகக் கருணாநிதி சுவாமிகள் லட்சணா விருத்தியில் பாடியுள்ளார்கள். நாமும் சொல்லிப்பார்ப்போமே.

அகண்டன், அகர்த்தன், அக்கிரியன், அசங்கன், அக்ரோதன், அனந்தன், அபோக்தன், அப்ரமேயன், அநாமநேயன், அனாதி, அச்சுதன், அம்ருதன், அவ்வியாக்கிருதன், ஆனந்தன், ஆனந்தகீதன் - சத்தியன், சர்வக்ருன், சின்மயன், சின்மாத்திரன், சித்தன், சிவன், சாந்தன் சச்சிதானந்தன், புராணன், புத்தன், நிர்மலன், நிர்விடேசன், நிர்விகாரி நிர்ருபன், நிரஞ்சனன், நிர்க்குணன், நித்யானந்தன், நித்திய முக்தன், யதார்த்த வஸ்து, வஸ்து, விபு எனப் பலப்பல நேர்மறைப் பண்புகள், எதிர்மறைப் பண்புகளை எத்தனை வேண்டுமானாலும் நாம் சொல்ல முடியும்.

இந்தப் பண்புகள் அனைத்தையும் இணைத்து ஒரு அடைமொழி, பண்புச் சொல், விகுதிச்சொல் ஏதுமில்லாமல் கவி எழுத முடியுமா. இன்றுள்ள கவிஞர்கள் யாராலும் எழுத முடியாது என்று அடித்துச் சொல்வேன்.

நித்தியம் பூரணம் ஏகம் பரமார்த்தம் பரப்பிரம்மம் நிதானம் சாந்தம்
சத்தியம் கேவலம் துரியம் சமம் திருக்கு கூடஸ்தன் சாட்சி போதம்
சுத்தம் இலக்கியம் சனாதனம் ஜீவன் தத்துவம்விண் சோதி ஆன்மா
முத்தம் விபு சூக்குமம் என்று இவ்வண்ணம் விதிசூணங்கள் மொழியும் வேதம்.

அசலம் நிரஞ்சனம் அமிர்தம் அப்பிரமேயம் விமலம் வசனாதீதம்
அசடம் அநாமயம் அசங்கம் அதுலம் நிரந்தரம் அகோசரம் அகண்டம்
அசம் அனந்தம் அவிநாசி நிர்க்குணம் நிட்களம் நிரவயவம் அநாதி
அசரீரம் அவிகாரம் அத்துவிதம்; எனவிலக்கு ஆம் அநேகம் உண்டே.

என்று நேர்மறைப் பண்புகளை ஒரு பாட்டிலும் எதிர்மறைக் குணங்களை அடுத்த
பாட்டிலும் சொல்லிப் பிரமத்தை விளக்குகிறார்.

தத்துவராயர் ஒரு பாடலில் பிரம்மத்தின் சற்குணங்களைப் பாடுகிறார்.

"நித்தன் நிர்க்குணன் நின்மலன் நீள் ஒளிச்
சுத்தன் ஏகன் சுருதித் தொடர்பு இலான்
அத்தன் என்னையும் ஆண்டவன் அருளினன்
தத்துவன் திருத்தானை வணங்குவாம்."

ஆனால் இவர் பண்புச் சொற்களை இரண்டு இடத்துப் பயன்படுத்துகிறார்.
இறையருளைப் பூரணமாகப் பெற்ற ஒரு புலவனால் மட்டுமே இப்பாடலைப்பாட
முடியும்.

குணங்களைச் சேர்த்தும் மாற்றியும் பலமுறை முயன்று பார்த்தாலும் நம்
ஆயுள் போதாது இதனைப்போல் பாட.

அடுத்ததாக உவமை நயம்

குரு சீடனை ஏற்றுக்கொண்ட உடன் அவனைத் தன் புதல்வனாக
ஏற்றுக்கொண்டு கருணை விழியால் நோக்கி அருள்கிறான். நயனதீட்சை
அளிக்கிறார். அடுத்து அவன் சிரந்தடவி ஸ்பரிச தீட்சைக்கு பின்னர் உபதேசம்
அளிக்கத் தொடங்குகிறார். உபதேச தீட்சை - ஞான தீட்சை அளிக்கிறார்.

இதனை ஆமை - மீன் - பறவை ஆகிய ஜீவன்களின் பழக்கத்தால்
உணர்த்துகிறார். ஆமை தான் இட்ட முட்டையை தூரத்திலிருந்து கருணையோடு
பார்த்திருக்குமே அன்றி அருகில் வராது. அது போல் சீடனைப் பார்த்தவுடன்
கருணையோடு நோக்கி இன்முகத்தோடு பார்த்ததன் மூலம் அவனுக்கு நம்பிக்கை
அளிக்கிறார். அடுத்து மீன் தான் இட்ட முட்டையை அருகில் வைத்து தன்
கூரிய நோக்கால் பாதுகாக்கும். அது போல் சீடனைப் பார்த்து விழிகளாலே
கருணையுடன் நோக்கி அருள்புரிந்து நயன தீட்சை அளிக்கிறார். அடுத்து பறவை
போல் தான் இட்ட முட்டையைச் சிறகினால் அணைத்துக் காத்துக் குஞ்சு

பொரித்து வைப்பது போலச் சீடன் சிரசைத்தொட்டு ஆசீர்வதிக்கிறார். ஸ்பரிசு தீட்சையை அடுத்து உபதேச தீட்சை அளிக்கிறார். இது போல பல நுண்ணிய உவமைகளைக் கூறுகிறார்.

அன்னதன் சிசுவை ஐயன் ஆமை மீன் பறவை போலத்
தன்அகம் கருதி நோக்கித் தடவிச்சந்நிதி இருத்தி

(15)

வேதாந்தத் தத்துவ நூல்களிலே வழக்கமாகப் பல உவமைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. கிளிஞ்சலில் வெள்ளி, கட்டை மரத்தில் கள்ளன், வான்வெளியில் நீலம், கானல் நீர் போன்ற உவமைகள். இல்லாத ஒன்றை இருப்பதாகக் கருதி மயங்குகிற அஞ்ஞானத்தைக் கூறுவன.

நார் ஊடு பணியாய்த் தோன்றல் நரன் ஆகித் தறியில் தோன்றல்
நீர்ஊடு கானல் தோன்றல் நிறம்தலம் வெளியில் தோன்றல்

(27)

இவை எல்லாம் தாண்டவராயர் கவிகளில் தத்துவங்களை விளக்கப் பயன்பட்டுள்ளன. மேலும் தாண்டவராயர் தாம் கூறும் உவமைகளை வெகு அழகாக தெளிவாக பாமரனும் உணரும் வண்ணம் உரைக்கின்றார்.

“தொடர்பவம் தொலையும் என்று சொன்னதைக் கேட்ட போதே
தடமடு மூழ்கினான் போல் சரீரமும் குளிர்ந்து உள் ஆறி”

(16)

“தீராத சுழற்காற்று உற்ற செத்தைபோல் சுற்றிச் சுற்றிப்
பேராத கால நேமிப் பிரமையில் திரிவன்”

(19)

“உத்தம வெளுப்புச் செம்மை உரைத்திடு கறுப்பும் ஆகும்
சத்துவ குணத்தி னோடு ரசோகுணம் தமோ குணந்தான்”

(30)

“மரங்கள் போல் வியட்டி பேதம்,
வனம் எனல் சமட்டி பேதம்”

(44)

“படமும் நூலும்போல் செய்த பணியும் பொன்னும்போல் பார்க்கில்
கடமும் மண்ணும்போல் ஒன்றாம் காரிய காரணங்கள்”

(47)

“மதுரமாம் கட்டி சுட்ட மாப்பணி யாரம் எல்லாம்
மதுரம் ஆக்கிய அதற்கு மதுரம்தான் சுபாவம் அன்றோ?”

(75)

“பஞ்சினை ஊழித்தீப்போல் பல சன்ம விவித வித்தாம்
சஞ்சிதம் எல்லாம் ஞானத் தழல்சுட்டு வெண்ணீறு ஆக்கும்
கிஞ்சித ஆகாமியம் தான் கிட்டாமல் விட்டுப் போகும்
விஞ்சின பிராரத்தின் வினை அனுபவித்துத் தீரும்”

(103)

“ நரர்குழி பறித்து மெள்ள நாட்டிய நெடிய கம்பம்
உரம் உறக்குத்திக்குத்தி உறைப்பிக்கும் உபாயம் போலே

பரம சிற் சொரூபம் தன்னில் பற்றிய மனோ விருத்தி
தீரநிலை பெறச் சந்தேகம் தெளிதலை மொழிகின்றேனே."

(2-1)

மேலே சொல்லிய உவமைகள் தவிர இன்னும் பலப்பல காணப்படுகின்றன.

ஒரு உவமை மிகச் சிறப்பாக உள்ளது. வேறு யாரும் கூறாத உவமையாக உள்ளது.

பந்தங்களில் இருந்து விடுபட வேண்டும் என்றும் மனம் சாந்தம் அடைய வேண்டும் என்று விருப்பங்கொண்டு விவேகம், வைராக்யம், சமாதி சட்கசம்பத்து, முழுட்சத்துவம் போன்ற சாதனங்களாலும், குருவின் உபதேச ஞானத்தாலும், கருணையாலும், அதி தீவிர விசாரணையினாலும் ஞானி ஆன ஒருவன் தனக்கு ஏற்காதவை வேண்டாதவை எல்லாவற்றையும் வேண்டாம் வேண்டாம் என்று ஒதுக்கி சமாதியில் ஆழ்ந்து பிரமஞானத்தை அடைகிறான், பிரமத்தை உணர்கிறான். ஆனால் இது நாள் வரை செயல்பட்டுக்கொண்டும் பேசிக்கொண்டும் இருந்தவன் வாய்மூடி மௌனியாக மாறுகிறான். அவன் ஆன்ம உணர்வை வெளிப்படுத்த முடியவில்லை. வார்த்தைகளால் வர்ணிக்க முடியவில்லை. வாய்மூடி மௌனி ஆகிறான். அருணகிரிநாதர் சொல்வது போல் சும்மா இருக்கும் ஆன்மா ஆகிறான்.

இதனை ஒரு எளிமையான ஆனால் அருமையான உவமையால் சொல்கிறார் தாண்டவராயர்.

ஒரு பெண் திருமணமாகிக் சென்றவள் சில காலம் கழித்து ஒரு திருவிழாவிிற்காகத் தன் கணவனுடன் தாயின் ஊருக்கு வருகிறாள். அவள் திருமணத்திற்கு வர இயலாத அவள் தோழி திருவிழாக் கூட்டத்தில் உள்ள ஒவ்வொருவராகக் காட்டி இது தான் உன் கணவரா? என்று தொடர்ந்து கேட்கிறாள். இவளும் இல்லை என்று சொல்லிக்கொண்டே வந்தாள். ஒரு காலக்கட்டத்தில் இவள் கணவனையே காட்டித் தோழி கேட்கும் போது பதில் ஏதும் பேசாது நாணித் தலைகுனிந்து ஓர்க்கண்ணால் மகிழ்வோடு நோக்குகிறாள். இதனை அழகாகக் கூறுகிறார்.

தன்பதி அல்லாப் பேர்கள் தம்மை அல்லன் அல்லன் என்றாள்
அன்பனைக் கேட்ட நேரம் அவள் வெட்கி மௌனமாய் ஆனாள்
என்பது போல நீக்கி இது அன்று இது அன்று எனச் சேடித்த
பின்பரப் பிரம்மன் தன்னைப் பேசாமல் காட்டும் வேதம்

(2-9)

இந்த நேரத்தில் தடாதகைப் பிராட்டியார் புராணம் ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. மூன்று கொங்கைகளுடன் பிறந்த தடாதகைக்கு தன்னை மணக்கப்போகும் மணவாளன் தன்னைக் கண்டவுடன் மூன்றாவது மார்பகம் மறைந்து விடும் எனக் கூறப்பட்டது. சாம்ராஜ்யம் நிறுவ போர்க்களத்தில் வில்லும் அம்புமாக நிற்கும் கோலத்தில் எதிரில் போரிட வந்து நிற்கின்ற சிவபெருமானைப் பார்த்து

பிராட்டிக்கு நாணம் மிகுந்து பார்வை தாழ்க் கை வேலும் அம்பும் நழுவ ஓரக் கண்ணால் சிவனைப் பார்த்து உள் மகிழ்கிறாள். மூன்றாவது மார்பகம் மறைய, இவரே தன் மணாளன் எனத் தெரிந்து பேச நா எழாமல் வெட்கித் தலைகுனிகிறாள். ஜீவப்பிரம்ம ஐக்கியத்தில் மௌனம் ஒரு மொழியாதல் போல் இரண்டு தூய உள்ளங்களின் ஐக்கியத்திலும் மௌனம் ஒரு ஆழ்ந்த மொழி ஆவது நம் இலக்கியங்களில் காண்கிறோம்.

அதைப்போலத் தன் கணவனைக் கண்ட பெண் நாணிப் பேச மறந்து நிற்பது போல் பிரமத்தை உணர்த்த ஞானியும் பேச்சின்றி செயல் இழந்து பூரணமான ஆனந்தத்தோடு சாந்த சொரூபனாக இருப்பான் என்கிறார் தாயுமானவர்.

“பெற்றார் அனுபூதி பேசாத மோனநிலை
கற்றார் உனைப்பிரியார் கண்டால் பராபரமே”

“உரை இறந்த அன்பருள்ளது ஓங்கொளியாய் ஓங்கி
கரை இறந்த இன்பக்கடலே பராபரமே!”

என்பார்.

“யான்நோக்குங் காலை நிலன்னோக்கும் நோக்காக்கால்
தான்நோக்கி மெல்ல நகும்”.

(குறள் 1094)

“கண்ணொடு கண்ணினை நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்கள்
என்ன பயனும் இல.”

(குறள் 1100)

“அண்ணலும் நோக்கினான் அவளும் நோக்கினாள்.”

பிரம ஞானத்தைப் பற்றியும் பிரம உணர்வு, பிரம அனுபவம் பற்றியும் அருணகிரிநாதர் தனது திருச்சிராப்பள்ளித் திருப்புகழில் அழகாகக் கூறுகிறார்.

“வாசித்துக் காணொணாதது,
பூசித்துக் கூடொணாததுவாய்விட்டுப்
பேசொணாதது, நெஞ்சினா
லேமாசர்க்குத் தோணொணாதது,
நேசர்க்குப் பேரொணாதது,
மாயைக்குச் சூழொணாதது,
விந்துநாத ஓசைக்குத் தூரமானது,
மாகத்துக் கீறதானது லோகத்துக்காதியானது
கண்டு நாயேன் யோகத்தைச் சேருமாறு
மெய்ஞ்ஞானத்தைப் போதியாய்”
இனிஊனத்தைப் போடிடாது
முயங்கலாமோ?”

அஷ்டாவக்ரர் காட்டும் அத்வைதம்

தவத்திரு. பெருவெளிராமன்,
தலைவர், நன்னிலம் ஸ்ரீ தாண்டவராய சுவாமிகள்
கைவல்ய நவநீத ஞானப்பெருமன்றம், சென்னை.
செல்: 9283229840

அஷ்டாவக்ரரையும் அவர் காட்டும் அத்வைத நெறியினைப் பற்றியும் அறிவதற்கு முன்னர், அத்வைதம் என்றால் என்ன என்பதைப்பற்றி, காலத்தின் அருமை நோக்கி, சுருக்கமாக, ஒரு பருந்து பார்வையாக சற்றே விசாரணை செய்வோம்.

அத்வைதம் என்றால் என்ன? அதை அறிவதால் நமக்கு என்ன பயன்? பயனில்லாமல் யாரும் எந்தச் செயலிலும் ஈடுபடுவதில்லையல்லவா? ஆதி சங்கரர், 'ப்ரயோஜனம் அனுத்திஷ்ய மந்தோபி ந ப்ரவர்த்ததே' என்று ஓரிடத்தில் சொல்கிறார். அதாவது மந்த புத்தி உள்ளவன் கூட ப்ரயோஜனம் இல்லாத எந்த ஒரு காரியத்திலும் ஈடுபட மாட்டான் என்பதாக.

ந + த்வைதம். 'ந' வென்பது 'அ' வாக மாறும் இது 'நஞ்' ப்ரத்யயம் என்று வடமொழியில் கூறப்படும். அன்மை, இன்மை என்னும் பொருள்களோடு நிவ்ருத்தம் என்னும் பொருளும் அதற்கு உண்டு. த்வைதத்தின் நிவ்ருத்தம் அல்லது ஆரோபத்தின் நிவ்ருத்தம் அத்வைதம். ஓரிடத்தில் இல்லாதது இருப்பதாக தோன்றுவது ஆரோபம். வியாகரணப்படி, அத்வைதம் என்னும் சொல்லுக்குப் பொருள், தோற்றமாகிய ஆரோபத்தின் நிவ்ருத்தி என்பதாகும்.

வேதம் என்ன சொல்கிறது? நமக்கும் நாம் காணும் உலகிற்கும் அடிப்படை உண்மை எதுவோ அது 'இரண்டற்றது' என்றும் அதுவே நம் இயற்கை வடிவு, அதுவே இறைவன் என்றும் இதுவே அறியப்படவேண்டிய அறிவினுக்கும் அறிவு என்றும் சொல்கிறது. அந்த அடிப்படை உண்மைக்குப் பெயர்தான் அத்வைதம் அல்லது அத்வைதமான இரண்டற்ற ஒரே பொருள். இது அனைத்தையும் உள்ளிட்ட முழுமையான, அளவிடற்கரிய பெரிதினுக்கும் பெரிய பொருள் என்பதால் பிரஹ்மம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இதனை அறிந்தால் அனைத்தையும் அறிந்ததாகும். 'யஞ்ஞாத்வா நேஹ பூயோ அந்யத் ந்ஜாதவ்யம் அவசிஷ்யதே' என்கிறார் பகவான் கீதையில். ஏனெனில் இது ஒன்றே அனைத்துமாகத் தோன்றுகிறது. இதை அறிந்தால் பரமாகிய அந்நிலையையே அடைகிறான் அதாவது, 'ப்ரஹ்மவித் ஆப்னோதி பரம்' என்று தைத்ரீயம் சொல்கிறது. ஆனால் நமக்கு நடைமுறை அனுபவம் எது? பன்மையே! 'நாம்

வேறு இவ்வுலகம் வேறு; உலகில் உள்ள பொருள்கள் வேறு வேறு; நம்மையும் இவ்வுலகையும் தோற்றுவித்த ஒருவன் இருக்கவேண்டுமாதலால் அவ்வாறு தோற்றுவித்த அவனோ அவனோ அதுவோ நம்மை விட வேறு. 'இதுவே அனைவர்க்கும் பொதுவான அனுபவம். மேலும் நமக்குப் புறத்தில் உள்ள உலகை நம் ஐம்புலன்களால் தான் அறிகிறோம். ஒவ்வொரு புலனும் அதன் எல்லைக்கு உட்பட்டவைகளாக பல பொருள்களையே காட்டுகின்றன. ஆகவே பன்மை அதாவது இரண்டும், இரண்டுக்கு மேற்பட்டவையும்தான் நம் அனுபவத்தில் உள்ளது. அப்படி இருக்கும்போது நம்முடைய இந்த அனுபவத்திற்கு மாறாக இருப்புடைய பொருள் என்பது 'இரண்டற்ற ஒன்றே என்று அதாவது ஏகமேவாத்விதீயம் ப்ரம்மம்' என்று வேதம் ஏன் கூறுகிறது. இருப்பது ஒன்றே என்று கூறிவிடலாமே அவ்வாறு கூறாமல் இரண்டற்ற ஒன்று (ஏகம் ஏவ அத்விதீயம்) என்று ஏன் கூறவேண்டும். இருப்பது ஒன்று என்று சொல்லும்போதே பன்மை நிலையில் நின்றுதானே சொல்ல வேண்டியுள்ளது. ஒன்றே உள்ளது என்று சொல்பவன் ஒருவன், கேட்பவன் ஒருவன் என்பதால் இந்த த்வைத அனுபவம் உண்மையா இல்லையா என்பதைப் பற்றிய விசாரம் வருகிறதன்றோ. ஆகவே இந்த பன்மை என்பது ஆரோபம் மட்டுமே. இந்த ஆரோப த்வைதத்திற்கு சத்தியமான இருப்பு கிடையாது. இந்த த்வைதத்தை நிவ்ருத்தி செய்து கொண்டு நிற்கும் நிலையான பொருள் ப்ரம்மம் ஒன்றே சத்தியம் என்று விளக்குவதற்காகவே ஏகமேவ அத்விதீயம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

வேதமோ பொய் சொல்லாது. சரி. அவ்வாறு அத்வைதத்தை அறிவதால் நமக்கு என்ன பயன்? உண்மை பலவாகவே இருந்துவிட்டுப் போகட்டுமே. அதில் நமக்கு என்ன குறை?

உலகில் மனிதன் உள்ளிட்ட அனைத்து உயிர்களிடத்தும் இடைவிடா தேடுதல் என்பது ஒன்று உண்டு என்றால், அது தடைபடா ஆனந்தம் ஒன்றே. அதனை அடைய ஒய்வின்றி முயல்வதும் அதற்கு வரும் இடையூறுகளைத் தவிர்ப்பதற்கு தவிப்பதும் என்பதே வாழ்க்கை என்னும் சொல்லுக்குப் வரைவுப்பொருளாக (டெபனிஷன் ஆக) அமைந்து கிடப்பதைக் காணுகிறோம். நம் பண்டைத்தமிழ் நூலான தொல்காப்பியமும், 'எல்லா உயிர்க்கும் இன்பம் என்பது தானமர்ந்து வரும் மேவற்றாகும்' என்றே சொல்கிறது. 'இன்பத்தை வேண்டுவது உயிரின் இயல்பு. ஆயினும் உலகில், இன்பத்தை இடைவிடாது எந்த உயிரும் அனுபவித்ததாக சரித்திரமோ சான்றோ கிடையாது. இன்பம் துன்பம் என மாறி மாறி வந்து கொண்டே இருக்கின்றது.

இவ்வாறு எல்லா உயிர்களுக்கும் இன்பமே வாழ்வின் நோக்கமாக இருக்கின்றது என்னும் உலகியல் நிலையைக் கருத்தில் கொண்டு, வேதமானது, 'நீ இப்போது கொண்டுள்ள இந்தப் பன்மை உணர்வோடு கூடிய வாழ்க்கைதான் சத்தியம் என்னும் நிச்சயத்தோடு நீ வாழும் வரை உன் துன்பத்திற்கு முடிவோ, இடையறா இன்பத்தின் அடைவோ உனக்கு சாத்தியமில்லை' என்று சொல்கிறது. ஆகவே அத்விதீயமான உண்மைப்பொருளைப் பற்றி அறிவது ஒன்றாலேயே

நிரந்தர துன்பநீக்கமும் இன்பத்தின் அடைவும் ஏற்படும் என்பதே வேத முடிவு' என்பதாக ஆகிறது. இவ்வாறு அறியும்போது பிறப்பு, இறப்பு என்னும் சம்சாரச் சுழற்சியும் அறுபட்டு விடுகின்றது.

பிறப்பு என்பதே ஓயாத இன்பத்தேடலுக்கு அத்தியாவசியமான உடம்பைப்பெறுதல் என்பதேயாகும். தேடித்தேடி, தற்காலிகமாக விட்டு விட்டு அனுபவித்து, அந்த அனுபவத்தில் நைந்து போன உடலை உகுத்துவிட்டு புதியதோர் உடலைத் தேடிப் புறப்படுவதே இறப்பு எனப்படுகிறது. இவ்வாறு மீண்டும் மீண்டும் இன்பம் துய்த்தலுக்கு ஏதுவான வலிமையான உடலைப் பெறுவதும் ஓய்ந்து போன உடலை விடுவதும் ஆகிய சம்சாரச் சுழற்சியும் உண்மையாகிய ஒரே பொருளை அறிவதால் நீங்கிவிடுகின்றது என்கிறது வேதம்.

நமக்கு, பசி தாகம் வியாதி, மானம், அவமானம், பொருள் சேர்த்தல் இழத்தல் எனத் துன்பம் பலவகைகளில் வருகின்றது. இந்தத் துன்பத்தை அனுபவிப்பது யார்? நாம் தான். அதாவது நாம் என்று கருதிக் கொண்டிருக்கும் நம் உடம்பும் மனமும் தான். 'நம் உடம்பும் நம் மனமும்' என்று சொல்லும் போதே இந்த உடம்பையும் மனத்தையும் உடையவனாக வேறு ஒரு நாம் இருப்பது போல் சற்றே மனதினில் உதிக்கும் பின்னர் மறையும். அதனைப்பற்றி முழுமையாகவும் தெளிவாகவும் தற்போது தெரியாவிட்டாலும், அப்படி ஒரு நாம் இருந்துதான் ஆகவேண்டும் என்னும் அளவில் அறிவு பூர்வமாக நம்மால் ஏற்றுக் கொள்ளமுடிகிறது. அந்த 'நாம்' தான் ஆத்மா என்று வேதாந்தம் சொல்கிறது. ஒவ்வொருவருக்கும் தனித் தனியாக உடம்பு ஒன்று கண்கூடாக காணப்படுவதால் ஒவ்வொருவருக்கும் ஆத்மா என்பதும் வேறு வேறாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்று நாம் நினைக்கிறோம். ஆனால் வேதமோ, அந்த நாமாகியே அதுவே அத்வைதமான, இரண்டற்ற ஒரே பிரம்மம் என்றும், அதுவே எல்லோருக்குமான பொதுவான உண்மைப்பொருள் என்றும், உடம்பை முன்னிட்டுக் காணும்போது ஆத்மா தனித்தனி போல் தோன்றுவது காட்சிப்பிழை என்றும் சொல்கிறது. எவ்வாறு ஒரே சூரியன், சற்று நேரத்தில் ஆவியாகி மறையப்போகும் பல்லாயிரக்கணக்கான நீர்த்துளிகளில், முழுமையான பல சூரியர்களாக காணப்படுகின்றதோ அதுபோல ஒரே ப்ரம்மம் பல உடம்புகளில் பல ஆன்மாக்களாக காணப்படுகின்றது. அவ்வாறு தவறாக நாம் அறிவதற்குக் காரணம் அநாதியாக நம்மில் கரந்து உறையும் அவித்தையே என்றும் அது சொல்கிறது.

அது சரி. நமக்கு இந்த உடம்பு எவ்வாறு வந்தது. அது இறைவனுடைய நியதியின் படி வந்தது. நாம் முன் செய்த வினைகளின் விளைவாக வந்த புண்ணிய பாவங்களை அனுபவிக்க இறைவன் நியதியின்படி நமக்கு உடம்பு கொடுக்கப்படுகிறது. பிறக்கும் உயிர்கள் புண்ணிய பாவங்களை அனுபவிப்பது மட்டுமில்லாமல் மேலும் மேலும் கர்மாக்களை செய்து மீண்டும் மீண்டும் பிறக்கின்றன. இக்கர்மாக்கள் அனைத்தும் உடம்பாலும் மனத்தாலும் செய்யப்படுகின்றன. ஏன் மனிதன் செயல்களில் ஈடுபடுகிறான்? காரணம் ஆசை.

ஆசை ஏன் உயிர்களுக்கு ஏற்படுகிறது? உலகில் நமக்கு வேறாக இரண்டாவது பொருள் இருக்கின்றது என்ற எண்ணமே ஆசைக்கு வித்து. நம் மீதே நமக்கு ஆசை ஏற்படுவதில்லையே. நமக்கு வேறாக வஸ்துகள் இருக்கின்றன என்று நாம் கருதும் வரை, அதாவது பன்மை உணர்வான த்வைத பாவனை உள்ளவரை நாம் முழுமையானவர்கள் அல்ல என்னும் உணர்வு இருப்பதால் நமக்கு அந்நியமாக இருக்கும் வஸ்துக்களை நம்மோடு இணைத்துக் கொண்டு நாம் முழுமை பெற வேண்டும் என்னும் விழைவு கொள்கிறோம். தற்போதுள்ள இந்த நம் உணர்வு நிலையோடு, அனைத்தையும் உள்ளிட்டதாகிய பூரண நிலையை நோக்கும் போது, நாம் குறையுடையவர்களே. இந்த அடிப்படை குறையுணர்வை நீக்கும் முயற்சியே ஆசை அல்லது அவா என்றும், (ஒன்றினை அவாவி நிற்றலால் அவா) அந்த ஆசையின் வழி எழுவதே கர்மங்கள் என்றும், ஆசைகள் உள்ள வரை கர்மங்களும் அதன் விளைவாக புண்ணியமும் பாவமும் உண்டாகும் என்றும், இப்புண்ணிய பாவத்தை அனுபவிப்பதற்கு உடம்பு அவசியம் என்பதால் அதனை பெறுதலாகிய பிறவிகள் தோன்றுகின்றன என்றும் சாத்திரங்கள் பேசுகின்றன.

திருவள்ளுவப்பெருமானும், 'அவா என்ப எல்லா உயிர்க்கும் எஞ்ஞான்றும் தவாப்பிறப்பீனும் வித்து' என்றே கூறுகிறார். அவா உள்ளவரை தவறாமல் பிறப்புண்டு என்று ஆணித்தரமாகக் கூறுகிறார். ஆசையினால் பிறவி; பிறவியினால் துன்பம் எனின், பிறவி வராமல் இருக்க ஆசையை விடவேண்டும். எப்போது ஆசையை விடுவோம். எல்லாப் பொருள்களையும் அடைந்துவிட்டால் ஆசை போகும். அது சாத்தியமா. ஆனால் புத்தியினால் அப்பொருள்களில் எதுவும் நமக்கு அந்நியமில்லை. அவைகள் எல்லாமும் நாமே, நமக்கு அந்நியமாக நம்மை முழுமைப்படுத்த வேறு ஒரு பொருள் நமக்கு வேண்டியதில்லை; ஆகவே நமக்கு 'எதுவும் வேண்டாம்' என்னும் உணர்வு அறிவுபூர்வமாக எப்போது எழுகின்றதோ அப்போதே ஆசைகள் அனைத்தும் அஸ்தமித்து விடும். ஆசைகள் அற்ற நிலையில் வினைகள் நிகழினும், நோக்கம் இல்லாமையினாலும் வினைகளுக்கான பயன்களை உதாசீனப்படுத்தி விடுவதாலும் அவற்றின் விளைவான இன்ப துன்பங்களை அனுபவிக்க உடம்பு தேவைப்படாது ஒழிகின்றது. இந்நிலையில் பிறப்பிற்கான வித்து முளைக்க வழியின்றி நசித்து விடுகிறது.

இதனையே வள்ளுவரும் 'வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை மற்றது வேண்டாமை வேண்ட வரும்' என்று கூறினார். மனிதன் வாழ்வில் எதையாவது அடையவேண்டும் என்று கருதினால் (புருஷார்த்தம் எனக் கொண்டால்) மீண்டும் பிறவாமையாகிய வீடுபேற்றினையே அவன் வேண்டவேண்டும் என்கிறார். அது எப்போது கிடைக்கும் எனின் 'எனக்கு எதுவும் வேண்டியதில்லை' எனும் நிறையுணர்வு எழும்போதுதான் பிறவாமையாகிய அவ்வீடு பேறு கிட்டும் என்று கூறுகிறார்.

இவ்வாறாக, அத்வைதக் கோட்பாடு என்னவெனின், முக்காலத்திலும் இருக்கின்ற, நிலைபேறுடைய பொருள், இரண்டற்ற ஒன்றே என்றும் அந்த ஒன்று நீயே என்றும் நீ என்றும் பூரணமானவன் என்றும் கூறுகிறது. உனக்கு வேறாக

பொருள்கள் இல்லவே இல்லை எனவும் அது அறுதியிட்டுக் கூறுகிறது. நீ நான், அவன் அவள் அது எனப்பன்மை இருப்பது போல் தோன்றுகிறதே என்றால் அவை வெறும் தோற்றம் மட்டுமே ஒழிய, முக்காலத்திலும் நிலைபேறுடைய உண்மைப்பொருள் அல்லவென்றும், மாற்றமாம் வையகத்தின் வெவ்வேறாய் வந்தறியப்படும் ஒரே பொருள்தான் அவ்வாறு அறியாமை வசப்பட்ட உயிர்களுக்கு பலவாகத் தோன்றுகிறது என்றும் கூறுகிறது. உனக்குப் புறம்பாக உலகமும் பிற உயிர்களும் இருப்பதுபோல் தோன்றும் வரை, இவை அனைத்தையும் உருவாக்கும் ஒருவனாக இறைவன் என்று ஒரு பொருளும் உண்டு. ஆயினும், நீ முறையாக ஆராய்ந்து அறிந்தாயாயின் இவை அனைத்திற்கும் ஆதாரமாக முக்காலத்திலும் அனைத்தையும் வியாபித்து நிற்பது ஒரே பொருள்தான் என்றும் அதுவே இறைவன் அல்லது பிரம்மம் என்றும் அந்தப் பிரமத்தை விட நீ வேறன்று என்று அறிவாய் எனவும் உறுதிபடக் கூறுகிறது.

இவ்வாறு நம் அத்வைதமான முக்கால இருப்பு நிலையை ஐயமற அறிவதே அறிவிற்கெல்லாம் அறிவான பேரறிவு. அந்த பேரறிவினின்றும் விளையும் முழுமை உணர்ச்சியே அனைத்தையும் அடையப்பட்ட நிலையில் அனுபவிக்கப்படும் நீங்காத ஆனந்தத்தின் உறைவிடம் என வேதாந்தம் கூறுகிறது. இந்த 'அறிவு உடையரே எல்லாம் உடையார்' அதாவது முழுமையானவர் என்று வள்ளுவரும் கூறுகிறார்.

நமக்கு அந்நியமாக நம்மை அடக்கி ஆள நமக்கு வேறாக ஒரு பொருளும் இல்லாததால் அதுவே பயமற்ற அபயநிலை ஆகிறது. இருமை உணர்வுதான் பயத்திற்குக் காரணம் 'த்விதீயாத்வை பயம் பவதி' என்று சாந்தோக்யம் கூறுகிறது. இந்த இரண்டற்ற ஒன்றேயான நம் இயல்பு நிலைதான் பந்தமற்ற வீடுபேறு.

இந்த அத்விதீய நிலையே அன்பு நிலையும் ஆகும். அன்பும் அத்வைதமும் ஒன்றே. அன்புநிலையில், பிரிவுணர்ச்சியோடு கூடிய வேறுபாடுகள் அனைத்தும் மறைந்து, பொதுமையான ஏகத்துவ உணர்வில் எவ்வுயிரும் தம்முயிர் போல் கண்டு உணரப்படுகின்றது. இவ்வாறான வேற்றுமை 'அன்மை' உணர்வே 'பு' என்னும் பண்பு விசுதி பெற்று தமிழில் 'அன்பு' என்று அழைக்கப்படுகிறது. வேற்றுமை அற்றது, அன்பு எனும் பூரணநிலை. பூரணநிலையே இறைநிலை. இறைநிலையே சிவம். எனவேதான் சிவமும் அன்பும் வேறு வேறு என்று என்று அறுதியிட்டுக் கூற திருமுலரும் 'அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலார் என்றும் அன்பே சிவம், சிவமே அன்பு, இரண்டும் ஒன்றே என்றும் கூறி அத்வைதமே அன்பு நிலை என்பதை உறுதிப்படுத்துகிறார். இவ்வாறு ஆன்மாவின் ஒருமைப்பாட்டை உணர்த்தும் அன்பு நிலையே ஆன்மாவின் உண்மை நிலை. அவ்வான்மா ஏகம் என்று உணர்ந்து ஒழுகுவதே ஆன்மீகம் என்பதின் அடிப்படையாக அமைகிறது.

இதுவே, அத்வைத தத்துவத்தை அறிவதால் பெறப்படும் பெரும் பேறு அல்லது பிரயோஜனமாகும். செயல்கள் அற்ற சாந்தம் நிறைந்த இப்பேரானந்த அடைவினை விட வேறு என்ன பிரயோஜனம் இருக்கமுடியும்.

இக்கருத்தையே வள்ளுவரும், ஓர்ந்து உள்ளம் உள்ளது உணரின் ஒருதலையாப் பேர்த்து உள்ள வேண்டா பிறப்பு' என்று கூறினார். ஓர்ந்து, அதாவது மேலோர் காட்டிய நூல்வழி சுருதி, உக்தி, அனுபவம் வாயிலாக ஆய்ந்து, 'உள்ளது உணரின்' அதாவது, உள்ளது ஒன்றே என்று ஐயமற உறுதியாக (ஒருதலையாய்) உணரின், அவ்வாறு ஆய்ந்து தெளிந்தவனுக்கு மீண்டும் பிறப்பு உண்டு எனக் கருத வேண்டாம் எனக் கூறுகிறார். இங்கு மெய்ப்பொருள் என்பது ஒன்றே என்னும் அவருடைய கருத்தை நுண்மையாக ஊகித்து அறியும் வகையில், 'உள்ளவை' என்று பன்மையில் கூறாமல், அதாவது பதி பசு பாசம் போல உண்மைப்பொருள்கள் பல எனக் கருத இடம் கொடாமல் ஒருமைச்சுட்டாக, 'உள்ளது உணரின்' என்றார். இந்த 'உள்ளது' என்று ஒருமையில் பெருமான் கூறுவதே வேதாந்தம் கூறும் 'இரண்டற்ற ஒன்றாகிய அத்வைதம்' ஆகும். இவ்வாறு உண்மையைக் காண்பதுவே மாசறு, (குற்றமற்ற) காட்சி,, அக்காட்சியே பன்மை உணர்வென்னும் மருளாகிய அறியாமை இருளை அகற்றி, நிலைத்த இன்பத்தை தரும் எனக் கூற 'இருள் நீங்கி இன்பம் பயக்கும் மருள் நீங்கி மாசறு காட்சியவர்க்கு' என்று கூறுகிறார்.

அறம் பொருள் இன்பம் என முப்பால் பாடிய திருவள்ளுவர், பரிமேலழகர் கூறியாங்கு, வீடு என்பது சிந்தையும் மொழியும் செல்லா நிலைமைத்தாகலின் துறவற வகையான் கூறப்படுவதல்லது காரணவகையான் கூறப்படாமையின் வீட்டினைப் பற்றி விதந்து ஒதவில்லை என்பது உண்மையாயினும், பிறப்பறுக்கும் வீடுபேறே பிறந்த மனிதனின் முடிவான குறிக்கோள் (அதாவது புருஷார்த்தம்) என்பதை ஆங்காங்கு நாம் உய்த்துணரும் வண்ணம், மேற்கண்டாங்கு பல பாக்களில் கூறி, அவர் வகுத்துக்கொடுத்த முப்பாலில் கண்ட கோட்பாடுகளை தப்பாமல் கைக்கொண்டு ஒழுகின், வீடு என்பது அவனைத் தேடி வரும் என்பதால் வீட்டினை விரித்து ஒதாது விட்டார் என்றும் நாம் கருதலாம். இது இவ்வளவில் நிற்க.

இப்போது அஷ்டாவக்ரரைப்பற்றியும் அவர் பாடியதாக கருதப்படும் 'அஷ்டாவக்ர கீதை' என்னும் நூலுள் காணப்படும் செய்திகளைப் பற்றியும் சற்றே சிந்திப்போம். அஷ்டாவக்ரரைப்பற்றிய ஒரு வரலாற்றுக் குறிப்பு வேதாந்த உலகில் அவருடைய தனிச்சிறப்பைக் காட்டுகிறது. அவருடைய தந்தை ஒருசிறந்த வேதவிற்பன்னர் பெயர் - ககோளர், தாய்:சுஜாதா. அவர் கருவிலேயே ஞானத்திரு அமைந்தவர். ஒருநாள் இரவில் தந்தை வேத பாடத்தை ஓதிக்கொண்டிருக்கும் போது தந்தை தவறாக உச்சரிப்பதை கருவில் இருந்தபடியே கேட்டு, "தவறு, தவறு" என்று குரல் கொடுத்தார். தந்தை, தான் குற்றம் சாற்றப்படுவதை கேட்டு கோபம் மேலிட, "எண் கோணங்களுடன் பிறப்பாய்" எனச் சபித்துவிட்டார். அதனால் அவர் அஷ்டாவக்ரர் எனும் பெயர் பெற்றார்.

அவன் பிறப்பதற்கு முன்பே, தந்தை / ககோளர் / பொருள் வேண்டி சனகர் அரண்மனை சென்றார். அங்கே வந்தி என்னு அரச குருவிடம் வாதத்தில் தோற்று அவரால் சிறையில் அடைக்கப்பெற்றார்.

பல்லாண்டுகளுக்குப் பிறகு தன் 12ம் வயதில் தாயிடமிருந்து தந்தையின் நிலை பற்றி அறிந்து தன் தாய்மாமன் சுவேதகேதுவுடன் அரசன் அரண்மனைக்கு வந்தியோடு வாதிக்கச் செல்கிறார்.

அவையில் நுழையும் போது அவருடைய கோணல் நடையைக் கண்டு, அங்கிருந்த அனைவரும் “கொல்” லென்று சிரிக்கின்றனர். சிரிப்பலை ஓய காத்திருந்து, அஷ்டாவக்ரர் தான், “கொல்” என்று சிரிக்கிறார். அரசன் கேட்கிறார். அவர்கள் சிரித்தது (ஏளனம் என்பதால்) தவறுதான் ஆயினும் அதற்கு தங்கள் கோணல் நடையைப் பார்த்த காரணம் இருந்தது. ஆனால் தாங்கள் சிரித்த காரணம் என்னவோ? என வினவ, அஷ்டாவக்ரர், “அரசே தங்கள் அவை ஞானியர்களால் மட்டுமே நிறைந்தது எனக் கருதியிருந்தேன். ஆகவே அவர்கள் நான் அரங்கில் நுழைந்த போது என் உடலை நோக்காமல், உள்ளுறையும் ஆன்மாவை மட்டுமே நோக்கியிருக்க வேண்டும். அவ்வாறின்றி, செருப்புத்தைப்பவர்கள், தன்னிடம் வருபவர் முகத்தைப் பார்க்காமல் காலில் உள்ள செருப்பை மட்டுமே நோக்கும் நினைவு வரவே தங்கள் அவையை அலங்கரிப்பவர்களும் அத்தகையோரோ என்னும் ஐயம் வந்தது. அதன் காரணமாகவே என்னிடம் சிரிப்பு எழுந்தது என்றார். அவையோரும் அரசனும் வாயடைத்து நின்றனர். பின்னர் வாதில் வந்தியையும் வென்று தன் தந்தையை சிறை மீட்டார். தந்தை ககோளர் “தம்மின் தம்மக்கள் அறிவுடைமை மன்னுயிர் மாந்தர்க்கெல்லாம் இனிது” என்று வள்ளுவர் கூறியாங்கு மகிழ்ந்து, தான் முன்னிட்ட சாபத்திற்கு வருந்தி அதனைத் திரும்பிப் பெறும் வகையில் அஷ்டவக்ரரை “சமங்கா” நதியில் மூழ்கச் செய்து, அவர் மூழ்கி எழும் போது கோணல்கள் அனைத்தும் நீங்கி, நல்ல உடலமைப்புடன் வெளிவந்தார்.

வேதாந்த நூல்களை சாதனா அவஸ்தா, சித்தாவஸ்தா என்னும் இரு பிரிவுகளுக்குள் அடக்குவர். 1. முழுட்சுக்கள் படிப்பதற்கு உரியது சாதனாவஸ்தா நூல்கள். 2. பரோட்சஞானமாகவாவது தன்னிலை உணர்ந்தோர், மீண்டும் விசாரணையில் ஈடுபட வேண்டா நிலையில் உள்ளோர், சிரவணம், மனனம் நிறைவுபெற்று, நிதித்யாசனம் மட்டும் வேண்டுவோர், அபரோக்ஷமாக தன்னை உணர்ந்தும் ப்ராரப்தவசத்தால் நூல்களைப்படிப்போர், எழுதுவோர் பேசுவோர் போன்றவர்கள் கண்ணுறுவதற்கு உரியமை சித்தாவஸ்தா நூல்கள்.

இவ்வாறு நோக்குவோமானால் கோவிலூர் மரபு பாடத்திட்டத்தில் உள்ள நாநாசீவவாதக்கட்டளை தொடங்கி பிரம்ம கீதை ஈறாக உள்ள பதினைந்து நூல்களும் சாதனாவஸ்தா வகை நூல்களைச்சாரும் எனலாம். கடைசி நூலான ஞானவாசிட்டம், மேற்கண்டோர்க்கும், ஞானியர்க்கும் உரிய சித்தாவஸ்தா நூலாகும். அங்கு தத்துவ விசாரணைக்கு இடமில்லை. ஆன்மானுபவம் திடப்படுவதற்காக பல்வேறு கதைகளின் வாயிலாக அந்த அனுபவ நிலை உணர்த்தப்படுகின்றது. அவை நிதித்யாசனத்திற்குப் பயன்படுபவை.

மேலும், தஞ்சமாம் குருவும் சொன்ன தத்துவ வழிதப்பாமல் பஞ்சகோசமும் கடந்து பாழையும் தள்ளி, உள்ளில் கொஞ்சமாம் இருப்பும் விட்டு, கூடஸ்தன் பிரம்மம் என்னும் நெஞ்சமும் நழுவி, ஒன்றாய் நின்ற பூரணத்தைக் கண்டு, அனுபவானந்த வெள்ளத்தழுந்தி, அகண்டமாகி, தனு கரணங்களாதி சகலமும் இறந்து, சித்தாய், 'நீ நான்' என்று இரண்டில்லாமல் நிறைந்த பூரணமாய், எங்கும் தெளிவாகத் தன்னைக் கண்ட ஞானிக்கு, பல சன்ம பழக்கத்தால் விபரீதம் மட்டும் தடையாக நின்று அனுபவம் உறைத்திடா நிலையில் சித்தம் ஏகாந்த தெரிசனம் செய்ய பயன்படும் நூல்களே சித்தாவஸ்தா நூல்கள் எனினும் ஒக்கும். அவற்றில் தலையாயது அஷ்டாவக்ர கீதை. அஷ்டாவக்ரர் ஜனகர் ஆகிய இரு பெரும் ஞானியர்க்கிடையில் நடந்த குரு சிஷ்ய சம்பாஷனையாக இந்நூல் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. சித்து நான் நிறைந்தேன் எனும் திடம் மறவாதிருக்கவேண்டுவோர் அவசியம் கற்க வேண்டிய நூல் இது.

அஷ்டாவக்ரரின் நறுக்குத்தெரித்தாற்போல் அமைந்துள்ள வாசகங்கள், வேதாந்தக் கல்வியின் ஆரம்பநிலையில் உள்ளோர்க்கும், பக்குவம் இல்லாதோர்க்கும் அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தால் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. பசும்பாலை மட்டுமே சீரணிக்க வலிமையுள்ள குழந்தைக்கு பாதாம் பாயசம் புகட்டுவது போல் ஆகிவிடும். சீடனுடைய 'இயற்கை குணம் சோதித்து முன்னே, பின்னை யாவையுமாம் பிரம்மம் நீ என்னல் வேண்டும். வியப்புறு போகத்தாசையில் உழல்வார்க்கு இவ்வாறு ('நீயே பிரம்மம்' என்று எடுத்த எடுப்பில்) ஓதில் அவனை மீளாத தீ நரகில் வீழ்த்ததாகும் என்னும் ஞான வாசிட்டத்தின் கூற்று அஷ்டாவக்ர கீதைக்கு முற்றிலும் பொருந்தும்.

சனகனைப்போல் சமாதி நிலையில் நின்று சம்சாரத்தை எதிர்த்து சமர் புரிவோர் சமத்துவமான தன்னிலையில் ஊன்றி நிற்க உதவும் நூல் இது.

இந்நூலில் விரிவான விசாரங்கள் இல்லை. நாம் வாழும் வாழ்க்கைக்கும், தோன்றும் உலகிற்கும் பின்னால் சலனமற்றுத் திகழும் பேருண்மையில் மட்டும் நாட்டத்தை வைக்கும் நிலையில் அஷ்டாவக்ரரின் உபதேசங்கள் அமைந்துள்ளன. சகுணோபாசனை நிறைந்த உருவ வழிபாட்டிற்கு இங்கு இடமே இல்லை. வேறு பல அத்வைத நூலாசிரியர்கள் போல் அஞ்ஞானம் மாயை முதலியவற்றோடு, தற்காலிக சமரசம் கூட செய்துகொள்ள அவர் தயாராக இல்லை.

அத்வைத அனுபவத்தின் உச்சியில் நின்று கொண்டு உலகம், ஜீவன், மாயை, ஈஸ்வரன் எனும் உடல் சார்ந்த கற்பனை விளக்கங்களை கடுகளவும் கருத்தில் கொள்ளாமல் எங்கும் நிலைத்துள்ள பேருணர்வு நிலையை மட்டும் மையமாக வைத்து, பேசுகிறார் அஷ்டாவக்ரர்.

அவர் தன் சுய அனுபவத்தில் வடித்தெடுத்த வைர ஊசி போன்ற வார்த்தைகள் நம் உள்ளத்தை ஊடுருவி கண நேரத்தில், கற்பகோடி ஆண்டுகளாக அங்கு உறைந்து கிடந்த கரிய அஞ்ஞான இருளை, பரிதி

முன் பனியென துவம்சம் செய்து, அலைகள் அற்ற அமுதப் பெருங்கடலில் மிதக்கும் நமக்கே உரிய நம்முடைய அழகிய சிம்மாசனத்தில் நம்மை மீண்டும் அமர்த்துவதை உணரலாம். இவ்வனுபவத்தின் முன், எம்மொழிச் சொற்களும் தன் இயலாமையை உணர்ந்து தலை குனிந்து மௌனித்து விடும். உடம்பு, மனம், புத்தி இத்தியாதிகளின் துணையினால் மட்டுமே சீவித்திருக்கும், உலகம், உயிர்கள் ஆகிய பன்மைப் பகட்டுகளும், அதன் காரணமாக எழுகின்ற துவைத பாவனையில் துளிர்க்கும் எண்ணங்கள், உணர்ச்சிகள், செயல்கள், நன்மை தீமை முதலிய கோட்பாடுகளையும், தன் சொற்களால் கூட தீண்ட விரும்பாமல், அனைத்தும் கடந்த ஆன்மப்பேரானந்த நிலையை மட்டுமே, அவர் நம் அங்கையில் நெல்லியாக காட்டும் திறன் ஒப்பிடற்கரியது. ஆண்டாண்டு காலமாக நாம் அருமையாகப் போற்றிப் பாதுகாத்து வந்த, 'நான், எனது' என்னும் நம் மேலாடை, கீழாடைகள், நாம் அறியாமலேயே நம்மைவிட்டு நழுவ, நம் உடலற்ற நிர்வாணநிலை மின்னல் போல் தோன்றி மறைவதை அனுபவிக்கலாம். எங்கே 'நான்' இல்லையோ அங்கு மோட்சம். எங்கு நான் இருக்கிறதோ அங்கு பந்தம் இருக்கிறது என்னும் கூற்றாக, 'யதா நாஹம் ததா மோட்சம் யதா அஹம் பந்தனம் ததா' என்று மிக எளிமையாக, அலட்சியமாக, கேட்டா கேள் கேட்காவிட்டால் போ. இதுதான் உண்மை, இதுமட்டும்தான் உண்மை என்று கூறுவது போல சொல்லிக் கொண்டே போகிறார்.

மெய்ப்பொருள் என்பது ஒன்றே என்பதை, தர்க்க முறையில் நிரூபிக்க அவர் எந்த முயற்சியும் எடுக்கவில்லை. மாறாக, அது வீண்வேலை என்று கருதியோ என்னவோ, அவ்வொன்றாகிய மெய்ப்பொருள் நாமே என்பதை, நம்மையே அனுபவிக்க வைத்துவிடுகிறார். இதுவே இந்நூலின் சிறப்பு.

ஸ்ரீ ரமணபகவான் 'ஐயே அதிகலபம் ஆன்மவித்தை ஐயே அதிகலபம்' என்று பாடுவதின் எதிரொலியை அஷ்டாவக்ர கீதையிலும் கேட்கலாம். ஆனால் ஸ்ரீ ரமணர் கூறுவது போல், 'நான் யார்' என்னும் எளிய விசாரணையின் உடனடிப்பயன், பலவகை சாதனைகளால் சித்த சுத்தி பெற்று ஆசையெனும் ஈரப்பசை அற்ற இலைச் சருகுபோல் பக்குவமடைந்த சீடனுக்கே கிட்டும் என்பதுபோல அஷ்டாவக்ரரின் சொற்களாகிய தீப்பொறிகளும் அத்தகைய பக்குவிகளுக்கே பன்மை உணர்வை பஸ்மமாக்கி ஒருமையில் ஒன்றவைக்கும்.

தன்னிலை உணர்ந்த ஞானி எப்படியிருப்பான் என்றும் வர்ணனை செய்கிறார் அஷ்டாவக்ரர். இது, ஒரு சீவன்முத்தனை நாம் எடை போடுவதற்காக அல்ல. அனுபவ நிலையில் நாம் எங்கு நிற்கிறோம் என்று நம்மை நாமே எடை போட்டுப் பார்த்துக்கொள்வதற்காகவே அவ்வருணனை.

"அன்றாட விவகாரத்திலும், சாந்தம் நிறைந்த ஞானி, சுகமாக அமர்ந்திருக்கிறான், சுகமாக தூங்குகிறான், சுகமாகவே நடமாடுகிறான், சுகமாகவே பேசுகிறான், சுகமாகவே சாப்பிடுகிறான். உலகோர்க்கு துன்பம்

வருவது போல் இவனுக்கும் துன்பம் நேரினும் இவன் உலகோர் போல் துவள்வதில்லை. பரந்த, நீர் நிறைந்த ஏரி அலையற்றிருப்பதுப்போல் சலனமற்று ஞானஒளி வீசும் முகத்துடனே காணப்படுகிறான். எக்கருமங்களையாவது அவன் ஆற்றவேண்டி நேர்ந்தால், அவற்றை செய்வதிலும் தவிர்ப்பதிலும் வேட்கையற்று, சுகமாகவே அக்கருமங்களை ஆற்றுகிறான். உலகியல் வேட்கையற்று, சுகமாகவே அக்கருமங்களை ஆற்றுகிறான். உலகியல் நோக்கில் இருப்பு, இருப்பின்மை என்னும் இரண்டிற்கும் அப்பாற்பட்டவானாகி, நிறைமனத்தோனாகவும், ஆசையின் பிடியிலிருந்து விடுபட்டவனுமாகவும் உள்ள இந்த ஞானி, உலகோர் பார்வையில் கர்மங்களை ஆற்றுபவனாக காணப்படுகிறானேயன்றி தன்னிலையில் எக்கருமமும் செய்யாதவனாகவே இருக்கிறான். இவை போல் இன்னும் பலப்பல வரை வரிகள். அவற்றுள் மேலும் சில பாக்களைப் பார்ப்போம்.

கதம் ஞானம் ஆப்னோதி கதம் முக்திர் பவிஷ்யதி /
வைராக்யம் ச கதம் பராப்தம் மதத் ப்ரஹ்மி மஹ்ரபோ //

(பெருமானே ஞானம் எவ்வாறு அடையப்பெறுகிறது? முக்தி எவ்வாறு ஏற்படுகிறது. வைராக்யத்தை அடைவது எவ்விதம்? அருள் கூர்ந்து இதனை எனக்கு விளக்கி அருளுங்கள்)

முக்திம் இச்சளி சேத் தாத விஷயான் விஷுவத் த்யஜ/
ஷுமா ஆர்ஜவம் தயா தோஷ சத்யம் பீயுஷுவத் பஜ//

(மகனே, முக்தியை உண்மையிலேயே இச்சிப்பவனாக இருந்தால், விஷயங்களை விஷமெனத்தள்ளு. பொறுமை, நேர்மை, கருணை, மனநிறைவு. உண்மையைப் போற்றல், இவற்றை அமுதெனப்பேண்).

யதி தேஹம் ப்ருதக் க்ருத்ய சிதி விஷ்ராம்ய திஷ்டஸி/
அதுனைவ சுகி சாந்தோ பந்தமுக்தோ பவிஷ்யஸி//

(நீ எப்பொழுது 'நான்' என்னும் உணர்விலிருந்து உடலை வேறு பிரித்தெடுத்து (அது நீ யன்று என ஒதுக்கித்தள்ளி) உன் சுயம்ப்ரகாச அறிவாகிய ஆன்மாவில் இளைப்பாறுகிறாயோ (அதாவது அதுவே நான் என்று அமர்ந்து சிந்தனையற்று இருக்கிறாயோ) அந்தக்கணமே அனைத்து பந்தங்களின்றும் விடுபட்டு நித்ய சுகம், பேரமைதி என்னும் உன் இயல்பு நிலையை எய்துவாய்.)

தர்மாதர்மௌ சுகம் துக்கம் மானசானி ந தே விபோ/
ந கர்த்தாஸி ந போக்தாஸி முக்த ஏவாஸி சர்வதா//

(தர்மம் அதர்மம் சுகம் துக்கம் (போன்ற இருமைகள்) அனைத்தும் மனத்தைச் சார்ந்தவை. (அதனின்றும் வேறுபட்ட) உன்னைச் சார்ந்தனவன்று. (என உணர்வாய்). விபுவாய் எங்கும் நிறைந்த என் மாணவனே! நீ எந்தச் செயலையும் செய்பவனுமன்று (அதன் விளைவை) அனுபவிப்பவனுமன்று. நீ எக்காலத்திலும் நித்ய முக்தனே).

ஏகோ திருஷ்டாளி சர்வஷ்ய முக்தப்ராயோஸி சர்வதா/
அயமேவ ஹி தே பந்தோ த்ருஷ்டாரம் பஷ்யஸி இதரம்//

(நீ எப்போதும் அனைத்தையும் காணும் சாக்ஷியாக மட்டுமே உள்ளாய். எதனையும் சாராத முக்தன் நீ. நீ உன்னை பந்தப்பட்டவனாகக் கருதிய காரணம் என்ன தெரியுமா? சாக்ஷியாக நின்று பார்க்கும் ஒரே ஒருவனாகிய உன்னை உனக்கு வேறாக (பார்க்கப்படும் பொருள்களில் ஒன்றாக) காண்பது மட்டுமே.

முக்தாபிமானி முக்தோ ஹி பத்தோபத்தாபிமான்யபி/
கிம்வதந்தீஹம் சத்யமேவ யா மதி சா கதிர்பவேத்/

(தன்னை முக்தன் என்று கருதிக்கொள்பவன் முக்தன். தன்னை பத்தன் என்று கருதிக்கொள்பவன் பத்தன். ஆம். மதி எவ்வழி; கதியும் அவ்வழியே என்னும் பழமொழி உண்மையே)

தேஹாபிமான பாசேன சிரம் பத்தோஸி புத்ரக/
போதோஹம் ஞானகட்கேன தன்றிக்குத்ய சகீ பவ//

(மகனே! நீ நீண்ட நெடுங்காலமாக 'இவ்வுடலே நான்' என்னும் அறியாமைக் கயிற்றினால் கட்டுண்டு கிடக்கிறாய். 'நான் உடலன்று; தூய அறிவே வடிவானவன்' என்னும் ஞான வாளினால் அவ்வறியாமையை வெட்டி எறிந்து சுகமே வாழ்வாய்.)

நிசங்கோ நிஷ்க்ரியோஸி த்வம் ச்வப்ரகாசோ நிரஞ்சன:/
அயமேவஹி தே பந்த; சமாதீம் அனுதிஷ்டசி//

(மகனே! நீ என்றும் எதனோடும் தொடர்பற்றவன். எவ்வினைகளும் அற்றவன். களங்கமெதுவும் அண்டமுடியாத சுயஞ்சோதி வடிவேயானவன் நீ. (உனக்கு எந்த பந்தமும் எந்நாளிலும் இல்லை). உனக்கு இருக்கும் ஒரே பந்தம், 'நான் சமாதி பழகி பந்தத்தில் இருந்து விடுபடவேண்டும் என்று கருதுகிறாயன்றோ. அது ஒன்றேதான் உன் பந்தம்)

ச்ருத்வாபி சுத்தசைதன்யம் ஆத்மானம் அதி சுந்தரம்/
உபஸ்தே அத்யந்த சம்சக்தோ மாலின்யம் அதிகச்சதி//

(சுத்த சைதன்யமாகிய ஆத்மாவாகிய தன்னை, அதி சுந்தர வடிவுடையதென்று கேட்டறிந்த பின்னும், எவ்வாறு ஒருவனால் புலன்களின் வழியே ஓடி அழியும் இன்பங்களில் ஆழ்ந்து தன்னை அசுத்தப்படுத்திக் கொள்ள முடியும்?

தவ ஏவா அஞ்ஞானதோ விஸ்வம் த்வம் ஏக; பரமார்த்தத:/
த்வத்தோ அன்யோ நாஸ்தி சம்சாரி ந அசம்சாரி ச்ச கஸ்சன//

(இந்த உலகம் என்பது எங்கே இருக்கிறது? அதற்கு ஏது இருப்பு. எல்லாம் நீ கொடுத்த இடம். (உன் அறியாமை கொடுத்த இடம்) நீ ஒருவன் மட்டுமே

உள்ளாய். உன்னை விட்டு சம்சாரியான சீவனும் அசம்சாரியான ஆத்மாவும் இல்லை)

நாப்னோதி கர்மணா மோட்சம் விமூடோ அப்யாச ரூபினா/
தன்யோ விக்ஞானமாத்ரேன முக்த; தீஷ்டதி அவிக்ரிய://

(மூடன் எத்தனை கர்மாக்களைச் செய்தும், தியானம் முதலிய சாதனைகள் பழகியும் முக்தியை அடைகிறான் இல்லை. தன்யனோ, அறிவு ஒன்றை மட்டுமே துணையாகக் கொண்டு, தான் என்றும் முக்தனே என்று அறிந்து அதிலேயே நிலை பெறுகிறான்.)

மூடோ நாப்னோதி தத்பிரஹ்ம யதோ பவிதுமிச்சதி/
அனிச்சன்னபி தீரோ ஹி பரப்ரஹ்மஸ்வரூபபாக்//

(நான் பிரஹ்மமாக ஆகவேண்டும் என்று விரும்பும் மூடன் ஒரு நாளும் பிரஹ்மமாக ஆவதில்லை. தீரனாகிய ஞானி அவ்வாறான எந்த ஆசையும் இல்லாமலேயே (சித்தமாகவே உள்ள) தன் ப்ரஹ்மானந்த நிலையில் ஆனந்தத்தை அநுபவித்துக்கொண்டுள்ளவனாகவே உள்ளான்).

சனகனின் கேள்வியோடு தொடங்கும் இந்நூல், அஷ்டாவக்ர குருவின் அமுதமொழிகளை அள்ளிப்பருகி, ஆனந்தவெள்ளத்தழுந்தி நாக்குழறி, சொல் தடுமாறி, தன் முடிவான அனுபவத்தை அக்குருவிடம் சொல்வதின் வாயிலாக நமக்கும் உணர்த்த முயற்சிக்கும் சொற்களோடு முடிகின்றது.

க்க ச்சாஸ்தி க்ச ச்ச வா நாஸ்தி காஸ்தி சைகம் க்க ச்ச த்வயம்/
பஹுனா அத்ர கிமுக்தேன் கிஞ்சின்னோ உத்திஷ்டதோ மம//

சத்து, அசத்து, ஞானம் அஞ்ஞானம் ஆனந்தம் துக்கம் முதலிய சொற்கள் நடமாடுவது துவைத உலகில் மட்டுமே ஆவதால், அவையனைத்தும் மறைந்த, அத்வைதானுபவமாகிய தன்னிலையில், வேறு எவ்வனுபவமும் இல்லையாததால், முன்பு தனக்குத் தெரிந்திருந்த சொற்களின் வாசனை கொஞ்சம், நமக்கு அனுக்ரஹம் செய்வதற்கென்றே அவரிடம் எஞ்சிருந்ததாலோ என்னவோ, அவற்றின் துணை கொண்டு கூறுகிறார்;

“எங்கே இருப்பு, எங்கே இருப்பின்மை, அத்வைதமா அது எங்கே, துவைதம்தான் எங்கே, சொல்வதற்கு என்ன இருக்கிறது? என்னிடமிருந்து எதுவும் எழவில்லையே (நான் நானாகவே இருக்கிறேன்).

நான் அனைவரும் சனகர்களாகவே மாறுவதற்கு குருவருளையும் திருவருளையும் வேண்டிக் கொண்டு இச்சிற்றூரை நிறைவு செய்யப்படுகிறது. வணக்கம்.

ஜீவனும் ஈசனும்

(கைவல்ய நவநீதத்தைத் தழுவி)

சுவாமி வேதாந்த ஆனந்தா,
ஆச்சார்யர், கோவை மாவட்டத் தலைமைத் தத்துவ ஞானசபை,
போடிபாளையம், பொள்ளாச்சி - 642 004.
செல்:94865 45618

வாச்சியார்த்தத்தில் ஜீவன், ஈசனுக்கு பேதங்கள் உண்டு. அவற்றைக் கைவல்ய நவநீதம் கீழ்க்கண்டவாறு விளக்குகிறது. முதலில் ஜீவனுக்கு என்ன என்ன பேதங்கள் கற்பிக்கப்படுகின்றன என்பதைப் பார்ப்போம்.

- ஜீவன் காரிய உபாதி; வியட்டி; (எ.கா. தனிமரம்): ஜீவனுக்குப் பஞ்சீகரணங்கள் செய்யப்பட்ட தூல பஞ்சபூதங்களால் ஆன ஒரு தூல சரீரம் உண்டு; அதனால் உண்டாகும் சாக்கிரம் அவத்தை ஆகும். இந்தத் தனி ஒரு தூல சரீரத்தை (சப்த தாதுக்களால் ஆன) அன்ன மய கோசம் என்கிறது கைவல்ய நவநீதம். இதை அபிமானிக்கும் சைதன்யத்திற்கே விசுவன் என்று பெயர்.
- ஜீவனுக்கு 17 தத்துவங்களால் ஆன (பஞ்ச ஞானேந்திரியங்கள் + பஞ்ச கர்மேந்திரியங்கள் + பஞ்ச பிராணன்கள் + மனம் + புத்தி = 17) லிங்க, சூக்கும சரீரம் உண்டு; அதனால் உண்டாகும் அவத்தை சொப்பனம் ஆகும். இந்த சூக்கும சரீரம் பிராணாயய, மனோமய, விஞ்ஞான மயம் எனும் மூன்று கோசங்களால் ஆனது இதை அபிமானிக்கும் சைதன்யத்திற்கே தைசதன் என்று பெயர்.
- அவித்யா உபாதியால் தோன்றியவன் ஆபாஸ ஜீவன். முக்குணங்களில் ரஜோ குணத்தில் உருவானவன். இது இவனுக்குக் காரண சரீரம். இந்த சரீரத்தில் அவன் இருக்கும் போதே சுழுத்தி அவத்தை என்கிறோம். மேலும் இதுவே ஜீவனுக்கு ஆனந்த மயகோசமும் ஆகும். இதை அபிமானிக்கும் சைதன்யத்திற்கே பிராக்ஞன் என்று பெயர்.
- கைவல்ய நவநீத நூலில் பல இடங்களில் ஜீவனுக்கு உயிர் என்ற பெயரும் எடுத்தாளப்படுகிறது.

- “தாக்கும் இவ்வுயிர்க்குத் தூல தநுவம் போகமும்
உண்டாகக் காக்கும் அவ்வீசன் பஞ்சீகரணங்கள் செய்தான் தானே” (த.வி.ப. 33)
என சீவனுக்கு ஈசுவரன் நிமித்த காரணமாய் இருக்கிறான்.
- “அந்தமாம் சீவன்” (த.வி.ப. 69) எனச் சீவன் என்பது முடிவுள்ள ஒன்று
என அடைமொழிதரப்படுகிறது.
- லட்சியார்த்தம் கொள்ளும்போது ஜீவனுக்கு சத் - சித் - ஆனந்த
சொருபமாகிய கூடஸ்த ஆத்மா எனப் பெயரிடப்படுகிறது.
- லட்சியார்த்தத்தில் விட்டு விடாத இலக்கணை மூலம் பொருள் கொள்ள
“சோயம் தேவ தத்தன்” (ஸஹ-அயம்-தேவதத்தஹ) என்ற வாக்கியத்தில்
“அயம்” என்ற பதம் ஜீவனைக் குறிக்கிறது.
- தத் - துவம் - அஸி (அது நீ ஆகிறாய்) எனும் உபதேச மஹா
வாக்கியத்தில் துவம் (நீ) எனும் பதம் ஜீவனைக் குறிக்கிறது.
- மேலும் குடநீர்; குட ஆகாயம் என்பனவற்றில் குடம் என்பதும்,
குடநீர் என்பதும், ஜீவனையும் அதன் உபாதி பேதங்களையும் குறிக்கப்
பயன்படுகின்றன.
- சந்தேகம் தெளிதற் படலத்தில் உபாதி கெட்ட ஜீவன் ஈசனோடு
எப்படி ஒப்பாவான் எனச் சந்தேகம் எழுப்பப்படுகிறது. ஈசுவரனுடைய
முத்தொழில் புரிதல், முக்காலம், பிறர் மதி யறிதல் போன்ற குணங்கள்
சீவனுக்கு இல்லை எனப்படுகின்றது.
- சந்தேகம் தெளிதற்படலத்தில் தன்னை உணர்ந்த ஞானியானாலும்
உபாதி பேதங்களால் ஜீவனை குடத்து நீர், விளக்கின் ஒளி எனவும் ஒரு
குடும்பம் மாத்திரம் காக்கும் எனவும் ஒப்பிடப்படுகின்றது.
- ஞானியும் ஈசனும் அறிவினால் பிரிவில்லை எனினும் கெடுத்த மாயையின்
குணங்களால் மேல் என்றும் கீழ் என்றும் பிரிவாமே என்கிறது கைவல்ய
நவந்திரி.
- தரணி மானுடர்கள் ஈசனை நோக்கிப் பக்தி, செய்திடும் தவம், யோகம்
போன்றவைகளால் அணிமாதி சித்திகளும், மாயையில் வல்லமையும்
பெறுகின்றனர் எனப்படுகின்றது.
- ஜீவனுக்குப் பல தொழிலால் (கருமங்களால்) வரும் புண்ணிய
பாவங்களும் (அதனால் பிறவிகளும்) ஈசனால் அவன் அனுகூலத்தால்
பெறப்படுகிறது.

- மமதை அகந்தை இகவாதவன் ஜீவன் அவனை ஈசனோடு ஒப்பிடமுடியாது. என்கிறது.
- ஜீவ சிருட்டிகள் அகந்தை, அபிமானம், கோபம் மற்றும் ஆசைகள் எனப் பட்டியலிடப்படுகிறது.
- ஜீவ சிருட்டி தங்களைச் சிருட்டிக்கும் (பிறவிகளை மேலும் மேலும் ஏற்படுத்துகின்ற) பிணி ஆகும் எனக் காட்டப்படுகிறது.
- ஜீவ சிருட்டியான கோபமாதிகள் நசித்திடில் பந்தமாம் கொடும் பிறவிகள் போம் என்கிறது கைவல்ய நவநீதம்.
- தேச கால தேகாதிகள் இருக்கும்போதே சீவ காரியமாகிய மோகத்தை நாசமாக்கியவர்கள் விவேகத்தினால் உயிர் இருக்கும்போதே ஞான முத்தர்கள் ஆகிறார்கள் எனப்படுகிறது.
- பாசங்களும் மோகங்களும் பசுக்களாகிய சீவர்களின் செயல் ஆகும்.
- அச்சவந்தம் என்ற வேத - உபநிஷத் உருவகத்தில் அச்சவத்த மரக்கனியை நன்று நன்று எனத் தின்னும் பறவையாக சீவன் காட்டப்படுகிறான்
- அறு பகை எலாம் (காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம் மாச்சர்யம்) சீவனின் செயல்கள் என்றும் இதை அறியாதவர்கள் மூடர்கள் என்றும் அவர்கள் அதோ கதி அடைவார்கள் என்றும் விளக்கப்படுகின்றது.
- சீவன் நல்லவனாய் இருப்பின் (சிட்டர்) ஈசுவரனால் குளிர்விக்கப்படுகிறான். ஈசனை அடைந்தால் அருள் செய்யப்படுகிறான். சீவன் கெட்டவனாக கெட்டவனாய் இருப்பின் (துட்டர்) ஈசனை விட்டு நீங்கியவர்கள் அருள் செய்யப்படுவதில்லை.
- நற்காரியங்கள் செய்யும் சீவன் அதனால் வரும் புண்ணியம் ஈசுவரனுக்கு அர்ப்பணமாகச் செய்யில் அசுசி (மன அழுக்கு) நீங்கும் சுசி (மனத்தூய்மை) ஆகும்.
- மேலும் கைவல்ய நலநீதத்தில் ஜீவனைப்பற்றி இன்னும் பல குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. கைவல்ய நவநீத உபதேசம் அத்தனையும் உடம்பினுள் உள்ள சீவனுக்கே ஆகும். சீவர்கள் அநாதி (தொடக்கம் இன்னதென தெரியாதவர்கள்)
- ராசத குணமாம் அவித்தையில், தேசறும் அவித்தையில் சிற்சாயை சீவகோடி” என்று சீவர்கள் எண்ணிக்கையில் வரம்பில்லாதவர்கள், பலர் எனக் சுட்டிக் காட்டப்படுகின்றது.
- “அழுக்கொடு பற்றும் சீவர்” எனப்படுகிறது.

- “பூமலி உயிர்கள் எல்லாம்” என்று பூமண்டலம் முழுதும் எண்ணற்ற சீவர்களால் நிறைந்தது எனப்படுகின்றது.
- “ஊனியை உயிர்கள்” “தூலமே மருவும் சீவன்” எனவும் தூல சரீர உபாதியில் சிக்குண்ட சீவனைப்பற்றி பேசப்படுகிறது.
- மாயையினால் சீவர்க்கு ஏழு அவத்தைகள் காட்டப்படுகின்றது. (1) அஞ்ஞானம் (2) ஆவரணம் (மூடல்) (3) விட்சேபம் (முளைத்தல்) (4) பரோட்ச ஞானம் (காணாத ஞானம்) (5) அபரோட்ச ஞானம் (கண்ட ஞானம்) (6) தழல் கெடல் (துக்கம் போதல்) (7) குளிர்மையாதல் (இன்பம் பெறுதல்)
- சீவ பேதம் கழிந்தால் துக்கம் நீங்குகிறது.
- சீவன் முக்தி பெற்றால் அவரை சீவன் முக்தர் என்றும் வருணனை செய்கின்றது ஞானமார் சீவன்முத்தர் என்றும் தீர்ந்த நிலை விடார் சீவன்முத்தர் என்றும் உள்ளத்து உவகையாம் சீவன் முத்தர் என்றும் சாட்சி நடுவான சீவன் முத்தர் என்றும் பெருமைப்படுத்துகிறது.
- சீவன் முத்தரை வணங்குபவர்கள் முப்பெரும் தேவர்களை நோக்கி தவமிருந்து பெற்ற பலன் அடைவார்கள் என்றும் புனிதமடைகிறார்கள் என்றும் பழமையான வேதங்கள் புகழ்வதாகவும் கைவல்யநவந்தத்தில் குறிப்பிடப்படுகின்றது.
- தற்போது இரண்டாவதாக ஈசுவரனுக்கு என்ன என்ன பேதங்கள் கற்பிக்கப்படுகின்றன என்பதைப் பார்ப்போம்.
- வாச்சியார்த்தத்தில் ஈசுவரன் காரண உபாதி; சமட்டி (எ.கா. வனம் (மரங்களின் கூட்டம்)
- அனைத்து ஜீவர்களின் தூல சரீரங்களின் கூட்டும், தூல பஞ் சபூதங்களால் ஆன அண்ட, புவன, போகங்களும் ஈசுவரனின் தூல சரீரம் ஆகும், அன்னமய கோசமும் அதுவே, அதனால் உண்டாகும் சாக்கிர அவத்தைக்கே சிருட்டி என்று பெயர். இதை அபிமானிக்கும் சைதன்யத்திற்கே விராட் என்று பெயர்.
- அனைத்து ஜீவர்களின் சூக்கும சரீரங்களின் கூட்டும் சேர்ந்ததே ஈசுவரனுக்கு சூக்கும சரீரம் ஆகும். அதுவே, கனா அவத்தை என்கிற ஸ்திதி (காத்தல்) அவத்தை ஆகும். இதுவே ஈசுவரனுக்கு பிராணமய, மனோமய, விஞ்ஞானமய எனும் மூன்று கோசங்கள் ஆகும். இதை அபிமானிக்கும் சைதன்யத்திற்கே இரணியகர்ப்பன் என்று பெயர்.

- மாயா உபாதியில் தோன்றியவன் ஈசுவரன்; முக்குணங்களில் சத்வ குணத்தில் உருவானவன். இது இவனுக்குக் காரண சரீரம், இந்த சரீரத்தில் அவன் இருக்கும் போதே லயம் (நாசம்) அவத்தை என்கிறோம். மேலும் இதுவே ஈசுவரனுக்கு ஆனந்த மய கோசமும் ஆகும். இதை அபிமானிக்கும் சைதன்யத்திற்கே அந்தர்யாமி என்று பெயர்.
- கைவல்ய நவநீத நூலில் பல இடங்களில் ஈசுவரனைப் புகழ்கிறது. தத்துவப்பேர் ஈசன் உட்பார்வையாலே தான் முதுமூல சுபாவம் விட்டு முக்குணங்கள் வெளிப்படுகின்றன.
- ஈசுவரன் எக்குணங்களும் பற்றாதவன் அவன் ஜீவர்களுக்கும், ஜகத்திற்கும் நிமித்த காரணன் ஆவான்.
- ஜீவர்கள் நற்கதி அடைய வேண்டியே ஈசுவரன் பஞ்சீகரணங்கள் செய்தான்; அவன் ஜீவர்களைக் காப்பவன்.
- தனக்குத் தானே நிகரானவன் ஈசுவரன்.
- ஈசுவரனை ஆவரண இருள் மறைப்பது இல்லை.
- ஈசுவரன் சீவனால் பூசிக்கத் தக்கவன்.
- வாச்சியார்த்தத்தில் சீவனுக்கும், ஈசுவரனுக்கும் எப்பொழுதும் பேதம் உண்டு; அவர்களுக்கு அப்போது ஐக்கியம் கூடாது.
- லட்சியார்த்தத்தில் “தத் துவம் அஸி” “அது நீ ஆகிறாய்” உபதேச மஹாவாக்கியத்தில் “தத்” எனும் பதம் ஈசுவரனைக் குறிப்பதாகும். விட்டு விடாத இலக்கணை மூலம் பொருள் கொள்ளும் போது “சோயம் தேவதத்தன்” எனும் எடுத்துக் காட்டு வாக்கியத்தில் சோ (ஸஹ) “அவன்” எனும் சொல் ஈசுவரனைக் குறிப்பதாகும்.
- லட்சியார்த்தத்தில் இலக்கியப் பொருளாக சத் சித் ஆனந்த பிரம்மம் கொள்ளப்படுகின்றது. அதற்கு அங்கு மேகம், மேகநீர் எனும் உருவகங்கள் (உபாதி பேதங்கள்) காட்டப்படுகின்றன.
- ஈசுவரன் அகில உலகினையும், சீவர்களையும் சிருட்டி, திதி, நாசங்கள் செய்பவன் பிறர் மதிகளையும், முக்காலங்களையும் அறிபவன்.
- ஊர்தனைக் காக்கும் தடத்து நீர், நிலாத்திரிஒளி ஆகியன மூலம் ஈசுவரனை உருவகப்படுத்துகிறார்கள்.
- மாயையின் குணங்களாலே ஈசுவரன் சீவனில் வேறுபடுகிறான் என்றும் அறிவினால் இருவரும் ஒன்றே எனவும் விளக்கப்படுகிறது.

- தன்னை நோக்கி பக்தி, தவம், யோகம் செய்பவர்களுக்கு மனிதர்களுக்கு ஈசுவரன் அட்டமாசித்திகளை அளிக்க வல்லவன் மாயையைத் தன் கட்டுக்குள் வைத்திருப்பவன்.
- முத்தொழில் புரியும் ஈசுவரனைப் பாவ புண்ணியங்கள் பற்றுவதில்லை;
- ஈசுவரன் எல்லா சீவர்களையும் அனுகிரகம் செய்பவன்.
- மமதை மற்றும் அகந்தை ஈசுவரனுக்குக் கிடையாது.
- ஈசுவர சிருட்டி இந்த ஜகத்தில் அனைவருக்கும் பொதுவானது.
- இவ்வுலகில் சரா சரப் பொருட்கள் எல்லாம் ஈசுவர சிருட்டியே ஆகும்.
- ஈசுவர சிருட்டிகள் ஜீவர்களுக்கு முத்தி சாதனமாகப் பயன்படுகிறது.
- ஈசுவர சிருட்டியாகிய தாவராதிகள் அழிந்தாலும் ஜீவர்களுக்கு பிறப்பு இறப்பு ஒழியாது.
- பிரளய காலத்தில் ஈசுவர காரியமாகிய சிருட்டிப் பொருட்கள் அழிந்தாலும் ஜீவர்களின் பிறவித்துன்பம் போவதில்லை.
- ஈசுவரன் பசுபதி; ஜீவர்களுக்குத்தலைவன், அவனுக்கு பாச, மோகங்கள் கிடையாது.
- அச்சவத்த மர உருவகத்தில் முண்டக உபநிடதத்தில் அம்மரக்கனியைத் தின்னாது பார்க்கும் சாட்சிப் பறவை ஈசுவரன் ஆவான்.
- ஈசுவரன் நல்லோரைக் காப்பதும், தீயோரைத் தண்டிப்பதும், தன்னை அடைந்தவருக்கு அருள்வதும் தன்னை நீங்கியவர்களுக்கு அருள் செய்யாமையும் ஜீவனை நல்வழிப்படுத்துவதற்கான கருணையே ஆகும்.
- ஈசுவரனுக்கு அர்ப்பணமாகக் கருமங்கள் செய்வதே ஜீவர்களின் கடமை. அதனால் அவர்களின் மன அழுக்கு நீக்கி மனத்தூய்மை அளிக்கிறான் ஈசுவரன்.
- ஈசுவரனோடு ஞானியை ஒப்பிடலாம். ஞானியை வணங்கினால் ஈசுவரனை வணங்கிய பலனை அடையலாம். இப்படி ஜீவ ஈசுவரர்களின் வாச்சியார்த்த பேதங்களையும், லட்சியார்த்த ஒற்றுமைகளையும் நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டி தெளிவான இலக்கியத்தையும் (சத்சித் ஆனந்த பிரம்மம்) தெளிவாக நமக்குக் கைவல்ய நவநீத ஞானநூல் போதிக்கின்றது.

**தவத்திரு ஸ்ரீமத் தாண்டவராய சுவாமிகளின்
திருவடித் தாமரைகள் போற்றி.**

கம்பனில் அத்வைதம்

கம்பன் அடிகுடி பழ. பழனியப்பன்

காரைக்குடி

செல்: 94450 22137

கம்பன் உலக மகாகவி என்பதுவும், கவிச் சக்ரவர்த்தி என்பதுவும் உலகோர் ஒப்பிய ஒன்று; அதனாலேயே அவன் வைணவன் என்றும், இல்லை அவன் சைவன் தான் என்று சிலரும், வேறு சிலர் பரம்பொருளைத்தான் பாடினான் என்றும் அதனால் அவனை சமய சமரசவாதியாகவும் காட்ட முயன்றுள்ளனர். நிலைமை இவ்வாறிருக்க, இங்கே கம்பன் ஓர் அத்வைதி என்று சொல்வது கொஞ்சம் அதிகப் பிரசங்கமாகத் தெரியலாம்; பார்க்கலாம்.

கம்பன் இரணியன் வதைப் படலம் என்று ஒரு படலத்தைப் படைத்துள்ளது தேவையா, அது ஏன் என்று ஒரு சர்ச்சை வெகு காலமாக நடந்துகொண்டிருக்கின்றது. நம்மைப் பொறுத்தவரை கம்பனை ஓர் அத்வைதி என்று காட்டிக் கொடுக்கும் படலம் அது. இரணியன் வதைப் படலமே ஆதி காவியமான வால்மீகி இராமாயணத்திலோ அல்லது பின்னர் எழுந்த வேறு இராமாயணங்களிலோ இல்லை. பாகவதக் கதையிலோ புராணங்களிலோ வரும் பிரகலாத சரித்திரத்தில் இரணியனை வதைத்த சீற்றத்துடன் இருக்கும் நரசிம்மத்திடம் திருமகளைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தி சீற்றம் தணிவிக்க முயல்கின்றனர் தேவர்கள். கம்பன் இங்கே மாறுபட்டு தனக்கே உரிய நாடகப் பாங்கோடு, திருமகளைக் கொண்டு வந்து நிறுத்து முன்னர், பிரம்மனைக் கொண்டு வந்து நரசிம்மத்தின் முன்பு நிறுத்தி, பிரம்மன் வாயிலாக நரசிம்மத்திடம் துணிச்சலோடு ஒரு கேள்வி கேட்கிறான்.

உயிர்களைப் படைப்பதற்காக என்னை நீ படைத்தாய் என்றால் இப்போது இந்த நரசிம்ம உருவத்தை நீயாகவே படைத்துக் கொண்டு வந்து விட்டாயே. அப்படியானால் என் படைப்பு எல்லைக்குள் எனக்குத் தெரியாமல் நீ புகுந்து படைப்புத் தொழிலை மேற்கொள்ளலாமா' எனக் கேட்க வைக்கும் துணிச்சல் கம்பன் என்ற கவிச் சக்கரவர்த்தியால் மட்டுமே முடியும்!

“உன்னைப் படைத்தாய் நீ என்றால், உயிர் படைப்பான்
என்னைப் படைத்தாய் நீ என்னும் அது ஏற்றாமோ?”

படைக்கும் அதிகாரத்தை தந்தவனுக்கு அதை விலக்கும் அதிகாரமும் உண்டு என்பதை சிறிது மறந்து விடுகிறான் பிரம்மன். உடனே சுதாரித்துக் கொண்டு சொல்கிறான்:

“எல்லா உருவமுமாய் நின்றக்கால் இவ்வுருவம்
வல்லே படைத்தால் வரம்பின்மை வாரதோ?”

‘எல்லா உருவமும் உன் உருவமாக இருக்கின்றது; நீ இல்லாத உருவமே இல்லை. அப்படி இருக்கும்போது உனக்கு இழுக்கு வரும்படி பிரகலாதன் என்ற சிறுவனுக்காக முன்பு சிருஷ்டியில் இல்லாத நரசிம்மம் என்ற ஓர் உருவத்தை வலிந்து, நியதிக்கு மாறாக நீயே படைத்துக் கொண்டு விட்டாயே? வரம்பை மீறிவிட்டாய் என்ற ஒரு இழுக்கை உண்டாக்கிக் கொண்டு விட்டாயே?’

நாத்திக வாதம் போன்று தோன்றும் பிரம்மனின் முன் இரண்டு வினாக்களும், பிரம்மன் கூற்றில் ஏனாமும் கிண்டலும் கலந்து வருவதும் கம்பனது பக்தியின் வெளிப்பாடல்லவா? கடவுளின் வரம்பற்ற பெருமைக்கும், நரசிம்மம் என்ற உருவ எல்லைக்குட்பட்டுவிட்ட சிறுமைக்கும் இடையில் உள்ள முரண்பாட்டைச் சுட்டிக் காட்டும் பிரம்மன், இன்னொரு அதிசய முரண்பாட்டையும் கோடிட்டுக் காட்டுகின்றான்:

“நின் உள்ளே என்னை நிருமித்தாய், நீ அல்லாது
என் உள்ளே எப்பொருளும் யாவரையும் யான் ஈன்றேன்;
பின் இலேன் முன் இலேன் எந்தை பெருமானே!
பொன்னுளே தோன்றியதோர் பொற்கலனேபோல்கின்றேன்”

“உன்னிலிருந்து நீதான் என்னைத் தோற்றுவித்தாய். அவ்வுருளினால் நான் என்னிடத்திலிருந்து உயிரினங்களையும், பொருள்களையும் படைத்தேன்; எனவே எனக்கு உன்னையன்றி வேறு ஆதியான முன்னும் இல்லை; பின்னும் இல்லை; உன்னிலிருந்து தோன்றிய நான் பொன்னிலிருந்து உண்டாக்கப்பட்ட பொன்னாலான அணிகலன் போல நின்னிலிருந்து வேறுபடாமல் இருக்கின்றேன்”

இவ்வாறாக கவிச் சக்கரவர்த்தி கம்பன் தன்னைப் படைத்த கடவுளிடமே பிரம்மன் கூற்றாக தத்துவ வாதப் பிரதிவாதமே நடத்துகின்றான். இது அப்படியே பிரம்மம் இரண்டன்று, ஒன்றுதான் என்ற அத்வைதக் கொள்கையின் சாராம்சமாகவல்லவோ அமைகின்றது. ஆழ்வார்களும், திவ்வியப்பிரபந்த உரையாசிரியர்களும் இதனையே இறைவன் கட்டிப் பொன், நாம் பணிப்பொன் என்பர். கட்டிப் பொன் போன்று இறைவன் முழுமையானவனாக உள்ளான்; பிரபஞ்சமும், உயிர்களும் அதிலிருந்து உருவாக்கப் பெற்ற பொன்னாலாகிய ஆபரணங்கள் போன்றவை என்று பொன்னும், பொன்னிலிருந்து உண்டாக்கப் பெற்ற ஆபரணங்களும் எப்படி வேறு வேறானவை அல்லவோ, அப்படித்தான் பிரம்மமாகிய இறை பரம்பொருளும், அவனால் அவனிலிருந்து படைக்கப் பெற்ற உயிர்களும் (சித்) பிரகிருதிகளும் (அசித்). அப்படியே அத்வைதக் கொள்கைக்கு “பொன்னுளே தோன்றியதோர் பொற்கலனே போல்கின்றேன்” என்று கவிதை வடிவத்தில் யாவரும் புரிந்து கொள்ளுமாப்போலே எளியதொரு விளக்கம் கம்பனையன்றி யார் தரவல்லார்?

அத்வைதம் என்பது சங்கரரால் தோற்றுவிக்கப் பெற்ற கொள்கை. உயிர்களும், உலகமும் பரம்பொருளிலிருந்து வேறு அல்ல. அதாவது அவை இரண்டன்று; ஒன்றுதான். இதைத்தான் ஆங்கிலத்தில் Non dualism அல்லது Monism என்பர். 'இருமை அன்மை' என்ற இந்த அத்வைதத்தை சாறாகப் பிழிந்து, பிரம்மன் வாயிலாக அடுத்த பாடலில் கம்பன் இதோ தருகின்றான்:

“பேரை ஒரு பொருட்கே பல்வகையால் பேர்த்து எண்ணும்
தாரை நிலையை; தமிழை; பிறர் இல்லை;
யாரைப் படைக்கின்றது? யாரை அளிக்கின்றது?
ஆரைத் துடைக்கின்றது? ஐயா அறியேமால்!”

‘ஒரு பரம்பொருளுக்கே அவ்வவற்றின் தொழில் கருதி அயன், அரி, அரன் என்று பலவிதமான பெயர்களைக் கூறிக் கொள்ளும் ஒரு ஒழுங்கான தொடர்ச்சி நிலை (தாரை நிலையை) உள்ளவன் நீ; உனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லை எனும் தனித்தன்மை (தமிழை) உள்ளவன் நீ; இந்நிலையில் இவ்வண்டம் முழுவதும் நீயாகவே இருக்க நீ யாரைப் படைக்கிறாய்? யாரைக் காப்பாற்றுகிறாய்? யாரை அழிக்கிறாய்? உன்னுடைய இத்தன்மையை எங்களால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லையே!’

“ப்ரஸ்தானத்ரயி” என்றறியப்படும் உபநிடத, பிரம்ம சூத்ர, பகவத் கீதை ஆகியவற்றின் ஞான சாராம்சமான அத்வைதக் கருத்துக்களை உலகுக்கு தமிழில் விளக்கவே கம்பன் இரணியன் வதைப் படலத்தையே இப்படி தன்னுடைய காப்பியத்தினிடையே படைத்தானோ என்றே தோன்றுகின்றது!

இதிலும் கம்பன் வேறொரு அற்புதத்தையும் செய்கிறான். சங்கரரின் அத்வைதத்திலிருந்து சிறிது மேம்படுத்தி இராமானுஜர் ஸ்தாபித்த (தோற்றுவித்த அல்ல) விசிஷ்டாத்வைதம் எனும் விசேஷ அத்வைதத்தையும் கம்பன் விட்டு வைக்கவில்லை. கம்பன் காலம் இராமானுஜருடைய பனிரெண்டாம் நூற்றாண்டுக்கு முந்திய ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு என்று ஏற்றுக்கொண்டால் விசிஷ்டாத்வைதத்திற்கே முன்னோடியாகத் தமிழில் கடைகால் இட்டவன் ஆவான் கம்பன்!

கம்பனும் இராமானுஜரைப் போன்று பனிரெண்டாம் நூற்றாண்டில் தோன்றியவன் என்று கொண்டாலும் இராமானுஜருக்கு முன்னேயே தோன்றியவர்களான வியாசர், போதாயனர், குகதேவர், பராங்குசர் நாதமுனிகள், ஆளவந்தார் போன்ற பூர்வாசார்யர்கள் போதித்த வழியையே இராமானுஜரும் மேற்கொண்டு அதனை முறைப்படுத்தி, விசேஷப்படுத்தினார். கம்பன் அவர்களையும், இராமானுஜரையும் ஏற்றுக் கொண்டு விசிஷ்டாத்வைதம் எனும் விசேஷ அத்வைதத்திற்கு (qualified non-dualism or systemized monism) தன் காப்பியத்தின் மூலமாக விளக்கம் அளித்தான்.

பிரம்மம்தான் உண்மை; உலகமும் உயிர்களும் அன்று என்பது சங்கரர் கண்ட அத்வைதமாகும். இதையும் கம்பன் விட்டுவைக்கவில்லை. இன்று உலகம் பூராவும் அத்வைதத்திற்கு உதாரணமாகக் காட்டி விளக்கும் கருத்தான பாடல் கம்பனுடைய சுந்தர காண்டத்தின் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலாகும். “அலங்கலில் தோன்றும் பொய்ம்மை அரவு எனப் பூதம் ஐந்தும் விலங்கிய விகாரர் பாட்டின் வேறுபாடு உற்ற வீக்கம் கலங்குவது எவரைக் கண்டால்....”

இருளில் வழியில் கிடக்கும், ஒரு சருகான கயிறு போல வாடிப்போன பூமாலை பாம்பைப் போல நமக்குத் தோன்றி அச்சம் தரும். அதன்மீது வெளிச்சத்தைப் பாய்ச்சினால் அது பாம்பன்று, கயிறுதான் என்ற உண்மை தெரிய வரும். அது போலத்தான் இறைவன் நமக்கு ஞான ஒளியை வீசிக் காட்டும்போது ஆயிரம் கோடிப் பொருள்கள் போலக் காட்டிக் கொண்டிருக்கும் இந்தப் பிரபஞ்சம் ஒரே பொருள்தான் என்பது புலப்படும். ‘த்வைதம்’ என்றால் இரண்டு; அ+த்வைதம் = அத்வைதம் என்றால் இரண்டன்று, ஒன்று என்பதுவே சங்கரர் காட்டிய அத்வைதம் ஆகும்; அதாவது ‘இரண்டன்று; ஒன்று தான் பிரம்மம்’.

இதையே இராமானுஜர் இன்னும் கொஞ்சம் மேம்படுத்தி, விசேஷ அத்வைதத்தை சீர்படுத்தி இராமானுஜ தரிசனம் என்று உணர்த்தினார், அதாவது பிரம்மம் உண்மை; உலகமும் உயிர்களும் உண்மை; ஆனால் அவற்றை இயக்குபவன் இறைவனே. அந்தர்யாமியாய், அவற்றின் உள்ளிருந்து இயக்குகின்றான். எளிதாகச் சொல்லப்போனால் உயிர் + உலகு = உடல் = சரீரம் இறைவனுக்கு; சரீரி இறைவன் ஆகும். உலகமும் (பிரகிருதி = அசித்), உயிர்களும் (ஜீவன் = சித்) சேர்ந்த பிரம்மம் என்பதுதான், விசிஷ்டாத்வைதம்.

இரணியனுக்கு, பிரகலாதன் கூற்றாக, பொருள் கூறி விளக்க வேண்டாத, பாடல்களாக கம்பன் அப்படிப்பட்ட விசேஷ அத்வைதத்தை அள்ளித் தரும் இரண்டு பாடல்கள் இதோ:

“தன்னுளே உலகங்கள் எவையும் தந்து, அவை
தன்னுளே நின்று, தான் அவற்றுள் தங்குவான்”

“உலகு தந்தானும், பல்வேறு உயிர்கள் தந்தானும், உள்உற்று,
உலைவு இலா உயிர்கள் தோறும், அங்கங்கே உறைகின்றானும்,
மலரினில் வெறியும், எள்ளில் எண்ணெயும், மற்றும் கேளாய்!
அலகு இல் பல்பொருளும் பற்றி, முற்றிய அரிகாண்! அத்தா!”

சங்கரரிடம் உபநிடதச் சார்பு மட்டுமே உண்டு. இராமானுஜரிடமும், கம்பனிடமும் உபநிடதத்தோடு ஆழ்வார்களின் தாக்கமும் சேர்ந்தது சிறப்பாகும். கம்பன் இராமானுஜருக்கு முன்னே தோன்றியவன் ஆனாலும் சரி, பின்னே தோன்றியவன் ஆனாலும் சரி, கம்பனும் அதையே தான் தன் காப்பியத்தின் பெரும்பாலான இடங்களில் கையாளுகின்றான். அதனால்தான் கம்பனுடைய முதல் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலே உலகச் சிறப்புடைய ஒன்றாக இன்றும்

போற்றப் பெறுகின்றது. அப்படியே விசிஷ்ட அத்வைதப் பிழிவாகும். அப்பாடல் இதோ:

“உலகம் யாவையும் தாம் உள ஆக்கலும்,
நிலை பெறுத்தலும், நீக்கலும் நீங்கலா
அலகு இலா விளையாட்டு உடையார் - அவர்
தலைவர்; அன்னவர்க்கே சரண் நாங்களே”

உலகை இறைவன் படைத்தான். எப்படியாம்? அவை தானாகவே உண்டாகும்படி. அதாவது தன் சங்கற்பத்தால் அவை தானாக உண்டாகும்படி என்பதுதான்” தாம் உள ஆக்கல்”. இல்லது தோன்றாது என்னுமாப்போலே ஏற்கனவே உள்ளதை தானாக உண்டாகும்படி செய்தான். அறிவியலும் இதைத்தான் சொல்கிறது. மகா வெடிப்பிற்குப்பின் (after Big Bang) தானாகவே நிகழ்ந்ததுதான் உயிர்கள், உலகப் பிறப்பு என்று..

அப்படி உண்டானவற்றை சில காலம் நிலை பெறச் செய்து, பிறகு அவற்றை அங்கிருந்து நீக்கி (அழித்து அன்று) அதனை இடைவிடாது தொடர்ந்து செய்து கொண்டிருப்பவன் இறைவன். எல்லோரும் ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல் என்று முத்தொழில்களைச் சொல்லும்போது, கம்பன் மட்டும் வித்தியாசமாக அழித்தலை நீக்கல் என்பான். ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோர் இடத்திற்கு இட மாற்றம் செய்வதே நீக்கல் (It is not destruction; but transformation) ஆகும். உலகத்தில் தோன்றிய எதுவும் அழிவதில்லை. அவையும் உயிர்களைப்போல அநாதியானவை. பிரளய (ஊழிக்) காலத்து அவை இறைவனுள் ஒடுங்குகின்றன அல்லது மறைகின்றன. இதையே பின்னால் வந்த மணிவாசகரும், அபிராமி பட்டரும் ‘கரந்தும்’ என்ற சொல்லால் குறிப்பார்கள்.

இப்பாடலில் முழு விளக்கம் இங்கு நம் தலைப்பிற்கு உட்படாதது என்றாலும் இறுதியில் உபநிடதம் உட்பட்ட “ப்ரஸ்தான த்ரயி” யும், ஆழ்வார்களும், விசிஷ்டாத்வைத தரிசனர் இராமானுஜரும் கூறும் சரணாகதியையே கம்பனும் காட்டுகிறான். அலகிலா விளையாட்டுடைய தலைவராகிய அவருக்கு “நாங்கள்” என்று நம்மையும் சேர்த்தே சரணமடையச் செய்கின்றான். சரணாகதித் தான் நம்மை உய்விக்கும் என்று காப்பியம் முழுமையும், குகன், விராதன், கவந்தன், சபரி, சரபங்கர், சுக்ரீவன், வீடணன் போன்றோர் மூலம் ஆங்காங்கேயும் காட்டிச் செல்வான் கம்பன்.

வடமொழியிலும், ஆங்கிலத்திலும் மொழிபெயர்க்கப் பெற்ற பெருமைக்குரிய தாண்டவராய சுவாமிகள் இயற்றிய “கைவல்ய நவநீதம்” என்ற அற்புதமான (Butter of Liberation) என்று ஆங்கிலத்தில் போற்றப் பெறும் அத்வைத நூலின் மாநில மாநாட்டில் கம்பன் காட்டுகின்ற அத்வைதக் கருத்துக்களையும் சிறிதே விண்டு காட்டிட வாய்ப்பு ஏற்படுத்திய கோவிலூர் குருமகாசந்நிதானம் திருப்பெருந்திரு மெய்யப்ப ஞான தேசிகரை மன, மொழி மெய்களால் வணங்கி மகிழ்வாம்.

ஸ்ரீதாண்டவராய சுவாமிகளின் சரிதம்

தவத்திரு ஜவஹர் சுவாமிகள்,
அம்பத்தூர் புதூர், சென்னை.
செல்: 9176750367

சகுண பிரம்ம வணக்கம்

ஆனைமுக னாறுமுக னம்பிகைபொன் னம்பலவன்
ஞானகுரு வாணியையு ணாடு.

பொருள் வணக்கம்

உலக முதற்பொருளை உம்பர்க்கு உணர்வரிதாம் பொருளை
ஓதிய வேதாகமத்தின் உச்சியின் உட்பொருளை
பலகலை பொருள்முடிவின் முடிவான பொருளை
பற்றற பற்றிய பெரியோர் பரவிய வான் பொருளை
அலை தீவலை நுரை கடலில் உதித்தொடுங்குமாபோல்
அகிலாண்டம் உதித்தொடுங்கும் அதன்மூலப் பொருளை
இலகிய சற்குருவாகி யானாகும் அப்பொருளை எங்குமாம்
பரம் பொருளை யாமும் வணங்குதுமே.

குரு பாத கமல வணக்கம்

(இந்நூல் உரையாசிரியர் இயற்றியது)

சீர்மிகு நாக வேட்டின் கண் சமாதி கொண்டமர்ந்து
அருள்புரிபவராம் அமலானந்த குருவும்
ஏற்றம் மிகு சென்னையம்பதியில் அவதரித்து தம்குருநாதர்
புகழ் எண்திசை பரப்பியவராம் லட்சுமணானந்த குருவும்
ஓர்மொழி யுட்கருத்தை நூதன விவேகி உள்ளத்
துணர்ச்செய்தவராம் கருணானந்த குருவும்
ஈர்தெம்மையாட் கொண்ட வேதாந்த விஞ்ஞான
ஏழுமலையானந்த குருவும் துணைதுணையரோ.

அடியார் வணக்கம்

காலான பல்வித சற்கன்மங் களுக்கெல்லாம்
மேலான மெய்ஞ்ஞான விண்தலத்தின் - பாலான
மெய்யடியாரைத் தொழுவேன் வேதாந்த கீர்த்தனங்கள்
செய்ய மதி யோங்கத் தெளிந்து.

கைவல்ய நவநீத மாநில இரண்டாவது மாநாடு நடத்தும்
கோவிலூர் மடாதிபதி மெய்யப்ப ஞான தேசிக சுவாமிகளுக்கு அடியேன்
கைவல்ய நவநீத மாநில மாநாட்டில் பங்கேற்கும்
வேதாந்த அமைப்புகளின் மெய்யன்பர்களுக்கு அடியேன்
கைவல்ய நவநீத மாநில மாநாட்டில் முற்றோதல் புரிவோர்க்கும்
வேதாந்த சொற்பொழிவுகள் ஆற்றும் ஞான குருமார்களுக்கும் அடியேன்
கைவல்ய நவநீதத்தை இயற்றிய தாண்டவராயருக்கும்
காரியமாய்த் திகழும் தீர்க்கதரிசி தியாகராஜ சுவாமிகளுக்கும் ஆளே.

திருவாரூருக்கு அருகில் அமைந்துள்ள நன்னிலம் என்னும் திருத்தலத்தில்
மாதவானந்தர் - அம்பிகை அம்மையார் ஆகிய இருவரும் இல்லறத்தை
வள்ளுவர் வகுத்த நல்லறப்படி இனிதே நடத்தி வந்தனர். மாதவானந்தர்
வேதாகமங்களை ஒதி உணர்ந்த ஒழுக்க சீலர். அன்பு அருள் முதலிய உயரிய
பண்புகள் எல்லாம் ஒருங்கே அமையப் பெற்றவர். அவருக்கு நெடுங்காலம்
மக்கள் பேறு அமையவில்லை. கி.பி. 1408ஆம் ஆண்டு அளவில் மனைவியோடு
திருப்பதி சென்று வட வேங்கட மாலைத் திடமாகப் போற்றி வழிபட்டார்.
அச்சமயம் மாதவானந்தரின் கனவில் தோன்றிய வடவேங்கடப் பெருமான்.
“நற்குணங்கள் பலவும் அமைந்த மகன் ஒருவன் பிறப்பான் என்றும், உலகெலாம்
மகிழ்ந்து போற்றத் தக்க ஞான நூல் ஒன்றை இயற்றுவான் என்றும், இப்பூவுலகில்
பலருக்கும் உபகாரமாய் சரியை, கிரியைகளை ஆற்றி 120 ஆண்டுகளுக்கும்
மேலாக வாழ்வான்” என்றும் கூறினார். அதன்படியே அவர்தம் மனையாள்
அம்பிகை அம்மையார் கருப்பம் தரித்து, ஆண் மகவினை கி.பி. 1408-ஆம்
ஆண்டு அளவில் ஈன்றார். தாண்டவராயர் என்று மைந்தனுக்கு நாமமும்
சூட்டினார். குழந்தை நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக
வளர்ந்தது. அதன் ஐந்தாவது வயதில் பள்ளிக்கு அனுப்பி கல்விப் பயிற்சியை
செய்வித்தனர்.

தீய செயல்களில் அச்சமும், நன்மை தரும் காரியங்களில் பற்றும் மிகுந்து,
சீவகாருண்யம் முதலான தெய்வ சம்பத்துக்களை; உடைய சத்துவ குணத்தினராய்
திகழ்ந்த இவருக்கு 15 வயது நிறையவும், முத்தி பெற விழைவும் யாவருக்கும்
ஆச்சரியம் - பாசம் - பயம் நீங்கி, தீமையற்ற ஞான சாதனம் நான்கும் சேருவது
போல இவரும் அத்தகுதியை அடைந்து சிந்திக்க தொடங்கினார்.

ஆகாயம், வாயு, தேயு, அப்பு, பிருதிவி ஆகிய ஐந்து பூதங்களாலான உலகம் வந்தது எங்கிருந்து? கணக்கற்ற சீவர்களைத் தோற்றுவித்தது யார்? நான் யார்? எங்கிருந்து இப்பிறவியை பெற்றேன்? அடுத்தது எப்பிறவியோ? தீவினைக்கு - நரகமும், நல்வினைக்கு - சொர்க்கமுமாக உண்டாக்கியதும், வேதாகமங்களைச் சொன்னதும் யார்? சுவானுபவமாக கண்டு அறியேன்.

உண்டு, உறங்கி, மகப்பேறு, தெய்வ உணர்வின்மை, இறத்தல் முதலான ஐந்தொழிலையும் உடைய, சதா துன்பத்திலேயே உலவும் பகுத்தறிவற்ற விலங்கினைப் போல், நற்குணமும் பகுத்தறிவுமுடைய மானிடப் பிறவி அடைந்த நாம் விலங்கினது இயல்புடையவராய் இருப்பது தகுதியாமோ? நெருங்கிய எமன் உச்சியில் இருத்தலை உணர்ந்திடில், உணவு முதலியவை சுவைக்குமோ?

கோடிக்கணக்கில் பணம் கொடுத்து, நொடிப் பொழுதாகிலும் வாழ்நாளை நீட்டிக் கொள்ள முயற்சிப்பினும், அப்படி நடக்குமோ? முத்தி பெறுவதற்காக கிடைத்த இவ்வரிய வாழ்நாளை வீணாக்குதல் விலங்கின் சுபாவம் அல்லவா! துக்கம் தரும் இறப்பு பிறப்பால் வரும் துன்பங்கள் யாவும் நீங்கிட, பயன்தரும் துயரற்ற தத்துவமசி மகாவாக்கிய பதத்தால் தெளிந்து, சத்துவ குணநிலையை அடைய அறியாதவனாய் இருக்கிறேன்.

இந்த ஞான நெறியை எவரால் உணரலாம்? எனக்கு அந்த ஞானகுருவை எவர் காண்பிப்பார்? அவர் சன்னதியை அடைவது எப்போது? எனது சரீரம் நொடிப்பொழுதும் நிலையற்றது என இவ்வாறு பலவகையாக நெருப்பிலிட்ட மெழுகு போல் உள்ளம் உருகி நின்றார்.

மேலும் சில காலம் சென்றது. பரமேஸ்வரனது கருணையும், முற்பிறவிகளில் செய்த தவ வலிமையும் ஒன்று சேர, சத்துவகுண மனத்தினராயும், தூய பெருந்தவத்தினராயும் திகழும் தாண்டவராயர் வசிக்கும் இல்லத்தின் முன்புற வழியில் சென்ற நாரண குரு, அபூர்வமான வேதாந்த தத்துவத்தை விரும்பும் தாண்டவரின் எதிர் நின்றார். நாரண குரு பூரண ஞானமுடையவராதலால், தரையில் வேரற்ற மரம் போல் விழுந்து குருவின் பாதங்களை தாண்டவராயர் வணங்கினார். நாரண குரு கருணையோடு இரு கரத்தாலும் தாங்கி, “தாண்டவா! ஞானமுற்று வீடுபேறு அடையக் கடவாய்” என அருள, நல் அடியார்கள் மனதில் குடியிருக்கும், பொலிவுடைய நாரணகுருவின் திருவடிகளுக்கு, தன் உடல், பொருள், ஆவியை தத்தம் அளித்து, “எனக்கு கருணைபுரியுங்கள்” என உள்ளம் உருக, குருநாதரிடம் சரணாகதி அடைந்தார்.

பக்தியோடு செய்த சேவைகள் அனைத்தும், நாரண குருவின் மனம் மகிழ தினமும் செய்ததனால் கிட்டிய குருவின் ஆதரவை விழிப்பிலும் கனவிலும் மறவாததனால், பிறவிக் கடலைக் கடந்து, பரமானந்த ப்ராப்தி என்கின்ற கரையை அடைவதற்கான முழுட்சத்துவத்தை தாண்டவராயர் அடையப் பெற்றார்.

நாரணகுரு சிற்சோதி நாட்டத்தோடு, சத்துவ குணத்தவரான தாண்டவருக்கு உபதேசித்தார்.

“தத்துவமசி மகாவாக்கியம் அறிவாய். ஐந்து கோசங்களும் நீயல்ல என திடமாய் நில், அவற்றை இதன்று, இதன்று என நீக்க, சாட்சியாய் மிஞ்சிய தானே பூரணப் பிரம்மம் எனவும், அசத்து சட துக்க சுகம் உண்மையல்ல, கனவு போல மித்தை எனவும் அறிவாய்.

விழிப்பில் பஞ்சகோசங்கள் அகல, நானென்பது இல்லாமல் போவதைப் பார். கனவில் தூல உடலையும், உறக்கத்தில் சூக்கும் தேகத்தையும், நிஷ்டை கூடும் போது காரண தேகத்தையும் நான் என்பது இல்லாமல் போவதைப் பார். உனது இந்த அனுபவத்தை ஆழமாக விசாரித்துப் பார். சுகம் அநிர்வசநீயம் என உணர்வாய்.

பிரம்மத்தில் இளைப்பாறுதலை விடில் மரணமாம் எனக் கூறுவதால் சந்தேக, விபரீதம் வரும். அதனால் கேடுயாவும் உண்டாம். முற்காலத்தே சுகரும் சந்தேகமுற்று சனக ராஜனிடம் சென்று தெளிந்து, சித்தம் இளைப்பாறி, சந்தேக விபரீதமற்று ஞான தீட்சை பெற்றார் என்பதால், தேர்ச்சியுற்று நீ முயற்சித்தால், அவ்வாறு விசிராந்தி பெறலாம்.

துன்பம் தரும் ஆசை காரணமாமோ? மிகுந்த தன் அறியாமையால் உதித்த வஞ்சக அகங்காரமே முடிச்சுகளாம். அவ்விதம் பொருந்தும் காரணத்தால், அஞ் ஞானத்தின் காரியமான துயரைத்தரும் ஆசையை நீக்க முயற்சி செய்திடில், ஒழியுமோ? மிகுந்த துன்பந்தரும் ஆசையின் காரணத்தை நீக்கிடில், அப்போதே பிறவி அறுபட்டு ஓடிடுமே.

பகவத் கீதை “ஆசையாம் எதிரி பார்” அதாவது “மகாசனோ மகாபாப்மா” என்று சொல்வதை விசாரித்து, ஞான சாதனத்தால் ஒழிப்பாய் என்பதால், சத்துருவை வசமாக்க, சாதகமான சாம, தான, பேத சாதனங்களால் எதிர் கொண்டாலும் நசியாது. நீக்குதற்கு கடினமான - எதிரியாகிய இந்த ஆசையை - அறிவு எனும் தண்டாயுதத்தால், முழுவதும் ஒழிப்பாய்”.

முன்னர் தன் குருவிடம், நாரணர் முதலில் கற்றுணர்ந்த உபநிஷத்து, பிரம்மஞுத்திரம், பகவத்கீதை ஆகிய பிரஸ்தான திரயங்கள், இவற்றிற்கு ஆதி சங்கரரின் பாஷ்யம், ஆதிசங்கரரின் பாஷ்யத்திற்கு அவரது சீடர்களால் ஆக்கப்பட்ட வார்த்திகம், சைவ, வைணவ ஆகமங்கள், விவேக சூடாமணி, ஞான மோனம் தரும் பஞ்சதசி, சீவன் முத்தி விவேகம் போன்ற வேதாந்த நூற்கள் அனைத்தையும், நாரண குரு விளக்கமாகப் போதித்ததை, தாண்டவர் சிரத்தையோடு கேட்டு, மனம் அந்தர்முகமாகி சாட்சியான கூடத்தனே தான் என்றும், “ஏகமேவ அத்துவிதீயம்” என்றறிந்து, நாசமுறும் மற்றைய யாவும் அசத்து, மித்தை எனத் தெளிந்தார்.

குருவின் கருணையால் (நால் வகை ஆசிரமத்தில்) மேன்மையான லிங்க சந்நியாச அனுபவத்து இருந்தார். ஆனந்த அனுபவத்தின் பக்குவத்தினால், காட்சிப் பொருளான உலகம் யாவையும் கனவாய் நினைத்து, சர - அசரப் பொருளான ஓவியம் யாவும் பூரணமான தன்னிடத்தில் ஆரோபித்த கற்பனையாய் தோற்றி, சச்சிதானந்த பூரண பரப்பிரம்மமே நாம் என பெருமை பெறு தன்னியனாய் உத்தரீயத்தை வீசி நடட்டம் பயின்று ஆடிக்கொண்டும் இருந்தார்.

பரமானந்த ப்ராப்தியால் உண்டான மகிழ்ச்சியால் தாண்டவத்தோடு இப்படி பல வருடங்கள் சென்ற பின், தாண்டவரின் குருவான நாரணர் கலியுகம் - நாலாயிரத்து ஐநூற்று ஐம்பத்தொன்றாம் ஆண்டில், தமிழ் சுக்கில வருடம் வைகாசி மாதம், விசாகம் நட்சத்திரத்தில் பரிபூரணமானார். அணிமாதி சித்திகளும், அறமும், அறிவும், தீர்க்க ஆயுளும், தவ வலிமையும் தற்காலத்தோர்க்கு இல்லை என சிந்தித்து, நாரண குருவின் பதம் வணங்கி, துன்பம் நீக்கும் வழி முறையை வேண்டிய தாண்டவரின் நிட்டையில் நாரண குரு தோன்றி ஆசிகள் பல வழங்கி,

“அன்பனே! இச்சீவர்களின் உள்ளத்தே உதிக்கும் போர்க்குணமுடைய எதிரியும், துன்பம் எனும் தாபத்தைத் தருவதுமான காம, குரோத, மோகமாதிகளை ஒழிக்க வேண்டி, உண்மை அறிவைப் பெற, நீ வேதாந்த நூற்களை கற்றுணர்ந்தாய். அவற்றை, சாறு பிழிந்து, சகலரும் சுகமாயும், சுலபமாயும் கற்றுணர வேதாந்த நூல் ஒன்றை இயற்றுவாயாக,” எனவும் சீடரான தாண்டவராய சுவாமிகளுக்கு ஆணையிட்டார்.

நாரண குரு ஆணைப்படி முற்சித்து, சகல வேதாந்த சாத்திரங்களின் அர்த்தத்தை, யாவரும் சுலபமாய் உணர்ந்து அடையும் முறையில் - தமிழ்ப் பாடல்களால் அறிவில் தெளிவினைக் கொடுக்கும் கைவல்ய நவந்தத்தை சிறப்பாக இயற்றி, படைத்த இந்நூலால் சீவர்களது துன்பம் நீங்கும் என இதயத்தே மகிழ்வோடு இருந்தார்.

தன்னை நாடி வந்த ஜிஞ்ஞாசுகளுக்கு தத்துவமசி மகாவாக்கியத்தை சிறப்புடன் உபதேசித்து, சுவாநுபூதி பெற நியமங்களை கடைப்பிடிக்கச் செய்து, கீர்த்தியுற்ற கைவல்ய நவந்தத்தை பக்குவமாய் மனனம் செய்ய வைத்து, பேதத் தன்மையை முற்றிலும் நீக்கி, தான் கூடத்தன் என உணர வைத்து, அளவிலா ஆனந்தத்தில் திளைக்கச் செய்தார். எழுச்சியுடைய மக்களை வருத்தும் வியாதிகளின் மூலம், பேய், மயக்கம் முதலிய தீமையான துயரங்கள் யாவையும், அத்தருணத்திலேயே சங்கற்ப மாத்திரத்தால் நீக்கியும், கருணையுடைய மதுவனேச்சுரன், வரத நாரணன் ஆகியோரது ஆலயம் சென்று வணங்கி, நலமுறும் உலகம் சுகமாய் வாழ வள்ளல்தன்மை மிக்கவராய் வாழ்ந்து வந்தார்.

பெருமை பெறு தாண்டவனார், தனது குரு நாராயணர் விதேக முத்தி பெற்ற (விசாக) நட்சத்திரத்தில் தாமும் விதேகமடைய சங்கற்பமுற்று, கலியுகம்

நாலாயிரத்து அறுநூற்று முப்பத்தாறாம் ஆண்டில், ஜய வருடம் வைகாசி விசாக நட்சத்திரத்தில் பரமானந்த சிவசொருபமாய் அமைந்தார்.

கருணை மிகுந்த நாரண பரமகுரு, ஆனந்த நடனம் புரிபவராய் விளங்கிய தாண்டவ சற்குரு ஆகிய இருவரும் எழுந்தருளி இருக்கின்ற சமாதி ஆலயத்தில், பூஜை செய்து தியானிப்போர் சிரத்தை உடையவர்களாம். நலமெய்யாகிய கைவல்லிய நவந்தத்தை குறைவற சிரவணித்தோர் சிவானுபூதி அடைந்து, மேன்மை மிகும் ஆனந்தமாய் வாழ்வார்.

ஸ்ரீ தாண்டவராய சுவாமிகள் பூவுலகில் அவதரித்த காலம்

கலியுகம் 4510 - ஆங்கிலம் கி.பி. 1408 - தமிழ் சர்வதாரி வருடம்.

மோட்சம் அடைந்த காலம்

கலியுகம் 4636 - ஆங்கிலம் கி.பி. 1534 தமிழ் ஜய வருடம்.

நாரண குருவும், தாண்டவ சீடரும் விதேக முத்தி அடைந்தது வைகாசி மாத விசாக நட்சத்திரம்.

**தாண்டவராயரது சரிதத்தில் வரும் கீழ்க்கண்ட பாடல்களை
அவசியம் மனனம் செய்ய வேண்டும்**

முழுட்சத்துவம் என்பதன் விளக்கம்

சாதன சதுட்டயமுறும் காலம்

பாவமாம் நெறியிற் பயமும் புண்ணியமாம் பணியினிற் விருப்பமும் மிகுந்து
சீவகாருணிய முதலவாங் குணங்கள் சிறந்து மூவைம்பருவத்தில்
மேவரும் வீட்டுநெறியினால் எவர்க்கும் வியப்பும்அன்பு அச்சமு மேவ
தாவிலா ஞானசாதனம் நான்கும் சார்ந்திடும் பக்குவ நாளில். (19)

சகசீவ பர சிந்தனை

மண்ணதேமுதல் ஐவகை எனும் பூத வையகம் வருமிடம் எவிடம்
எண்ணிலா உயிரைப் படைத்ததார் யாமார் எங்கு நின்று இ(வ்)வண் அடைந்தனன் மேல்
நண்ணுவதுஎவனோ இங்கிரு வினைக்கு நரகமுஞ் சொர்க்கமுமாகப்
பண்ணியும் வேதாகமம் பகர்ந்ததுமார் பார்த்தபரேட்சமாயறியேன். (20)

மரண பய சிந்தனை

உண்டு உறங்கிடலோடு ஈன்றிடல் பரத்தின் உணர்வறல் இறத்தல் ஐந்தொழிலும்
கொண்டு எலாத்துயரும் கொண்டு அமுது உலவும் குறை அறிவுறு விலங்கினைப்போல்
பண்புற நிறைந்த அறிவுறு மனிதப் படைப்புறு நாமுறல் தகுமோ
மண்டுற மிருத்யு மத்தகத்திருத்தல் மதித்திடின் அ(ன்)ன முதல் ருசியா. (21)

மோட்சத்தை சிந்தித்தல்

கோடிபொன் அளித்தோர் கணத்து வாணானைக் கொள்ள முயன்றிடினும் அஃதுறுமோ வீடுற உறும் இவ்வரிய வாணானை வீண்செயல் விலங்கு இயலன்றோ வாடுறு மரணபவ முதலாக வரும் துயர் அனைத்தும் அற்றிடவே பாடுறு துயரில் பதத்தினை அறிந்தே பண்புறும் கணத்தினை அறியேன். (22)

ஞானகுரு தரிசனம் நாடுதல்

இந்நிலை எவரால் உணரலாம் அவரை எவர் அறிவிப்பவர் அவரைச் சன்னிதிப்படுநாள் எந்தநாள் எனதுசரீரம் ஓர்கணமுமோ நிலையன்று என்ன வெந்தழலின் மெழுகு என உருக இவன் இதயத்து ஒளித்து ஒளிரும் நின்மல இறையே குருவுருவாகி நேர்வரு(ம்) முறை இனியுரைப்பாம். (23)

குரு, சீடர்களுக்கு உபதேசம் செய்யும் முறை

நாராயண குரு உபதேசித்தல்

நாரணகுரவன் கருத்துடன் நோக்கி ந்ணுகு நல்தாண்டவற் கருள்வான் ஆரண வாக்யம் தத்துவமசி காண் ஐந்து கோசாதி நீ அன்று சார் அவை நேதி நேதி என்று அகற்றச் சான்றதா மிஞ்சிடும் தானாம் பூரணப் பரம் கண்டு அஃத(ல்)லாத உலகம் பொய்க்கனவு என இல என்றறிவாய். (32)

உலகம் கற்பனை எனல்

நாடுறு நனவில் கோசமாதியற நான் எனல் முதல் அவற்றறல் காண் தோடமாம் கனவில் தூல தேகத்தும் சுமுத்தியில் சூக்க தேகத்தும் கூடுநிட்டையிற் காரணாகத்தும் கொண்டநானெனல் முதலறல் காண் நீடு காண் உனது இவ்வனுபவத்து உலகம் நினைந்த கற்பனை என அறிவாய். (33)

சுகர் உதாரணம் கூறல்

பர விசிராந்தி அறல் மிருத்தியுவாம் பகர் அதால் ஐயமும் திரிபும் வரும் அதால் அனர்த்தம் அனைத்தும் உண்டாம் அவ்வாறு நற் சுகரும் முன்னாளில் திரஜயம் சார்ந்து சனகர் பால் அறிந்து சித்த விசிராந்தியுற்று ஐயம் திரிபற ஞானதீக்கையுற்றனரால் தேர்ந்துநீ முயன்று அவ்வாறுறுவாய் (34)

ஆசையே துன்ப காரணமெனல்

துக்கமாங் காம காரணமதுவோ துதை தன் அஞ்ஞானத்தால் எழுந்த பொக்க அகங்காரக் கிராந்தியாம் அ(வ்)வணம் பொருந்தும் காரணமுற அதனால் புக்க காரியமாம் துக்க காமத்தைப் போக்கிட முயன்றிடில் போமோ மிக்கதுன்ப ஆசைமேவுகாரணத்தை விலக்கின் அக்கணத்தில்போமே (35)

கீதை சுலோகத்தைக் கூறுதல்

கண்ணனார் கீதை காமமாம் வைரி காண் மகாசனோ மகாபாப்மா
எண்ணுதன் ஞான சாதனத்து ஒழிப்பாய் என்னலால் பகை வசெய்ய
நண்ணு சாதனமாம் தானத்தினாலும் நவின்றிடுஞ் சாம பேதத்தும்
கண்ணுற நசியா ஞானதண்டத்தாற் கடிதற முற்றொழி என்றே.

(36)

குருவிடம் கற்ற வேதாந்த நூற்களை கூறுதல்

தான் அரும்குரவன் முனம்முனம் அறிந்த சதுர்மறை பிரம்ம சூத்திரங்கள்
ஆனமால் கீதை எனும் பிரஸ்தான அருந்திரயமும் பெரும் குரவர்
ஞான பாடிய வார்த்திகமொடு ஆகமும் விவேக சூடாமணி ஞான
மோனஞ் சொல் பஞ்சதசி மிகு சீவன்முத்தி விவேகமாதிகளும்.

(37)

தாண்டவர் அனுபவமும் துறவும்

விரிவுறஉரைக்கத் தாண்டவன்கேட்டு மிகுமனம் உள்முகமாக்கிக்
கரிஎனும் அறிவைத் தான் என அறிந்து கன பரஐக்கியம் அறிந்து
இரிவறும் ஏனை அனைத்தும் இல் மித்தை எனத் தெளிந்து அருட்குரு அருளால்
புரிமிகுமகிமை விங்கசந்நியாசம் புகுந்து அனுபவத்து இருந்தனனே.

(38)

வாச்சியார்த்த லட்சியார்த்தங்களுள், அகம்பத லட்சியார்த்தங்கள் துவம்பத லட்சியார்த்தங்கள் - தத்துவமஸ் மஹாவாக்க்ய ஆராய்ச்சி

மா. கந்தன்,
செல்: 94861 17259.

ஈரீரத் த்ரையத்திற்கு வேறாகவும், பஞ்ச கோசங்களுக்கு அப்பாற்பட்டதாகவும், அவஸ்தாத்ரையங்களுக்கு சாட்சியாகவும், உள்ள அகம்பத லட்சியார்த்தமே துவம்பதத்தின் லட்சியார்த்தமாக இருக்கிறது. எந்தக்காலத்திலும் மாயை இல்லாத சுத்தபிரம்மமே தத்பதத்தின் லட்சியார்த்தமாக இருந்து வருகின்றது. துவம்பதம், தத்பதம் என்னும் இரண்டு பதங்களுக்கும் முறையே ஜீவனும், ஈஸ்வரனும் வாச்சியார்த்தங்களாக இருக்கின்றனர். இதுவே இங்கு ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக் கொள்ளக் கூடிய பொருளாகின்றது. இவ்இருவருக்கும் எப்படி ஐயிக்கியம் சம்பவிக்கும் என்று கேட்டால் ஈஸ்வரனும், ஜீவனும் எப்போதும் பேதம் உடையவராக இருப்பதால் எப்போதும் அயிக்கியம் சம்பவிப்பது கிடையாது. இவர்களுக்கு பேதம் எக்காரணத்தினால் உண்டானது என்றால் ஜீவன், ஈஸ்வரன் என்ற பெயராலும், பிண்டம் அண்டம் என்ற இடத்தாலும், காரிய காரண உபாதியாலும், வியஷ்டி சமஷ்டி என்ற தேக அபிமானத்தாலும், சிற்றறிவு, பேரறிவு என்ற உணர்வினாலும் இவர்களுக்கு பேதம் உண்டாயிற்று. அதனால் இவர்கள் பாதாள லோகமும், விண்ணுலகமும் போல வெகு தூரத்திற்கு அப்பாற்பட்டு வேறு பட்டு இருக்கின்றனர். இப்படி இவர்கள் இருவரும் வேறுபட்டு இருப்பதால் அயிக்கியம் எப்போதும் சம்பவிப்பது இல்லை. இவர்களுக்கு அயிக்கியம் சம்பவிக்கும் உபாயத்தை பார்ப்போம்.

பெயர் & உருவம் முதலியவற்றால் ஜீவ ஈஸ்வரர்களுக்கு அயிக்கியம் சம்பவிப்பது இல்லை என்பதனால் அவ்இருவரிடத்திலும் உள்ள பெயர் உருவம் முதலியவற்றை நோக்காது அவர்கள் இருவரிடத்திலும் ஊடுருவி இருக்கின்ற சேதனத்தை மாத்திரம் விடாது நோக்கினால் ஜீவஈஸ்வரர் இருவருக்கும் அயிக்கியம் சம்பவிக்கிறது. இதற்கு இரண்டு உதாரணங்கள் எடுத்துக் கொள்வோம். மேக ஆகாயம், குட ஆகாயம் என்னும்போது மேகம் & குடம் என்ற உபாதி நோக்கத்தை விட்டு, அவ்இரண்டு உபாதிகளில் இருக்கும் ஆகாயத்தை மட்டும் விடாது நோக்கினால் அவ்இரண்டுக்கும் அயிக்கியம்

சம்பவிப்பது போலவும், ஆற்றுநீர், கிணற்று நீர் என்று சொல்லும் போது ஆறு & கிணறு என்ற இரண்டு உபாதி நோக்கத்தை விட்டு, அவ்இரண்டு இடங்களிலும் நீரை மாத்திரம் நோக்கினால் நீருக்கு அயிக்கியம் சம்பவிப்பது போல உவமானம் சொல்லப்படுகிறது.

கூடஸ்தபிரம்மங்களுக்கு அயிக்கியம் எந்த லட்சணையால் சம்பவிக்கும் என்றால், விட்டு விடாத லட்சணை ஒன்றின் மூலமே அயிக்கியம் சம்பவிக்கும். அதனால் லட்சணை எத்தனை வகை என்பதையும் அவைகளின் பெயரையும் முதலில் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அறம் முதற்பொருளைக் காண்டற்கு கருவியாகிய இலக்கண நூல்களையும், தர்க்க நூல்களையும் நன்கு உணர்ந்து வைத்துள்ள வடமொழிபுலவர்கள் ஸ்ருதி & ஸ்மிருதி முதலியவற்றில் தாம் எடுத்துக் கொண்ட கருத்துக்களை விளக்குவதற்கு இடர்ப்பாடு உண்டாகுமானால் அப்போது லட்சணாவிருத்தியைக் கொண்டு பொருள் கூறுகின்றனர். அந்த லட்சணாவிருத்தி, விட்டலட்சணை, விடாத லட்சணை, விட்டுவிடாத லட்சணை என்று மூன்று வகையாக உள்ளது.

வாக்கியத்தில் உள்ள கருத்துக்கள் தொடர்ந்து விளங்குமாறு இல்லாமல் போனால், அவை தொடர்ந்து விளங்குமாறு யுக்தியை கையாள்வதே லட்சணையாம். ஒரு சொல்லின் சக்தி விருத்தியால், உணர்த்தப்படும் பொருள் சக்சியார்த்தம் ஆகும். ஆகவே சொல்லுக்கு எப்போதும் சக்தி விருத்தியும் உண்டு. சக்தியார்த்தத்தின் சம்பந்தத்தால் உணர்த்தப்படும் பொருள் அதாவது லட்சணையால் உணர்த்தப்படும் பொருள் லட்சியார்த்தமாம்.

(1) கங்கையில் இடைச்சேரி என்று சொல்லும் போது கங்கை என்னும்பதம் அதன் வாச்சியார்த்தமாகிய நீரோட்டத்தை விட்டு அதன் சம்பந்தியாகிய கரையை உணர்த்துவதால் இது விட்டலட்சணையாம். இந்த லட்சணைக்கு லட்சியார்த்தம் கங்கையின் நதிக்கரையாம். எங்கே வாச்சியார்த்தத்தை முழுவதும் விட்டு, அதன்சம்பந்தியை மாத்திரம் உணர்த்துவது எதுவோ அதுவே விட்டலட்சணையாம். கங்கையின் இடைச்சேரி என்று சொல்லும் போது கங்கை என்னும் பதம் அதன் வாச்சியார்த்தமாகிய நீரோட்டத்தை விட்டு அதன் சம்பந்தியாகிய கரையை அறிய வேண்டும். கங்கையின் கரையோடு உள்ள சையோச சம்பந்தம் லட்சணா விருத்தியாம் அதனால் அறியப்படும் கரை லட்சியார்த்தமாம். நீரோட்டம் உள்ள நதியில் கிராமம் தங்கி இருக்க முடியாது. அதனால் நீரோட்டமான வாச்சியார்த்தம் முழுவதும் விடப்பட்டது. இவ்வாறு விட்ட லட்சணை விளக்கப்பட்டது.

(2) எங்கே வாச்சியார்த்தத்தை விடாது அதன் சம்பந்தியையும் உணர்த்துவது சம்பவிக்கிறதோ அது விடாத லட்சணையாம். சிவப்பு ஓடுகின்றது என்று சொல்லும் போது சிவப்பு என்ற பதம் அதன் வாச்சியார்த்தமாகிய செந்நிறப்பண்பை விடாது அதன் சம்பந்தியாகிய குதிரை அல்லது மாடு என்பனவற்றையும் உணர்த்துகின்றது.

இங்கே சிவப்பு என்ற பதத்தின் வாச்சியார்த்தமாகிய செந்நிறப்பண்புக்கு அதன் பண்பியோடு உள்ள தாதான்மிய சம்பந்தம் லட்சணாவிருத்தியாம். அந்த லட்சணா விருத்தியினால் உணர்த்தப்படும் லட்சியார்த்தம் ஓடுகின்ற குதிரை அல்லது மாடு ஆகும். இவ்வாறாக விடாத லட்சணை விளக்கப்பட்டது.

(3) எங்கே வாச்சியார்த்தத்தின் விரோதமுடைய ஒரு பகுதியை விட்டு, விரோதம் இல்லாத மற்றொரு பகுதியை உணர்த்துவது சம்பவிக்கிறதோ அங்கே விட்டு விடாத லட்சணையாம். சோயம் தேவதத்தன் என்று சொல்லும் போது அவன் என்பது “ஸஹ” பதமாம். இவன் என்பது அயபதமாம். ஆகவே அவனே இவன் என்பது சோயம் என்ற பதங்களின் அர்த்தமாம். அவன் என்று சொல்லும் போது, இறந்தகாலமும், தூரதேசத்தில் உள்ள தேவதத்தனின் உடம்பும் அவன் என்னும் சப்தத்திற்கு வாச்சியார்த்தமாம். நிகழ்காலமும், சமீப தேசத்தில் உள்ள தேவதத்தன் உடம்பும் இவன் என்னும் பதத்தின் வாச்சியார்த்தமாம். இங்கு இறந்தகாலத்திற்கும் நிகழ்காலத்திற்கும், தூரதேசத்திற்கும் சமீப தேசத்திற்கும் ஒருமை உணர்ச்சியில் விரோதம் இருத்தலால் அவற்றை விட்டு, ஒருமை உணர்ச்சியில் விரோதமில்லாத தேவதத்தன் உடம்பை விடாது ஒருமையாக உணர்த்துவதால் சோயம் தேவதத்தன் என்னும் வாக்கியம் உணர்த்துகிறது இங்கே வாச்சியார்த்த விரோதமில்லாத பாகமாகிய தேவதத்தன் என்னும் பதத்திற்கு லட்சியார்த்தமாகிய சரீரத்தோடு உள்ள தாதான்மிய சம்பந்தமும் வாச்சியார்த்தத்தின் விரோத பாகமாகிய தேசகாலங்களுக்கு லட்சியார்த்தமாகிய சரீரத்தோடு உள்ள சையோக சம்பந்தமும் இங்கு லட்சணாவிருத்தியாம். அதனால் அறியப்படும் லட்சியார்த்தம் தேவதத்தன் சரீரமாம் இவ்வாறு விட்டுவிடாத லட்சணை விளக்கப்பட்டது.

முன்னர் பார்த்த ஒன்றை, பின்னர் பார்க்கும் இடத்து அதுதான் இது என்னும் ஞானம் உண்டாகிறது. இங்ஙனம் உண்டாகும் ஞானம் பிரத் அபிஞ்ஞாருப பிரத்யட்சம் எனப்படும். சோயம் தேவதத்தன் என்னும் ஞானமும் பிரத்யபிஞ்ஞாருப பிரத்யட்சமாம்.

இம்முன்று லட்சணைகளுள் விட்டலட்சணை அன்னம் பிரம்மம் என்பது முதலிய அவாந்திர வாக்கியங்களிலும், விடாத லட்சணை சத்தியம், ஞானம், அனந்தம் பிரம்மம் என்பது முதலிய அவாந்திர வாக்கியங்களிலும், விட்டுவிடாத லட்சணை தத்துவமஸி என்பது முதலிய மஹாவாக்கியங்களிலும் பயன்படுகின்றன. அன்னம் பிரம்மம் என்றபோது அன்னபதம் தனது வாச்சியார்த்தமாகிய உணவைவிட்டு, அதன் சையோக சம்பந்தத்தையுடைய சேதனத்தையும், சத்தியம், ஞானம், அனந்தம் பிரம்மம் என்று சொல்லும்போது சத்தியம் முதலிய பதங்கள் தனது வாச்சியார்த்தமாகிய உண்மை முதலிய பதங்களை விடாது, அவற்றின் தாதான்மிய சம்பந்தத்தையுடைய சேதனத்தையும் உணர்த்துகிறது. இனி மஹாவாக்கியத்தின் விட்ட லட்சணையை பிரம்ம - ஆன்ம அயிக்கியத்திற்குக் கொண்டால் தத்துவம் பதங்களின் வாச்சியார்த்தத்தில் உள்ள சேதனபாகமும்

விடுபட்டு போவதால் அது பொருந்தாது. விடாதலட்சணையைக் கொண்டால் வாச்சியார்த்தத்தின் ஒரு பகுதியும் விடப்படுவது அன்றாய் இருத்தலின் அதுவும் பொருந்தாது. விட்ட லட்சணையில் சேதனத்தை விடுதலும், விடாத லட்சணையில் சேதனத்தோடு ஐடத்தைக் கொள்ளுதலும் சம்பவித்தலின் இந்த இரண்டு லட்சணைகளினாலும் பிரம்ம - ஆன்ம அயிக்கியம் பொருந்திவராது. விட்டு விடாத லட்சணையே பிரம்ம ஆன்ம அயிக்கியத்திற்கு பொருந்துகிறது.

ஸாமவேதத்தில் சாந்தோக்கிய உபநிடதத்தில் 6-வது பாடத்தில் ஸ்வேதகேது என்ற புத்திரனுக்கு அவனது பிதாவாகிய உத்தலாகமுனிவர் ஒன்பதுமுறை உபதேசித்த மஹாவாக்கியம் தத்துவமஸி மஹாவாக்கியம் ஆகும். ஜீவஈஸ்வர பேத நிவர்த்தி பூர்வமாகிய அர்த்தங்களை உணர்த்தும் வாக்கியம் இங்கு மஹாவாக்கியம் என்று சொல்லப்படும்.

தத்துவமஸி மஹாவாக்கியத்தில் சர்வஞ்ஞத்துவ தர்மமுடைய மாயையோடு கூடிய பிரம்ம சேதன' வடிவ ஈஸ்வரன் தத்பதத்தின் வாச்சியார்த்தமாம். கிஞ்ஞத்துவாதி தர்மமுடைய அவித்தை & புத்தியோடு கூடிய கூடஸ்த சேதன வடிவ ஜீவன் துவம் பதத்தின் வாச்சியார்த்தமாம். இங்கு சர்வஞ்ஞத்துவாதி தர்மத்தையுடைய மாயைக்கும், கிஞ்சித்துவாதி தர்மத்தோடு கூடிய அவித்தை & புத்திக்கும் பரஸ்பர ஒருமை உணர்ச்சியில் விரோதம் இருத்தலின் அவற்றை விட்டு, ஒருமையுணர்ச்சியில் விரோதமில்லாத பிரம்ம கூடஸ்த சேதனங்களை விடாது ஒன்றாகக் கொண்டால், அயிக்கியம் பொருந்துதலை அம் மஹாவாக்கியம் உணர்த்துகிறது. மஹா வாக்கியத்தினால் கிஞ்ஞாசுகளுக்கு அகண்டபிரம்மத்தின் ஞானம் உண்டாகுக என்பது ஈஸ்வரனுடைய அனாதி தாத்பரியம். ஆதலின் அங்கே உள்ள லட்சணை நிரூடலட்சணையாம். லட்சியார்த்தமாகிய கூடஸ்த பிரம்மங்களுக்கு அயிக்கியமேயன்றி வாச்சியார்த்தமான ஜீவ ஈஸ்வரர்களுக்கு அயிக்கியம் இல்லை என்பது நிச்சயமாகிறது. விட்டு விடாத லட்சணையில் வாச்சியார்த்தத்தின் ஏகதேசபாகம் லட்சியார்த்தமாம். இங்கு விரோதமில்லாத வாச்சியார்த்தம் கூடஸ்தபிரம்மங்களாம். இங்கு வாச்சியார்த்தத்தின் விரோதமில்லாதபாகமாகிய சேதனத்திற்கு லட்சியார்த்தமாகிய சேதனத்தோடு உள்ள தாதான்மிய சம்பந்தமும், வாச்சியார்த்தத்தின் விரோதபாகமாகிய ஐடத்திற்கு லட்சியார்த்தமாகிய அதிஷ்டான சேதனத்தோடு உள்ள சையோக சம்பந்தமும், லட்சணாவிருத்திஆம். அதனால் அறியப்படும் லட்சியார்த்தம் சுத்த சேதனமாம்.

“தத்” என்பதன் பொருள் சர்வசக்திமானும், சர்வஞ்ஞனும், விபுவும், சுதந்திரனும், பரோட்சனும், மாயியும், பந்தமோட்சம் இன்றியதுமான ஈஸ்வரன் அதாவது தத்பதத்தின் வாச்சியார்த்தம் ஈசன் என்பதாம். துவம்பதத்தின் பொருள் அற்பசக்திமானும், அற்பஞ்ஞனும், பரிட்சின்னனும், நீசனும், கர்மத்தை உடையவனும், அவித்யா மோஹிதனும், பந்த மோட்சம் உடையவனும் பிரத்யட்சனுமான ஜீவன். அதாவது துவம்பதத்தின் வாச்சியார்த்தம் ஜீவனாம். அஸி என்பதன் பொருள் அயிக்கியம் அல்லது இருக்கிறாய் என்பதாம்.

இங்கு தத்துவமணி அது நீயாக இருக்கிறாய் என்று உரைப்பதனால் ஈஸ்வர ஜீவர்களின் அபேதம் வாச்சியார்த்தத்தால் விளங்குகின்றது. விளங்கினும் அது பொருந்தாது. ஏனெனில் தம்முள் மாறான தர்மம் உடைய மாயையை தன் வசம் உள்ள ஈஸ்வரனும் அவித்யா மோஹிதனான ஜீவனும் ஆகிய இருவரும் ஒன்று எனக் கூறுவது ஆகாயம் கனத்து இருக்கின்றது, நெருப்பு குளிர்ந்திருக்கின்றது என்று உரைப்பதற்கு ஒப்பாய் இருத்தலின் விரோதப்படுகின்ற வாச்சியார்த்தங்களை விட்டு, விரோதப்படாத வாச்சியார்த்தங்களைக் கொண்டு அவற்றிற்கு ஒன்றுபட்ட தன்மையைக் கூற வேண்டும்.

தத்துவமணி மஹாவாக்கியத்தில் தத்துவம் பதங்கள் சமான வேற்றுமையின் வலியால் பிரம்ம ஆத்மாவின் ஒருமையை உணர்த்துதலை அணிபதம் நினைப்பூட்டுகின்றது. இப்படியாக தத்துவமணி மஹாவாக்கியத்திற்கு விட்டுவிடாத லட்சணை சொல்லப்படுகிறது. இதன் மூலம் நமக்கு அகண்ட பிரம்மத்தின் பிரத்யட்ச ஞானம் கிடைக்கிறது. இந்த விட்டுவிடாத லட்சணையைப் போலவே அகண்ட பிரம்மத்தின் ஞானத்திற்கு துணையாய் இருப்பன சமானாதிகரணிய சம்பந்தமும், விசேஷிய விசேஷணபாவ சம்பந்தமும், லட்சணலட்சிய பாவ சம்பந்தமும் அகண்ட பிரம்மத்தின் ஞானத்தை தருவனவாய் இருத்தலின் மஹாவாக்கிய விளக்கத்திற்கு இம்மூன்று சம்பந்தங்களும் கொள்ளத்தக்கனவாம்.

I. வேறுவேறான ஈடுபாட்டிற்கு காரணங்களான இரு சொற்களுக்கு எந்த ஒரு பொருளில் ஈடுபாடு உண்டோ அதுவே இச்சொற்களுக்கு பரஸ்பரம் சமானாதிகரணிய சம்பந்தமாம். சோயம் தேவதத்தன் என்று சொல்லும் போது "ஸஹ" என்பது அவன் என்னும் சொல்லைக் குறிக்கக்கூடியது, அவன் என்னும் சொல்லோ அத்தேசகாலத்தோடு கூடிய தேவதத்தனது வாசகமாம். அயம் என்பது இவன் என்னும் சொல்லைக்குறிக்கக் கூடியது. இவன் என்னும் சொல்லோ இத்தேசகாலத்தோடு கூடிய தேவதத்தன் வாசகமாம். இங்கே ஒரே தேவதத்தனிடத்தில் அவன் என்னும் சொல்லில் ஈடுபாட்டிற்குக் காரணம், அத்தேச காலத்தோடு கூடியதும், இவன் என்னும் சொல்லில் ஈடுபாட்டிற்குக் காரணம், இத்தேச காலத்தோடு கூடியதுமாம். இவ்விரு சொற்களும் பாகத்தியாக லட்சணையால், அத்தேச காலத்தோடு கூடிய, இத்தேசகாலத்தோடு கூடிய விரோத அம்சங்களை நீக்கம் செய்து ஒரே தேவதத்தனுடைய சரீரத்தை போதிக்கின்றது. இதுவே அவன் இவன் என்னும் இரு சொற்களுக்கும் பரஸ்பரம் சமானாதிகரணிய சம்பந்தமாம்.

II. முற்கூறிய வாக்கியத்திலேயே இரு சப்தங்களின் அர்த்தங்களுக்கும் உள்ள பரஸ்பர விரோதத்தை நீக்கம் செய்வதாய் உள்ளது விசேஷண விசேஷிய பாவ சம்பந்தமாம். இங்கு அவன் என்னும் சப்தத்தின் அர்த்தம் விசேஷியமும், இவன் என்னும் சப்தத்தின் அர்த்தம் விசேஷணமுமாம், அவன் இவன் வாக்கியப் பிரயோகத்திலாம். இவன் அவன் என்னும் சொற்களைப் பயன்படுத்துவதில் இவன் என்னும் சப்தம் விசேஷியமும் அவன் என்னும் சப்தம் விசேஷணமும் ஆகும்.

III. முற்கூறிய வாக்கியத்தின் இருபதங்களின் பாகத்தியாக லட்சணையால் அத்தேசகாலத்தோடு கூடிய தன்மை, இத்தேச காலத்தோடு கூடிய தன்மை ஆகிய, விரோதி அம்சங்களை நீக்கம்செய்து விரோதமில்லாத தேவதத்தன் சரீர மாத்திரம் அவ்வாக்கியத்தால் போதிக்கப்படுகிறது. ஆதலால் தேவதத்த சரீர மாத்திரமே ஸோயம் வாக்கியத்திற்கு லட்சியார்த்தமாம். இவ்வாறு வாக்கியார்த்தமான லட்சிய தேவதத்தனோடு அவன் இவன் என்னும் சொற்களுக்கும் இரு சொற்களின் அர்த்தங்களுக்கும் லட்சண லட்சிய பாவ சம்பந்தமாம்.

இங்கு அறிவிப்பது லட்சணமும் அறிய யோக்கியமாவது லட்சியமுமாம். அவன் இவன் என்னும் இரு சொற்களால் அல்லது இரு சொற்களின் அர்த்தங்களால் அத்தேவதத்த சரீரம் அறியப்படுவதாம். ஆதலால் சொற்களும், சொற்களின் அர்த்தங்களும் லட்சணமாகும். அத்தேவதத்த சரீரமே லட்சியமாம்.

I. தத்துவமணி என்னும் வாக்கியத்தில் உள்ள தத்பதமோ பரோட்சத்துவ சர்வஞ்ஞதர்மத்தோடு கூடிய ஈஸ்வர சைதன்யத்தின் வாசகமாம். துவம்பதமோ அபரோட்சத்துவ, அற்பஞ்ஞத்துவ தர்மத்தோடு கூடிய ஜீவசைதன்யத்தின் வாசகமாம். இங்கு தத்பதத்தின் ஈடுபாட்டிற்குக் காரணம் பரோட்சத்துவாதி தர்மத்தோடு கூடிய தன்மையாம். துவம்பதத்தின் ஈடுபாட்டிற்குக் காரணம் அபரோட்சத்துவாதி தர்மத்தோடு கூடிய தன்மையாம். ஆதலால் தத்துவம் என்னும் இரு சொற்கள் பாகத்தியாக லட்சணையால் அகண்ட சைதன்யத்தை அறிவிப்பதாம். இதுவே இச் சொற்களின் பரஸ்பரம் சமானதிகரணிய சம்பந்தமாம்.

II. தத்பதார்த்த ஈஸ்வரரூப சைதன்யத்திற்கும், துவம்பத ரூப ஜீவசைதன்யத்திற்கும் பரஸ்பரம் பேதப் பிராந்தியை நிவர்த்தி செய்வதாய் உள்ளது எதுவோ அது விஷேண விஷேசிய பாவ சம்பந்தமாம். தத்துவமணி என்னும் வாக்கியப் பிரயோகத்தில் தத்பதார்த்தம் விஷேசியமாம். துவம்பதார்த்தம் விஷேணமாம். துவந்தத்அஸி என்னும் இவ்வாறான வாக்கியப் பிரயோகத்திலோ துவம்பதார்த்தம் விஷேசியமாம். தத்பதார்த்தம் விஷேசணமாம். இங்ஙனம் தத்துவம் பதார்த்தங்களுக்கு பரஸ்பரம் அபேத ரூபத்தால் விஷேசண விஷேசிய பாவம் செய்வதால் இரண்டின் கண் உள்ள பேதமயக்கம் நீங்கும். தத்பதார்த்தத்தில் பரோட்சத்தன்மை மயக்கம் நீங்க தத்பதார்த்தத்தை உத்தேசித்து துவம்பதார்த்தத் தன்மை அமைக்கப்பட்டதாம். துவம் பதார்த்தத்தின் பரிச்சின்னத் தன்மை மயக்கம் நீங்க துவம்பதார்த்தத்தை உத்தேசித்து தத்பதார்த்தத் தன்மை அமைக்கப்பட்டதாம்.

III. தத்துவம் என்னும் இருபதங்களுக்கும் அர்த்தரூபமான ஈஸ்வர ஜீவர்களுக்கும் வாக்கியார்த்தமான அகண்டசைதன்யத்தோடு லட்சண லட்சிய பாவ சம்பந்தமாம். அவ் இருபதங்களும், பதஅர்த்தங்களும் பரோட்சத்துவ, அபரோட்சத்துவ, விரோத அம்சங்களை நீக்கி, விரோதம் இல்லாத அகண்ட சைதன்ய மாத்திரத்திரத்தையே அறிவிக்கின்றதாம். ஆதலால் அப்பதங்களிலும்

அவ் அர்த்தங்களிலுமோ லட்சணரூபத்தன்மையும், அகண்ட சைதன்யத்தில் லட்சியரூபத் தன்மையும் உள்ளதாம். இது தத்துவ அனுசந்தான நூலின் மூலம் விளக்கப்பட்டதாம்.

பிரம்மமே கூடஸ்தனாம், கூடத்தனே பிரம்மமாம் என்று ஓதப்புரோதபாவம் கூறியது தத்பத லட்சியார்த்தத்திலுள்ள பரோட்சத்தன்மை பிராந்தியும், துவம்பத லட்சியார்த்தத்தில் உள்ள பரிசின்னத்தன்மை பிராந்தியும் நீக்குதல் பொருட்டாம். தத்துவம் (அதுநீ) என்று உரைப்பதனால், தத்பத லட்சியார்த்தத்திற்கு நித்திய அபரோட்சமாய் உள்ள துவம்பத லட்சியார்த்தத்தோடு அபேதம் சித்தித்தலால் தத்பதலட்சியார்த்தத்தின் பரோட்ச தன்மை பிராந்தி நீங்குகின்றது. துவம்தத் (நீஅது) என்று உரைப்பதனால் துவம்பத லட்சியார்த்தத்திற்கு வியாபகமான தத்பதலட்சியார்த்தத்தோடு அபேதம் சித்தித்தலால் துவம்பத லட்சியார்த்தத்தின் பரிச்சின்னத்தன்மை பிராந்தி நீங்குகிறது. பரஸ்பரத்தின் அயிக்கியமே ஓதப்புரோதபாவம் எனப்படும். இது அன்வயம் வியதிரேகம் (குறுக்கு - நெடுக்கு) என்று கூறப்படும். தத்துவம் பதார்த்த சோதனத்திற்குப் பின்னர் விசாரித்து அறிந்த பிரம்ம ஆத்மாவிலோ மாயை, அவித்தை சம்பவியாது ஆயினும் மஹா வாக்கியார்த்தத்தின் அர்த்தமாகிய பிரம்மஆத்மா அயிக்கியம் எதுவோ அது செவ்வையாய் அறியப்பட்டது ஆகாது. அதாவது அறியப்படாததாம். அவ் அயிக்கியத்தில் மாயை, அவித்தை நிலைத்திருந்து, பரோட்சத்தன்மை வடிவமும், பரிசின்னத்தன்மை வடிவமும் ஆகிய பிராந்தியை உண்டு பண்ணுகின்றன. அந்தப் பிராந்தியை நீக்குதற் பொருட்டு ஓதப்புரோதபாவம் செய்யத்தக்கதாம். ஓதப்புரோதபாவம் செய்ய அயிக்கியத்தின் செவ்வையான ஞானம் உண்டாகும். உண்டாகவே மாயை, அவித்தைகளின் நிவர்த்தி வாயிலாக பரோட்சத்தன்மை பிராந்தியும், பரிச்சின்னத்தன்மை பிராந்தியும் நீங்குகின்றன. நீங்கவே ஒரு அகண்ட பிரம்ம சைதன்யத்தின் சுத்தமான தரிசனம் ஜிஞ்ஞாசுக்கு உண்டாகின்றது. அதனால் அவன் ஸர்வதுக்க நிவர்த்தியும், பரமானந்தப் பிராப்தியும் ஆகிய மோட்சத்தை அடைந்த ஜீவன்முக்தன் ஆகின்றான். இதுவே தத்துவமஸி மஹாவாக்கிய ஆராய்ச்சியில் கண்ட உண்மையாம்.

பஞ்ச கோச விவேகம்

தவத்திரு தங்கவேல்
உடுமலைப்பேட்டை
செல்: 90476 07669

ஒரு சீவன் தன் நிஜ சொரூபமாகிய ஆத்மாவை தான் என்று உணர முடியாமல் மறைத்துக் கொண்டு ஐந்து உறைகளாக வடிவெடுத்திருக்கும் இந்த உடம்பு பிணமாகக் கூடியதென்றும் அது தானல்ல என்றும் நிச்சயிப்பதே பஞ்ச கோச விவேக அறிவாகும்.

பஞ்சகோசங்களாவன

1. அன்ன மய கோசம் :- துல சரீரம் அன்னமய கோசமாகும்.
2. பிராணமய கோசம் :- பிராணனும், கர்மேந்திரியங்களும் சேர்ந்து பிராணமய கோசமாகும்.
3. மனோமய கோசம் :- மனதும், ஞானேந்திரியங்களும் சேர்ந்து மனோமய கோசமாகும்.
4. விஞ்ஞானமய கோசம் :- புத்தியும், ஞானேந்திரியங்களும் சேர்ந்து விஞ்ஞான மய கோசமாகும்.
5. ஆனந்த மயகோசம் :- அவித்தையும், ஜீவனும் சேர்ந்து சுழுத்தி அவஸ்தையில் காரண சரீரமாக உள்ளது ஆனந்தமய கோசமாகும்.

பஞ்சகோசக் குகை

- அன்னமயமான துல தேகத்தைப் பார்க்கிலும் பிராணமயன் உள்ளாகப் பொருந்தி இருக்கும்.
- பிராணமயனைப் பார்க்கிலும் மனோமயன் உள்ளாகப் பொருந்தி இருக்கும்.
- மனோமயனைப் பார்க்கிலும் விஞ்ஞானமயன் உள்ளாகப் பொருந்தி இருக்கும்.
- விஞ்ஞான மயனைப் பார்க்கிலும் ஆனந்த மயன் உள்ளாகப் பொருந்தி இருக்கும்.
- இவ்வாறு ஒன்றுக் கொன்று உள்ளாகப் பொருந்தி அமையும் இந்தக் கோசக் கிரமம் பஞ்ச கோசக் குகையாகச் சொல்லப்படும்.

“பொத்தொடு சடம் துக்காதி பொருந்து பேதங்களான
குத்திர பஞ்ச கோசக்குகை விட்டு வெளியில் ஆவாய்”

- கைவல்ய நவநீதம் தத்துவ விளக்கப்படலம், பாடல் 62.

அன்னமய கோசம்

தூல சரீரமாகிய அன்னமய கோசம் தோல், இரத்தம், மாமிசம், நரம்பு (ச்நாயு) எலும்பு, கொழுப்பு, (மஜ்ஜை) ஆகிய ஆறு தத்துவங்களால் ஆனது. இது அசத்தாம். தூலபஞ்ச பூதங்களின் கூட்டுறவால் வந்தது. வினைக்கு விளைவாயது. அழியத்தக்கது.

மாதா, பிதா உண்ட அன்ன சாரமாகிய சுக்கில சுரோணிதமே காரணமாக அமைகிறது. உள்ளாக உட்கொண்ட உணவுப் பொருள்களையும் வெளியாக பயன்படுத்திய வாசனைத் திரவியங்களையும் மிக விரைவில் துர்நாற்றமுடையதாக மாற்றக் கூடியது. கருவாதல், உருவாதல், பருத்தல், இளைத்தல் சலித்தல், மரித்தல் ஆகிய ஆறுவித மாறுதல்களை உடையது. வாத, பித்த, சிலேத்தும நாடிக்குற்றங்களால் வியாதிகளில் அழுந்திக் கிடக்கும் இயல்பினது. உயிர் உள்ளவரையிலும் சிறப்பும், உயிர் நீங்கியதும் சிறப்பற்ற தன்மையும் மிக விரைவில் மயானத்தில் நெருப்பிட்டு எரிக்க மீண்டும் பஞ்ச பூதங்களாகவே மாறுவதுமான இயல்பினது.

ஊரெலாங் கவடி ஒலிக்க அமுதிட்டுப்
பேரினை நீக்கிப் பிணமென்று பேரிட்டுச்
சூரையங் காட்டிடைக் கொண்டுபோய்ச் சுட்டிட்டு
நீரினில் மூழ்கி நினைப் பொழிந் தார்களே.

- திருமந்திரம்

தூல தேகமே நான் என்கிற எண்ணம் எப்படி இருக்கிறதோ அதுபோல தூல தேகத்தை விளக்கி வைத்துக் கொண்டிருக்கிற அறிவாகிய சாட்சியே நான் என்கிற எண்ணம் உண்டாகிறபோது அன்னமய கோசம் நீங்கும். அப்போது அறிவாகிய சாட்சி தூல தேக சம்பந்தம் இல்லாத சத்தாகவே விளங்கும். தூல சரீரமாகிய அன்னமய கோசம் போக ஸாதனம், போக ஆயதனம்,

“புரிவது எப்படி என்றக் கால் பிணமாகும் உடல் நான் என்னும்
அறிவினைக் கொல்லல் வேண்டும் ஐம்பூத விகாரமன்றோ”

கைவல்ய நவநீதம் தத்துவ விளக்கப்படலம் பாடல். 60.

பிராணமய கோசம்

பிராணனும் கர்மேந்திரியங்களும் சேர்ந்ததாகிய பிராணமய கோசம் சுத்த (கேவல) ரஜோகுண விகாரமாகும். சூட்சும தேகத்தில் இருக்கிறது. தூல சரீரத்தைப் பொருந்தி செயல் வடிவம் ஆவதற்கு காரணமாகிய பிராரப்த கர்மமே காரணமாக அமைகிறது. தூல சரீரத்தின் வழியாக புண்ணிய பாவ கர்மங்களை

உண்டாக்கிக் கொண்டிருக்கும். ஜீவன் தனது நிஜ சொருபத்தை அறியாமலும், உணராமலும் இருக்கிற காலம் வரையிலும், உடம்பின் உள்ளும் வெளியிலுமாக அலைந்து கொண்டிருக்கும்.

பிராணாதி, வாயுக்கள் சரீரத்தில் பூரித்து சரீரத்திற்கு பலத்தைக் கொடுத்து இந்திரியங்கள் அவைகளின் காரியங்களில் ஈடுபடச் செய்கிறது. தூல சரீர சம்பந்தம் உள்ள போது கர்மங்களில் ஈடுபடுவதின் வாயிலாக லாப நஷ்டங்களையும், சுக - துக்கங்களையும் உண்டாக்கும். பிராணமய கோசம் ஜாக்கிர சொப்பான அவஸ்தைகளில் இருப்பதையும் மூர்ச்சை, மயக்கம், பிரளயம் ஆகிய காலங்களில் ஒடுங்கிக் கிடப்பதையும் மரணகாலத்தில் இல்லை என்பதையும் அறிவு சொருபமாகிய சாட்சி அதற்கு வேறாக இருந்தே அறிகிறான். பிராணமய கோசம் கிரியா சக்தியுள்ள காரண ரூபம்.

“வெறிய தோர் துருத்தி மூச்சு விடுவது போல் உன் மூக்கால்
எறி பிராணனும் நீ அல்லை இராசத குண விகாரம்”

- கைவல்ய நவந்தம், தத்துவ விளக்கப்படலம் பாடல் 60.

மனோ மய கோசம்

மனமும் ஞானேந்திரியங்களும் சேர்ந்ததாகிய மனோமய கோசம் ஞானேந்திரியங்களால் விவகாரம் செய்வதாலும் அந்தக்கரண ரஜோகுண விருத்தியாகிய இச்சை முதலியவைகளோடு கூடியதாக இருத்தலாலும் சத்துவகுணம், ரஜோகுணம் ஆகிய இரு குணங்களின் விகாரமாகும்.

(கைவல்ய நவந்தம், தத்துவ விளக்கப் படலம் பாடல் 61 மூலம் சத்துவ குணம் விகாரம் என்றே கூறுகிறது. ஸ்ரீ பஞ்ச தசீ தத்துவ விவேகம் பாடல் 41 மூலம் சத்துவ, ரஜோகுணம் இரண்டின் விகாரம் என்று கூறுகிறது). சூக்கும தேகத்தில் இருக்கிறது. அநேக பிறவிகளில் செய்த பாவ புண்ணிய கர்மப் பதிவுகளும், சஞ்சித கர்மமாக விளங்கிக் கொண்டு இருப்பதே காரணமாக அமைகிறது. மனதில் நினைவு வடிவாய் நாம ரூபங்களை தோன்றச் செய்வதாயும், மறதி வடிவாய் மறைக்கச் செய்வதாயும் அமையும். சித் - சடபேதங்களை அறியாததாலும் உணராததாலும் கர்மப் பதிவுகளும், வாசனைப் பதிவுகளும் வேற்றுமை எண்ண நினைவுகளாக உண்டாகிக் கொண்டிருக்கும் நாமரூபங்களின் சப்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம் கந்தம் ஆகிய விஷயங்களில் விருப்பு வெறுப்பு உண்டாக்கும் விஷய ஆனந்தத்தை அடைந்தும் அனுபவித்தும் துன்பப்படுவதாயும், அடையாமலும் அனுபவிக்காமலும் துன்பப்படுவதாயும் அமையும்.

ஜாக்கிர சொப்பான காலங்களில் மனம் இருப்பதையும் சுழுத்தி, மயக்கம், மரணம் பிரளயம் ஆகிய காலங்களில் மனம் இல்லை என்பதையும் அறிவு சொருபமாகிய சாட்சி அதற்கு வேறாக இருந்தே அறிகிறான். அதனால் மனோமய கோசம் மித்தை என தள்ளப்பட்டது. மனோமய கோசம் இச்சா சக்தியுள்ள காரணரூபம்.

விஞ்ஞான மய கோசம்

புத்தியும், ஞானேந்திரியங்களும் சேர்ந்ததாகிய விஞ்ஞானமய கோசம் சுத்த (கேவல) சத்துவ குணவிகாரமாகும். இது சூட்சும சரீரத்தில் இருக்கிறது. நாம ரூபங்களில் வைத்துள்ள சத்திய, புத்தி ஆகாமிய கர்மமாக வடிவெடுக்கிறது.

பிறப்பை உண்டாக்குவதற்கு மூலகாரணமாக இருக்கிற ஆகாமிய கர்மமே விஞ்ஞானமய கோசத்திற்கு காரணமாக அமைகிறது. அநாத்மாவை ஆத்மா என்கிற நிச்சய புத்தியையும் உண்டாக்கும். அநாத்ம தத்துவங்களில் உண்டாகிற நிச்சயபுத்தியால் கர்த்தா போக்தாவாயும் விளங்குகிற ஆபாசஜீவன் ஜாக்கிர சொப்பனம் என்கிற காரிய அவஸ்தைகளில் கட்டுண்டு, தூல அஞ்ஞானத்திலும், தூல அவித்தையிலும் அடங்குவதாகும். ஒவ்வொரு நாளும் உறங்குவதாகிய மரணத்தையும் விழிப்பதாகிய பிறப்பையும் உண்டாக்கும். ஒரே அந்தக் காரணத்தில் மனோமய கோசமும் விஞ்ஞானமய கோசமும் வேறு வேறாய் வெளியேயும் உள்ளேயுமாய் பொருந்தி இருக்கும். அவஸ்தைகளின் பேதத்தால் ஒரே சூட்சும சரீரத்தில் மூன்று கோசங்களான பிராணமய கோசம், மனோமயகோசம் விஞ்ஞானமய கோசம் இருக்கும். விஞ்ஞானமய கோசம் ஞான சக்தியுள்ள கர்த்தாரூபம்.

ஆனந்தமய கோசம்

அவித்தையும், ஜீவனும் சேர்ந்ததாகிய ஆனந்தமய கோசம் சுழுத்தி அவஸ்தையில் காரண சரீரமாக உள்ளதாகும். விஞ்ஞானமய ஆபாச ஜீவன் தமோகுண அஞ்ஞான விருத்தியில் ஓடுங்கி இருப்பதே ஆனந்த மய கோசமாகும். காரண சரீரமாகிய அவித்தையிலுள்ள சத்துவ குணமும், இஷ்ட வஸ்துக்களின் தரிசன, லாப, போகங்களால் உண்டாகிற (பிரியம்) இஷ்டம்; மோதம் (அடைதல்); பிரமோதம் (அனுபவித்தல்) என்னும் புத்தி விருத்திகளும் சேர்ந்து ஆனந்த மயம் எனப்படும். இந்த ஆனந்த மயமானது நான் பிரியன், நான் மோதன், நான் பிரமோதன், நான் அறியேன் என்பது போன்ற அத்தியாஸ ரூப அபிமானத்தால் நான் என்னும் விருத்திக்கு யதார்த்தமாய் விஷயமாக வேண்டிய (பிரிய, மோத, பிரமோத விகாரங்களின்றிய) ஆத்மாவை விஷயமாக அறிய முடியாமல் மறைக்கும். விசுவ ஜீவனை ஜாக்கிர அவஸ்தையில் தூல சரீரத்தில் பொருந்தி இருப்பதாயும் தைஜஸ ஜீவனை சொப்பன அவஸ்தையில் சூட்சும சரீரத்தில் பொருந்தி இருப்பதாயும், பிராக்ஞ ஜீவனை சுழுத்தி அவஸ்தையில் காரண சரீரத்தில் பொருந்தி இருப்பதாயும் அமையும். மூன்று வித ஜீவ அபிமானிகளும், மூன்றுவித அவஸ்தைகளும் மூன்று வித சரீரங்களும், மூல அவித்தையில் மூல அஞ்ஞானத்தில் அடங்கியும் ஓடுங்கியும் இருக்கும். அளவில்லாத காலம் பிறப்பும், இறப்பும் உண்டாகி, சம்சார துக்கத்தில் அழுந்திக் கிடக்கும். போக்திரு சப்தத்தின் வாச்சியார்த்தமாக ஆனந்த மய கோசம் உள்ளது. ஆனந்த மயனும் விஞ்ஞான மயனும் ஒரு பறவையின் இரு சிறகுகள் போல ஒன்றாகவே இருப்பதால் ஆனந்த விஞ்ஞானம் எனப்படும்.

ஜாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, சமாதி ஆகிய காலங்களில் ஆனந்த விஞ்ஞானன் இருப்பதையும், நிர்விகல்ப சமாதியிலும், விதேக முக்தியிலும் இல்லை என்பதையும் அறிவு சொருபமாகிய சாட்சி அதற்கு வேறாக இருந்து அறிகிறான்.

“வரமறு துயில் ஆனந்த மயனையும் நான் எண்ணாதே
விரவிய தம அஞ்ஞான விருத்தியின் விகாரமாமே.”

கைவல்ய நவநீதம், தத்துவ விளக்கப் படலம் பாடல் 61

“அரிய மெய்ஞ்ஞானத் தீயால் அவித்தையாம் உடல் நீறாகும்”

கைவல்ய நவநீதம், தத்துவ விளக்கப்படலம் பாடல் 98

முடிவுரை

ஒரு ஜீவன் தன் நிஜ சொருபமாகிய ஆத்மாவை அறிய விடாமல் மறைத்துக் கொண்டு இருக்கும் ஐந்து கோசங்களும் தன்னையும் அறியாது. பிறவற்றையும் அறியாது.

“கேவல நிலை தோன்றாமல் கெடுத்தது பஞ்சகோசம்”

-கைவல்ய நவநீதம், தத்துவ விளக்கப் படலம் பாடல் 46.

ஐந்து கோசங்களையும், அவை அடங்கும் மூன்று சரீரங்களையும் குடத்தைக் குடத்திற்கு வேறாக இருந்து குயவன் அறிவது போல ஆத்ம சொருபமாகிய அறிவே அறிகிறது.

ஜீவனுக்கு பஞ்ச கோசங்களை நீக்கி பிரத்தியக் அபின்ன (உள்ளிருந்து வேறாகாத) ஆத்மாவை வேறு பிரித்து அறிவது கர்த்தவ்யமாகும். (செய்யத் தக்கதாம்)

“தஞ்சமாம் குருவும் சொன்ன தத்துவ வழி தப்பாமல்
பஞ்ச கோசமும் கடந்து பாழையும் தள்ளி உள்ளில்
கொஞ்சமாம் இருப்பும் விட்டுக் கூடத்தன் பிரம்மம் என்னும்
நெஞ்சமும் நழுவி ஒன்றாய் நின்ற பூரணத்தைக் கண்டான்.”

-கைவல்ய நவநீதம் தத்துவ விளக்கப் படலம் - பாடல் 76.

சற்குரு உபதேசத்தாலும், சத்சாஸ்திர விசாரத்தாலும் அதன்பின் கடைப்பிடிக்கப்பட்ட மகாவாக்கிய ஞான அப்பியாஸத்தால் அபரோட்ச ஞானம் உண்டாகி ஐந்து கோசங்களும் நீங்கும். கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல் முயற்சியினாலே நான் பிரம்மம் என்ற ஸ்திர ஞானம் உண்டாகும்.

குருவின் திருவடி சரணம்.

சப்த பூமிகள் (எழுந்லம்)

- முத்தமிழ்ப்பண்ணை பா. அரங்கராசன்
செல்: 9786409336

அஞ்ஞான பூமிகள் ஏழு; ஞான பூமிகள் ஏழு, என இரண்டாகப் பிரித்து, ஒரு சாதகனுடைய படிநிலையை வகைப்படுத்துகிறார்கள்.

அஞ்ஞான பூமிகள் - அப்பியாசிக்குப் பிறப்பு இறப்பு என்னும் சம்சார பலனைக் கொடுக்கும் இது, ஏழு படிநிலைகளை உடையது. இந்த ஏழு அவஸ்தைகளையே அஞ்ஞான பூமிகள் என்பர்.

முதலில் அஞ்ஞான பூமிகள் ஏழையும் பார்ப்போம். இவை ஏழும் ரஜோ குண தமோ குணங்களின் பாகுபாட்டால் சொர்க்க நரகத்திற்கு வழி காட்டும்.

சத் சொருப ஆத்மாவின் உற்பத்தியின்றிய கற்பனையான நிலைகளே இந்த ஏழு அஞ்ஞான பூமிகளாகும். அவை (1) பீஜ ஜாக்கிரம், (2) ஜாக்கிரம், (3) மகா ஜாக்கிரம், (4) ஜாக்கிர சொப்பனம், (5) சொப்பனம், (6) சொப்பன ஜாக்கிரம், (7) சுழுத்தி.

படைப்புக்காலம் தொடங்கும்போது பஞ்ச பூதங்கள் உண்டாயின. அவை பஞ்சீகரணமாகி அதில் அந்தக்கரணம் தோன்றியது. அந்த அந்தக்கரணத்தில் மெய்யறிவு உடைய பிரம்மம் பட்டு பிரதி பிம்பித்த - பிரதி பிம்பமே சித் ஆபாசனாம். அந்த ஆபாசனோடு கலந்த அறிவுக்கே ஜீவன் என்று பெயர். இந்த ஜீவனும் ஆபாசனும் ஒன்று சேர்ந்த காலத்திற்கே பீஜ ஜாக்கிரம் அதாவது, தனி வித்து நனவு என்று பெயர். இந்த பொய்யறிவே சம்சாரம் என்னும் மரத்திற்கு ஆதாரமாகிய பீஜ ஜாக்கிரம் என்னும் முதல் அஞ்ஞான பூமியாகும். இந்த போலி அறிவு பிராணனைத் தாங்குவதால் ஜீவனாகவும் ஞாதாவாகவும் கர்த்தாவாகவும் ஆகிறது. பின்னர் வரும் அஞ்ஞான பூமிகளின் நிலைகளுக்கு விதை வடிவமாக இருந்து கொண்டு நனவாக இருக்கும்.

அந்த ஜீவனும் ஆபாசனும் சேர்ந்து இந்த தேகத்தை அபிமானித்த அபிமானத்திற்கே ஜாக்ரம் (விழிப்பு நிலை) என்று பெயர். தூல தேகம் நான் என்னும் உறுதி உணர்ச்சியே ஜாக்கிரம். பரமாத்மாவாகிய பிம்பத்தினின்று வெளிப்பட்ட ஜீவனுக்கு அகந்தை மமதை என்னும் நிச்சய புத்தியே ஜாக்கிரம் எனப்படும்.

அவித்தையில் பிரதிபிம்பனாயுள்ள சிதாபாசன் ஜாக்கிரத்தில் இருபத்தாறு தத்துவங்களுடன் கலந்து நிற்கும்போது வியவகாரிக ஜீவன் என்று சொல்லப்படுவான்.

சொப்பனத்தில் தூல சரீரத்தை விட்டு சூட்சும சரீரத்துடன் கூடி நிற்கும்போது சொப்பன கற்பிதன், பிராதிபாசிக ஜீவன் என்று சொல்லப்படுவான்.

சுழுத்தியில் காரிய சரீர தத்துவங்கள் இருப்பதாறையும் கைவிட்டுக் காரண சரீரத்தை மாத்திரம் பொருந்தி இருக்கும்போது பிராக்ஞன் என்றும் பாரமார்த்திக ஜீவன் என்றும் சொல்லப்படுவான். இப்படி ஜீவனுக்கு மூன்று சரீரங்களும் மூன்று அவஸ்தைகளும் சொல்லப்பட்டன.

அந்தக் கரணம், ஞானேந்திரியங்கள், கர்மேந்திரியங்கள், பிராணாதிவாயுக்களாகிய சூட்சும சரீரங்கள், தூல தேகத்தில் இருக்கின்ற இடங்களும், தூல தேகம், சூட்சும சரீர தத்துவங்களின் துணையோடு தொழில் புரிகின்றதாகும். பஞ்ச பூதங்களின் காரியங்கள் ஆனபடியாலும் இந்த இரண்டு தேகங்களும் காரிய தேகங்கள் என்று கூறப்பட்டன.

சிதாபாசன் இந்த இருபத்தாறு தத்துவங்களுடன் கலந்து நிற்பான். ஆறு தத்துவங்களாயுள்ள தூல சரீரத்தில் இருபது தத்துவங்களாயிருக்கின்ற சூட்சும சரீரம் இருக்கின்றது.

இந்த தேகத்தை நான் என்று அபிமானித்த அபிமானமே - பல பிறவிகளில் உள்ள தேகங்களையும் விஷயப் பொருட்களையும் ஆசைப்பட்டு அபிமானம் அடைந்த காலம் மகா ஜாக்கிரமாகும்.

இந்த அகந்தை மமதைகள் ஒரு பிறவியோடு மட்டுமல்ல எடுக்கின்ற பல பிறவிகள் தோறும் உறுதி அதிகமாகிக் கொண்டே வரும் இந்த நிலை மகா ஜாக்ரம் ஆகும். முன்னைய அனுபவ வாசனையைப் பற்றிக் கொண்டு உறுதி உணர்ச்சியுடைய மகா ஜாக்கிரம் உண்டாகிறது.

ஒவ்வொரு ஜீவனுக்கும் சூட்சும சரீரம் என்னும் அந்தக் கரணம் உண்டு. இந்த அந்தக் கரணத்தைக் கொண்டு நாம் அனுபவித்த - அனுபவிக்காத விஷயங்களை அடைய விரும்பும் வீண் கற்பனையே ஜாக்கிரத்தைச் சார்ந்த கனவு. இது மனோராஜ்யம் எனப்படும்.

ஜீவன் மனோ விருத்தியை விட்டு நீங்கி மனத்தோடு மட்டும் கலந்து நின்று சொப்பனம் பொருட்களை எண்ணி ஏங்கி நிற்பதே சொப்பனம் என்னும் கனவு. நீண்ட காலங்கள் செய்து முடிக்க வேண்டிய காரியங்களை சிறிது நேரம் தூங்கி விழிக்கின்ற அற்ப நேரத்தில் நடந்து முடிந்து விட்டதாக அறிதல் சொப்பனம் ஆகும். இது விழிப்பு நிலையில் நினைத்துப் பார்க்கப்படும். அநேக வினோத காட்சிகள் தூக்கத்தில் காண முடிகிறது. இது கனவு.

முன்பு கணாக்கண்டு மறந்ததை பின்னர் மீண்டும் நினைப்பது, மற்றவர்களிடம் பகிர்ந்து கொள்வதும் சொப்பன ஜாக்கரம் (கனவு ஜாக்கிரம்).

முன் ஆறு நிலைகளில் கண்டு அனுபவித்த விஷயங்கள் அனைத்தும் ஒன்றும் தெரியாமல் மூடி மறைக்கும் அஞ்ஞானமே சுழுத்தி நிலை. இவை மாயையால் பிறப்பை மீண்டும் உண்டாக்கும் அஞ்ஞான நிலையாகும்.

எந்த அவஸ்தையினின்று விழித்து “யான் ஒன்றும் அறியேன்” என்று நித்திரை காலத்து அனுபவிக்கப்பட்ட அஞ்ஞானத்தின் நினைவு வருகிறதோ அத்தன்மை கழுத்தியாகும்.

முதல் ஆறு அஞ்ஞான பூமிகளும் கர்ம பல போக பூமிகள் ஏழாம் அஞ்ஞான பூமியாகிய சுழுத்தியில், முன் கிளம்பிய வினைகள் போகத்தால் நாசமாகிப் பின்பு கிளம்பும். அவற்றில் தோற்றமில்லாத நடு இடத்தில் சர்வ தூல சூக்கும் உலகங்களும் ஒடுங்கி நிற்கவே, அதன் விதை வடிவ அஞ்ஞானம் மாத்திரம் மிஞ்சி நிற்கும். இந்த அஞ்ஞானத்தால் வளைக்கப்பட்ட ஆன்ம சொரூபம் ஒன்று மட்டும் மெய்யாக ஒடுங்காமல் மிச்சப்பட்டு விளங்கிக் கொண்டிருக்கும். இந்த நிலையின் உள்ளேயுள்ள வாசனை, கர்ம பல போகங்களோடு சேர்ந்துள்ள துயில், பிரளயம், மரணம், மூர்ச்சை இவைகள் சுழுத்தி எனப்படும். இது துயரங்களைக் கொடுக்கும் விதை வடிவாகும்.

ஞான பூமிகள்

பிறப்பை ஒழித்து வீடுபேற்றைத் தரக்கூடிய ஞான பூமிகள் (1) சுபேச்சை, (2) விசாரணை, (3) தநுமானசி, (4) சத்துவாபத்தி, (5) அசம்சத்தி, (6) பதார்த்த அபாவனை, (7) துரியம்.

1) சுபேச்சை (சுப + இச்சை - நன்மையை நாடுதல். விவேகம், வைராக்கியம், சுமாத்ரி ஷட்க சம்பத்தி, முழுட்சத்துவம் ஆகிய நான்கு சாதனங்களை உண்டாக்குவதே முதல் பூமியான சுபேச்சையாகும்.

2) விசாரணை - குருவை அடைந்து பேரறிவுப் பொருளையும் ஜடப் பொருளையும் ஆத்ம சுகத்தின் பெருமையையும் விஷய சுகத்தின் இழிவையும் மனம் விசாரிப்பதே இரண்டாம் நிலை விசாரணையாகும்.

அந்தகாரம் என்னும் இருள் அகல்வதற்கு ஆராய்ச்சி என்னும் தீப ஒளியைத் தருகின்ற பயிற்சியை மேற்கொள்பவனே விசாரணை என்னும் இரண்டாம் ஞான பூமியில் புகுகின்றவன். மேற்கொள்ள வேண்டிய செயல்களையும் தவிர்க்க வேண்டிய செயல்களையும் குரு வழி அறிந்து, தீய எண்ணங்கள் எழுகின்றபோதே, அவற்றைத் தன்னுடைய ஆராய்ச்சியினால் தடுத்து சத்சங்கத்தைத் தொடருவான்.

3) தநுமானசி - ஆத்மா சுகத்தை அனுபவித்தபின் விஷய சுகம் நீக்கவே - மனம் சுருங்குதல் என்னும் தநுமானசி என்னும் மூன்றாம் ஞானபூமி.

மூன்றாம் ஞானபூமியான தநுமாநசியில் உள்ள அப்பியாசியாகிய சிஞ்ஞாசு கடைப்பிடிக்கும் வைராக்கியம் இருவகை. (1) பொது வைராக்கியம், (2) திட வைராக்கியம்.

நான் கர்த்தா, போக்தா அல்ல எனப்பற்றில்லாத குணம் உடைமையே சாமான்ய பொது வைராக்கியம். நான் அனுபவிக்கும் சுக துக்கங்கள் பூர்வ கர்மப்படி வருவன என்று கருதுதல்.

நான் யாதொன்றையும் செய்யும் கர்த்தா அல்லேன். பரமேஸ்வரனே செய்பவனாகிய கர்த்தாவாவான் அல்லது எனது பழவினைகள்தான் கர்த்தாவாகும். மனம் ஒருமித்த மௌன நிலையே முன்பு சொன்ன மேன்மையான திட வைராக்கியம் என்னும் சிறப்பு பற்றின்மையாகும்.

பல பிறவிகளின் சஞ்சித புண்ணிய பரிபாகங்களினாலும் இவ்வுலகிலுள்ள புண்ணிய சேர்க்கையினாலும் தெய்வ யோகத்தினாலும் முதல் ஞானபூமியாகிய சுபேச்சை வாய்த்திடுமாயின் அதுவே தொடர்ந்து வரும் ஞான பூமிகளை முழுட்சுகளுக்குக் கிடைக்கச் செய்யும்.

இப்படியாக அதிக முயற்சியையே உபதேசித்தல், வைராக்கியத்தால் முளைவிடும் இதனை, விரிந்த ஆராய்ச்சியினால் வளர்த்திட வேண்டும். மற்றைய ஞான பூமிகள் கிடைப்பதற்கு இந்த சுபேச்சை ஒன்றுதான் தாய்பூமி என்று இறுதியில் தெரிய வரும். எவனுக்கு முதல் ஞானபூமி கிடைக்குமோ அவனுக்குப் பிறவி இல்லை. மற்றவர்களுக்குப் பிறவி உண்டாகும்.

முதல் ஞானபூமியை நாடுபவனுக்கு ஞானிகள் தொடர்பால் வைராக்கியத்தோடு கூடிய சிரவணம் (கேட்டல்) உண்டாகும். வைராக்கியம் ஏற்பட்டவுடன் சுபேச்சை என்னும் முதல் ஞான பூமி நிச்சயம் அடையப்படும். அதனால் பிறவித் தளைகள் நீங்கும்.

ஞான நிலையில் முதல் மூன்று பூமியை அடைந்தாலும் பூரண ஞானம் உண்டாவதில்லை. அதனால் உலகம் முன்போலவே தோன்றிக் கொண்டிருக்கும். அதனால் முதல் மூன்று நிலையை விழிப்பு என்னும் ஜாக்ரம் என்பர். அவர்கள் அப்யாசிகளே ஆவர். முத்தர் அல்லர்.

முதல் மூன்று நிலையை அடைந்தவர் ஜிஞ்ஞாசு. அந்த ஜிஞ்ஞாசு நாலாம் பூமியை அடைவதற்கு முன்னே மரணம் அடைந்தால், பிரம்ம லோகத்தை அடைந்து அங்குள்ள சுகங்களை அனுபவித்து, மீண்டும் பூமியில் அருளும் பொருளும் நிறைந்த பெற்றோருக்குப் பிறப்பான். முற்பிறவி அப்யாசத்தால் மெல்ல மோட்சம் என்னும் வீட்டை அடைகிறான். அவன், இனி கீழான பிறவிகளுக்குப் போவதில்லை.

முதல் மூன்று ஞான பூமிகளின் அப்பியாசத்தால் புத்தி பேதமடைந்துள்ளதால் இப்பூமிகள் (அவஸ்தைகள்) ஜாக்ரம் என்னும் விழிப்பு நிலையாகும். இது ஞானிகளுக்கு ஆரியன் என்னும் சிறப்புத் தன்மையை தருவதாகும். நீதிநெறி நூல்களில் கூறிய ஒழுக்கத்தின்படி செயல்களைத் திறமையாகச் செய்வான்.

இந்த ஆரியத் தன்மை சுபேச்சையாகிய முதல் ஞான பூமியில் முளைவிடும். விசாரணையாகிய இரண்டாம் பூமியில் விரிவடையும். தநுமானசியாகிய மூன்றாம் ஞான பூமியை நல்கும்.

மூன்று ஞானபூமிகளின் அப்பியாசத்தால் மூடத்தன்மை அவனை விட்டு விலகும். அதனால் பெருமையுடைய புத்தி கூர்மை ஏற்பட்டு மனதில் ஞானம் உண்டாகும். இஞ்ஞானம் உண்டானவுடன் மனதில் உலகக் காட்சிகள் அனைத்தும் அவனுக்கு சொப்பனம்போல் ஆகிவிடும்.

முக்தியைத் தரக்கூடிய நாலாம் ஞானபூமியாகிய சத்துவாபத்தி நிலையை அடைந்தவர் முதல் மூன்று பூமிகளையும் ஜாக்ரதா அவஸ்தையாகப் பார்ப்பார்கள். ரஜோ குண தமோ குண மனம் சிறிதும் இல்லாமல் போய்விடும்.

ஐந்தாம் ஞான பூமியாகிய அசம்சத்தியை அடைந்தவன் சிறந்த சத்துத் தன்மை மட்டும் இருக்கக் கூடியவன். இவனுக்கு சஞ்சல மனம் இறந்து போனதால் விகற்ப புத்தி முழுவதும் தோன்றாமல் போய்விடும். துயில் கொள்ளும் சுழுத்திப் பதம் போலும் ஐந்தாம் ஞான பூமியாகிய அசம்சத்தியில் இருந்து பிரமத்தில் திடமாய் ஏக நிலையில் இருப்பான்.

துவைதம் என்னும் இருள் நீங்கி உள்ளே ஒளிர்கின்ற பேருணர்வால் - துயிலின் நிலையையும் அடையாமல் விழிப்பு நிலையினும் வேறான ஒப்பற்ற தெளிவு நிலையில் இருப்பான்.

வெளியில் தொழில் செய்பவன்போல் காணப்பட்டாலும் பிரம்ம ஏகமாகிய உபசாந்த நோக்குடையவனாகவே இருப்பான். இதுவே ஐந்தாம் ஞான பூமியாகிய அசம்சக்தி அடைந்தவர் நிலையாகும்.

ஆறாம் ஞான பூமியாகிய பதார்த்த பாவனை (பதார்த்த + அபாவனை) யில் அழுத்தமாகப் பற்றியுள்ள துரிய அவஸ்தை அடைந்து தனக்குள்ளே இருந்து முறையாக எழும் வாசனைக் கூட்டங்கள் அனைத்தும் இல்லாதவனாக இருப்பான் வெறிதே எண்ணங்கள் இல்லாதவனாய் ஒருமை பன்மைகளைக் காணாதவனாய் இருப்பான். ஜீவனுக்குப் பொருந்தின பந்த பாச கட்டுகளும், அவற்றை உண்டாக்கும் சந்தேகங்களும் நீங்கியவனாய் பெருவெளியில் வெறும் குடம்போல் உள்ளும் புறமும் வெறும் வெளியாய் இருந்து பிரம்ம சொரூபம் மாத்திரமாக விளங்கிக் கொண்டிருப்பான்.

துரியமாகிய ஏழாம் ஞானபூமியை அடைந்த இவனே எல்லாம் அடைந்தவனும், ஒன்றும் அடையாதவனுமாவான். ஆறாம் பூமியிலிருந்து

நழுவாமல், ஏழாம் ஞானபூமியான துரியத்தை அடைபவனாவான். தேகத்தோடு கூடி இருந்தும் தேகம் இல்லாமல் போகும்படியான மோட்சம் இதுவாகும். அத்விதீயமே தான் ஆனவனுக்கு துன்பம் ஒருபோதும் அடையப்படுவது ஆகாதாம். துன்பம் வந்தாலும், அது தேகத்திற்குதான், தனக்கில்லை என்று அதிலிருந்து விலகி நிற்பான். ஆகவே மீண்டும் அவனுக்குச் சம்சாரம் என்பது இல்லை. இந்த ஏழாம் துரிய பூமி நல்ல உறுதியுடன் நிலை நிற்குமாயின் அதுவே மன வாக்குகளுக்கு எட்டாத பரம சாந்தத்தை உடையதாம். அநுபவ ரூபமான இந்த விதேகமுக்கத் தன்மை, தேகத்தில் ஜீவன் உள்ளபோதும் கைவரப்பெறும். சீவனைத் துறந்த போதும் கைவரப் பெறும். இதுவே ஞான பூமிகளில் முடிந்த எல்லையாம். இதற்குமேல் பூமி ஒன்றுமில்லை.

எல்லா வகையிலும் துக்கத்திற்கு இருப்பிடமாக விளங்கும் உடல் தனக்கு வேறாகக் காணப்படுதலினால் இந்த நிலையை விதேக முக்தி என்பர். இந்த விதேக முக்தியே ஏழாம் ஞானபூமி. இது துரியாதீதம் என்பர். சிலர் வெறும் சூன்யம் என்பர். சிலர் இதுதான் கால தத்துவம் ஆகும் என்பர். இதனை பிரகிருதி என்றும் மாயா தத்துவம் என்றும் சிலர் கூறுவர். இந்த ஞான பூமிகளில் நுழைவதற்கு வைராக்கியமே சிறந்த சாதனமாகும். வைராக்கியமற்றவரால் இந்த ஞானபூமிக்குள் நுழைய முடியாது.

ஜீவனுக்கு மூன்று அவஸ்தைகளுண்டு. அவை மூன்றும் மித்தையாம் (சொப்பனங்களாம்).

ஜாக்கிர முதலிய மூன்றிடங்களிலுள்ள போக்கியம் போக்தா போகமென்னும் திரிபுடிகளின் விலக்ஷணமான சின்மாத்திர சாக்ஷி வடிவமே பிரம்மமாயிருக்கிறது.

புத்திக்கு ஜாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தி என்பன விருத்திகளாம். அவை எவனால் அநுபவிக்கப்படுகின்றவோ, அந்த சாக்ஷியாகிய புருஷன் பரனாம் (பரமாத்வாமாம்). இம்மூன்று தேகங்களும் திருசியமாயிருத்தலின் ஜடமாம். நீ இவற்றின் திருஷ்டாவாகிய சேதனன். ஆதலால் இம்மூன்று தேகமும் நீயல்ல.

ஜாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி என்பன மூன்றவஸ்தைகள். இம்மூன்று அவஸ்தைகளும் நீயல்லை; அவை உன்னுடையவுமல்ல; இம்மூன்றவஸ்தைகளும் கிரமமாக மூன்று தேகங்கட்கு உரியனவாம். அவற்றில் ஸ்தூல தேகத்தின் அவஸ்தை ஜாக்கிரமும் சூக்ஷ்ம தேகத்தின் அவஸ்தை சொப்பனமும் காரண தேகத்தின் அவஸ்தை சுழுத்தியுமாம்.

எந்த அவஸ்தையில் மனிதன் ஜாக்கிரத்தை (விழிப்பை) அடைந்து வியவகாரம் செய்கின்றானோ அது ஜாக்ராவஸ்தையாம். அந்த ஜாக்ராவஸ்தை எவ்வகைத்தாமெனில், எதனிடத்தில் பதினான்கு திரிபுடிகளால் எல்லா வியவகாரங்களும் உண்டாகின்றனவோ, அத்தன்மைத்தாம்.

தேவதைகளுக்கும் மனிதர்களுக்கும் ஜாக்கிராவஸ்தையுண்டு. பசு பக்ஷி முதலியவற்றிற்குச் சொப்பனாவஸ்தையுண்டு. மரம் மலை முதலியவற்றிற்குச்

சுழுத்தியவஸ்தை உண்டு. அவற்றில் மரங்களுக்கு க்ஷீண (குறைந்த) சுழுத்தியுண்டு. மலை முதலியவற்றிற்குக் காட (அழுத்தமான) சுழுத்தியுண்டு. எதனின்றும் விழிப்பித்தலின்றித் தானே விழிக்கின்றானோ அது க்ஷீண சுழுத்தியெனப்படுகிறது.

எதனின்றும் விழிப்பித்தாலன்றி விழிக்கிறதில்லையோ அது காட சுழுத்தி எனப்படுகின்றது.

சுபேச்சை, விசாரணை, தநுமானசி என்னும் இம்மூன்று ஞானபூமிகள் பரியந்தம் அப்பியாசமுடைய ஜிஞ்ஞாசகளுக்கு ஜாக்கிராவஸ்தையுண்டு.

சத்துவாபத்தியென்னும் நான்காவது பூமியுடைய பிரஹ்மவித்தென்னும் ஜீவன் முக்தனுக்கு தனது சொருபத்தின், அவிசார காலத்தில் ஜாக்கிரத்தைப் போன்ற அவஸ்தை இருக்கின்றது.

விசார காலத்தில் சொப்பனத்தினின்றும் விழித்த புருடனைப்போன்ற அவஸ்தை இருக்கின்றது.

அசம்சத்தியென்னும் ஐந்தாவது பூமியினுடைய பிரஹ்மவித்வரனாகிய ஜீவன் முக்தனுக்கு, சமாதியினின்றும் விழித்த காலத்தில் சொப்பனத்தினின்றும் விழித்தவனைப்போன்ற அவஸ்தையிருக்கின்றது.

பதார்த்த பாவனையென்னும் ஆறாவது பூமியினுடைய பிரஹ்மவித்வரியனாகிய புருஷனுக்கு, வெகுவாய் சுழுத்தி போன்றதும், ஒரு காலத்துச் சொப்பனத்தினின்றும் விழித்ததைப் போன்றதுமாகிய அவஸ்தையிருக்கின்றது.

துரியம் என்னும் ஏழாவது பூமியில் ஏறிய பிரஷ்மவித்வரிஷ்ட ஜீவன் முக்தனுக்கு எப்போதும் காட சுழுத்தியைப்போன்ற அவஸ்தையிருக்கின்றது. இவ்வெல்லா அவஸ்தைகளும் ஞான வடிவ விருத்தியினவாம், ஏனெனில் (1) க்ஷேபம் (லோக வாசனை, சாஸ்திர வாசனை, தேக வாசனை என்னும் மூன்று ராஜச வாசனைகளாலும் உற்பூதமான ராகத்துவேஷ முதலியவற்றோடு கூடிய தன்மை); (2) மூடத்துவம் (நித்திரை); (3) விக்ஷேபம் (க்ஷேபத்தினின்றும் விசேஷமான சித்தத்திற்கு ஒரு காலத்துத் தியானத்தோடு கூடிய தன்மை); (4) ஏகாக்கிரத்தன்மை (ஒரு விஷய வடிவாம் தன்மை); (5) நிரோதம் (அநாத்மாகாரத்தை விட்டு ஆத்மாவில் நிலைத்தல்) அல்லது தனது உபாதானமாகிய சத்துவ குணத்தில் சித்தம் ஒடுங்குதல்.

இவ்வைந்து பூமிகளும் யோக சாஸ்திரத்தில் புத்தியினுடையனவாக சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன. எதனால் ஜாக்கிர முதலியனவும் சுபேச்சை முதலியனவுமாகிய அவஸ்தைகள் அவற்றுள் அடங்கியவாயிருக்கின்றனவோ, அதனால் இவைகளும் புத்தியின் அவஸ்தைகளேயாம், ஆத்மாவினுடையவன்று. ஆத்மா இவற்றிற்குச் சாக்ஷியாய் என்றும் இவற்றின் வேறாயிருக்கின்றது என்றறிக. இன்னும் தெளிவு பெற வேண்டின், தக்க குரு வழியே விளக்கம் பெறுதல் நன்று.

தாயுமானவர் பாடல்களில் அத்வைதம்

பேராசிரியர் கொ. பூமிநாதன்,
சேக்கிழார் மன்றம் அறக்கட்டளை, இராஜபாளையம்.
செல்: 9566867878

நுழைவாயில்

“சேரவாரும் செகத்தீரே” என்று நம்மை அழைக்கும் தாயுமானவப் பெருமான் “சைவ சமயமே சமயம் சமயாதீதப் பழம்பொருளைக் கைவந்திடவே” அழைக்கிறார். எல்லாச் சமயங்களுக்கும் “முன்னைப் பழம் பொருட்டும் முன்னைப் பழம்பொருளாய்” இருப்பவன் சிவன். “யாதொரு தெய்வங் கொண்டீர் அத்தெய்வமாகி ஆங்கே மாதொரு பாகனார்தாம் வருவர்” என்று சிந்திக்க சித்தியார் கூறுவார்.

எல்லாச் சமய முடிவுகளுக்கும் முந்தைய சமயம் சைவமே என்பதை உணரலாம்.

பூமித் சித்பவானந்தர்

தாயுமானவரின் பராபரக் கண்ணிக்கு விரிவுரை எழுதியவர். அவர், “ஒரு சிலர் வேதாந்தம் என்பது ஒரு மார்க்கம்; சைவ சித்தாந்தத்தோடு சம்பந்தப்படாத மற்றொரு மார்க்கம் என்று வாதிக்கின்றனர். அத்தகைய வாதம் பொருளற்றது. நல்ல ஆத்மசாதகன் வேதாந்தத்தையும், சைவசித்தாந்தத்தையும் வெவ்வேறானவைகள் எனப் பொருள்படுத்த மாட்டான். இரண்டையும் இரு கண்களாகப் பொருள்படுத்துகிறான்.”

“இவ்விரண்டினுள் எதை முறையாகக் கையாண்டாலும் அவன் ஒரே பரம்பொருளை அடைகிறான்” என்கிறார். என் அனுபவத்தில் நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார் பெருமக்கள் சித்தாந்தத்தையும், வேதாந்தத்தையும் ஒரே காட்சி காணும் இரு கண்களாகக் கருதித் தொண்டு செய்து வருகிறார்கள்.

தாயுமானவர்

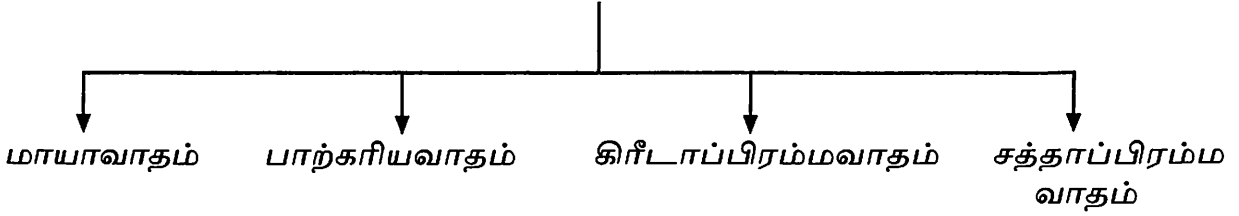
தாயுமானவர் தம் 1452 பாடல்களில் அத்வைதக் கருத்துக்களைப் பதிவு செய்துள்ளார். வேதாந்த சித்தாந்த சமரசத்தில் தொடங்கிச் சமயம் கடந்த மோன சமரசத்தை அடைவதற்கு உரிய கொள்கை நெறியையும், செயல் வகைகளையும் தமிழ் மூலம் உலகுக்கு உணர்த்தியவர். மட்டுவார்குழலி அம்மையைத் திருமணம்

செய்து கொண்டு, கனகசபாபதி பிள்ளையையும் பெற்று, முதுமைக்கு முன்னேயே துறவுக்குச் சென்ற மகான் தாயுமானவர். 17ஆம் நூற்றாண்டில் கேடிலியப்பிள்ளை - கஜவல்லி அம்மையும் சேர்ந்து தாயுமானவரைப் பெற்றுத் தந்தது தமிழ் மக்கள் செய்த தவப்பயனே.

ஒரு பொருள் கொள்கை

ஏகான்மவாதம் என்னும் அத்துவிதத்திற்குத் தமிழில் ஒரு பொருள் கொள்கை என்பது சொல். “பதியினைப் போல் பசு பாசம் அநாதி” என்ற திருமந்திரம் வேதாந்தக் கருத்துக்களையும் சொல்கிறது. விசிஸ்டாத்துவைதம் முப்பொருளைச் சொல்கிறது.

ஏகான்ம வாதம்

மாயாவாதம்

மாயைக்கு வேறாகிய பிரம ரூபமே யான் என வேதாந்த ஞானத்தால் அறிவதே முத்தி.

பாற்கரியவாதம்

ஆன்மாவின் இயல்பு விளங்கினால் பிரமம் என்பதும் விளங்கும்; பரப்பிரம்மத்தில் ஒன்றுதலே முத்தி.

கிரீடாப்பிரம்மவாதம்

கிரீடை - விளையாட்டு. பிரமப் பொருள் பல்வேறு வடிவம் கொண்டு வெறும் விளையாட்டின் பொருட்டுத் தோற்றும் தருகிறது என்பதை உள்ளவாறு அறிதலே முத்தி.

சத்தப்பிரம்மவாதம்

ஒலி வடிவாய் விளங்கும் பரப்பிரம்மம் அறிவுடைப் பொருளாகவும், அறிவற்ற பொருளுமாகி முடிவில் உள்ள பொருள் சத்தம் அல்லது நாதம் என உணர்தலே முத்தி. இது சிவஞான மாபாடியம் தரும் விளக்கம்.

தாயுமானவர் தம் உள்ளக் கிடக்கை

தாயுமானவர் பெருமானார் தம் பாடல்களில், உள்ளது உணர்ந்து, உவந்து, உருக வைக்கும் இனிய சந்தப் பாக்களால் அத்வைதக் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். அத்வைதம் என்ற சொல் அமுதத்தையும், வேதாந்த

சித்தாந்தம் எனும் பதப் பாகையும் உவமைக் கனிகளையும், தத்துவ முத்துக்களையும் பதித்து நம்மைப் பரவசப்படுத்துவதோடு பக்குவமும் செய்கிறார்.

புனிதாத்துவிதம்

பொய் கண்டார் காணாப் புனிதமெனும் அத்துவித
மெய்கண்ட நாதனருள் மேவநாள் எந்நாளோ!

பொய்கண்டார் என்பது “வேதாந்தத்தின் நித்ய அநித்யவஸ்து விவேகம் கண்டவர் என்பது பொருள். மெய்கண்டார் கண்டது சிவஞானபோதம். சைவ சமயத் தலைமை நூல். இதற்கு ஒரு புது விளக்கமான பெயரும் தருகிறார். சைவ சித்தாந்தம் புனிதாத்துவிதம் என்று தெளிவிக்கிறார்.

சாயுட்சியம்

சாலோக சாமீப சாரூபம் என்ற பதமுத்தி சரியை கிரியை யோகத் தொண்டால் கிடைப்பது. சாயுட்சியம் ஞானத்தால் பெறும் பரமுத்தி. மாணிக்கவாசகப் பெருமான் வான் கலந்த, இரண்டறக் கலந்த அத்துவிதக் கலப்பு சாயுட்சியம்.

கைவல்லியம் நான்காம் பாடல் தொடர்:

“என்னுடை நீயும் நானும் ஏகம் என்று ஐக்கியம் செய்ய
என்னுடைக் குருவாய்த் தோன்றும் ஈசனை இறைஞ்சினேனே”

என்பதைத் தாயுமானவர்,

“நாம்பிரமம் என்றால் நடுவே ஒன்றுண்டாமால்
தேம்பி யெல்லாம் ஒன்றாய்த் திகழுநாள் எந்நாளோ”

விசிஸ்ட்டாத்தவைத நிலையை விளக்குகிறார்.

நடுவே ஒன்று என்பது ஆணவம்; இதை ஆவரணம் எனலாம்.

“நானென்று நீயென்று இரண்டில்லை என்னவே
நடுவே முளைத்த மனதைக்கட்ட அறியாமலே வாடினேன்”

“நீயென நானென வேறில்லை என்னும் நினைவருளத்
தாயென மோன குருவாகி வந்து..”

என்று பிரமம் பரப்பிரமத்தில் ஒன்றும் நிலையை விளக்குகிறார்.

பிரமம் என்பது பெரியபொருள் என்று பல இடங்களில் கூட்டுகிறார்.

கலப்பாய் என்பது பாலும் நீரும் கலந்த கலப்பு; நீர் சேர்ந்தாலும் பால் என்றே தோன்றும். (கூட்டு என்பது கடுகும் அரிசியும் போல் சேர்வது)

“அத்துவிதமான அயிக்கிய அனுபவமே
சுத்தநிலை...”

இரண்டற்று ஒன்று கலந்த ஐக்கியம்; கடலொடு ஆறு கலந்த ஐக்கியம்; இந்த ஐக்கிய அனுபவமே சுத்தநிலை. இதை நாமேதான் நமக்குள்ளே உணர வேண்டும். அதனால் அந்நிலை யார் சொல்வார் பராபரமே என்கிறார்.

தத்துவமசி:

தத் + துவம் + அசி

அது + நீ + இருக்கிறாய்

அதுவாக நீ இருக்கிறாய்

“அதுவாதலால் உன்னை நானென்று பாவிக்கின்
அத்துவித மார்க்கம் உறலாம்”

அத்வைத வழியை அடைய முதலில் பாவனையால் உணர வேண்டும். பாவித்தால் “போதும் பரமநிலை எய்துவதற்கே”. கைவல்ய ஞான நீதியை உரைத்திடும் பாங்கு பின்பற்றற்குரியது அல்லவா!

மூவாசை

“பொன்னிலம் மாதர் ஆசை பொருந்தினர் பொருந்தார்....” எனில்,

மூவாசையாகிய பொன்னாசை, மண்ணாசை, பெண்ணாசை ஆகிய மூன்றையும் தன்னிடம் பொருத்திக் கொள்ளாதவரே பிரமத்தைப் பொருந்துவார் என்னும் (தொனிப்பொருள்) ஒலி அழுத்தப் பொருள் (Intonation) உணரலாம். தாயுமானவர்,

“பொன்னை மாதரைப் பூமியை நாடிடேன்
என்னை நாடிய என்னுயிர் நாதனே
உன்னை நாடுவன் உன்னருள் தூவெளி
தன்னை நாடுவன் தன்னந் தனியனே” என்கிறார்.

பட்டினத்தார் சொல்வது போல்,

அன்னத்தாலும், சொர்ணத்தாலும், மங்கையாலும் விசாரம் வந்து கொண்டிருந்தால் பிரம்ம நினைப்பு எப்படி வரும்? அதனால் எல்லாம் அறத் தன்னை இழந்து “தன்னந்தனியனாய்” நாடுவன் என்கிறார்.

அநித்தியம்

“நில்லாத வற்றை நிலையின என்றுணரும்
புல்லறிவு ஆண்மை கடை”

என்பார் வள்ளுவர்.

நீர்க்குமிழி போலும் வாழ்வு; பிரம்மமாகிய ஆன்மாவைத் தவிர யாவையும் சூன்யம்.

“நித்திய அநித்தியங்கள் நிண்ணயம் தெரிகிற விவேகம்” வேண்டும்.

தாயுமானவர்

“பொய்யான உலகத்தை மெய்யா நிறுத்தினன்
புந்திக்குள் இந்தர சாலம்”

சாதிக்குதே; யிதனை வெல்லவும் உபாயம்நீ தந்தருளுவது என்று புகல்வாய்?
என்றும்,

“எனது என்பதும் பொய், யான் எனல் பொய் எல்லாம்
இறந்த இடம் காட்டும்
நினது என்பதும் பொய் நீ எனல் பொய் நிற்கும்
நிலைக்கே நேசித்தேன்”

என்றும் கூறுகிறார்.

“பொய்யைப் பொய் என்றறியும் போதத்துக்கு ஆதரவு உன்
மெய்யருளே அன்றோ விளம்பாய் பராபரமே”

பொய்யையே மெய்யாக எண்ணி மயங்குகிற மயக்கம் தீர்க்கும் அறிவு
வேண்டும்.

“பொய்க் காட்சியான புவனத்தை விட்டு அருளாம்
மெய்க் காட்சியாம் புவனம் மேவுநாள் எந்நாளோ...”

“சுகம் அனைத்தும் பொய்யெனவே தான் உணர்ந்தால் துக்கம்,
சுகம் அனைத்தும் பொய்யன்றோ”

இன்பம் ஒன்றையே நாடி, ஓடி, தேடி, கூடி, வாடி அதன்பின் இன்பம்
பொய் என்று அறிவதற்குள் இறப்பு வந்துவிடுமே!

துன்பத்தில் மருண்டு, வெருண்டு, வெகுண்டு, துவண்டு, புரண்டு பின்
“எல்லாம் நன்மைக்கே” என்றறிந்து துன்பமும் பொய் என அனுபவித்து அறிய
வாழ்நாள் வேண்டுமே!

கற்பனை என்பது உண்மையை விடப் பயங்கரமானது அல்லவா!

கற்பனை செய்து அதனால் வரும் கலக்கம், மயக்கம், பித்தம் இவற்றால்
செத்தோம் என்று இரங்கி திரங்கிப் பின் கற்பனை செய்தது பொய்யாயிற்றே
என்று அறிவதற்கு அதிகக் காலம் தேவையா? அதனால் எல்லாம் மித்தை
என்பதை,

“சுகம் அனைத்தும் பொய்யெனவே தானுணர்ந்தால் துக்கம்
சுகம் அனைத்தும் பொய்யன்றோ”

இதை நாம் உணர்ந்து “இன்பமே எந்நாளும் துன்பமில்லை” என்று வாழலாம்.

“எல்லாம் இன்பமயம்” என்றுணரலாம்.

அத்துவிதம்

தாயுமானவப் பெருமான் அத்துவைதம் என்ற தத்துவத்தைப் பலப்பலப் பாடல்களில் எடுத்தாண்டுள்ளார். “அத்துவித வாஞ்சையால்” விளக்கியுள்ளார். அத்துவித அனுபவம் மிக இரகசியம் என்பதை,

“அத்துவித நிச்சய சொரூப சாட்சாத்கார அனுபூதி அனுசுதமும்...”

என்கிறார்.

அத்துவித உணர்வு சிந்தை கொண்டால் ஆனந்தமாகும்; நம் குடி முழுதும் பிழைக்கும்; குறையே இல்லை; எடுத்த கோலமாகிய பிறவி நன்றாகும்; குறைவோ நிறைவோ இராது.

“அடிமுடியும் நடுவுமற்ற பரவெளி மேற்கொண்டால்
அத்துவித ஆனந்த சித்தமுண்டாகும்; நமது
குடிமுழுதும் பிழைக்கும் ஒரு குறையுமில்லை; எடுத்த
கோலமெல்லாம் நன்றாகும் குறைவு நிறைவு அறவே”

இந்த அனுபவத்தை நாமும் பெற முயல்வோமே. மேலும்,

“அத்துவிதம் பெறும் பேறொன்றறியாமல்
யானெனும் பேய் அகந்தையோடு....”

“அத்துவித அனுபவத்தை அனந்தமறை
இன்னம் இன்னம் அறியேம் என்னும்...”

“ஆணவத்தோடு அத்துவிதமானபடி மெய்ஞ்ஞானத்
தாணுவினோடு அத்துவிதம் சாருநாள் எந்நாளோ....”

“அத்துவித மென்ற அந்நியச் சொல் கண்டுணர்ந்து
சுத்த சிவத்தைத் தொடருநாள் எந்நாளோ...”

வேதாந்த சித்தாந்த சமரசம்

சித்தர் கணம் ஏழாவது பதிகத்தில் பத்துப் பாடல்களிலும் “வேதாந்த சித்தாந்த சமரச நன்னிலை பெற்ற வித்தகச் சித்தர் கணமே” என்று முடிக்கிறார்.

சித்தர்கள் வேதாந்தம் சித்தாந்தம் இரண்டையும் அறிந்து ஆறு ஆதாரங்களையும், குண்டலினி யோகத்தையும், சிவராஜ யோகத்தையும், ஆன்மா முத்தியடையும் எளிய புதிய வழிகளைத் தெளிவாகக் கூறியவர்கள். அதனால் தான் நான் சித்தரந்தம் என்ற புதிய சொல்லால் கூறுவதுண்டு.

“சந்தமும் எனது செயல் நினது செயல் யான் எனும்
தன்மை நினையன்றி இல்லாத்
தன்மையால் வேறலென் வேதாந்த சித்தாந்த
சமரச சுபாவம் இதுவே.”

“இந்த நிலை தெளிய நான் நெக்குருகி வாடிய
இயற்கை திருவுளம் அறியுமே...”

மௌனகுரு வணக்கத்தில்,

“வேதாந்த சித்தாந்த
சமரச நிர்வாக நிலையும்....”

என்றும்,

“வேதாந்த சித்தாந்த
சமரச சிவானு பூதி
மன்னொரு சொற்கொண்டு எனைத்தடுத்தாண்ட பின்
வாழ்வித்த ஞான குருவே...”

என்றும் தெளிவுபடுத்துகிறார்.

நமது மரபு

நமது மரபு என்ற சொற்றொடரால் தாயுமானவர் ஆன்மாவும் இறைவனும் ஒன்றிவிடும் நிலையை அதாவது, இரண்டற்ற தன்மையைக் குறிக்கிறார்.

மௌனகுரு வணக்கம் ஐந்தாம் பாடலில்,

“அணுபட்ச சம்புபட்ச
மாமிகு விகற்பமும் மாயாதி சேவையும்
அறிந்திரண்டு ஒன்றென்னுமோர்
மானத விகற்பமற வென்று நிற்பது நமது
மரபு என்ற பரமகுருவே...”

நமது மரபு அத்துவிதமே என வலியுறுத்துகிறார்.

“வேதாந்தம் சித்தாந்தம் வேறென்னார் கண்களிக்கும்
நாதாந்த மோன நலமே பராபரமே...”

என்று சமரசத்தைத் தெளிவுபடுத்துகிறார்.

கைவல்லிய உவமைகள்

உவமை வாயிலாகப் பொய் மாய உலகைக் கைவல்லியம் உணர்த்துகிறது.
தாயுமானவர் இந்த உவமைகளைக் கையாண்டுள்ளார்.

உவமைப் பாடல் - 1 பொருள் வணக்கம் 8 ஆம் பாடல்

“மலரின் மணம்
எள்ளில் எண்ணெய்
உடலுயிர்.”

இவ்வாறாகக் கலந்திருக்கிற துரியத்தின் நடுவே கலந்திருக்கும் பெரிய பொருளைத் (பிரமத்தை) தொழுவோம் என்கிறார்.

உவமைப் பாடல் - 2 மௌன குரு வணக்கம் 3ஆம் பாடல்

அந்தரப்புப்பமும் (ஆகாயப்பு)
கானலின் நீரும் (கானல் நீர்)

இவை அவசரத்திற்கு உபயோகமாகாது என்கிறார்.

உவமைப் பாடல் - 3 ஆகார புவனம் 29 ஆம் பாடல்

“உப்போடு அப்பை மருவவிட்டும்
கர்ப்பூரம் அதனில் தீபம் வயங்கவிட்டும்
ஐக்கியம் உன்னி வருந்தி நிற்பேன்.”

உவமைப் பாடல் - 4 தேன்முகம் முதற்பாடல்

தேன் துளிர்க்கும் தாமரை மீதமர் நான்முக இறைவா! நீ நாட்டிய அகில் மாயையை என்ன என்று சொல்வேன்!

கான் முயற் கொம்பு (காட்டின் முயல் கொம்பு)
கானலம் புனல் (கானல் நீர்)
வான் முக முளரி (ஆகாயத் தாமரை)
வேறு எப்படிச் சொல்வது?

உவமைப் பாடல் - 5 எந்நாட்கண்ணி 12 ஆம் கண்ணி

“கானற் சலம் போன்ற கட்டுழலைப் பொய்தீர்
வானமுத வாவி மருவநாள் எந்நாளோ....”

உவமைப் பாடல் - 6 எந்நாட்கண்ணி நிற்குநிலை 6

“சிற்குகனார் பூரணத்தில்,
அப்பினிடை உப்பாய் அணையும்நாள் எந்நாளோ...”

உவமைப் பாடல் - 7 எந்நாட்கண்ணி நிற்குநிலை 23

“மேலொடுகீழ் இல்லாத வித்தகனார் தம்முடனே
பாலொடுநீர் போல்கலந்து பண்புறுவது எந்நாளோ...”

உவமைப் பாடல் - 8 எந்நாட்கண்ணி

“தீது அணையாக் கர்ப்பூர தீபமென நான்கண்ட
சோதியுடன் ஒன்றித் துரிசறுவது எந்நாளோ....”

தாயுமானவர் உள்ளம் உருகி உணர்ந்தெழுதிய உவமைகள் கைவல்யத்தின்
உவமைகள் அல்லவா!

நிறைவுரை

தாயுமானவர் பாடல்களில் கைவல்யக் கருத்துகளை முற்றுணராச்
சிற்றறிவினேன் சிறிது கொடுத்தேன். அட்டாங்க யோகம், சச்சிதானந்தம்

“நியம லட்சணமும் இயமலட்சணமும்
ஆசனாதிவித பேதமும்
நெடிதுணர்ந் திதய பத்மபீடம்.”

பற்றியும் கூறியிருக்கிறார். வேதாந்திகள் குல வேறுபாடு கொள்ளாமல்
இருக்கவும் கூறுகிறார்.

தாயு	மான	உனை
ஆயு	மாணவர்	எல்லாம்
சாயும்	பிறப்பறுக்க!	
தோயும்	உலகிறக்க!	
தேயும்	வினைகழிக்க!	
கைவல்யம்	பெறவே	வாழ்த்துவன்!

சீவன் முத்தி

தவத்திரு எம். காத்தப்பெருமாள்,
திருவாரூர். செல்: 99764 10811

ஆனைமுகன் ஆறுமுகன் அம்பிகை பொன்னம்பலவன்
ஞானகுரு வாணியை உள்நாடு.

பொன்னில மாதராசை பொருந்தினர் பொருந்தாருள்ளந்
தன்னிலந் தரத்தில் சீவசாட்சி மாத்திரமாய் நிற்கும்
எந்நிலங்களினுமிக்க வெழுநிலமவற்றின் மேலாம்
நன்னில மருவும் ஏக நாயகன் பதங்கள் போற்றி.

உலகத்தில் எல்லாச் சீவன்களும் துக்க மென்பது இன்றி எப்போதும்
சுகமாயிருக்க விரும்புவதாலும் யாவருக்கும் தன்னிடத்திலேயே
அத்தியந்தப்ரீதியிருப்பதாலும் பிரியத்திற்கு சுகமே காரணமாதலாலும் மனமற்ற
நித்திரையில் தினம் அனுபவிக்கும் தன் சுபாவமான அச்சுகத்தை அடையும்
பொருட்டு உபதேசிக்க குருவாய் எழுந்தருளிய இக்கோவிலூர் மடாலய ஆதினம்
ஸ்ரீலஸ்ரீ மகாதேவசுவாமிகளின் சீடராகிய திரு. மகா.கோவிந்தசாமியினுடைய
செவ்விய பாதாம் புயங்களையும் கோவிலூர் ஆதினம் சீர்வளர்சீர் மெய்யப்ப
ஞானதேசிக சுவாமிகளின் திருவடியையும் இக் கைவல்லிய நவநீத இரண்டாவது
மாநாட்டில் கலந்து கொண்டுள்ள வேதாந்த குரு மார்களின் திருவடிகளையும்
இங்கு குழுமியிருக்கும் அனைத்து ஜிஞ்ஞாசுகளும் உய்யும் பொருட்டு
சொருபத்தில் ஸ்திரமாகவும் அபேத திருஷ்டியில் திடமாகவும் எப்போதும்
எவ்விடத்தும் எக்காரணத்தாலும் கலங்காத தீரமுடைமையில் நின்றும் மற்றும்
ப்ரஹ்மம் சமீபமாகவும் அன்னியமாகவும் உள்ளது என்பதை உணர்த்தும்
பொருட்டு திரி கரணங்களாலும் பணிந்து சொற்பொழிவினை மகிழ்வுடன்
துவங்குகின்றது.

துக்க நிவருத்தி சுகப்ராப்திகளின் அளவற்ற விருப்பும் மற்ற எவ்வகைப்
பேற்றினும் அத்தியந்த வெறுப்புற்று விவேகமுற்ற ஜிஞ்ஞாசுக்கு குடம்பையுட்
புழுமுன்னுதுங்குளவியின் கொள்கை போல ஆன்ம சொருபமே அடையும்படி

சற்குருவானவர் தேகத்தை விட்டு சீவனைநோக்கி உபதேசம் செய்யத் தொடங்கினார். இக்கைவல்ய நவநீத நூலாசிரியர் முதலில் பவமுண்டான காரணமும் அது நீங்கும் கால அளவையும் கூறுகின்றார்.

“வாரா யென் மகனே தன்னை மறந்தவன் பிறந்தீறந்து
தீராத சுழற் காற்றுற்ற செத்தை போற் சுற்றிச் சுற்றி
பேராத கால நேமிப் பிரமையிற் திரிவன் போதம்
ஆராயும் தன்னைத் தானென்றறியும் அவ்வளவுந்தானே.”

தான் சச்சிதானந்த சொருபம் என்பதை மறந்து ஸ்திரமறு ஜகம் மெய்யென்றும் தேகம் நான் யென்ற மயக்கத்தாலே ஓயாத சுழல் காற்றில் அகப்பட்ட செத்தைப் போல நீங்காத காலச் சக்கரமென்னும் மயக்கத்தில் பிறந்து இறந்து படுகின்றவன் அச் சுழலிலிருந்து விடுபடதானே சச்சிதானந்த சொருபமே என்று திடமுறு காலம்வரை ஆராய்ந்து விடுபட வேண்டுமென்று கூறி இந்தத் தேகாதி பிரபஞ்சம் தோன்றிய விதமும், அதிலிருந்து விடுபடுவதற்கான ஏதுவும் கூறுகின்றார்.

“மனத்தினா லெண்ணித் தானே வந்த திவ்வுலகமாகும்
நினைத்திடி லநேகலோக நிற்பதவ் வறிவிலன்றோ
அனைத்தையும் கடந்தப்பாலும் அந்த மற்றறிவிதாமென்
றெனைத் தனி விசாரித்திட்டால் ஏகமாய் நிறைந்தோனானே”

திருசியமாகிய ஜகத்தை நினைக்கும்போது திருக்காகிய சொருபதரிசனம் உண்டாகாது. ஜகமுள்ளபோதே சொருப தரிசனம் உண்டாகாதா என்றால் உண்டாகாது. ஏன் என்றால் திருக்கும் திருசியமும் ரஜ்ஜுவும் சர்ப்பமும் போன்றவை. கற்பித ஞானம் போனால் ஒழிய, அதிஷ்டான ரஜ்ஜு ஞானம் உண்டாகாதது போல கற்பித ஜகதிருஷ்டி நீங்கினால் ஒழிய அதிஷ்டான சொருப தரிசனம் உண்டாகாது.

சொருபம் அறிந்தால்தான் அதிஷ்டான சொருபத்தில் கற்பிதமாகத் தோன்றிய ஜகத்நீங்க சொருபஞானமும், ஜகத் கற்பித திருஷ்டி நீங்க திருஷ்டி ஞானமும் அறியவேண்டும் ஏன் என்றால்,

“வேடமாறிய பேர்களை அறியவேண்டினால் மகனே கேள்
கூடமாமவர் சபாவங்கள் சீலங்கள் குறிகளாய்ந்தறியாமல்
ஒடியும் குதித்துந் தலைகீழ் நின்றுமுயர்ந்த கம்பத் தேறி
ஆடியும் பல கருமங்கள் செய்யினும் அவருண்மை தெரியாதே”

“மனைக்குள் வைத்த பண்டங்களை மறந்தவன் வருட நூறமுதாலும்
நினைத்துணர்ந்த பின் கிட்முப்படி நின்மல வான்மாவும்
அனர்த்தமான தன் மறதியைக் கெடுத்துத் தன்னறிவினாற் காணாமல்
கனத்த கர்மங்களுறு யுகம் செய்யினும் காணுமோ காணாதே.”

அறிவின் சொருபம் சச்சிதானந்தம்

“சத்தொடு சித்தா நந்தஞ் சமந்திரஞ் சாட்சியேகம்
நித்தியம் வியாபி யான்மா நீயதுவா வறிந்து
பொத்தொடு சடந்துக்காதி பொருந்து பேதங்களான
குத்திரபஞ்ச கோச குகை விட்டு வெளியிலாவாய்”

தன்னிச சொருபமான சச்சிதானந்தத்தில் ஐக்கியமாக மனதில் அல்லது நினைவில் அறிபடுபொருளாக 6 - தத்துவமாய் உள்ள அன்னமய கோசத்தையும் 20 தத்துவமாய் உள்ள பிராணமய கோசம், மனோமயகோசம், விஞ்ஞானமய கோசத்தையும், காரண சரீரமான ஆனந்த மயகோசத்தையும் சீவனையும் ஆகிய 28உம் அறிவாகிய தன்னால் அறியப்படுவதால் அவை அறிபடுபொருளான திருசியமாகையால் மனதிலிருந்து அல்லது நினைவிலிருந்து நீக்கப்பட்டால்தான் சர்வ அறிவிற்கும் சர்வ தொழிலிற்கும் அநிர்த சடதுக்க ரூபத்திற்கு காரணமாகிய மனம் அடங்கினால்தான், ஜகத்தோற்றம் மறையும்.

மனம் என்பது ஆத்ம சொருபத்திலுள்ள ஓர் அரிய சக்தி. அது சகல நினைவுகளையும் தோற்றுவிக்கின்றன. நினைவுகளை எல்லாம் நீக்கிப் பார்க்கின்ற போது தனியாக மனமென்று ஒரு பொருளில்லை. நினைவே மனதின் சொருபம். நினைவுகளைத் தவிர்த்து ஜெகம் என்று ஓர் பொருள் அன்னியமாயில்லை. தூக்கத்தில் நினைவுகளில்லை. ஜகமுமில்லை. ஜாக்கிர சொப்பனங்களில், நினைவுகள் உள, ஜகமும் உள.

சிலந்திப்பூச்சி எப்படித் தன்னிடமிருந்து நூலை நூற்று மறுபடியும் தன்னிடம் ஒடுக்கிக் கொள்கிறதோ அவ்வாறே மனமும் தன்னிடத்தே ஜகத்தை தோற்றம் செய்து திரும்ப தன்னிடத்தே ஐக்கியமாக்கிக் கொள்கிறது. மனம் ஆத்ம சொருபத்தினின்று வெளிப்பட்டவுடன் ஜகம் தோன்றும். ஆகையினால் ஜகம் தோன்றும்போது சொருபம் தோன்றாது. சொருபம் பிரகாசிக்கும் போது ஜகம் தோன்றாது.

மனதின் சொருபத்தை விசாரித்துக் கொண்டே போனால் மனம் தானாய் முடியும். இந்த தான் என்பது ஆத்ம சொருபம். மனம் எப்போதும் ஒரு ஸ்தூலத்தை சார்ந்தே நிற்கும். தனியாய் நிற்காது. மனமே சூஷ்ம சரீரம் என்றும் ஜீவனென்றும் கூறப்படுகின்றது.

மனதின் சொருபத்தை விசாரித்தறிதல்:

கைவல்ய நவநீதம்,

“வஞ்சகமில் பரமார்ந்த குருவே சொன்ன
வழிகளறிந்தேனினியோர் வசனங்கேள்
சஞ்சலமற் றகண்ட பூரணமாய்ச் சித்தம்
ததாகார மாவதன்றோ சமாதியோகம்

ஊஞ்சலை யொத்தலைவதன் சுபாவமாகி
யொரு கணத்திற் பல வலகா யுதுக்குமிந்த
நெஞ்சகம் வத்துவில் அசையா நிவாத தீப
நிலை யடைவதெப்படியோ நீர் சொல்லீரே”

என்று சீடன் வினாவ, குரு பிரதிபாதிக்கின்றார்.

“கருது மனோ குணமூன்றா மூன்றி லொன்று
கதித் தெழுந்தான் மற்றிரண்டு கரந்து நிற்கும்
தரும மிகுஞ் சத்துவமே லானபோது
சன்மார்க்கமான தெய்வசம்பத் துண்டாம்
மருவரசோ குணமாகி னுலகதேக
வாதனையாஞ் சாத்திர வாதனையுமாகும்
அருமகனே தமோ குணமேலான போதி
லசுர சம்பத் துண்டாகு மறிந்து கொள்ளே.”

மனதை நீக்கும் உபாயமும் லயமும் கூறல்

“மனது சத்துவ சொருப மற்றிரண்டும்
வந்து கலந்தன அவற்றை மாற்றினாற் போம்
தனது சன் மாக்கத்தை விடாதிருந்தபோது
தமோ குணமும் ரஜோகுணமும் சமிக்கும் பின்னை
கனபரிணாமஞ் சலனம் போம் போனக்காற்
களங்க மற்று நின்ற வாகாசம் போலும்
நினதுள மப்படியா மப்பிரமத் தொன்றாய்
நிருவிகற்ப சமாதியிலே நிற்குந்தானே”

ஞான அப்பியாசம் செய்தால் ரஜோ தமோ குணம் நீங்கித் தத்துவமனம்
பாலில் கலந்த சலம்போலப் பிரமசொருபத்தில் ஐக்கியமாகும் என்பதை விளக்க
இன்னும் கூறுகின்றார்.

“இந்த ஞானந்தான் வருவதெப்படி யெனிலிடை
விடா விசாரத்தால்
வந்த டைந்திடும் விசாரந்தானே தெனின்
மனாதியாஞ் சார்த்தில்
இந்த நானெவன் சித்தெது சடமெது
இரண்டும் மொன்றாக் கூடும்
பந்தமேது வீடெதென வசாவதல்
பகர் விசாரமதாகும்.”

மேற்கண்டவாறு விசாரித்து ஆராய்ந்து நோக்கும்போது தேகாத்ம புத்தி
திடமாயிருத்தல் போல், பிரம்மமே நான் என்னும் புத்தி திடமாயிருத்தல்

பரியந்தம் விசாரணை மேற்கொண்டு ஞானம் அடைந்து துக்கநிவர்த்தி நீங்கி
மோட்சமாகிய பேரின்பத்தை அடைய வேண்டும் என்பது தெளிவாம்.

இன்னும் இக்கைவல்ய நூலாசிரியர்,

“நானென வுடலைத் தானே நம்பினே னநேக சன்மம்
ஈனராய் பெரியோராகி யிருந்தவை யெலாமிப்போது
கானலில் வெள்ளம் போலக்கண்டு சற்குருவினாலே
நானென என்னைத் தானே நம்பியீடேறினேனே.”

என்று திடப்படுத்திக் கூறியுள்ளதும் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

திருஷ்டாந்தத்துடன் உத்திரகூறி முடிக்கின்றார்.

களங்கமற்ற கண்ணாடி தன்முன் வேறோர்
களங்கமற்ற கண்ணாடி காட்டும்போது
விளங்கிய தன் மயமாகி யபேதமாகி
விகற்பமின்றி நிருவிகற்ப மானாற்போல
அளந்தறியப் படைபுவாய்ச் சத்தாய்ச் சித்தா
யானந்தமாம் பிரமத் தைக்கியமான
உளந் தெளிந்தபடி யிருந்தா லுலக மெங்கே
யுலைவெங்கே யென்று சங்கை யொழிந்திடாயே.

ஆத்ம சொருபம் ஒன்றே ஜகதீவ ஈஸ்வரர்கள், சிப்பியில் வெள்ளிபோல
அதிற் கற்பனைகள். இவை மூன்றும் தோன்றி மறைகின்றன.

நான் என்கிற நினைவு மற்ற நினைவுகளை யெல்லாம் ஒழித்துப் பிணஞ்
சுடுதடிபோல் முடிவில் தானும் அழியும், பிறகு சொருப தரிசனமுண்டாகும்.

ஈசனுமாம் பலசீவருமாம் உலகெல்லாம் சொருபமாமே.

விடய மண்

திரு. பா.வெங்கட்ராமன்,
கோவிலூர் மடம்.

படர்ந்த வேதாந்த மென்னும் பாற்கடல் மொண்டு முன்னூற்
குடங்களினிறைத்து வைத்தார் குரவர்களெல்லாங் காய்ச்சிக்
கடைந்தெடுத்தளித்தேனிந்தக் கைவல்ய நவநீதத்தை
அடைந்தவர் விடயமண் தின்றலைவரோ பசியிலாரே.

என்ற பாடலில் விடயமண் தின்று அலைவரோ? என்று தாண்டவராய சுவாமிகள்
கேள்வி கேட்கிறார். விடயமண் என்ற சொல்லில் மண் என்ற சொல்லுக்குச்
சாரமற்ற சக்கையான விடயத்தை தின்று அலைவார்களோ என்கிறார்.

இங்கே மண் என்ற சொல்லுக்கு உலகம் என்று பொருள் கொள்வோம்.
ஏனென்றால் இந்நூலின் முதற் பாடலிலே நித்திய அநித்தியங்கள் நிண்ணயம்
தெரிவிவேகம் என்று கூறப்படுகிறது. அதாவது நித்தியமெது? அநித்தியம்
எது? என்ற விவேகம் வேண்டும் எனப்படுகிறது. நித்தியம் எதுவென்றால் அது
ஆன்மா, அநித்தியம் எதுவென்றால் அனாத்மா. அதாவது நாம் ரூபங்களாக
உள்ளவை அனைத்தும், நாம் கண்ணால் காணக் கூடியவை அனைத்தும் அதாவது
100க்கு 100 சதவீதம் கண்ணால் காணக் கூடியவை அனைத்தும் அநித்தியம்
என்று சொல்லப்படுகிறது. ஏனென்றால் இவைகள் எல்லாம் ஒரு காலத்தில்
தோன்றி ஒரு காலத்தில் அழியக்கூடியது. நேற்றிருந்தவன் இன்றைக்கில்லை
என்று சொல்லக்கூடிய பெருமை யாருக்கு இருக்கிறதென்றால் மனிதனுக்கு
இல்லை. அது இந்த உலகுக்குத்தான் உண்டு. திருவள்ளுவர் சொல்லும்போது,
“நெருநல் உளன் ஒருவன் இன்றில்லை என்னும் பெருமை உடைத்து இவ்வுலகு”
என்று குறிப்பிடுகிறார். ஏனென்றால் இவ்வுலகம் எத்தனையோ மனிதர்களைப்
பார்த்துள்ளது எத்தனையோ ஜீவராசிகளைப் பார்த்துள்ளது, பார்த்துக்கொண்டும்
இருக்கிறது, இன்னும் பார்த்துக் கொண்டும் இருக்கும். அப்படிப்பட்ட
இவ்வுலகமும் அழியக்கூடியது தான். விஞ்ஞானிகள் என்ன சொல்லுகிறார்கள்
என்றால் இவ்வுலகம் தோன்றி 500 மில்லியன் ஆண்டுகள் ஆகின்றன, இன்னும்
500 மில்லியன் ஆண்டுகள் இருக்கும். அதாவது சூரியனில் உள்ள ஹைட்ரஜன்

மூலக்கூறு ஒன்றுடன் ஒன்றிணைவதால் வெளிச்சமும் வெப்பமும் உண்டாகிறது. அந்த நிகழ்வு இன்னும் ஒரு 5 பில்லியன் ஆண்டுகள் நிகழும் என்றும் அதன் பிறகு சூரியன் அஸ்த்தமித்து விடுமென்றும் அப்பொழுது உலகமும் அழிந்துவிடும் என்று குறிப்பிடுகிறார்கள். அதைத்தான் ஆன்மிகத்தில் இவ்வுலகை பிரமன் படைத்தான், அவன் ஆயுள் முடியும்போது உலகம் அழிந்துவிடும் என்றும் அல்லது பிரளயம் ஏற்படும்போது இவ்வுலகமும் அழிந்துவிடும் என்றும் குறிப்பிடுகிறார்கள். ஆக இவ்வுலகமும் அழியக்கூடியது. ஆக அறித்தியம் எதுவென்றால் இவ்வுலகமான அனான்ம விஷயங்கள் அனைத்தும் அறித்தியம்.

அதுமட்டுமல்ல, நமக்கு இந்த 36 தத்துவங்களைப்பற்றி கூறும்போது, 36வது தத்துவம் மனம் வாக்குக்கு எட்டாதென்றும், அது பேசாமல் காட்டும் வேதம் என்றும் மௌனமாகக் காட்டும் வேதம் என்றும் கூறப்படுகிறது. அந்த 36 வது தத்துவத்தை நமக்கு விரிவாக விளக்கமாகச் சொல்லப்படுவதில்லை. மாறாக, மற்றைய 35 தத்துவங்களையும் விரிவாகவும் விளக்கமாகவும் வியாக்கியானம் செய்யப்படுகிறது. உதாரணமாக இந்த 35 தத்துவத்தில் முதலாவதாக தூல சரீரத்திற்கான 6 தத்துவங்களைப் பற்றி பார்ப்போம். அதாவது தோல் மாமிசம் இரத்தம் நரம்பு எலும்பு மஜ்ஜை இவை ஆறும் நாமா? என்றால் அவை நாமல்ல. ஏனென்றால் இவையெல்லாம் அசத்து சடம் துக்கம் என்றும் இவைகளுக்கு வேறாக நாம் இருக்கிறோம் என்றும் இப்படியே ஒவ்வொரு தத்துவமாக விசாரித்துக் கொண்டே வந்தால் 35 தத்துவமும் நாமல்ல என்றும் அந்த 36வது தத்துவமே நாம் என்றும் எது நம்மால் விலக்க (நீக்க) முடியாதோ எது மன வாக்குக்கு எட்டாதோ அதுதான் நாம், அதுதான் ஆன்மா, அதுதான் பிரமம் என்றும் சுருக்கமாகச் சொல்லப்படுகிறது. அதனால்தான் சிரவண மனன நிதித்தியாசனத்தைப் பற்றி சொல்லும்போது நமக்கு ஏற்படுகிற சந்தேகத்தை 2 விதமாக சொல்வார்கள். அதாவது 1. அசம்பாவனை 2. விபரீதபாவனை என்று. அசம்பாவனையையும் 2 ஆக பிரிக்கிறார்கள். 1. பிரமாணகத அசம்பாவனை 2 பிரமேயகத அசம்பாவனை. பிரமாணகத அசம்பாவனை என்றால் வேதாந்த வாக்கியார்த்தம் ஆன்மாவைப் பிரதிபாதிக்கிறதா (சொல்லுகிறதா) அல்லது அனான்மாவைப் பிரதிபாதிக்கிறதா? என்று ஊதாசும் சந்தேகம். ஏனென்றால் நமக்கு அதிகப்படியாக எதைப்பற்றி விளக்கப்படுகிறது என்றால் இந்த உலகமான அனான்ம விஷயங்களைத் தான் விளக்குகிறார்கள்.

இதற்கு ஒரு சிறு விளக்கம் என்னவென்றால் ஒரு மாணவன் தேர்வுக்குப் படித்துக் கொண்டிருந்தான் அப்போது வகுப்பு ஆசிரியர் இந்த ஆண்டு தேர்வுக்குத் “தென்னை மரமும் அதன் பயன்பாடுகளும்” என்ற தலைப்பில் கட்டுரை வரும் எல்லோரும் நன்றாக படித்துக் கொள்ளுங்கள் என்று கூறுகிறார். அந்தக் குறிப்பிட்ட ஒரு மாணவன் மட்டும் ஆசிரியரே சொல்லிவிட்டார் அப்புறமென்ன என்று அந்த ஒரு கட்டுரையைத் தவிர வேறொன்றையும் படிக்கவில்லை. தேர்வும் வந்தது. இவன் கேள்வித்தாளை வாங்கிப்பார்த்தான். அதில் “பசு ஒரு வீட்டு விலங்கு” என்ற தலைப்பில் கட்டுரை எழுதும்படி கூறப்பட்டிருந்தது. நாமாக

இருந்தால் கலங்கிப் போயிருப்போம். பதட்டம் அடைந்திருப்போம். ஆனால் அவன் எதற்கும் கவலைப்படவில்லை. விடைத்தாளை வாங்கினான் “பசு ஒரு வீட்டு விலங்கு” என்று தலைப்பிட்டான். பிறகு அவன் படித்த “தென்னை மரமும் அதன் பயன்பாடுகளும்” என்ற கட்டுரையை அதாவது வார்த்தைக்கு வார்த்தை வரிக்கு வரி அப்படியே எழுதினான். முடிக்கும்போது இவ்வாறு பயன்படும் தென்னை மரத்தில் மக்கள் பசு மாட்டை கட்டி வைப்பார்கள் என்று முடித்தான்.

அது போலத்தான், நமக்குப் பிரமத்தைப் பற்றி நேரடியாகச் சொல்வதில்லை. உலகமான அனான்ம விஷயங்களை எடுத்துக் கூறி இவையெல்லாம் நாமல்ல நாமல்ல என்று நேதி நேதி செய்து எது விலக்க முடியாதோ அதுதான் நாம் என்று சொல்லும் போது நமக்கு என்ன தோன்றும் என்றால் இது வரை சொன்னது ஆன்மாவைப் பற்றியா, அனான்மாவைப் பற்றியதா என்று சந்தேகம் வரும். ஆகவே இந்தப்பாடலில் வருகின்ற ‘விடயமன்’ என்ற சொல்லுக்கு நாம் உலகமான அனான்ம விஷயம் என்று பொருள் கொள்ளலாம். அப்படி பொருள் கொண்டால் இந்த கைவல்ய நவந்தத்தை அடைந்தவர் உலகமான அனான்ம விஷயங்களைத் தின்று அலைவரோ என்று பொருளாகிறது. இந்த உலகமான அனான்ம விஷயங்களை நாம் எவ்வாறு தின்கிறோம் என்றால் ஐம்பொறிகள் வாயிலாக அனுபவிக்கிறோம். அதாவது மெய் வாய் கண்மூக்கு செவி ஆகிய இந்த ஐம்பொறிகள் வாயிலாக இந்த உலகமான அனான்ம விஷயங்களைப் புசிக்கிறோம் இந்த ஐம்பொறிகளும் எதற்கு ஒப்பிட்டுச் சொல்லப்படுகிறது என்றால் 5 தலையுடைய பாம்பிற்கு ஒப்பிட்டுச் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது உபநிடத்தில் ஒரு பாடலில்,

“மெய் வாய் கண்ணோடு மூக்குச் செவியால் உண்பது விடயம் விடயம் யாவும்,
ஐவாயில் அரவெனவே உற்றுணர்தல் மனோவிருத்தி....

என்ற பாடலில் இந்த ஐம்பொறிகளும் 5 வாயையுடைய அல்லது 5 தலையையுடைய பாம்பிற்கு ஒப்பிட்டுச் சொல்லப்படுகிறது. இந்த பாம்பின் தலையில் என்ன இருக்கிறதென்றால் விஷம் தான் இருக்கின்றது. ஆக நாம் எதை அனுபவிக்கிறோமென்றால் இந்த ஐம்பொறிகளின் வாயிலாக விடயமாகிய விஷத்தைத் தான் அனுபவிக்கிறோம். அதையே வாசிட்டத்தில்

“தெரிவறு வயத்தில் வந்த.....

விரி விடம் விடமதன்று விடயமே விடமாம்,

புரி விடம் கொல்வதொரு மெய் புலன் மறு பிறப்பும் கொல்லுமே”

என்ற பாடலில் விரி விடம் விடமதன்று என்று கூறும்போது பரவுகின்ற விஷமானது; விஷம் அன்று ஏனென்றால் அவைகளால் நமக்கு நேரடியாக எந்த பாதிப்பும் இல்லை அவற்றை முறைகேடாக பயன்படுத்தினால் உயிர் போகும் நிலை உண்டாகும். அதாவது எட்டி மரத்தின் காய், அரளி விதை இவைகளெல்லாம் விஷத்தன்மை கொண்டவை. இவைகளை உட்கொண்டால்

நம் உயிருக்கு ஆபத்து நேரிடும். ஆனால் அந்த மரத்தின் நிழலில் நிற்பதாலோ உட்காருவதாலோ நமக்கு ஆபத்தில்லை. விஷ ஜந்து என்று சொல்லப்படுகிற பாம்பு கூட அதற்கு நாம் தொந்தரவு செய்யும் போதோ இடையூறு செய்யும் போதோ தான் நமக்கு ஆபத்தை உண்டாக்கும் மற்ற சமயங்களில் அவைகளால் ஆபத்தில்லை. அதனால் தான் விஷமது விஷம் அன்று என்றும் விடயமே விஷம் என்றும் குறிப்பிடுகிறார். ஏனென்றால் அடுத்த வரியில் புரி விடம் கொல்வது ஒரு மெய் என்று சொல்லும்போது உதாரணமாக ஒருவரை பாம்பு தீண்டி விடுவதாக வைத்துக்கொள்வோம் அவருக்கு மருத்துவ சிகிச்சை பலனளிக்கவில்லை என்றால் அவர் இறக்க நேரிடும். அவருடைய அடுத்த பிறவிக்கு இந்த விஷம் செல்லுமா என்றால் செல்லாது. அது இந்த பிறவியோடே முடிந்துவிடும். அடுத்த பிறவிக்குச் செல்லாது. ஆனால் புலன் மறு பிறப்பும் கொல்லுமே என்று சொல்லும்போது புலன்களாகிய விஷயங்கள் அடுத்தடுத்து வருகின்ற பிறவிகளையும் கொல்லும் என்கிறார். ஏனென்றால் இந்த பொறிகள் 5 அந்தகரணங்கள் 5 இவை பத்தும் ஞானசாதனம் எனப்படுகின்றது. இவைகளைக் கொண்டு தான் நாம் நம்மை அறியவேண்டும். ஆனால் இவைகளை நாம் நம்மை அறிய பயன்படுத்தாமல் புற விஷயங்களிலே மனத்தைச் செலுத்தி நம்மை யார் என்று அறியாமலே பல பிறவிகள் பிறந்து இறந்து வந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

ஆதிசங்கரர் சொல்லும்போது “புனரபி ஜனனம் புனரபி மரணம், புனரபி ஜனனி ஜடரே சயனம்” அதாவது மீண்டும் பிறப்பு மீண்டும் இறப்பு மீண்டும் தாயின் வயிற்றில் உறக்கம் இப்படியே பல பிறவிகளாக பிறவித் தளையில் உழன்று கொண்டிருக்கிறோம், இராமர் சொல்லும்போது “அந்தமுறல் பிறப்பதற்கே பிறப்பது மீட்டும் இறப்பதற்கே அறித்தியம் யாவும்” என்கிறபோது இந்த உலகில் இன்பம் இல்லை நாம் இறத்தல் எதற்கென்றால் மீண்டும் பிறப்பதற்கே பிறப்பது எதற்கென்றால் மீண்டும் இறப்பதற்கே அறித்தியம் யாவும் என்கிறார்.

திருமூலர், ஒரு படி மேலே போய் சாடுகிறார்; “பின்னை நின்று பிறவி பெறுவதென், முன்னை நன்றாக முயல் தவம் செய்கிலர்.... என்கிற போது நீ பல பிறவிகளாக பிறந்திறந்து வந்து கொண்டிருக்கிறாய் இதனால் ஒரு பயனும் இல்லை. இன்னும் பல பிறவிகள் பிறந்திறந்து வந்து கொண்டிருப்பாய். ஏனென்றால் முன்னை நன்றாக முயல் தவம் செய்கிலை, அதாவது முன்னை என்றால் முற்பிறவியில் முயன்று தவம் செய்யவில்லை அதாவது மீண்டும் பிறவாத நிலை அடைய வேண்டும். புருஷார்த்தமாகிய மோட்சத்தை அடைய வேண்டும் என்று முயலவில்லை. அதனால் தான் நீ தொடர்ந்து பிறந்திறந்து வந்து கொண்டிருக்கிறாய், இன்னும் பிறந்து கொண்டிருப்பாய் என்று சாடுகிறார்.

அதாவது புலன் விஷயங்களிலே மனத்தைச் செலுத்துவதினால் நாம் பிறந்திறந்து பிறவிக்கடலிலே விழுந்து உலைந்து கொண்டிருப்போம் என்பதற்கு கைவல்ய நவந்தத்திலே,

“அழிவிலாத தற்பதந்தனை மைந்த அகமுகத்தவர் சேர்வர்
வழிநடப்பவர் பராமுகமாயினால் மலர்ந்த கண் இருந்தாலும்,
குழியில் வீழ்வர் காண் அப்படி வெளிமுகம் கொண்டு காமிகளானோர்,
பழிதரும் பிறவிக்கடல் அழுந்துவர் பரகதி அடையாரே”

என்று சொல்கிறது.

இப்புலன்கள் வழியாக அதாவது சத்தம் பரிசம் ரூபம் ரசம் கந்தம் ஆகிய
புலன் விஷயங்களில் பற்று வைத்து ஒவ்வொரு ஜீவராசியும் இறந்து போகிறது.
அதை வாசிட்டத்தில்;

“படர் மூர்க்க மாமனமே வீணாய்த் தோன்றி பருக்கின்ற
செவித்தொழில்கள் பயின்று சத்தம்,
தொடர்கின்ற புந்தியினால் மிருகமே போல் துஞ்சுற வேண்டா,
தோலின் தொழிலை மேவி,
அடர் பரிசோன் முகமாமதனால் துன்பமடியாக
பிடிக்கன்பாம் யானை போல்
மடமைமிகு மூர்க்க மாமனமே என்றும் மாறாத
ஆபத்தை மருவ வேண்டா”

“ஒளி உருவத்திறள் நோக்கு வழியின் செய்கையுற்று நீ
வெவ்விளக்கை உணராதாகி,
விளிதலுறும் விட்டில்போல் வேக வேண்டா வெய்ய மனமே
நாவின் விருத்தி மேவி
எளிதருந்தி உணவுகளின் இரதத்தாலே இரை தூண்டில்
கவர்மீன் போலிறக்க வேண்டா,
நளின இதயத்துளையிர் நெறி போய் கந்த நாட்டத்தால்
கட்டுண்ணேல் நனை வண்டே போல்”

என்ற பாடல்களில், சத்தம் தொடர்கின்ற புந்தியினால் மிருகமே போல் என்று
சொல்லும் போது, (மிருகம் - மான்) மானைப் பிடிப்பதற்கு வேடுவர்கள்
இனிமையான கானத்தை இசைத்துக் கொண்டு செல்வார்கள் அந்த இசையை,
ஓசையைக் கேட்டு மானானது அந்த ஓசை வந்த திசையை நோக்கிச் செல்லும்
அப்பொழுது வேடுவர்கள் விரித்துள்ள வலையிலே அகப்பட்டுக் கொள்ளும்
பிறகு இறந்தும் விடுகிறது. அதேபோல யானையைப் பிடிப்பதற்காக பெண்
யானையை ஒரு மரத்திலே கட்டி வைத்து விடுவார்கள். அருகிலே ஒரு பெரிய
பள்ளத்தை வெட்டி அதிலே செடி கொடிகளைப் போட்டு மூடி விடுவார்கள்.
ஆண் யானையானது பரிசு இச்சைக்காக ஆசைப்பட்டு அங்குள்ள ஆபத்தை
உணராமல் அந்த பள்ளத்திலே வீழ்ந்து துன்பப்படும்படியாகி விடுகிறது. அதே
போல விளக்கின் ஒளியினால் உணவு என்று நினைத்து அந்த தீப ஒளியிலே
விழுந்து விட்டில் பூச்சி இறந்து விடுகிறது. மீனானது தூண்டிலிலுள்ள உணவின்

சுவைக்கு ஆசைப்பட்டு கொக்கியிலே மாட்டிக்கொண்டு இறந்து போகின்றது. வண்டானது மலரின் வாசனையால் கவரப்பட்டு அந்த மலரிலுள்ள தேனை அதிக அளவு அருந்தி மயக்கமடைந்து தேனிலே விழுந்து பிறகு பறக்க முடியாமல் இறந்து போகின்றது. இப்படி ஒவ்வொரு ஜீவராசியும் ஒவ்வொரு புலன் வழியாக இச்சை வைத்து அதனால் இறந்து போகிறது. இவைகள் ஐந்தும் ஒருங்கே அமையப் பெற்ற மனிதனின் நிலை என்னவென்று நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும்.

எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு புலன் விஷயங்களில் பற்று வைக்கிறோமோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு நமக்கு பரகதி கிடைக்காது. வாசிட்டத்தில்,

“எத்தனை எத்தனை நீத்தாய் அகிலத்தைப் பரஞ்சடராய் எரிக்கும் சோதி,
அத்தனை அத்தனை தோன்றும் எந்நாள் மட்டும் அனைத்தும் விடாய்
என்னில் அந்நாள் மட்டும்,
தத்துவமாம் பொருளெய்தா, சகலமும் போனால் சேடம் தானாம்,
தொத்தற வேற்றுமை எல்லாம் போகாதேல் சமமாம் சோதி தோன்றா”

என்று சொல்லும் போது எந்நாள் வரை அனைத்து விடாய் என்னில் அந்நாள் மட்டும் தத்துவமாம் பொருள் அதாவது உண்மைப் பொருள் - பரம்பொருள் எய்தா - அடையமுடியாது. சகலமும் போனால் - எல்லாம் போனால் சேடம் தானாம். சேடம் என்றால் எஞ்சி இருப்பது - தானாம் - தானாக வெளிப்படும். எது மன வாக்குக்கெட்டாது எது பேசாமல் காட்டும் வேதம் என்று சொல்லப்பட்டதோ அந்தப் பொருள் தானாக விளங்கும். அதைத்தான் அச்சுததாச ஸ்வாமிகள் பாடும் போது

“எல்லாம் விட்டுப்பார் விளங்கும் ஒளி எங்கும் பொங்கும்
சொல்லாலே பயனில்லை துட்ட மனமே தொல்லை - (எல்லாம்)
வில்லாரும் பிரம்ம வித்தை அல்லாத கல்விகளால்
வல்லாண்மை கொண்டு எவர்க்கும் பொல்லாங்கு செய்து அழிவது - (எல்லாம்)

என்று பாடுகிறார்.

தொத்தற வேற்றுமை எல்லாம் என்று சொல்லும் போது - வேற்றுமை என்றால் பேதம் அதாவது ஐந்து வகை பேதங்கள் சொல்லப்படுகிறது. இவையெல்லாம் உருவத்தின் அடிப்படையில் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் இங்கே நாம் 2 வகையான பேதத்தைப் பார்ப்போம் 1. விடய சுகத்தையும் 2. ஆன்ம சுகத்தையும் பிரித்தறிவதே மோட்சம் என்று பொருள் கொள்ளலாம்.

விடய சுகத்தில் கிடைக்கின்ற இன்பம். சிறிது நேரம் தான் இருக்கும். அதனால் தான் அது சிற்றின்பம் என்று சொல்லப்படுகிறது. இவ் விஷயங்களால் நமக்கு நிலையான இன்பம் கிடைக்காது. அதற்கு ஒரு சிறு விளக்கம் பார்ப்போம். இது கோடைக்காலம், வெயில் அதிகம் பகல் வேளையில் வெளியிலே செல்லமுடியாது ஏனென்றால் ஒரே வெப்பம் புழுக்கம் வியர்வையும் ஆக வந்து

கொண்டிருக்கும். மாலை வேளையில் வெயில் தாழ்ந்த பிறகு அருகிலுள்ள ஊருணிக் கரையிலே போய் உட்கார்ந்தால் சிறிது நேரத்திலே காற்று வீசும் போதும் அந்தக் காற்றானது நம் உடலிலே பரிசிக்கும் போது கிடைக்கின்ற சுகம் இருக்கின்றதே, ஆஹ! என்ன சுகம், என்ன சுகம் என்று மனம் சந்தோஷப்படும் குதூகலிக்கும். ஆனால் அந்த சுகம் நிலைக்குமா என்றால் நிலைக்காது. ஏனென்றால் காற்று வீசுவது நின்றவுடன் மீண்டும் வெக்கை புழுக்கம் வியர்வை என்று மனம் வருத்தப்படும். அது மட்டுமல்ல மீண்டும் எப்போது காற்று வரும் என்று மனம் ஏங்கும் ஏமாற்றமும் அடையும். விஷய சுகங்களால் நிலையான இன்பம் கிடைக்காது. மாறாக, பெருந்த ஏமாற்றமும் துன்பமும் தான் மிஞ்சும்.

இங்கே ஒரு விஷயத்தை நாம் கவனிக்க வேண்டும் - சிந்திக்க வேண்டும். விஷய பொருள்கள் ஆகட்டும், போக்கிய பொருள்கள் ஆகட்டும், பஞ்ச பூதங்கள் ஆகட்டும் இவை அனைத்தும் அநித்திய பொருள்கள். அநித்திய பொருள்களிலிருந்து அநித்திய சுகம் தான் கிடைக்கும், நித்திய சுகம் கிடைக்காது. மூலப்பொருள் குணம் எதுவோ அதுதான் காரியப் பொருளிலும் இருக்கும். அதே போல அநித்திய பொருள்களில் அநித்திய சுகம் தான் கிடைக்கும். அப்படியானால் நித்திய சுகம் எதில் கிடைக்கும் என்றால் அது நித்திய பொருளில் தான் கிடைக்கும். நித்தியப் பொருள் எது என்றால் ஏற்கனவே சொன்னது போல நித்தியம் ஆன்மா, ஆன்மாவை அறிவதன் - உணர்வதன் மூலம் தான் நித்திய சுகம் கிடைக்கும். அதைத்தான் இந்த கைவல்ய நவநீதத்தை அடைந்தவர் - ஆன்மாநுபூதி அடைந்தவர் அடைகின்ற அந்த சுகம் இருக்கின்றதே அதுதான் நிலையான சுகம் என்றும் தடையற்ற ஆனந்தம் - பேரானந்தம் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. அந்தப் பேரானந்தத்தை அடைந்தவர் அதில் நிலையுற்றவராக திருப்தியுற்றவராக இருப்பார்கள். அதனால் விஷய சுகங்களில் பற்றுவைக்க மாட்டார்கள் அதனால் பசியிருக்காது. விஷய சுகங்களிலே இச்சை உள்ளவர்களுக்கு பசி இருந்து கொண்டே இருக்கும் ஏனென்றால் முழு திருப்தி அடையாமல் மீண்டும் மீண்டும் விஷய சுகங்களில் ஈடுபடுவார்கள். அவர்களுக்கு என்றும் பசி இருக்கும். ஆன்ம லாபம் அடைந்தவர்கள் எப்போதும் திருப்தியுற்றவர்களாக இருப்பதால் பசியிருக்காது என்று தாண்டவராய சுவாமிகள் குறிப்பிடுகிறார்.

சாதனங்கள் ஒன்றி ஒன்றைச் சாதிப்பார் உலகில் இல்லை

தவத்திரு. தங்கவேல்,
விருதுநகர்.
செல்: 9487 747276

முகவுரை

மனிதனுடைய வாழ்க்கை, இந்த உலகில் இயற்கையின் நியதிகளுக்கு அடங்கியதாகவும், அதன் இரகசியங்களை அறியமுடியாததாகவும், அவைகளை விட்டு வெளியேற முடியாத ஒரு பரிதாபகரமான நிலை என்பது தான் உண்மை. ஆனால் விவேகிகள் இயற்கையின் விதிகளையும் கடந்து, மனிதன் சுதந்திரமாகவும் வாழமுடியும் என்று இவ்வுலகில் வாழ்ந்து காட்டியிருக்கிறார்கள். அந்த விவேகிகளின் வெற்றிக்கு உதவியாக இருந்தவை அவர்கள் தேர்ந்தெடுத்த சாதனங்களே என்பதை விளக்குவதுதான் இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

விவேகியின் இலக்கும், சாதனமும்

இங்கு நாம் விவேகிகளுடைய வாழ்க்கையையும், அவர்கள் தேர்ந்தெடுத்த சாதனங்களையும் ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக்கொண்டதாலே, நாமும் விவேகத்துடன் தான் ஆரம்பிக்க வேண்டியுள்ளது. மேலும் விவேகம் என்று எடுத்துக்கொண்டதினாலே, புற உலகத்தைக் கடந்து அக உலகில் நாம் நுழைய வேண்டியவர்களாக இருக்கின்றோம். ஏனென்றால் விவேகி சாதிப்பதற்காக எடுத்துக் கொண்ட இலக்கு தன்னை அறிவது ஒன்றுதான், தன்னை அறிவதற்கு புறஉலகு எந்த வகையிலும் உதவாது என்பதினாலே தன்னிடத்திலேயே இருக்கக்கூடிய மனதையும் அதனைச் சார்ந்த தத்துவங்களையுமே சாதனங்களாக எடுத்துக்கொண்டான். இதில் அதிசயம் என்னவென்றால் எப்படிப் புறஉலகில் காரணகாரியங்கள் பிரிக்க முடியாதவைகளாக இருக்கின்றனவோ, அப்படியே அகஉலகில் சாதனங்கள் சாதனைகள் பிரிக்கமுடியாதவைகளாக இருக்கின்றன. அதாவது சாதனங்களின் தெளிவே, அல்லது நிறைவே அல்லது பூரணமே சாதனைகளாக அமைகின்றன.

விவேகியும் அவன் வாழும் உலகமும்

விவேகியும் இந்த உலகத்தில் தான் வாழ வேண்டியுள்ளது. இவ்வுலகில் முழுக்க முழுக்க நன்மை பயக்கும் கர்மங்கள் மட்டும் உண்டு என்று சொல்வதற்கு இல்லை. முழுக்க, முழுக்க தீமைபயக்கும் கர்மங்கள் மட்டும் உண்டு என்று சொல்வதற்கும் இல்லை. அனைத்தும் இருமை உடையதாகவே இவ்வுலகம் இருக்கிறது. அதைப்போலவே மனிதனுடைய மனமும் அதைச் சார்ந்த தத்துவங்களும் அளவிடமுடியாத ஆற்றலையும் எல்லையே இல்லாத அறிவையும், சர்வ சுதந்திரமுடையதாகவும் இருக்கின்றன. இங்கேதான் மனிதனுக்கு, தான் அடைய வேண்டிய இலக்கைத் தேர்ந்தெடுப்பதிலும் அதற்குப் பயன்படுகின்ற சாதனங்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதிலும் சிக்கல் உண்டாகிறது. இந்தச் சூழ்நிலையில் எந்த மனிதன் தன்னை அறிவதையே தனது இலக்காகவும், அதை அடைவதற்கு உதவியாக தன்னிடத்திலேயே உள்ள மனதையும், அதைச் சார்ந்த தத்துவங்களையும் சாதனங்களாகத் தேர்வு செய்கிறானோ அவனே விவேகி எனப்படுவான்.

தேர்ந்தெடுத்த நான்கு சாதனங்கள்:

“நித்திய அநித்தியங்கள், நிண்ணயம் தெரிவிவேகம்
மத்திய இகபரங்கள் வரும் போகங்களில் நிராசை
சத்தியம் உரைக்க வேண்டும் சமாதீ என்று ஆறுகூட்டம்
முத்தியை விரும்பும் இச்சை மொழிபவர் சாதனம் இந்நான்கே”

கைவல்ய நவநீதம், தத்துவ விளக்கப்படலம், பாடல் - 1

நன்னிலத்தில் எழுந்தருளிய ஸ்ரீமத் பகவான் தாண்டவராய சுவாமிகள் நமக்களித்த, கைவல்ய நவநீதம் என்னும் நூலில் தத்துவ விளக்கப்படலம் என்னும் தலைப்பில் உள்ள, பாடல் - 1 ல் சொல்லப்பட்ட நான்கு சாதனங்களை தன்னுடைய இலக்கை அடைவதற்கு விவேகி தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும்.

சாதனங்களின் விளக்கம்

1வது சாதனம் விளக்கம்

“நித்திய அநித்தியங்கள் நிண்ணயம் தெரிவிவேகம்”

நாம் வாழும் இந்த உலகில் அழியாமல் எப்போதும் நிரந்தரமாக இருப்பது எது? அழிந்து போகக்கூடிய பொருள் எவை என்று தன்னுடைய புத்தியினாலே விவேகி விசாரணை செய்கிறான். விசாரணையின் மூலமாக தான் புரிந்து கொண்டவை சரிதானா? என்று உறுதி செய்ய ஞான நூல்களை வாசிக்கிறான், சத்சங்கங்களில் பங்கு கொள்கிறான், ஆன்றோர்களையும், சான்றோர்களையும் சந்தித்து அவர்களின் அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொள்கிறான் முடிவாக அழியாத வஸ்து “ஆத்மா” ஒன்றே என்ற நிச்சயத்தை உறுதி செய்துகொள்கிறான். அதுபோல நாமும் இந்த விவேகம் பெறவேண்டும்.

2வது சாதனம் விளக்கம்

“மத்திய இகபரங்களில் வரும் போகங்களில் நிராசை”

இந்தப் பிரபஞ்சத்திலிருக்கும், எந்த உலகத்திலும் உள்ள சுகங்களையோ, ஐஸ்வர்யங்களையோ விரும்பக்கூடாது என்பதாகும். இதற்கு உதாரணமாக கடோப நிசத்தில் நசிகேதன் எமதர்மராஜா ஆகிய இருவரின் உரையாடல்களின் ஒரு பகுதியைப் பார்ப்போம். நசிகேதன் எமதர்ம ராஜாவிடம் மூன்று வரங்கள் கேட்டான். அதில் ஒன்று மனிதன் இறந்த பின்பு என்ன ஆகிறான் என்பதாகும். அதற்கு எமதர்மராஜா நேரடியாக பதில் சொல்லாமல் அவனை திசை திரும்பும் முகமாக இந்த ஈரேழு பதினான்கு லோகங்களிலும் இருக்கின்ற சுக போகங்களையும், ஐஸ்வர்யங்களையும் நான் தருகின்றேன். நீடித்த ஆயுளையும் நான் உனக்குத் தருகின்றேன். அவைகளை வைத்துக்கொண்டு நீ நீண்ட நாட்கள் அனைத்து சுகபோகங்களையும் அனுபவி. இந்த ஒரு கேள்வியை விட்டுவிடு என்றார். அதற்கு நசிகேதன் சொல்லுவான் மரணத்திற்கு மன்னா! நீ கொடுக்கும் சுகபோகங்கள் துச்சமானவை. அவை என்னுடைய இந்திரியங்களைத் தேய்த்து என்னை நாசமாக்கி அழித்துவிடும். ஆகவே எனக்கு அவைகள் வேண்டவே வேண்டாம். அவைகளை நீயே வைத்துக்கொள். ஆனால் இந்த என் கேள்விக்கு பதில் சொல்லாமல் உன்னை விடமாட்டேன் என்று வைராக்கியமாக பிடித்துக்கொண்டான். அதுபோல விவேகிக்கு வைராக்கியம் வந்துவிட்டது, அந்த வைராக்கியம் நமக்கு வரவேண்டும் இதுவே நிராசை.

3வது சாதன விளக்கம்

“சத்தியம் உரைக்க வேண்டும் சமாதி என்று ஆறு கூட்டம்”

இதில் சமம், தமம், விடல், சகித்தல், சமாதானம், சிரத்தை என்று ஆறுவகைகள் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இவைகளுக்கு சுருக்கமாக விளக்கம் பார்த்தால் “ஒருமையுள் ஆமை போல் ஐந்து அடக்கல் ஆற்றின் எழுமையும் ஏமாப்பு உடைத்து” என்ற திருவள்ளுவர் கூற்றை நாம் நினைவில் கொள்ளலாம்.

அடுத்து சற்று விரிவாக பார்க்க விரும்பினால் மனிதனுடைய அகக்கரணங்களையும், புறக்கரணங்களையும் ஒடுக்கி தவிர்க்க முடியாத கர்மங்களை மட்டும் செய்து, அதனால் வரும் இன்பதுன்பங்களை பிராரத்துவம் என்று பொறுமையுடன் சகித்து, சிரவணமனனங்களை பிறருடைய தூண்டுதல் இல்லாமல் தானாகவே, சரதமாய்க்கொண்டு, தகுந்த நூல்களையும், நல்ல குருநாதரையும் பற்றிக்கொள்வதன் மூலம் அலைகின்ற மனத்தை ஒடுக்கி, நம்வசமாக்கி, நம்முடைய இலக்காகிய தன்னை அறிவதற்குத் தகுதி உள்ளதாகப் பக்குவப்படுத்துவதே இந்தச் சாதனத்தின் நோக்கமாகும். இதையும் விவேகி உறுதியாக கடைபிடிக்கிறான் நாமும் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.

4வது சாதன விளக்கம்

“முக்தியை விரும்பு இச்சை”

விவேகியானவன் முன் சொன்ன மூன்று சாதனங்களையும் முறையாகவும், விடாமுயற்சியுடனும் கைக்கொண்டு வெற்றி பெற்ற காரணத்தினாலே, நான்காவது சாதனத்தின் மூலம் தன்னை அறிவதைத் தவிர வேறு ஒன்று எனக்கு வேண்டாம் என்ற குறிக்கோளோடு தன்நினைப்பிலேயே திருப்தியும் ஆனந்தமும் உடையவனாக ஆகிவிடுகிறான். இப்படி விவேகத்தினாலும், வைராக்கியத்தினாலும் உடலும் அதனைச் சார்ந்த தத்துவங்களும் நான் அல்ல. நான் அவைகளுக்கு அப்பாற்பட்டவன் என்று, ஆத்மா, அனாத்மா வேறுபாடு உணர்கிறான்.

ஆத்ம ஞானம் விசாரம் பெற குருவை அடைதல்

உடலும், உள்ளமும், அதனைச் சார்ந்த தத்துவங்களும் நான் அல்ல என்றால் நான் யார்? என்ற கேள்வி தோன்றுகிறது. இப்போது இதைத் தெளிவாக உணர்த்தவல்ல குருவை, ஸ்ரீமத் பகவான் தாண்டவராய சுவாமிகளைத் தஞ்சம் அடைகிறான். அவர் மாணாக்கரைப் பார்த்து,

“அன்னை தன் சிசுவை அய்யன் ஆமை, மீன், பறவை, போலத்
தன் அகம் கருதி நோக்கி, தடவி சந்நிதி இருத்தி,
உன்னது பிறவி மாற்றும் உபாயம் ஒன்று உண்டு, சொல்வேன்
சொன்னது கேட்பாயாகில் தொடர்பவம் தொலையும் என்றார்”

கைவல்ய நவந்தம், தத்துவ விளக்கப் படலம், பாடல் - 8.

கிடைத்த குருவானவர், மாணாக்கனுக்கு, விஷயத்தை நினைக்கும் ஆகாமியத்தைக் கெடுத்து, அறிவையுணரும்படி சிந்திக்க வைத்து, முன் பந்தப்பட்டிருக்கிற சஞ்சிதம் ஒழிந்து, தனது சத்தாமாத்திரமான திருஷ்டி வரும்படிக்கு பார்த்து, பிரார்த்தமாக வந்த பௌதீக வடிவம் நித்யானந்தமாக விளங்கத் தனது பூரண ஆனந்தமாக வியாபித்தும் தனது உபதேசத்தை ஆரம்பிக்கிறார்.

இறைவன் ஏகநாயகன் என்பதன் விளக்கம்

தத்துவ விளக்கப் படலம், பாயிரம் தலைப்பில் 1வது பாடல் மூலம் இறைவனை அறிமுகம் செய்கிறார். எப்படி என்றால் உலகத்திலுள்ள ஞானிகள், அஞ்ஞானிகள் ஆகிய இருவருடைய உள்ளங்களிலும் இறைவன் பாகுபாடு பார்க்காமல் வியாபித்து, ஊடுருவி, பூரித்து இருக்கிறார். எப்படி இயற்கையில் ஆகாயமானது மற்ற நான்கு பூதங்களுக்குள்ளும் பாகுபாடு பார்க்காமல் வியாபித்து ஊடுருவி இருப்பது போல இறைவன், ஞானிகள், அஞ்ஞானிகள் அனைவருடைய உள்ளத்திலும் இருக்கிறார். இயற்கை அறிவற்றது. ஆகையால் அது செயல்படாமல் அப்படியே இருந்துவிடும்.

ஆனால் மனிதனின் உள்ளம் அறிவு சார்ந்தது. அது ஏழு ஞானபூமிகளை உடையது. ஒவ்வொரு ஞான பூமியை அடையும்போது இயற்கையின் நியதிகளிலிருந்து, அதாவது கட்டுகளிலிருந்து நம்மை விடுவிக்கிறது. இதை விவேகி குருவின் மூலமாக விசாரித்து அறிந்து ஏழாவது பூமியாகிய துரிய பூமியை அடைகிறான். அவன் இயற்கையின் கட்டுகளிலிருந்து விடுவிக்கப்படுகிறான் எப்படி என்றால் செக்கிலே தழைக்கப்பட்ட மாடு மீறிச் செல்லமுடியாமல் அந்த வட்டத்திற்குள்ளேயே சுற்றிக் கொண்டிருந்ததோ, பிறகு நுகத்தடியில் அதை தழைத்திருந்த கயிற்றை அவிழ்த்து விட்டால் அது தன் போக்கில் வெளியேறி விடுவதைப் போல, விவேகி இயற்கையின் விதிகளை கடந்து வெளியேற முடியும் என்று குரு உபதேசித்திருக்கிறார்.

அதோடு நிற்காமல் இறைவன்தான் இந்த உலகத்திற்கு ஆதாரமாகவும், உலகில் உள்ள எல்லா உயிர்களுக்கும் ஆதாரமாகவும் இருக்கிறார். உலகம் எத்தனை விதமான தோற்றங்களை உடையதாக இருந்தாலும் என்ன உருவங்களை உடையதாக இருந்தாலும் எத்தனை விதமான பெயர்களை உடையதாக இருந்தாலும் அனைத்திற்கும் அடிப்படையாகவும், ஆதாரமாகவும் இருப்பவன் அவனே. அவனே ஏகநாயகன். அவனை முதலில் வணங்கு என்று உபதேசித்திறார்.

சர்வமும் பிரம்மம் என்ற விபரம்

பாயிரம் 2வது பாடலின் மூலம் சர்வமும் பிரம்மமயம் என்ற உபதேசம் கொடுக்கப்படுகிறது. அதாவது பிரம்மம் தனது ஸ்புரணமெல்லாம் வடிவங்களாகிய மும்மூர்த்திகளாகவும் மற்ற அனைத்து தேவர்களாகவும், பூரணமான முக்தர்களாகவும், ஆனந்த சமுத்திரத்தில் உதயமான ஞான சூர்யர்களாகவும், மொத்தமாக உலகமே தானாகி, சதா உதயமாகிக் கொண்டிருக்கும் ஸ்வரூப சாட்சாத்தகார சுத்த சைதன்யத்தை வணங்கு என்று உபதேசித்திறார். இந்த இரண்டு பாடல்களின் மூலம் மாணாக்கன் உலகத்திற்கும், உயிர்களுக்கும் ஆதாரமாக இருப்பதுவும் பிரம்மம். உலகமாக தோன்றிக் கொண்டிருப்பதுவும் பிரம்மம், என்ற விவேகத்தைப் பெறுகிறான்.

பாயிரம் 3வது பாடல் மூலம் எவர் உலகத்திற்கும் எல்லா உயிர்களுக்கும் ஆதாரமாக இருக்கிறாரோ, எவர் உலகம் முழுதுவமாக ஆகியிருக்கிறாரோ, அவரே எனக்கும் ஆதாரமாக இருப்பதாலே நானும் எங்கும் வியாபித்திருக்கிறேன் என்பதை அவர் அருளால் உணர்கிறேன். ஆதலால் சர்வமும், சர்வமும் அல்லாதுமான தன்னைத் தன்னிடத்து தானாயிருந்து விளக்கிய குரு துரியத்தை வெகுபிரியத்துடன் வணங்க வேண்டுமென்று உபதேசித்ததை மிக விவேகத்தோடு மாணாக்கன் ஏற்றுக்கொள்கிறான். அது எப்படி என்றால் சுவருக்குள்ளே ஆகாயம் வியாபித்திருத்தாலும் அது மகா ஆகாயத்திற்கு வேறுபட்டதல்ல. மகா ஆகாயமும் சுவற்றின் கண்ணுள்ள ஆகாயமும் ஒன்றுதான் அதுபோல உலகில் பல உருவங்களில் நான் வியாபித்திருந்தாலும், பிரம்மமும் நானும்

வேறல்ல. இரண்டும் ஒன்றே. பல உருவங்களாக உலகில் தோன்றியிருப்பது என் மீது கற்பிக்கப்பட்டவை, என்பதை உணர்கிறான். அவ்வாறு உணர்த்திய குரு துரியத்தை மிக்க பிரியத்துடன் வணங்குகிறேன் என்று தன் குருவை வணங்குகிறான்.

பிரம்ம சொரூபம் என்று தன்னை உணர்த்துதல்

பாயிரம் 4வது பாடலின்படி தன்னை அறிவதற்கு இதுவரை பயன்பட்ட சாதனமாகிய மனம் முதலிய தத்துவங்கள் அனைத்தும் சமாதி ஞானத்தினால் சூரியன் முன்னே தோன்றிய பனியானது கரைந்து விடுவது போல கரைந்து போய்விட்டன. எஞ்சியிருப்பது இந்த உலகத்திற்கும், உயிர்களுக்கும் ஆதாரமாயிருக்கும் பிரம்ம சொரூபமே, அது நானே என்று உணர்ந்து தன்னிலேயே ஆனந்தமும், திருப்தியும் பெற்றான்.

“அசத்தில் எம்மட்டு உண்டு அம்மட்டும் பராமுகமாயினால் அம்மட்டும்
நிசத்தில் உள் விழிப்பார்வையாம் இப்படி நிரந்தரப்பழக்கத்தால்
வசத்தில் உன் மனம் நின்று சின்மத்திர வடிவமாயிடின் மைந்தா
கசத்த தேகத்திலிருக்கினும் ஆனந்தக் கடல் வடிவு ஆவாயே”

கைவல்ய நவந்திரம் சந்தேகம் தெளிதல் படலம் பாடல் - 106

இதுவே குருநாதர் மாணாக்கருக்கு காட்டிக் கொடுத்த சாதனமும் மாணாக்கன் அதைப் பயன்படுத்திச் சாதித்த சாதனையுமாகும்.

முடிவுரை

நாம் வாழும் இந்த வாழ்க்கை மிகவும் பரிதாபகரமானது என்பதைப் புரிந்து கொண்டோம். இதிலிருந்து நாம் விடுபட ஸ்ரீமத்பகவான் தாண்டவராய சுவாமிகள் தன்னுடைய மாணாக்கனுக்குக் காட்டிக் கொடுத்துச் சாதனங்களைப் பற்றிக்கொண்டு, மாணாக்கன் சென்ற வழிமுறைகளைக் கடைபிடித்து மாணாக்கன் அடைந்த சாதனையை நாமும் அடைவதற்கு குருவருள் மற்றும் திருவள் துணைகொண்டு முயற்சி செய்வோமாக.

மாயையால் மறைக்கப்பட்ட சச்ச்தானந்தம்

தவத்திரு த. சுவாமிகள்
செல்: 97150 55552

முன்னுரை

- வாழ்வே மாயம் இந்த வாழ்வே மாயம்
உலகேமாயம் இந்த உலகே மாயம்
நாம் காணும் இந்த உலகே மாயம்.
- மரத்தை மறைத்தது மாமதயானை
மரத்தில் மறைந்தது மாமதயானை
பரத்தை மறைத்தது பார் முதல் பூதம்
பரத்தில் மறைந்தது பார் முதல் பூதம்
- எது மறைத்தது எது மறைந்தது
- எதை மறைத்தது
- எதில் மறைந்தது
- மறைக்கப்பட்டது சத்தித் ஆனந்தம் மறைத்தது மாயை
- மாயை தெரிந்தால் சத்தித் ஆனந்தம் மறையும்
- சச்சித் ஆனந்தம் தெரிந்தால் மாயை இல்லை மறையும்
- மறைத்தது மறைந்தது என்று புரிதலுக்குப் பிறகு பாரதியிடம் விளக்கம்
பெறவெண்டும்.
- காண்பவெல்லாம் மறையுமென்றால்
மறைந்ததெல்லாம் காண்பமன்றோ

இனி மாயை படிப்படியாக (The Popular Word)

- மாயை என்ற சொல் முதன்முதலாக கையாளப்படுவது ரிக் வேதத்தில்
75 இடங்களில் காணப்படுகிறது.
- அதனை பொதுவாக (Illusion) பொய்த் தோற்றம் false appearance
ஏமாற்றும் தோற்றம் deception என்று கருதப்படுகிறது.
- ரிக் வேதத்தில் அறிவு என்று சொல்லக்கூடிய ஆற்றல் Power-சக்தி Prajna
/ Knowledge பிரக்ஞானம் / அறிவு என்ற பொருளில் வருகிறது.

- நாநாசீவ வாதக் கட்டளையில் வித்தை என்ற ஒரு பொருள் மாயைக்கு சொல்லப்படுகிறது.
- இரண்டாவது பொருள் ஏமாற்றம் - கபடம் (deception - kapata).
- ஆனால் எதுக்கெல்லாம் மாயை என்ற வார்த்தை பயன்படுத்தப்படுகிறதோ அதுக்கெல்லாம் அதனோடு Mystery - மர்மம், மனித அறிவிற்கு எட்டாதது என இணைத்து பொருள் கொள்ள வேண்டும்
- மாயை அறிவோடு கூடிய ஆற்றல் பேருணர்வுடன் இணைக்காவிட்டால் (உபாதி) முற்றறிவுடைய ஈசன் Cosmic Consciousness பிரதிபலிப்பது எப்படி.
- இன்னும் ஆழமாக, மாயையை சங்கல்ப சக்தி / இச்சாசக்தி Mysterious power of the will மன விருப்ப ஆற்றலின் ஒரு மறைநிலை ஆற்றல் எனவும் அது புரிந்து கொள்ள முடியாமல் ஏமாற்றும் எனவும் பொருள் கொள்ள வேண்டும்.
- “அதர்வவேதத்திலும்” ரிக் வேதத்திலும் மாயையின் தொழில் நுட்பம் Maya's Technology; மாயையின் மந்திர வித்தை Maya's Magic என்ற பொருள்களில் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

இனி வேர் சொல் அடிப்படையில் பார்க்கலாம்

1. Etymology (எடிமலாஜி)

Ma - Not, Ya - this, Not this what is seen உண்மையில் இல்லை. யாது ஒன்றானதும் இல்லாதது. இயல்பான வடிவம் என்று இல்லாததால் ஒரு பொருளாக நிலை பெறாதது அது. ஆராய்ந்தால் அது உண்மையில் இல்லாதது ஆகும்.

2. Ma என்பதற்கு to Measure அளவிடுதல் என்ற ஒரு பொருள் உண்டு.

அளவிட முடியாத பெரிய பொருளை (பிரஹ்மத்தை) எல்லை கட்டி உள்ள உலகம் என்கிற ஒரு பொய் தோற்றத்தை உருவாக்கி நீடிக்கச்செய்வது.

Illusive projection of the world by which the immeasurable Brahman appears as if measured.

3. Ma என்ற சொல்லுக்கு உண்டாக்குதல் கட்டமைத்தல் to build அதாவது தோற்றம் என்ற பொருளிலும், கட்டமைக்கப்பட்டதாகவும் கருதப்படுகிறது.

உபநிஷத்துக்கள்

“மாயை உண்மையை மறைக்கும் திரை” என ஈசா உபநிஷத் குறிப்பிடுகிறது.

“மாயையால் மறைக்கப்பட்ட” என்ற பகுதி தலைப்பாகக் கொடுத்தது மிக கவனமாக கையாளப்பட்டிருக்கிற சொல் தொடர்.

உண்மையின் இயல்பான சத்தித் ஆனந்தத்தை மாயை திரைபோட்டு மறைத்துள்ளது.

- “ஓர் இறை மாயையின் காரணமாக பலவாக தோன்றுகிறது” என்கிறது பிரஹ்தாரண்யம்.
- “இயற்கையை மாயை என்றும் அந்த மாயையை ஆள்கிறவன் இறைவன் எனவும் அறிந்து கொள்” என்கிறது சுவேதஸ்வதரா உபநிஷத்.
- மாயை என்கிற ஆற்றலைக் கொண்டவன் மாயவன்.
- இந்திய கடவுள் கொள்கை மாயையை பெண்ணாக, இறைவனின் ஆற்றலாக, சக்தி என்றும் மகா மாயை என்றும் குறிப்பிடுகிறது.

சங்கரர், தத்துவபோதத்தில் மாயையை அதன் இருப்புக்கு பெரிய பொருளான ப்ரஹ்மத்தையே அது சார்ந்துள்ளது. அது முக்குண இயல்புடையது. ஒளி குணம், செயல் குணம், இருள் குணம் என்பது முக்குணம்.

மேலும் கயிற்றில் பாம்பு தோன்றுவது போல மாயை, பிரஹ்மத்தையே மறைத்து உலகத்தை தோற்றுவிக்கிறது என்ற கருத்தை முன் வைக்கிறார். அதனால் பிரஹ்மம் மட்டுமே உண்மையில் உள்ளது உலகம் தோற்ற மாத்திரமே. ஆத்மாவும் பிரஹ்மமும் ஒன்றே என்று கூறுகிறார்.

வேதங்கள், உபநிஷத்துக்கள், இந்து கடவுள் கொள்கை மற்றும் வேர் சொல் விளக்கம் இவைகளை வைத்து மாயையுக்கு 7 அடிப்படைகளை தொகுத்துக் கூறலாம்.

1. மாயைக்கு இருப்பு பிரஹ்மம். அதாவது உயிரின் உள்ளே மாய ஆற்றலுக்கு இருப்பு அறிவு ஆகாயம். வெளியே மாய ஆற்றலுக்கு இருப்பு வெறுவெளி.
2. மாயை ஒளிகுணம்; செயல் குணம், இருள் குணம் என முக்குணமுடையது.
3. இப்படிப்பட்டது என்று வர்ணிக்க முடியாதது. வார்த்தைகளுக்குள் அடக்க முடியாதது.
4. அறிவுக்கு எதிரானது. இருப்புக்கு மாறான இயக்கம்.
5. ஆனால் இல்லாததும் அல்ல, தோற்ற வடிவு உடையது. பாவருபம்.
6. மறைப்பு ஆற்றலாகவும், தோற்ற ஆற்றலாகவும் இருப்பது.
7. அநாதியானது, அதாவது எப்பொழுது தோன்றியது என சொல்ல முடியாதது.

ஆகவே உள்ளது பிரஹ்மம் ஒன்றுதான். அது மாயா ஆற்றலால் பலவாக தோற்றமாத்திரத்தில் உள்ளது. குறைந்த ஒளியாகிய இருளில், எப்படி அந்த இருள் கயிற்றின் உண்மைத் தோற்றத்தை மறைத்து பாம்பு என்கிற தோற்றத்தை உண்டாக்குகிறதோ அப்படி,

என்றும் உள உண்மையை மறைத்து, மாயா ஆற்றல், உண்மை - இருப்பு உண்மை, விளக்கும் உண்மை, இன்பம் (சச்சித் ஆனந்தம்) என இயல்பாக உள்ள உண்மையை மறைக்கிறது. மாயையின் இயல்புகளை புரிந்து கொள்ளும் போது அதனால் மறைக்கப்பட்ட உண்மை இருப்பு விளக்கம் இன்பம் வெளிப்படுகிறது. ஆகாயத்தை மேகம் அதன் உடன் இருந்தே மறைப்பது போல பெரிய பொருளான ஆன்மாவை மாயை அதன் உடன் இருந்தே மறைக்கிறது.

9 இலக்கணங்களும் பொருந்தாத மாயை

மாயை இன்னதென்று சொல்ல முடியாததற்கு காரணம் ஒன்பது இலக்கணங்களில் எதிலும் பொருந்தாதது.

1. **சத்து:** மாயை இருப்பு உடையது அல்ல. உண்மை இருப்பு. நேற்று இன்று நாளை என்று முக்காலத்திலும் இருப்பு உடையதாக இருக்கவேண்டும். மெய்யுணர்வு மாயையை அழிவுபடச் செய்கிறது. அதனால் முக்கால இருப்பு அதற்கு இல்லை.
2. **அசத்:** மாயை இருப்பு அற்றது அல்ல. அப்படியென்றால் மலடி மகன் போல தோற்றமின்றி இருக்க வேண்டும். ஆனால் பெயர் வடிவம் உள்ளவைகளை உண்டாக்குகிறது. எனவே இருப்பற்றது என்றும் சொல்ல முடியாது.
3. **சத்அசத்து:** மாயை இருப்பு உள்ளது இருப்பு இல்லாதது என்றும் சொல்ல முடியாது. இருப்பும் இருப்பு இல்லாதது ஆகிய இரண்டும் ஒன்றிற்கு ஒன்று நேர் எதிரானது. எப்படி பகலும் இரவும் ஒன்றுக்கு ஒன்று நேர் எதிரானதால் ஒன்றாக இருக்க முடியாதோ அது போல இருப்பும் (சத்து) இருப்பு இல்லாததும் (அசத்) ஒன்றாக இருக்க முடியாது.
4. **சாஅவயவம்:** மாயை அவயவத்துடன் கூடியது அல்ல. மாயாவியைப் போல கந்தர்வ சேனைகளை தோற்றுவிக்கும் மாய சக்திக்கு வடிவம் இல்லை. தீப்பொறிகளை தோற்றுவிக்கும் தீபத்திலிருக்கும் தீப சக்திக்கு வடிவமில்லை. அதுபோல மாயைக்கு அவயவத்துடன் கூடிய வடிவமில்லை.
5. **நிர்அவயவம்:** மாயை அவயவம் அற்றது என்றும் சொல்ல முடியாது. ஏன் என்றால் மாயைதான் பெயரும் வடிவமும் உள்ள பேருலகம் ஆகிறது.

6. சாஅவயவ நிர்அவயவம்: மாயை வடிவமுடையது; வடிவம் இல்லாதது என்றும் சொல்ல முடியாது. ஏன் என்றால் இரண்டும் ஒன்றுக்கு மற்றொன்று எதிரானது. அது நூலில் பக்கங்கள் உள்ளது பக்கங்கள் இல்லை (ஏடு) என்று சொல்வது போல உள்ளது.

7. பிந்நம்: மாயை வேறுபட்டது என்றும் சொல்ல முடியாது. அப்படிச் சொன்னால் பெரிய பொருளுக்கு (பிரஹ்மம்) வேறாக எதுவுமில்லை (ஆற்றல் அறிவுக்கு வேறாக இருக்க முடியாது ஆற்றலை இயக்குவது அறிவு) எனும் அறிவு நூலுக்கு (சுருதி) எதிராகும். அறிவு நூல்களை வெளியிட அருளிய ஈசுரன் இல்லை எனும் வாதமும் வரும்.

நெருப்புக்கும், நெருப்பிலிருந்து தீப்பெற்றாயை உண்டாக்கும் நெருப்பு ஆற்றலுக்கும் பிரிவு இல்லாதது போலவும், ஓவியனுக்கும் அவனிடமிருக்கும் ஓவியத்தை உண்டாக்கும் ஆற்றலுக்கும் வேறுபாடு இல்லாதது போலவும் மாயை எனும் ஆற்றல் பிரஹ்மத்திற்கு வேறானது அல்ல.

8. அபிந்நம்: மாயை வேறு அற்றதும்ல்ல. அப்படியானால் வேப்பிலையும் அதன் கசப்பும் போல பிரஹ்மமும் மாயையும் பிரிவு படாமல் இருக்க வேண்டும். மாங்கனி இனிப்பு. உப்பு சேரும் போது மாங்கனிக்கு இனிப்புத் தன்மை கெட்டு உப்புத் தன்மை வருவது போல பிரஹ்மத்திற்கு அதன் இயல்பான உண்மை இருப்பு, விளக்கம், இன்பம் (சச்சித் ஆனந்தம்) கெடுத்து மாயை அதற்கு இருப்பின்மை விளக்கமின்மை, துக்கம் (அசத்து சடம் துக்கம்) என்னும் தன்மைகளை உண்டாக்குவதாகும்.

வேறுபட்டது என்றால் மாயையின் தன்மையான இருப்பின்மை, விளக்கமின்மை, துக்கம் கெட்டுப் பொய் பிரஹ்ம இலக்கணமான உண்மை இருப்பு விளக்கம் இன்பம் மாயைக்கு வரும்.

அதே போல பிரஹ்மத்திற்கு, உண்மை இருப்பு, விளக்கம், இன்பம் எனும் இயல்புகள் கெட்டு இருப்பின்மை, விளக்கமின்மை துக்கம் எனும் தன்மைகள் வரும்.

அப்படியானால் பிரஹ்மம் உண்மை இருப்பு, விளக்கம், இன்பம் என்றும் மாயை இருப்பின்மை விளக்கமின்மை துக்கம் எனும் அறிவு நூல் கூறும் இலக்கணங்களுக்கு எதிராகும்.

9. பிந்ந அபிந்நம்: மாயை வேறுபடுவது வேறுபாடு அற்றதும் அல்ல. இவை இரண்டும் ஒன்றுக்கு ஒன்று எதிரானது. தூரமும் சமீபமும் ஒன்றாய் இருக்கிறது என்பது போல ஒன்றுக்கு ஒன்று எதிரானது.

உண்மையில் மாயை என்பது பொய்த்தோற்றம் என்ற விளக்கம் போதுமானது அல்ல. இது உண்மையா அல்லது இது பொய்யா என்று உறுதி கொள்ள முடியாத ஒரு கையறுநிலை அது. மாயையால் சீவர்களுக்கு ஏழுநிலைகள் உண்டாகும்.

1. அஞ்ஞானம், 2. மூடல், 3. முளைத்தல், 4. காணாத ஞானம், 5. கண்ட ஞானம், 6. தழல் கெடல், 7. குளிர்மையாதல்

“இந்த மாயையினால் சீவர்க்கு ஏழு அவததைகள் உண்டாகும்
அந்த ஏழுஅவததை தம்மை அடைவினில் மொழியக் கேளாய்
முந்த அஞ்ஞானம் மூடல் முளைத்தல் காணாத ஞானம்
சந்ததம் கண்ட ஞானம் தழல் கெடல் குளிர்மையாதல்”

கைவல்யநவநீதம், தத்துவவிளக்க படலம் 51

1. அஞ்ஞானம்: பிரமாம் தனை மறந்த பேதமை அஞ்ஞானம்
2. மூடல்: பரநிலை காணோம் என்று பகர்தல் ஆவரண மூடல்
3. முளைத்தல்: நரன் ஒரு கருத்தாற் சீவன் நான் என முளைத்த தோற்றம்
4. காணாத ஞானம் : குரவன் வாக்கியத்தால் தன்னைக் குறிக்கொளல் பரோட்ச ஞானம்
5. கண்ட ஞானம் : தத்துவ விசாரம் செய்து சகல சந்தேகமும் போய் அத்துவிதம் தானாதல் அபரோட்ச ஞானமாகும்.
6. தழல் கெடல் : கர்த்தனாம் சீவபேதம் கழிவதே துக்கம் போதல்
7. குளிர்மையாதல்: முத்தனாய் எல்லாம் செய்து முடிந்தது ஆனந்தமாமே

இனி மாயை பற்றி சில விளக்கங்கள்

1. மாயை என்பது ஏது, அதனை இன்னது என்று உரைத்திடப் படாமையால் அவாச்சிய வடிவாகும்.

- கைவல்லய நவநீதம், சந்தேகம் தெளிதல் படலம் 94, 95, 96

2. உடையார் யார், இது தனக்கு உளது உடல்யான் உலகு மெய் எனும் அவர் உடையார்கள்.
3. எப்படி வந்தது, “கதை இ(ல்)லாத பொய் வந்தது இப்படி என்று கண்டபேர் இ(ல்)லை மைந்தா”,
4. வருவான் ஏன், “விதன மாயை ஏன் வந்தது, என்றால் புத்தி விசாரம் அற்றதினாலே”,
5. மாயை என்பது பிரஹ்மத்தின் வேறா, வேறானால் வஸ்து இரண்டு ஆகுமா?

மாயாவியின் விந்தைகள் அருவமாக உள்ளது. அவைகளை மாயாவி விளையாடுமுன் தெரியாது. ஆனால் மாயாவி தன் மாய சத்தியில் பல கந்தர்வ சேனையை உருவமாக்கும் பொழுது மாய சத்தியின் இயல்பு வெளியாகும். பிரம சத்திகள் மாயா சத்தி மட்டும் அல்ல. முடிவு இல்லாத அநேக சத்திகள். மாயா சத்தியையும் பிரம்ம சத்திகளையும் கண்டுபிடித்து விடமுடியாது. ஆனால் மாயா சத்தியில் உண்டான ஐந்து பெரும் மூலப்பொருள்கள் (தனிமங்கள்) அவைகளால் பரவியுள்ள அநேகப் பொருள்களைப் பார்க்கும் பொழுது அவைகள் மாயா சத்தியில் தோன்றியவை என அனுமானத்தால் அறியலாம்.

“அருவம் ஆகும் மாயாவி விந்தைகள் விளையாடு முன் தெரியாவே
உருவமாம் பல கந்தர்ப்ப சேனையாய் உதித்த பின் வெளியாகும்
பிரஹ்ம சத்திகள் அநந்தமாம் அதைக்கண்டு பிடித்தல் கூடாதே
பரவு பூதங்கள் கண்ட அநுமானத்தால் பலருக்கும் வெளியாமே”

பூமியில் நிற்கின்ற மாயாவியும் அவனுடைய மாய சத்தியில் உண்டான கந்தர்வ சேனையும் கண்ணுக்குத் தெரியும்.

ஆனால் பராக்கிரமம் உடையதான மாயாவியின், மாய சத்தி கண்களுக்கு வெளிப்படையாகத் தெரியாது.

அதுபோல மாயையின் காரியங்களான ஐந்து மூலகங்கள், தனிமங்கள் உலகம் உலகத்தில் உள்ள போகப் பொருள்கள் எல்லாம் வெளிப்படையாகத் தெரியும். மேலும் அந்த மாயைக்கு ஆதாரமாக மாயை ஒடுங்க இடமாக உள்ளது பிரஹ்மம். அதுவும் அறியப்படும். ஆனால் காரியத்திற்கும் ஆதாரத்திற்கும் வேறான மாய சத்தியானது காணப்படாது.

பேரறிவு உடைய மகத்துவமான ஆதாரமான பிரஹ்மத்திற்கும் காரியமான உலகத்திற்கும் வேறான முடிவில்லா சத்திகள் அநேகம்.

“காரியங்களும் சத்தி ஆதாரங்களும் காணும் மற்றது மாயம்
பாரில் நின்ற மாயாவியும் சேனையும் பார்ப்பவர்கள் காணும்
வீரியம் திகழ் விந்தை ஆயின சத்தி வெளிப்படாது அதுபோல
பேரியல் பிரம்மத்திற்கும் உலகுக்கும் பிறது சத்திகள் உண்டே”

ஆதலால் மாயை அனுமானத்தால் அறியப்படுவது. நேரடியாக அறிய முடியாதது என்பதற்கு மாயாவி மாயசத்தி அதனால் உண்டான கந்தர்வ சேனைகள் எனும் எடுத்துக்காட்டைக் கொண்டு உணரவேண்டும்.

எனவே மாயை என்பது பிரஹ்மத்தின் வேறானது அல்ல. அதிலிருந்து காரியமாக பிரஹ்மத்திலிருந்து விரிக்கவும் ஒடுக்கவுமான ஆற்றல் அது, பிரஹ்மத்திலிருந்து வேறானது அல்ல. இருப்பது ஒன்றே அது பிரஹ்மம். இது அனைத்தும் பிரஹ்மமே என்பது வேதவாக்கியம்.

6. மாயை என்பதும் பிரஹ்மம் என்பதும் ஒன்று எனின் வஸ்து (மெய்ப் பொருள்) பொய்யாகுமே,

மாயாவி தன் மாய வித்தையால் தோற்றுவித்த பொருள் பொய். மாயாவி உண்மை. மாயாவியின் சத்தி மாயாவியை விட வேறல்ல.

அதுபோல சத்திமான் ஆகிய பரிபூரண ஆன்மாவினுடைய வஸ்து நிர்ணயம் சொன்ன எடுத்துக்காட்டிலிருந்து ஆன்மாவாகிய பிரஹ்மம் உண்மை. பொய் அல்ல. பிரஹ்ம சத்தியாகிய மாயையை அனுமானத்தால் அறியலாம். காணமுடியாது. காரண மாயையால் உண்டாக்கிய காரிய உலகம் தோற்றமாத்திரமே. பூரண ஆன்மா என்பது பிரஹ்மத்தினுடைய எல்லையற்ற வடிவம். சத்திமான் என்பது மாயை கூடிய எல்லைகட்டிய வடிவம்.

“சத்தி சத்தனை தவிர வேறென்று காண் சத்தனாம் மாயாவி
வித்தை காட்டிய இந்திரசாலம் பொய் வித்துவான் மெய் போல
புத்தி மைந்தனே சத்திமான் ஆகிய பூரண ஆன்மாவின்
வத்து நிர்ணயம் சொன்ன திட்டாந்தத்தின் வழிகண்டு தெளிவாயே”

இந்த மாயை என்பது பலவாறாகக் கூறப்படும்.

பிரதானம் : சகல காரியங்களையும் தன்னில் லயப்படுத்தி பிரளய காலத்தில் இருக்கிற உதாசீன சொருபம்.

பிரகிருதி : தோற்றத்தின் பொருள் காரணமாக உள்ள இருள்குண (தமோகுண) பிரதான சொருபம்.

மாயை : தேசம் காலம் முதலிய கருவிகளினின்ற மாயவித்தை போல் நிகழ்தற்கரிய பொருள்கள் உண்டாகுமிடம். அது போல தத்துவங்களை கூடாத (அசங்க) இரண்டற்ற பெரிய பொருளில் (அத்துவிதீயப் பிரஹ்மத்தில்) விருப்பம் செயல் அறிதல் (இச்சை, கிரியை, ஞானம்) என நிகழ்த்தற்கு அரியதை நிகழ்த்துவது.

இயல்பு வடிவான உண்மை இருப்பு, உண்மை விளக்கம், உண்மை இன்பத்தை (சொருபமான சத்தித் ஆநந்தம்) மறைத்தலால் அஞ்ஞானம் எனப்படும்.

- பெரிய பொருளை அறிதலால் (பிரஹ்மவித்தை) நாசமடைவதை அவித்தை எனப்படும்
- இது ஒரு காலத்திலும் சுதந்திரமாக இருக்கிறதில்லை எப்பொழுதும் விளக்கி வைக்கிறதை (சேதனத்தை) இடமாகவே கொண்டிருத்தலால் சக்தியெனப்படும்.

- மண் நீரின் காரியம். நீர் நெருப்பான ஒளியின் காரியம். நெருப்பு காற்றின் காரியம். காற்று ஆகாசத்தின் காரியம். ஆகாசம் இருள் குணமான தமோ குணத்தின் காரியம். தமோ குணம் முக்கிய மூலப்பொருளின் (பிரதான பிரகிருதி) ஒரு நிலை. இந்த முக்கிய மூலப்பொருள் மாயையின் சிறப்பு நிலை (அவஸ்தா விசேஷம்) ஆதலால் மூலப்பொருள் (பிரகிருதி) மாயையின் இயல்புவடிவடையது.

இனி சத்சித்து ஆநந்தம் என்பதின் விளக்கம் அறிவோம்.

சத்து

உண்மை இருப்பு நேற்று இன்று நாளை என முக்காலத்திலும் உள்ளது. எல்லாவற்றிலும் நிறைந்துள்ளதும், தான் எதனாலும் நிரப்பப்படாததுமாகிய பிரஹ்மம். பிரஹ்மத்தில் உண்மை இருப்பு எனும் இலக்கணம் உடையது.

கயிற்றில், குறைந்த ஒளியாகிய இருளில் பாம்பு, தடி, மாலை, நீர்த்தாரை போன்றவை தோன்றுகின்றன. பாம்பு முதலியவை தோற்றத்திற்கு முன்பு, தோன்றுகிற மத்தியிலும், தோற்றம் வெளிச்சத்தில் அழிந்தபின்னும் முக்காலத்திலும் கயிறு கெடாமல் அதிஷ்டானமாக உள்ளது.

அதுபோல பெரிய பொருளினிடம் உணர்வு உடைய, உணர்வு அற்ற பொருள்களை உடைய பேருலகான ஏனைய 35 தத்துவங்கள் தோன்றுவதற்கு முன்பும், தோன்றுகின்ற காலமான மத்தியிலும், தோன்றி அழிவுற்ற பின்பும் அவைகளின் வேறான பெரிய பொருள் அழிவுபடாமல் அவைகட்கு அதிஷ்டானமாக உள்ளது. எனவே பெரிய பொருளிடம் சத்து என்கிற உண்மை இருப்பு உள்ளது.

அதர்வவேதம், வராக உபநிடதத்தில் இரண்டாம் அத்தியாயத்தில், “இருக்கிறது என்பது சத்து ரூபமான பிரஹ்மமே” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

எல்லா பொய்த் தோற்றங்களிலும் இரண்டு வித வடிவம் உண்டு. அதில் சாமானிய பொது வடிவம் ஆதாரம் எனப்படும். சிறப்பு வடிவம் அதிஷ்டானம் எனப்படும்.

“இது பாம்பு” என்பதில் கயிற்று இடத்தில் தோன்றுகிற பாம்பு பொய்த் தோற்றம். “இது” என்பது பாம்பிற்கு இடமான கயிற்றின் பொது வடிவம். பாம்பிற்கு ஆதாரமாக உள்ளது.

“கயிறு”, சிறப்பு வடிவம். அதிஷ்டானமாக உள்ளது.

அதுபோல பொய்யான பிரபஞ்ச தோற்றத்தில் அதற்கு இடமளித்த ஆத்மாவின் பொது இருப்பு வடிவம் பிரபஞ்சத்திற்கு ஆதாரமாய் உள்ளது. ஆத்மாவிற்கு, கர்த்தா (செய்பவன்) போக்தா (அனுபவிப்பவன்) ஞாதா

(அறிபவன்) என்னும் ஜீவத் தன்மைகள் தோன்றுவதற்கு காரணமாயுள்ள நான் (நான் கர்த்தா, நான் போக்தா, நான் ஞாதா) என்னும் பொது இருப்பு வடிவம் ஆதாரம். அதனை மாயையாகிய அறியாமை (அஞ்ஞானம்) மறைப்பதில்லை.

சிறப்பு வடிவம்

நான் அகர்த்தா (நான் செய்பவனல்ல) நான் அசங்கள் (நான் ஏதோடும் கூடியவன் அல்ல) நான் ஆநந்த வியாபக பிரஹ்மம் நான் எங்கும் இன்பமாக நிறைவாக பரவியுள்ள பெரிய பொருள் என்பதிலும் நான் என்பது ஆதாரம். அகர்த்தா (செய்பவனல்ல) அசங்கன் (தத்துவங்களுடன் கூடியவன் அல்ல) ஆநந்த வியாபக (எங்கும் நிறைந்த இன்ப வடிவ பெரிய பொருள்) பிரஹ்மம் என்பது சிறப்பு வடிவம். இந்த சிறப்பு வடிவத்தையே மாயை மறைக்கிறது. இதில் எங்கும் நிறைந்த இன்ப வடிவம் ஆநந்தம். ஆநந்தம் தனியாகப் பிரிக்க முடியாது. சத்து சித்தோடு சேர்ந்தது. எனவே சத்சித் ஆநந்தம் என்னும் சிறப்பு வடிவத்தை மாயை மறைக்கிறது.

பொதுவடிவு (சாமநிய அம்சம்) ஆதாரம்

1. பொய்த்தோற்ற (பிராந்தி) காலத்தில் தோன்றும்
2. இந்த பொது வடிவம் இல்லாமல் பொய் தோற்றம் தோன்றாது
3. அதிக இடத்திலும் அதிக காலங்களிலும் இருக்கும்

சிறப்பு வடிவு (விசேட அம்சம்) அதிட்டாநம்;

1. பொய்த்தோற்றம் உள்ள பொழுது தோன்றாது
2. சிறப்பு வடிவு தோன்றுவதால் பொய்த் தோற்றம் விலகும்
3. குறைந்த இடத்திலும் குறைந்த காலங்களிலும் இருக்கும்

நான் கர்த்தா நான் மனிதன் நான் சீவன் இதில் நான் என்னும் பொது வடிவம் அஞ்ஞானிகளுக்கு அஞ்ஞான காலம் முழுதும் காணப்படுகிறது.

நான் அகர்த்தா நான் அசங்கன் நான் ஆநந்த வியாபக பிரஹ்மம் என்ற பொழுது நான் என்னும் பொது வடிவம் ஞானிகளுக்கு ஞானகாலம் முழுதும் காணப்படுகிறது.

அஞ்ஞானிக்கு அஞ்ஞானகாலத்திலும் ஞானியினால் ஞானகாலத்திலும் காணப்படுகிறது. இது அதிக காலம் அதிக தேசத்தில் உள்ளது. ஞானிக்கு ஞான காலத்திலும் அஞ்ஞானியாக இருந்த காலத்திலும் அதிக தேச அதிக காலத்தில் உள்ளது.

எனவே நான் எனும் பொது வடிவம் ஞானி அஞ்ஞானி ஆகிய இருவருக்கும் நான் கர்த்தா நான் மனிதன் நான் சீவன் எனும் அஞ்ஞான காலத்திலும் நான் அகர்த்தா நான் அசங்கன் நான் ஆநந்த வியாபக பிரஹ்மம் என்ற எல்லா காலங்களிலும் இடங்களிலும் இருக்கிறது.

செய்பவன் (கர்த்தா) மனிதன் சீவன் என்பவை சிறப்பு நிலை.

இந்த தன்மைகள் அஞ்ஞானி இடத்தில் அஞ்ஞான காலத்தில் மட்டும் காணப்படுகிறது. இது குறைந்த காலம் குறைந்த இடம்.

செய்பவன் மனிதன் சீவன் என்கிற சிறப்பு நிலை ஞானியின் இடம் ஞான காலத்தில் காணப்படுவதில்லை எனவே அஞ்ஞானி மற்றும் ஞானி என்பது இடம் அஞ்ஞான காலம் ஞான காலம் என்பவை காலம்.

செய்பவனல்ல (அகர்த்தா) தத்துவக் கூட்டத்தோடு உள்ளவன் அல்ல (அசங்கன்) இன்ப வடிவமாக எங்கும் பரவியுள்ள பெரிய பொருள் (ஆநந்த வியாபக பிரஹ்மம்) இவைகள் சிறப்பு நிலை.

ஞானியிடம் ஞானகாலத்தில் மட்டும் காணப்படுகிறது. அஞ்ஞானியிடம் இவை அஞ்ஞான காலத்தில் காணப்படுவதில்லை.

செய்பவன் (கர்த்தா) மனிதன் சீவன் என்பவை அஞ்ஞானியின் இடம். செய்பவன் அல்ல. தத்துவக் கூட்டத்தைச் சார்ந்தவன் அல்ல இன்ப வடிவாக எங்கும் பரவியுள்ள பெரிய பொருள் என்பவை ஞானியின் இடம் இவைகள் குறைந்த இடத்திலும் குறைந்த காலத்திலும் காணப்படுகிறது.

எனவே மாயை இருப்பு வடிவமா இன்மை வடிவமா என்று சொல்ல இயலாத தோற்றுகிறதான ஒன்று என்பது வேதாந்த சித்தாந்தம்.

ஆகவே சத் என்பது மூன்று காலத்திலும் பொய் என நிச்சயத் தக்கது அல்ல. மேலும் எப்பொருள் ஞானத்தினால் இல்லாமல் போகிறதோ அது அசத். இருப்பு இல்லாதது. எது ஒன்றுக்கு எக்காலத்திலும் ஒழிவு (நிவர்த்தி) உண்டாவதில்லையோ அது உண்மை இருப்பு (சத்) எனச் சொல்ல வேண்டும்.

எல்லாப் பொருள்களுக்கும் அவற்றின் ஒழிவிற்கும் ஆத்மா அதிஷ்டானம். ஆத்மாவிற்கு ஒழிவு உண்டாவதாகச் சொன்னால் அது வேறொன்றில் ஒழிவடைய வேண்டும். அப்படி ஒன்றில்லை. அப்படிப் பொருள் கொண்டால் அது முடிவில்லாத குற்றமாக முடியும்.

வெறுமையில் ஒழிவு அடைய முடியாது. ஆத்மாவின் ஒழிவை அங்கீகாரம் செய்தால் அவன் அதனை அனுபவித்திருக்கிறானா எனக்கேட்க வேண்டும்.

அனுபவித்திருக்கிறேன் என்று சொன்னால் அது பொருந்தாது. எவன் அனுபவிக்கிறானோ அவனே ஆத்மா. அதன் இயல் வடிவம் (சொருபம்) சத்தித்ஆநந்தம்.

ஆத்மாவின் ஒழிவை அனுபவிப்பதாகச் சொன்னால் அது ஒருவன் தன் தலையை வெட்டியதை தான் அனுபவிப்பதாகச் சொல்வதற்குச் சமம். எனவே அப்படி சொல்வது பொருந்தாது.

ஆத்மாவின் ஒழிவு உண்டாகிறது. ஆனால் அந்த ஒழிவின் அனுபவம் யாரும் அடைந்ததில்லை என்று சொன்னாலும் அதுவும் பொருந்தாது.

ஏனென்றால் ஒரு பொருள் ஒருவனால் அனுபவிக்கப்படவில்லை எனின் அது மலடி மகனுக்கு சமம். இல்லாததே ஆகும். ஆதலால் ஆத்மாவிற்கு ஒழிவு உண்டாவதில்லை அது உண்மை இருப்பு (சத்)

கைவல்ய நவநீதத்தில்,

“மாசற்ற சத்சித்தானந்தம் நான் என இவன் மன்னும் அனுபவம் எங்ஙனே”

என்று கேட்ட பொழுது,

நான் சத்சித்ஆநந்தம் என்பதனை அனுபவத்தால் எப்படி அறிவது எனக் கேட்கப்படுகிறது.

பல பிறவிகளில் செய்த வினைகள் உடல் தரும் என்று சொன்னால் இறந்த காலத்தில் இவன் இருந்திருக்கிறான்.

செய்கிற வினைகளால் நரகம் சொர்க்கம் அனுபவிப்பான் என்று சொன்னால் வருங்காலத்திலும் இவன் இருப்பான்.

சித்த பிரமைக்கு காரணமான யாதனா உடல், (ஒளி இருள் மேல் கீழ் உலகில் பெறப்படும் புரியட்ட காய உடல்) கடவுள் உடல், மாநுட உடல் மாறி மாறி அழியும்.

இவனுடைய மாய உடல் கெடினும் இவன் இருப்பதைக் கொண்டு சத்து என்பது யாவரும் சரியென ஒப்புவர்.

சென் மாந்திரம் செய்த வினைகள் உடல் தரும் எனில் செல்காலம் இவன் உண்டலோ கன்ம் அநுபவம் நரக சொர்க்கம் எனில் வருகின்ற காலத்தும் இவன் உண்டலோ உன்மாத யாதனா உடல், கடவுள் உடல், மநுட உடல் மாறி மாறி அழியும் தன் மாய உடல் கெடினும் இவன் இருப்பது கொண்டு சத்து என்பது ஒக்கும் மகனே

என உண்மை இருப்பு விளக்கப்படுகிறது.

சித்து (உண்மை விளக்கம்)

சகல பிரபஞ்சங்களையும் விளக்கி வைப்பது சூரியன். விளக்கு போன்ற புற வெளிச்சம் தரும் பொருள்களை பற்றுக் கோடாக கொள்ளாமல், தானும் சுய ஒளியாய் இருந்து கொண்டு தன்னை அடுத்துள்ள குடம், துணி போன்ற பல பொருள்களை விளக்கி வைக்கிறது.

அது போல பெரிய பொருள் (பிரஹ்மம்); சூரியன், சந்திரன், தாரகை, அக்னி, மின்னல், சீவன், புத்தி, இந்திரியங்கள் (புலன்கள்) என பொருள்களை

விளக்கி வைக்கும். இந்த எட்டு ஒளி பொருட்களையும் சார்ந்து இராமல், தான் சுய ஒளியாய் இருந்து கொண்டு தன்னை அடுத்து உள்ள, தோன்றி இருந்து அழியும் பேருலகு அனைத்தையும் விளங்கச் செய்யும் அறிவாய் உள்ளது அதோடு எட்டு ஒளிப் பொருள்களையும் விளக்குகிறது.

ஒளி வடிவமான மெய்யுணர்வு (பிரகாச ரூபமான ஞானம்) சித் ஆகும். ஆத்மாவை ஒளி அற்றதாக அங்கீகரித்தால் அநாத்மா சடப்பொருள்களில் (ஆத்மாவிற்கு அந்நியமான உண்மை விளக்கம்) ஒளி ஒருகாலும் உண்டாகாது. அவைகள் விளக்கப்படமாட்டாது.

ஆனால் உட்கருவிகளிலும் புலன்களிலும் (அந்தக்கரண இந்திரியங்கள்) ஒளி உள்ளது, அது விளக்கி வைக்கும் என்று கூறினால் அது பொருந்தாது. அவைகள் குறைவு உடையது. குறை உடையதற்கு குவலயத்தில் நிறைவு இல்லை. அவைகள் காரியங்களே அன்றி காரணம் அல்ல.

எது குறைவு உடையதாய் உள்ளதோ அது கடம் போல் காரியம். பிசைந்த மண் போல் காரணம் அல்ல. உட்கருவிகளும் புலன்களும் குறைவு உடையதால் அவைகள் காரியங்கள் மட்டுமே.

தேச காலங்களால் எதற்கு முடிவு உண்டாகிறதோ அது குறை உடையது (பரிச்சின்னம்) எனப்படும்.

எது காரியமோ அது உண்மை விளக்கமற்றது (சடம்).

எனவே, உட்கருவிகளும் புலன்களும் சடம்.

அவற்றால் எந்தப் பொருளும் விளங்க மாட்டா. ஆத்மா அதனுடன் சேர்ந்து அதனால் அவை விரிவடைவதால் (விருத்தி) பொருள்களை விளக்குகிறது. ஆதலால் எல்லாவற்றையும் விளக்கி வைக்கிற ஆத்மா ஒளிவடிவமுடையது.

எனவே ஆத்மா உண்மை விளக்கமாகிய சித்து, ஆத்மாவின் இயல்பு வடிவம் (சொருபம்) ஞானம்.

ஞானம் நித்தியம் என்றுமுள்ளது. அது போக்குவரத்து உடையது அன்று. ஆதலால் ஆத்மாவின் இயல்பே ஞானம். ஞானத்தை என்றுமுளதன்று (அநித்தியம்) என்று கூறினால் உட்கருவிகளிலாவது புலன்களிலாவது ஞானம் உற்பத்தியாகிறது என்று சொல்லவேண்டும்.

ஏனென்றால் அவைகளைத் தவிர விளங்கிக் கொள்வது விளக்கி வைப்பது வேறேதுமில்லை. குறிப்பாக ஆழ் துயிலில் உட்கருவிகள் புலன்கள் அறியாமையில் ஒடுங்கியுள்ளது.

ஆனாலும் ஆழ் துயிலில் சுகத்தின் ஞானம் உண்டாகிறது. ஞானத்திற்கு உட்கருவிகளும் புலன்களும் மட்டும் காரணம் என்றால் அவை ஆழ் துயிலில் ஒடுங்கி உள்ளதால் ஆழ் துயிலில் ஞானம் உண்டாகக் கூடாது.

ஆழ் துயிலில் ஞாநம் உண்டு என்று ஏற்றுக்கொள்ளாவிடினும் தூங்கி, விழித்தவுடன் நான் சுகமாய்த் தூங்கினேன் என்று ஆழ் துயிலில் தோன்றிய சுகத்தின் ஞாநம் நினைவிற்கு வருகிறது. அப்படி உண்டாகக் கூடாது.

ஏனென்றால் நினைவு என்பது முன்னால் அறியப்பட்டது. அறியப்பட்ட பொருள்தான் நினைவுக்கு வரும். அறியப்படாத பொருள் நினைவுக்கு வராது. ஆழ்துயிலில் உள்ள சுகத்தின் நினைவு விழித்தவுடன் உண்டாவதால் ஆழ் துயிலில் சுகத்தின் ஞானம் உண்டு. அந்த ஞாநத்தை உண்டுபண்ணும் உட்கருவிகள் (புலன்கள்) ஆழ் துயிலில் ஒடுங்கியுள்ளது. அதனால் உட்கருவிகளால் (புலன்கள்) சுகத்தின் ஞாநம் ஏற்பட்டதல்ல.

ஞாநம் என்றுமுள்ளது. ஞாநத்தைவிட்டு ஆத்மா ஒருபோதும் இருக்கிறதில்லை. எனவே ஞாநம் ஆத்மாவின் இயல்பு வடிவம் (சொருபம்). எப்படி சுடும் ஆற்றல் நெருப்பை விட்டுப் பிரியாது இருக்கிறதோ, அதன் இயல்பாக இருக்கிறதோ, அப்படியே ஞாநமும் ஆத்மாவை விட்டு பிரியாத ஆத்மாவின் இயல்பு.

எது போக்குவரத்து உடையதோ அது குணம். சுடும் தன்மையையும், ஞானமும் போக்குவரத்து உடையவை அல்ல. எனவே சுடும் தன்மை அக்னியின் இயல்பு. குணம் அல்ல. அதுபோல ஞாநம் ஆத்மாவின் இயல்பு. குணம் அல்ல. எந்த பொருள் ஒருகாலத்தில் இருந்து வேறு ஒரு காலத்தில் இல்லாமல் உள்ளதோ அது போக்குவரத்து உடையது.

தோற்றமும் அழிவும் உட்கருவியின் விரிவிற்கு உள்ளது. ஞாநத்திற்கு இல்லை.

வேதாந்த சித்தாந்தம் ஆபாஸ வாதத்தை (நிழல், போலி) கொள்கையை ஏற்கிறது.

எல்லா விதமான செயல்களும் ஆபாச சகித விருத்தி அதாவது சீவன் (சித ஆபாஸ சீவன் / ஞானத்தின் நிழலான / போலியான); புத்தியில் உட்கருவியில் விரிவடைவதால் / நீளுவதால் உண்டாகிறது.

அல்லது சாட்சி (சுத்த சேதனத்தின் விளக்கும் தன்மை)யின் விளக்கும் விரிவால் ஆத்மாவின் இயல்பான ஞாநத்தினாலேயே உண்டாகிறது.

சிதாபாஸ சீவன் என்பதும் ஒரு முக்கூட்டு தத்துவம். சுத்த சேதனம் அவித்யையிலும், புத்தியிலும் பிரதிபலிப்பதால் ஏற்படும் போலி, நகல் அறிவு சிதாபாஸ சீவன்.

அவித்தை என்பது கரு உடல் எனும் பழைய பதிவுகள். அதில் பிரதிபலிக்கும் பொழுது சிதாபாஸன் என்கிற கரு உடல் மட்டுமே தோன்றும். அது செயல்படுவதற்கு உட்கருவியோடு கூடிய அருஉடல் தேவை எனவே சீவன்

என்பதற்கு, புத்தி என்கிற உட்கருவியில் பிரதிபலிக்க வேண்டும். சிதாபாஸ சீவன் என்பது ஒன்று என்றாலும் ஒரு சிறிய வேறுபாடு சிதாபாஸனுக்கும் சிதாபாஸ சீவனுக்கும் அவித்தையிலும் / புத்தியிலும் பிரதிபலிப்பதால் உள்ளது என பஞ்சதசி தெளிவாக கூறுகிறது.

ஆத்மாவின் இயல்பான ஞானம் இல்லாவிடின் ஒரு செயலும் நடவாது. எனவே எல்லாவற்றையும் விளக்கும் இயல்பாக உள்ளது ஆத்மா. அதுவே உண்மை விளக்கம் எனும் சித்.

கைவல்ய நவந்தத்தில், இருள் நிலையில் உள்ள ஆழ் துயிலில், இரவில், சூரியன் சுடர் அற்ற பொழுது மருட்சி இல்லாமல் இருளையும் அறிகிறது. ஒளியில் பொருளும் தெரிகின்றது. இது கொண்டு ஆத்மா சித்து ஆகும் என தெளிவாக்கப்படுகிறது.

“இருளாக மூடும் சுழுத்தியில், இராத்திரியில், இரவி சுடர் அற்ற பொழுது மருளாமல் இருளையும், பொருளையும் தெரிகின்ற வகை கொண்டு சித்து ஆகுமே”

ஆநந்தம்

தான் சுகமாய் இருந்துகொண்டு தன்னைச் சார்ந்தவைகட்கு சுகம் செய்வது ஆநந்தம். வெல்லம் இனிப்புச் சுவையாய் இருந்து கொண்டு தன்னை அடைந்த மாவு முதலிய பொருட்களுக்கு இனிப்பு சுவை வழங்குகிறது. அதுபோல பிரஹ்மம் ஆகிய ஆத்மா சுகமாகிய இயல்பு வடிவில் இருந்து கொண்டு தன்னை அடுத்துள்ளவைகளில் விரிந்து (விருத்தி) கலந்து சுகத்தைத் தருகிறது.

சூரியன் கண்ணாடிக்கு ஒளியைத் தருவதால் சூரிய ஒளி குறைவு படாது அதுபோல பிரஹ்மம் எங்கும் நிறைந்துள்ள அகண்டம். விரிவு ஆகிய விருத்தி அதனுள் அடங்கி இருப்பது. உட்கருவிகள் புலன்கள் மூலம் விரிவு அடைகிறது. அதனால் சுய ஒளிக்கு குறைவு ஏற்படாது. பிரஹ்ம ஆநந்தத்திற்கு குறைவு வராது.

ஆனால் மலம் முதலிய குற்றங்களில் உள்ள செயல் மற்றும் இருள் குணங்களில் உள்ள விரிவுகளில் ஆநந்தம் பிரதிபிம்பிக்க இயலாது. ஒளி குணமுடைய சத்துவகுண விரிவுகளில் ஆநந்தம் பிரதிபலிக்கும்.

ஆத்மா ஆநந்த வடிவாக இல்லாவிட்டால், பொருள் தொடர்பால் மட்டுமே அதன் இயல்பு வடிவ ஆநந்தம் (சொரூப ஆநந்தம்) தோன்றுவது உண்டாகாது.

பொருளில் ஆநந்தம் இல்லை. ஏன் என்றால் ஒருவனுக்கு ஆநந்தத்தை உண்டாக்கும் ஒன்று மற்ற ஒருவனுக்குத் துன்பத்தை உண்டாக்குகிறது. இனிப்பு பலகாரம் ஒருவனுக்கு இன்பத்தை உண்டாக்குகிறது அதுவே சக்கரை நோய் உள்ளவனுக்கு துன்பத்தை உண்டாக்குகிறது.

ஆத்மா ஆநந்த வடிவாக இல்லாமல் இருந்தால் பொருள் தொடர்பை விடுத்து மனது உள் முகமான ஆன்மாவை நோக்கி அகண்டமாக விரிவடையும்பொழுது சுகம் தெரியலாகாது. ஆனால் அகண்ட வடிவை மனம் அடையும் பொழுது சுகம் உண்டாகிறது. எனவே ஆத்மா ஆநந்த வடிவம்.

இதில் ஒரு ஐயம் எழலாம்.

உட்கருவிகளில் (மனம்) ஏற்படும் விருப்பம் விரிவாக விரும்பப்பட்ட பொருளை அடைந்து அனுபவித்த பிறகு நாசமடைந்து விடுகிறது.

அனுபவித்து நாசமடைந்த உடன் வேறு ஒரு விருத்தி எழ நியாயமில்லை (உள்முக விரிவு). உள்முகவிரிவு இன்றி இயல்பு வடிவ ஆநந்தம் (சொருபாநந்தம்) உண்டாக வாய்ப்பில்லை என்பதே அந்த ஐயம்.

விருப்பத்தால் பொருளை அடைய அனுபவிக்க ஏற்படும் விரிவு செயல் குணத்தின் இயல்பு (ரஜோ குணம்)

ஆனால் ஆநந்தத்தின் விளக்கம் ஒளிகுண (சாத்வீகம்) விருத்தியில், விரிவில் உண்டாகிறது. ஆகவே விரும்பிய பொருளின் அடைவினால், அதனை, அதன் இயல்பை அனுபவிக்க உட்கருவியிலிருந்து ஞான ரூபமாக உண்டாகும் விரிவு ஒளிநிலையான சாத்வீகம் ஆகும்.

ஏன் என்றால் ஒளி குணத்திலிருந்துதான் ஞானம் என்கிற அறிதல் உண்டாகிறது. அதன் விரிவு தான் ஆநந்தமாக விளங்குகிறது. ஆனால் அந்த ஞான வடிவு விரிவு வெளிமுகமாகும். அதன் காரணமாக பின்னிருந்து செயல்படும் கருவியில் இணைந்துள்ள (உபகிதம்) விளக்க வடிவ இயல்பான ஆநந்தம் (சேதனஸ்வரூப ஆநந்தம்) வெளிமுக விரிவால் உட்கிரகிக்கப்படுவதில்லை.

அதனால் அனுபவிக்கப் படும் பொருளோடு இணைந்து விளக்க வடிவ ஆநந்தம் விளங்குகிறது. (விஷய உபஹித சேதன ரூப ஆனந்தம்) அந்த பொருளோடு இணைந்த விளக்க வடிவ ஆனந்தம் ஆத்மாவிற்கு வேறானதல்ல.

ஆதலால் ஆத்மாவின் ஆநந்தமே பொருள் மூலம் விளங்குவதாக சொல்லப்படுகிறது. அதற்குக் காரணம், அந்த ஞான வடிவ விரிவில் பொருளோடு உண்டாகும் கண் முதலிய புலன் உணர்வு. மேலும் ஞான வடிவ வெளிமுக விரிவின் வேறான உள்முக விரிவு உண்டாகிறது. அந்த உள்முக விரிவில் உட்கருவிகளுடன் இணைந்த விளக்க வடிவ ஆநந்தமே உண்டாகிறது. அந்த உள்முக விரிவின் தோற்றத்தில் விருப்பம் முதலியவைகளின் இன்மையே காரணம்.

விருப்பம் முதலியவைகள் இன்றி தனிமையில் (ஏகாந்தத்தில்) இருக்கின்ற எதனையும் நாடாதவனுக்கு வெளிமுக விரிவு உண்டாவதில்லை. ஆனாலும் ஆநந்தத்தின் விளக்கம் உண்டாகிறது.

ஆதலால் விருப்பம் முதலியவைகளின் இன்மை காரணமான உள்முகவிரிவில் ஆநந்தம் உணரப்படுகிறது.

எனவே விருப்பப்பட்ட பொருள் கிடைத்து அதனை அனுபவித்த பின் விருப்பம் ஓய்கிறது, இல்லாமல் போகிறது. அதனை அறிந்து அனுபவித்தது உள்முகமாக விரிவடைகிறது. அதனால் உண்மையில் உட்கருவிகளில் இணைந்த ஆநந்தமே (அந்தகரண உபகித ஆனந்தம்) உட்கொள்ளப் படுகிறது. அந்த இயல்பு வடிவ ஆனந்தத்தை உட்கொள்வதும் பொருள் அறிவும் ஆதிமுதல் மறைக்கப் படாதனவாய் உள்ளது.

எனவே நான் பொருளடைவால் ஆநந்தத்தை அனுபவித்தேன் என்னும் மயக்கம் மனிதனுக்கு உண்டாகிறது.

பொருளின் விளக்க வடிவ விரிவில் அந்தக்கரணத்தில் இணைந்து ஆநந்தம் விளங்குகிறது என்பதும் பொருந்தாது. வழியில் உள்ள மரத்தின் மீது ஏற்படும் ஞாந வடிவ விரிவும் ஒளி வடிவுடையதே.

அதனிலும் மரத்தினுடன் இணைந்த விளக்க இயல் வடிவ ஆநந்தம் உண்டாதல் வேண்டும். ஆனால் உண்டாவதில்லை.

அதுபோலவே, மெய்யுணர்வான சர்வ ஞானத்தினாலும் பெரிய பொருள் (பிரஹ்மம் / ஆன்மா - ஞேயம்) இணைப்புடன் கூடிய விளக்க வடிவ ஆநந்தத்தில் விளக்கம் உண்டாதல் வேண்டும். ஆதலால் ஆன்மா அல்லாத பொருளின் வெளிமுக விரிவால் பெரிய பொருள் (ஞேயம்) இணைவுடன் கூடிய இயல் வடிவ ஆநந்தம் உட்கொள்ளப்படுவதில்லை.

விருப்பம் ஆன்மாவோடு தொடர்புடைய பொருள்களில் உண்டாகிறது. அவற்றினுள்ளும் ஆன்மாவிற்கு அண்மையில் உள்ளவற்றில் பெரு விருப்பம் உண்டாகிறது.

ஆத்மா தொடர்பினால் எந்த பொருள்களில் விருப்பமும் ஆநந்தமும் உண்டாகிறதோ அந்த பொருள்களில் ஆத்மாவின் ஆநந்தம் இல்லை.

அந்த ஆத்ம விருப்பம் ஆநந்தத்தாலும் துக்கத்தின் இன்மையாலும் உண்டாகிறது. வேறு எதனாலும் உண்டாவதில்லை. அது இடர் நீங்கிய இன்பம்.

மற்ற பொருட்களின் மீது விருப்பம் இந்த இடர் நீங்கிய இன்பம் உண்டாதல் பொருட்டே. ஆக இன்பம், இடர் நீக்கம் என்னும் இரண்டைத் தவிர வேறு எதன் மீதும் விருப்பம் உண்டாவதில்லை. எனவே ஆத்மா ஆநந்த கடல் வடிவு. அது நீ. இடர் இன்மை ஆன்ம வடிவம்.

கற்பனையின்மை அதிஷ்டான வடிவம்.

அது கற்பனையான பாம்பின் இன்மை கயிற்றின் வடிவமாதல் போலாம். ஆதலால் இடர் கற்பிதம். அதன் இன்மை ஆன்ம வடிவம். அதுவே ஆநந்தம்.

மேலும் முத்தாய்ப்பாக கைவல்ய நவநீதத்தில்,

“இகமான குருநாதனே சத்சித் ஆநந்தம் எனும் இலக்கணம் அறிகிலேன்,
அகலாது சத்து ஆவது ஏது, சித்தாவது ஏது ஆநந்தம் ஏது என்றிடி”

அதற்கு பதில் சொல்கிறார்.

“மிகுகாலம் மூன்றும் கெடாது இருப்பது சத்து வேறுபாடு அறிதல் சித்தாமே
மகிழ்காமம் நுகர்போது சுகமாகும் அனுபூதி வாழ்வு என்பது ஆநந்தமே”

சத்துசித்து ஆநந்தம் ஒன்றானது. தனித்தனி அல்ல

உண்மை இருப்பு உண்மை விளக்கம் உண்மை இன்பம் தனித்தனியாக இருப்பதே அல்ல. அது ஆத்மாவின் குணங்களாக இருந்தால் தனித்தனியாக இருக்கும்.

அவை ஆத்மாவின் இயல்பு வடிவம் எனவே வேறுபடாது. ஒரே ஆத்மா ஒழிதல் இல்லாததால் என்றும் இருப்பதாகிய உண்மை இருப்பு (சத்).

விளக்கமற்ற சடப்பொருள்களுக்கு விளக்கி வைக்கும் தன்மை இல்லை அதனால் சடத்திற்கு வேறான விளக்க வடிவமாக இருப்பதால் உண்மை விளக்கம் (சித்)

இடருக்கு (துக்கம்) வேறான முக்கிய விருப்பத்திற்குரிய பொருளாய் இன்பமளிப்பதால் அது உண்மை இன்பம்.

நெருப்பினிடம் சூடு, ஒளி, செம்மை மூன்றும் பிரிக்க முடியாதது போல, பிரிக்க முடியாததாக உண்மை இருப்பு, விளக்கம், இன்பம் உள்ளது.

அறிவு நூல்களில் பெரிய பொருள் (பிரஹ்மம்) உண்மை இருப்பு விளக்கம் இன்ப வடிவாகவே உள்ளது. ஆதலால் ஆன்மா, பெரிய பொருள் வடிவமே என்று சொல்லப்பட்டு உள்ளது.

பெரிய பொருள் எங்கும் பரந்துள்ளது (வியாபகம்). இடத்தால் எதற்கு முடிவில்லையோ அது எங்கும் பரந்தது. எனவே ஆன்மா பெரிய பொருளுக்கு அந்நியமானது அல்ல.

எதற்கு இடத்தால் முடிவு உண்டோ அதற்கு காலத்தினாலும் முடிவு உடையதாகும். அது என்றுமுளது ஆகாது (அநித்தியம்). ஆன்மாவிற்கு காலத்தினால் முடிவு இல்லை அதனால் ஆன்மா பெரிய பொருளுக்கு (பிரஹ்மம்) வேறாக இல்லை.

ஆன்மாவிற்கு வேறாய் பெரிய பொருள் இருக்குமாயின் அது ஆன்மா அல்ல. அது சடம் எனக் கருதப்படும். ஆனால் பெரிய பொருள் சடமன்று. ஆதலால் ஆன்மா பெரிய பொருளுக்கு வேறாக இல்லை. பெரிய பொருளின் இயல்பு வடிவே ஆன்மா.

ஒரே விளக்கப் பொருள் (சேதனம்) எல்லா பேருலகுக்கும் மாயைக்கும் அதிஷ்டானம் ஆக உள்ளது. அதனால் அது பெரிய பொருள்.

அதுவே, பேரறிவின்மைக்கும் (அவித்தைக்கும்), மூன்று தேகத்திற்கும் அதிஷ்டானமாய் இருப்பதால் அதனை ஆன்மா என சொல்லப்படுகிறது.

அந்த பெரிய பொருள் வடிவான ஆன்மா பிறப்பற்றது.

முடிவுரை

- பேரியல் பெரிய பொருளாகிய பிரஹ்மமும் ஆத்மாவும் வேறல்ல இரண்டும் ஒன்று.
- உயிர் (சீவன்) ஆன்மாவை நான் தனி என எல்லை கட்டிய நிலை. மனம் உயிர் செயல்படுவதற்கான உயிரின் படர்க்கை நிலையான அரு உடல்.
- மனம் என்கிற மாய நிலையைக் கடந்து உயிர் எல்லை கட்டிய நிலையிலிருந்து உயர்ந்து தான், ஆன்மாவாகிய பெரிய பொருள் என்கிற உணர்வே இடர் நீங்கி இன்பம் நிறைந்த விடுதலை.
- பெரிய பொருள் அனைத்து பேருலகத்திற்கு மாயைக்கும் அடித்தளமாக (அதிஷ்டானமாக) உள்ளது. அது பேரொளி.
- ஆன்மா பேருணர்வு இன்மைக்கு (அவித்தைக்கு) எல்லா உயிர்களினும் தனித்துள்ள மூலகைத் தேகங்களுக்கு அடித்தளமாக (அதிஷ்டானமாக) உள்ளது. அது உள் ஒளி.
- பேரொளி பெரும் வெளியோடு இணைந்தது. உள் ஒளி அறிவு வெளியோடு இணைந்தது. உண்மை இருப்பு (சத்) உண்மை விளக்கம் (சித்) உண்மை இன்பம் (ஆநந்தம்) பெரிய பொருளின் குணங்கள் அல்ல.
- இவை மூன்றும் ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்று பிரிக்க இயலாத இயல் வடிவம், சொரூபம்.
- இந்த அகண்ட பரிபூரண சத்தி-ஆநந்த பிரஹ்மத்திலிருந்து உலகு உயிர் இறை எனும் இவைகளை வேறுபடுத்தும் ஆற்றலாக (பின்ன சத்தி) மாயை உள்ளது.
- மாயையை பொய்த் தோற்றம் என்றாலும் அதைவிடவும் உயர்ந்த பொருள் அதற்கு தருதல் வேண்டும்.
- உண்மை இருப்பு, சத், உண்மை இருப்பு இன்மை, அசத் என்ற இரண்டிற்கும் வேறான ஒரு தோற்ற வடிவம் (பாவரூபம்) மாயை என்பது வேதாந்தசித்தாந்தம்.

- உண்மை இருப்பு (சத்), பொய்த் தோற்றம் (அசத்) என இரண்டில் எப்படிப்பட்டது இது என்று உறுதியாக விளக்கி சொல்ல இயலாதது (அநிர்வசனியம்)
- மாயை தனக்கென ஒரு இயல்பான வடிவம் இல்லாதது.
- இன்றைக்கு அறிவியலில் குவாண்டம் அறிவியலின் தந்தை எனப்படும் Maxplank இதனை ஒப்புக் கொள்கிறார்.
- The Universe had emerged from conciouness என்பதை ஒப்புக்கிறார்.
- இந்த அகண்ட பரிபூரண சத்தித்ஆநந்த பிரஹ்மத்தில் இருந்து உண்டானது இறை உயிர் உலகு என்கிறது நாநாசீவ வாதக் கட்டளை.
- இதில் நான் என்பது ஆன்மாவின் பொது நிலை. இது மாயையால் மறைக்கப்படாதது. அகழ்த்தா அசங்கன் ஆநந்த வியாபக பிரஹ்மம் என்பவை ஆன்மாவின் சிறப்பு நிலை.
- அதைத்தான் மாயை மறைக்கும் எனவே சத்தித்தானந்தம் மாயையால் மறைவுபட்டது. மாயைக்கு இருப்பிடமான பெரிய பொருளே அதற்கு அடிப்படையாக உள்ளது. மாயை அநாதி எப்பொழுது தோன்றியது என சொல்ல முடியாது. ஆனால் ஞானம் அதை ஒழியச் செய்யும் மறையச் செய்யும்.
- எனவே கற்பித அநாதியாகிய மாயை மறையச் செய்வது மட்டுமல்ல மறையக்கூடியதும் ஆம்.
- மாயையை மறைப்பது விருத்தி ஞானம், மனம் அகண்ட வடிவை பெரிய பொருள் வடிவை அறிய வெளி வடிவில் விரிந்து மறையும் பொழுது மன மாயை மறையும். சோதி ஞானம் என்று சொல்லப்படக்கூடிய பிரஹ்ம ஞானம், பெரிய பொருள் அறிவு சொருப ஞானம் (சத்தித்தானந்த ஞானம்) விருத்தி ஞானம் என இருவகைப்படும்.
- இந்த சொருப ஞானமே விருத்தி ஞானமாய் தோன்றும்.
- சொருபஞானம் சாட்சியாக ஆழ்துயிலில் உள்ளது, அந்த சொருபஞானம் ஆழ்துயிலில் உள்ள மாயையாகிய அஞ்ஞானம், அறியாமையை அழிப்பதில்லை. அதற்கு உறவாக உள்ளது. சொருப ஞானத்தை சேர்ந்த அஞ்ஞானத்தை சுட்டு அழிப்பது விருத்தி ஞானம்.
- மாயை என்பது மன மாயையே. மன மாயையைத் தவிர வேறு மாயை இல்லை என்பது திருமந்திரம்.
- மாயை எப்படி பெரிய பொருளில் ஒடுங்குகிறதோ, அப்படி அவித்தை பேரறிவை அறியாமை உயிரில் (சீவன்) ஒடுங்குகிறது.
- மாயை மறைந்தவுடன் பேருணர்வு ஒன்றிற்கே இருப்பு உள்ளது.

- மனது பேருணர்வையும் சடப்பொருளையும் கோர்க்கிற ஒரு முடிச்சு. அது அவித்தை இயங்குகிற களம்.
- மனதில் உருவாகும் திட எண்ணங்களே மாயை ஆகும். இந்த எண்ணங்களே மயக்கத்தைத் தருவது.
- மனதால் ஏற்படுத்தப்பட்ட எண்ணங்கள் மாய்ந்து மனம் ஓய்ந்தால் அதைத் தவிர அடைய வேண்டுவது வேறு இல்லை.
- இதற்கு மேல் கெடுவதற்கு ஒன்றும் இல்லை. வீணாக பேசி காலத்தைக் கழிக்க வேண்டியதில்லை.
- விவேகானந்தர், மனம் குப்பை கூடை அல்ல அதில் காமம், கோபம், வஞ்சம் போன்ற குப்பைகளைப் போட்டு வைப்பதற்கு;
- மனம் ஒரு அரிய கருவூலம் அதில் அன்பு, அமைதி, ஆநந்தம், இனிய நினைவுகள் ஆகியவைகளை நிரப்ப வேண்டும் என்று கூறுகிறார்.
- ஞான சாதனையால் சிவ அனுபவம் பொருந்தும்.
- இது அல்லாமல் ஞானசாதனை ஆன்மாவைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியால் பெறுகின்ற அறிவையும்; மாயையின் சேர்க்கையால் பொருந்திய பெரிய உடம்பையும் தன்வசம் அடையும்படி செய்யும்.
- அப்போது போகப் பொருள்கள் பற்றிய பதிவு நீங்கி ஆன்மாவின் எல்லையற்ற நிலை விளங்கும்.
- மனதிற்கு எல்லை உண்டு அது காலம், வெளி, காரண காரியங்களைக் கடந்து செல்லாது.
- மாயை கற்பனை கோட்பாடு உண்மை கோட்பாடு இரண்டையும் கடந்து நம்மையும் நம்மை சுற்றி உள்ளவைகளையும் காட்டுவது. அது ஒரு கோட்பாடு (Theory) அல்ல.
- மாயை தான் எல்லையற்ற பரம் பொருளை எல்லை கட்டிய உலகு உயிர் இறையாக தோற்றுவிக்கிறது.
- மாயை வித்யாமாயை, அவித்யா மாயை என இரு நிலைகளில் உள்ளது.
- அவித்யா மாயை உலகை நோக்கியும், வித்யா மாயை பேருணர்வை நோக்கியும் செலுத்தும்.
- உலகு என்பது மாயா கடைவீதி.
- இங்கே பொய்களை விற்று உண்மையை வாங்க வேண்டும்.
- கீழ் உலகை விற்று மெய் உலகை வாங்கவேண்டும்.

- ஓம் ! ஓம் ! ஓம் ! -

கைவல்ய நவநீதமும் பகவத் கீதையும்

தவத்திரு மு. கிருஷ்ணசாமி,
காமராஜ்நகர், ஆண்டிப்பட்டி,
தேனி - 625 512.
செல்: 99527 66408

மாலை நிகழ்ச்சிக்கு தலைமையேற்றிருக்கும் தவத்திரு, காத்தபெருமாள் அய்யா அவர்களையும் முன்னிலை வகிக்கும் தவத்திரு கல்யாண வெங்கட்ராமன் அய்யா அவர்களையும் வணங்கி அரங்கத்தில் குழுமியுள்ள பெரியோர்களுக்கும் முழுட்சுக்களுக்கும் பணிவான வணக்கங்களை மலர்ப்பாதங்களில் சமர்ப்பித்துக் கொள்கிறேன்.

கைவல்ய நவநீதமும் பகவத் கீதையும் என்றும் பொருளில் (தலைப்பில்) சில கருத்துக்களை உங்களுடன் சேர்ந்து சிந்திக்க விழைகிறேன். இவ்விரண்டு நூல்களையும் ஒரு சில கோணங்களில் ஒப்பு நோக்கும் வகைகளில் பின்வருமாறு சிந்திப்போம்.

விவரப் பொருள்	கைவல்ய நவநீதம்	பகவத்கீதை
1. நூல் தோன்றிய இடம்	குருவின் ஆசிரமம், குருகுலம்	நால்வகைப்படைகள் (ரத, கஜ, துரக, பதாதி) சூழ்ந்த போர்க்களம்.
2. காலச் சூழ்நிலை	அமைதி தவழும், எழிலார்ந்த, சத்வகுணம் மேலோங்கியுள்ள காலம்.	க மு கு க ள் , ந ா ய் , நரிகளின் சப்தங்களுடன் படைகளின் ஆரவாரஒலி நிறைந்த இராஜத குணமும் தாமதகுணமும் மாறி மாறி மேலோங்கும் காலம்.
3. குறிக்கோள் நோக்கம் இலட்சியம்	பிறவி மாற்றும் உபாயம் கூறுதல் - தொடர் பவம் தொலைத்தல்.	கர்மத்தை யோகமாக செய்து கர்மயோகியாகி யுத்தம் புரிதல் பூமிபாரம் தீர்த்தல் - துஷ்ட நிக்ரஹம் சிஷ்ட பரிபாலனம்.

4. கோலம்	குரு: பிரம்மச்சரிய ஆச்ரமத்திலிருந்து சந்நியாச ஆச்ரமத்தில் வாழ்பவர் பிரஹ்மஞானி. சீடன்: தார - புத்ர - தனாதி களைத் துறந்த கோலம் இல்லறவாசி.	குரு: பிருந்தாவநலீலா விநோதன், கோபிகை களோடு பாலப் பருவத்தை கழித்தவன், சத்திரியன், தேரோட்டி, இல்லறவாசி, இடையன், பிரஹ்ம ஸ்வரூபி. சீடன்: போர்க்கலைகளில் தேர்ந்தவன், தனுர் வியை யில் தலை சிறந்தவன். இருதார இல்லறவாசி - சத்திரியன் ராஜ போர்க்கள கவச உடை தரித்தவன்
5. நான்கு அனு பந்தங்கள் (கரு) விடயம்.	தன்னையும் தனக்காதாரத் தலைவனையும் கண்டு, பின்னை அத் தலைவன் தானாய் பிரம்மமாய் பிறப்புத் தீர்தல் "ஜீவ பிரஹ்ம ஐக்யம்".	போர்க்களத்தில் கொல்லப் படுவது உட்கள்தான், அது அழியும் தன்மை யுடையது. "இத்தரையில் பிறந்து இறப்பது எடுத்த உடல் நித்தியமாகிய ஆன்மா நின் சொரூபம்."
6. சம்பந்தம் (தொடர்பு)	1. நூலுக்கும் நூற் பொருளுக்கும் 2. நூலுக்கும் ஞானத்திற்கும் 3. அதிகாரிக்கும் நூற் பொருளுக்கும் 4. அதிகாரிக்கும் பயனுக்கும் உள்ள இந்த நான்கு சம்பந்தங்களும் இந்நூலில் உள்ளன.	பகவத் கீதைக்கும் (சாஸ்த்திரத்திற்கும்) இந்நான்கு சம்பந்தங்களும் பொருந்தும். (காலத்தின் அருமை கருதி இவற்றை விரித்துரைக்க இயலவில்லை).
7. பயன் (பிரயோஜனம்)	தன்னை அறிதல் - ஆத்ம ஞானம்: இதன் அவாந்ர பிரயோஜனம் சர்வதுக்கநிவர்த்தி; பரமானந்தப் பிராப்தி; பிறவா நிலை; மோட்சம்; முக்தி; விடுதலை; பரமப் பிரயோஜனம் (உயர்ந்த பயன்)	கர்மத்தை யோகமாக (நிஷ்காமியமாக) செய்து கர்ம பந்தத்திலிருந்து விடுபடுதல்:- அவாந்திரப் பிரயோஜனம் ஆத்ம ஞானம், பிரம்ம ஞானம், பிறவாநிலை, முக்தி: பரமப் பிரயோஜனம்

8. அ தி க ர ரி (சீடன்)	நிஷ்காமிய கர்மத்தால் (மனஅழுக்கு) மல தோஷமும் நிஷ்காமிய பக்தியால் (மனச்சலனங்களும்) விட்சேப தோஷமும் (குற்றமும்) நீங்கினவனும் ஆவரண தோஷம் மட்டும் உள்ளவனும் அஞ்ஞானமும், அதி ஆத்மிக துக்கம், அதி பௌதிக துக்கம், அதிதெய்விக துக்கம் ஆகிய தாபத்ரயங்களை தாங்கமாட்டாதவனும் மனைவி - மக்கள் அர்த்தம் (பொருள்) ஆகிய ஏடணைகளில் மூழ்கி, துவண்டு அவைகளிலிருந்து விடுபட்டு கைதப்பி ஓடும் மான்போல் போகின்றவனும் நான்கு சாதனங்கள் உடையவனும் ஞான வேட்கை உடையவனுமான சிஞ்ஞாக்.	மல, விட்சேப தோஷங்கள் ஓரளவு நீங்கியவனும், ஆவரண தேஷமுடைய அஞ்ஞானி, தார - புத்ர - தனாதிகளில் சகிப்பும் சுகித்தும் இருப்பவனும் உலக வாசனை, தேக வாசனை, சாஸ்த்திர (உலகாயித நூலறிவு) வாசனை உடையவனும், பூர்வஜென்ப புண்ணிய கர்மபலன் உள்ளவனுமான பார்த்தன் - ஆர்த்த பக்தன்.
9. கு ரு வி ன் உபதேசம்	உடலமாசையால் தியானிக்கில் உடலமாகுவர் மைந்தா தொடர்பவம் கெடச் சொரூபமே தியானிக்கில் சொரூபமாகுவர் மெய்யே.	சகுண சாகர பிரஹ்ம (குணங்களோடு கூடிய உருவக் கடவுள்) தியானம் செய்வது எளிமையானது. நிர்குண நிராகார பிரஹ்ம (குணங்களற்ற, உருவமற்ற கடவுளை) தியானம் செய்தல் கடினமானது.

கைவல்ய நவநீதம், பகவத் கீதை ஆகிய இரண்டு நூல்களும் நீயே ஆன்மா (பிரஹ்மம்); ஆன்மாவே நீ என்னும் முடிவான கருத்தையே முடிவாகக் கூறுகின்றன. எனவே இரு நூல்களும் இரு வேறு பாதைகளில் நம்மை அழைத்துச் சென்று முடிவில் ஒரே இடத்திற்கே கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கிறது என்ற கருத்தைக் கூறி அனைவரையும் வணங்கி நிறைவு செய்கிறேன்.

நன்றி, வணக்கம்!

ஹரி ஓம் தத் சத்.

சற்குரு பரப்பிரம்மனே நம;

ஞானம் மய்யமகனே நம் ஆணை மறந்தடாதே

இல. மனோகர்சாமி

ஆத்மபோதகர், போடிபாளையம், பொள்ளாச்சி.

செல்: 99946 99867

சரணம் சரணம் ஜகத் குரு பாதம்! சரணம் சரணம் சற்குரு பாதம்!!

சரணம் சரணம் சர்வகுரு பாதம்! சரணம் சரணம் அடியார் பாதம்!!

ஸ்ரீமத் நாராயண தாண்டவேஸ்வரர் திருவடி மலர்களைப் போற்றி! கோவிலூர் வேதாந்த மடாலயத்து குருமார்கள் பன்னிருவர்களின் பேரரருளோடும் 13வது பட்டம் சீர் வளர் சீர் மெய்யப்ப ஞானதேசிகரின் ஆசிகளோடும் நடைபெறுகின்ற கைவல்ய நவநீத இரண்டாவது மாநில மாநாடு வேதாந்த ஞானத்தை கைவல்ய நவநீதம் போன்ற பல நூல்களைக் கொண்டு அன்றும் இன்றும் என்றும் பரவிடச் செய்தலும் சாதுக்களை இரட்சித்தலையுமே தமது உயர் நோக்கமாக எடுத்து செயல்படுத்தும் கோவிலூர் மடத்தினுக்கும் சற்குரு நாதருக்கும் நமது வணக்கங்களையும் நன்றிகளையும் பெரு மகிழ்வோடு காணிக்கையாக்குகிறோம். தமிழ் நாட்டின் அனைத்து பகுதிகளில் சென்று அணுகி ஒருங்கிணைத்து சென்ற ஆண்டு சென்னை பாடிய நல்லூரில் ஒருங்கிணைப்பாக முதல் கைவல்ய நவநீத மாநாட்டை சிறப்பாக நடாத்திய சென்னை அனைத்து அமைப்புகளையும் அதன் தலைவர் மற்றும் அங்கத்தினர்களையும் நாம் என்றும் வணங்குவோம்; வாழ்த்துவோம்.

தமிழ் வேதாந்தம் பரவிட தாய்வீடு ஆக விளங்கும் கோவிலூர் வேதாந்த மடாலயத்தில் இரண்டாவது கைவல்ய மாநாடு பெருமையோடு நடைபெறும் இந்நாளில் பங்கு பெற்றுக் கொண்டுள்ள முழுட்சுக்கள், அதிகாரி, அப்யாசி, மற்றும் முதிர்ந்த அனுபவம் பெற்றுள்ள சீவன்முத்த ஞானிகள் அனைவருக்கும் அடியேனின் அன்பு கலந்த ஆன்ம வணக்கங்களை சமர்ப்பணம் செய்வதில் பெருமையுறுகிறேன்.

எவருடை யருளால் யானே எங்குமாம் பிரம்மம் என்பால்
கவருடைப் புவனம் எல்லாம் கற்பிதம் என்றறிந்து
சுவரிடை வெளி போல் யான் என் சொரூப சபாவம் ஆனேன்
அவருடைப் பதுமபாதம் அனுதினம் பணிகின்றேனே.

கைவல்ய குருநாதர் தத்துவ விளக்கப்படலம், சந்தேகம் தெளிதல் படலம் என இரு பிரிவுகளாகப் பிரித்து திட பரோட்ச ஞானத்தையும், திட அபரோட்ச ஞானத்தையும், அனுபவ ஞானமாம் சீவன்முக்தி நிலையினையும் தமது நூலில் கூறியருளி உள்ளார். சாதனங்கள் கைவரப் பெற்றது எந்த அளவோ அந்த அளவே ஞானமும் அனுபவமும் உண்டாகும் என்பதாம். ஆதலால் “இந்த நான்கும் அடைந்தவர்க்கே அறிவுண்டாகும்” என்று கூறியருளியுள்ளார். மேலும் அதிகாரி ஆனவர்கள் ஆரோப யுக்தி பந்தத்துக்கு ஏதுவாகும்; அபவாத யுக்தி மோட்சத்துக்கு ஞானத்தின் வாயிலாய் ஏதுவாகும் என்பதை நன்கு உணர்ந்திருப்பர்.

ஒரு பொருள் இருக்க அதில் பல பொருள்களை அறிவதும், பார்ப்பதும் அத்தியாரோப யுக்தி. பல பொருள்களின் தோற்றத்தில் ஒரு பொருளையே அறிவதும் பார்ப்பதும் அபவாத யுக்தி. பொன்னில் பல அணிகலன்களை அறிவதும் பார்ப்பதும்; பல்விதமான அணிகலன்களில் பொன் ஒன்றையே அறிவதும் பார்ப்பதுமே போலவாம். அறிவாம் தனது உண்மைச் சொரூபத்திலே தான் அனைத்து நாம ரூபங்கள், குணங்கள், செயல்கள் நீரிலே அலையும், நுரையும், குமிழியும் தோற்றமாகியது போல பொய்யாகத் தோற்றி பந்தத்தை அதாவது பிறவித்துக்கத்தை கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. தோற்றமாயுள்ள அனைத்து நாம ரூபங்கள், குணங்கள், செயல்களை வேதாந்த விசாரத்தாலும் குருவின் அருளாலும், நல்லோர்களின் நட்பினாலும் சத் சங்கத்தின் தொடர்பு கிடைக்கப் பெற்று ஒவ்வொன்றிலிருந்து பிரித்துப் பிரித்து முடிவில் அறிவே எஞ்சியுள்ளதை அறியவோ, உணரவோ செய்தல் தான் அபவாத யுக்தி என சொல்லப்படும். இந்த அபவாத யுக்தியால்தான் ஒருவருக்கு பிறவாமை சித்திக்கும். இனிப் பிறவாமை ஒன்றே வேதாந்தத்தின் இலட்சியம், நோக்கம், குறிக்கோள்.

தோற்றும் இவ்வுலகம் நான்கு பட்சங்களில் உற்பத்தியாயிற்று என்று கூறியுள்ளது. 1. ஆரம்ப பட்சம், 2. பரிணாம பட்சம், 3. விருத்தி பட்சம் 4. விவர்த்த பட்சம் ஆம்.

“தாயினிடத்து இருந்து பிள்ளை உண்டாதல் போல” பிரம்மத்தில் இருந்து இப்பிரபஞ்சம் உண்டாயிற்று. என்பது ஆரம்பபட்சமாம். “பாலே தயிராயிற்று” என்பது பரிணாம பட்சமாம். “வஸ்திரமே கூடாரம் ஆயிற்று” என்பது விருத்தி பட்சமாம். இம்மூன்று பட்சங்களிலும் காரியத்திற்கு அழிவுண்டாயின் காரணமும் அழிந்து போகும். அதாவது காரியமாகிய உலகம் அழிவுற்றால் காரணமாகிய பிரம்மத்திற்கு அழிவு உண்டாகும் என்று தோன்றுவதால் இம்மூன்று பட்சத்திலும்

உலகம் தோன்றவில்லை; பின்னையோ என்றால் விவர்த்த பட்சத்தில் தான் பிரம்மத்திலிருந்து இப் பிரபஞ்சம் உண்டாயிற்று என்று சகல வேதாந்த நூல்களும் குருமார்களும் கூறியருளியுள்ளனர். ஆதலால் “விவர்த்த பட்சமே” வேதாந்தத்திற்கு அங்கீகாரமாம்.

இந்த விவர்த்த பட்சத்தை ஆதாரமாக வைத்தே கைவல்ய குருநாதரும் இப் பிரபஞ்சாதிகளைப் பொய் என்றும் இவற்றிற்கு என்றும் அன்னியமாய் அழியாததாய், அறிவாய், ஆனந்தமாயுள்ள “ஞானம் (சொருபம்) மெய்” என்றும் கூறியருளியதை இனிச் சிந்திப்போம்.

“கானல் நீர், கிளிஞ்சல் வெள்ளி, கந்தர்ப்ப நகர், கணாபூர்,
வானம் மை, கயிற்றில் பாம்பு, மலடிசேய், முயலின் கோடு,
பீனமாம் தறி, புமானில் இப் பிரபஞ்சம் எல்லாம் பொய்யே
ஞானம்மெய் மகனே உன்னை நம்மாணை மறந்திடாதே”

என்று தத்துவ விளக்கப் படலத்திலே உலக உற்பத்திக் கிரமத்தையும் ஒடுக்கக்கிரமத்தையும் விளக்கி யருளியுள்ளார். இச் செய்யுளின் அர்த்தம், விளக்கம், இலட்சணம், தாற்பர்யத்தை இனிக் கூறுவாம்.

அர்த்தம்: பிரமத்திலிருந்தே இப்பிரபஞ்சம் உண்டாயிற்று என்பதாம். “பிரம்மமே அறிவாம்; அறிவே பிரம்மமாம்.” ஆகையால் அறிவில் தோற்றும் அனைத்தும் அறிவிலே அடங்கும் என்பதாம். பிரக்ஞானம் பிரம்மம் - ரிக்வேதம்.

விளக்கம்: பிரம்மம் இருக்கிறதாலேயே இப்பிரபஞ்சம் விளங்குகிறது; அறியப்படுகிறது; உணரப்படுகிறது. இது யாவரும் அறிவர். இப்பிரபஞ்சம் இல்லை எனினும் பிரம்மம் தானே விளங்கும் என்பதாம். விசாரஞானம் சித்தித்தவர்க்கே இது விளங்கும் என்பது முக்கியமாம். எங்ஙனமெனில் ஐம்புலன்களோடு கலந்த அறிவுக்கே திருஷ்டி என்று பெயராம். அந்தக்கரணத்தோடு கலந்த அறிவுக்கே “நினைவு” என்று பெயராம். இந்த திருஷ்டியிலும், நினைவிலும் பிரபஞ்சம் தோற்றுகிறதாம். திருஷ்டியும் நினைவும் இன்றியபோது பிரபஞ்சம் தோற்றுவதில்லை என்பதாம். இதனை யாவரும் அறிவார். திருஷ்டியும் நினைவும் இன்றியபோது அறிவு ஞான சொருபமாய் விளங்குகிறது என்பதை விசார ஞான சீலர்களே அறிவராம். அப்படிப்பட்ட ஞானம் சாட்சியே ஆகும் இது முக்கியமாம். அதாவது துவம்பத இலட்சியமாகிய சீவ சாட்சியாம். இந்த சாட்சி அறியாமையிலும் அறிவிலும் சம்பந்தமில்லாமல் விளங்குதலே சாட்சி ஞானமாம்.

(குறிப்பு: ஐம்புலன்களிலும் அந்தக்கரணத்தில் கலந்த அறிவிலும்)

லெட்சணம்:- திருஷ்டியிலும், நினைவிலும் கலவாத அல்லது சம்பந்தப்படாத நிலை உணர்வு ஆம். இந்நிலை ஆழ் உறக்கமாம். சுழுத்தி அவஸ்தையில் எல்லா சீவர்களும் உணர்வு வடிவாகவே இருக்கிறார்கள். அங்கு விஷய, தேக, உலக

அதாவது நாம் ரூபங்களே இல்லை என்பது யாவரும் அறிந்ததே. அதாவது நாம் ரூப உலகம் தோற்றாதபோது நாம் இருக்கிறோம் என்ற உணர்வு ரூப நிலையைப் பொருந்தி இருப்பதாலேயே எல்லோருக்கும் சுகம் (ஆனந்தம்) அனுபவமாகிறது. இவ்வானந்தம் விசார ஞானத்தாலும் குருவின் கிருபை ஆகிய விருத்தி ஞானத்தாலே விழிப்பிலேயே ஆனந்தம் அனுபவம் ஆவதே இலட்சணமாம்.

தூத்பர்யம்: நனவிலும் கனவிலும் அறிவாக விளங்கும் மெய்ப்பொருள் ஆழ் உறக்கம் எனும் சுழுத்தியில் உணர்வாயுள்ளது. நாம் ரூபமின்றி உணர்வாய் உள்ள அவ்வுண்மையில் நிலை நிற்பதும் அந்நிலையில் நீங்காதிருக்கின்ற ஆனந்தமும் அனுபவமுமே பிரக்ஞானம் ஆனந்தம் பிரம்மமாம்.

இதனையே கைவல்ய குருநாதர் இப்படிப்போல நாம் ரூபங்கள் இரண்டுமின்றி ஒப்பமாய் இரண்டற்று ஒன்றாய் உணர்வு ஒளி நிறைவாய் நிற்கும் அப்பிரம்மம் என்று கூறியருளியதை நினைவில் கொண்டு தெளிவும் திடமும் பெறுவோம். அறிவாகவே நாம் இருக்கிறோம் என்பது எல்லோருக்கும் பொது. ஆனால் அறிவே சாட்சியாய் விளங்குகிறது என்பது சிறப்பாம். அறிவு ஐம்புலன்களிலும், அந்தக்கரணத்திலும் சம்பந்தம் ஆகும். சம்பந்தம் ஆகும் போது ஆபாச சீவனாம். அவைகளில் சம்பந்தமாகாத போது சீவ சாட்சியாம். அந்தக்கரண சகிதன் சீவனாம்; அந்தக்கரண ரகிதன் சாட்சி என்று அறிந்து தெளிவு பெறவும், உணர்ந்து திடமாக நிற்கவும் குருநாதர் அபவாத யுக்தியை தெளிவாக விளக்கியருளி உள்ளார். இனி தத்துவ விளக்கப் படலத்தின் 3வது செய்யுளில் சாட்சியின் ஞான சொருபத்தை உணர்த்திய பின்பே அல்லது உணர்ந்த பிறகே ஞானம் மெய் என்றும் ஞாலம் பொய் என்னும் புலப்படுமாம்.

கானல் நீர்

விழிப்புக் காலத்தில் தான் கானல் நீர் தோற்றுகிறது ஒரு துளி தண்ணீரும் இல்லாமலேயே என்பது விவேகிக்கு அப்போதே நன்கு தெரியும். ஆனால் அவிவேகி தேடித் தேடி, அலைந்து அலைந்து பிறகே தண்ணீர் இல்லை என்று தெரிவது போல. விசாரமில்லாத அவிவேக புருடனுக்கு இத்தூலதேகம் அன்னமய கோசத்தால் கட்டுண்டு இருப்பதால் சத்தியமாய் தோற்றுகிறது. விசாரமுள்ள விவேக புருடனுக்கு மட்டும் கானல் நீர் மித்தை என்று அறிந்ததுபோல தேகம் பொய் என்றும் கற்பனை என்றும் விளங்கிக் கொள்வதற்கே கானல் நீர் உபமானம் குருநாதரால் விளக்கியருளப்பட்டதை அடிக்கடி நாம் நினைவிலும் அறிவிலும் தொடர்ந்து சிந்திப்போமாக,

கிளிஞ்சல் வெள்ளி

சூரியனின் பிரகாசமானது கிளிஞ்சலில் பட்டு வெள்ளிபோல தோற்றுகிறது. கிளிஞ்சலின் உட்பக்கத்தில் உள்ள வெண்மை நிறத்திலே பட்ட சூரியப்பிரகாசமே வெள்ளியைக் காட்டும். ஆராயாமல் பார்ப்பவர்க்கு மட்டும் வெள்ளிதோற்றும். ஆராய்ந்து அறிந்து பார்ப்பவர்க்கே வெள்ளி பொய் என்றும் கிளிஞ்சலே உள்ளது

என்றும் தெரிந்து தெளிவு பெறுவதுபோல அவிசார திசையில் (விசாரமில்லாத காலத்தில்) பிராணனையே ஆத்மாவாக எண்ணி கர்மங்களைச் செய்து பாவ புண்ணியங்களை மென்மேலும் உண்டாக்கி பந்தப் படுத்திக் கொள்கிறான் இந்த ஆபாச சீவன். விசார காலத்தில் தனது நிஜ சொரூபம் ஆகிய ஞான நிலையில் இந்த சீவனின் தர்மங்களும் பிராணனின் தர்மங்களும் காலத்திரயத்திலுமில்லை என்று உணர்வதற்கும் உணர்த்துவதற்குமே கிளிஞ்சல் வெள்ளி உபமானம் பிராணமய கோசத்துக்கு சொல்லியும் விளக்கியும் உள்ளார் கைவல்ய குருநாதர்.

கந்தர்ப்ப நகரம்

சில சமயங்களில் ஆகாசத்தில் மழை மேகக்கூட்டங்கள் சிறிது சிறிதாக, தோற்றமாகி பிரிந்தும் சேர்ந்தும் ஒரு பட்டணம் போல தோற்றுவது சகஜம். இது கற்பனையே ஆயினும் தோற்றத்தைக் காண்கிறோம். மின்னல் தோன்றினாலும் அல்லது மழை பொழிந்த பின் அத் தோற்றங்கள் எல்லாம் முற்றும் இல்லாமல் போவது போல சீவனிடத்துள்ள மோகம் எனும் வாசனை மேகக் கூட்டங்கள் சிதாகாசமான (மனோ ராச்சியமாக) தன்னிடத்தில் நினைப்பாகத் தோற்றமாவதும் மறப்பாக மறைந்தும் விடுகிறது. அதி தீவிர, விசாரணை உள்ள மனன சீலர்களுக்கு பிரம்மமே நான் என்றோ, ஆத்மாவே நான் என்றோ, அல்லது சாட்சியே நான் என்ற சொரூப சிந்தனையால் மன மயக்கமும் மனக்கலக்கமும் நீங்கி விடுகிறதாம். இப்படிப்பட்ட மனோ மய கோசத்தை உணரவும் உணர்த்தவுமே குருநாதர் கைவல்ய நவநீத பாடலில் இப்படி விளக்கியருளப் பெற்றதை சிந்தித்து தெளிந்த சாட்சி ஞானத்தைப் பெற முயற்சி செய்வோம்.

கனாவூர்

பல பிறவிகளில் செய்யப்பட்ட பாவ புண்ணிய சமஸ்காரங்கள் சித்தத்தில் பதிந்து வாசனையாக எல்லா சீவர்களிடத்தும் இருந்து புண்ணிய சமஸ்காரங்கள் நல்ல கனவாகவும் பாவ சமஸ்காரங்கள் கெட்ட கனவாகவும் வெளிப்படுகிறது. கனவில் இருந்து கொண்டிருக்கிற ஒருவனை சத்தத்தை எழுப்பி விழிப்படையச் செய்வதுபோல குரு நாதரின் அருள் உபதேசமாகிய மகாவாக்கிய சத்தத்தை விசார மூலமாக உண்டாக்கி அஞ்ஞான நித்திரையிலிருந்து ஞான விழிப்படையச் செய்பவர் ஒருவரே, அவரே சற்குருவாம். அதனால் நான் கர்த்தா, போக்தா, சுகி, துக்கி என்று தன்மீது ஆரோபிதமாக உண்டாக்கிக் கொண்டதே விஞ்ஞான மய கோசமாம். விஞ்ஞானமய கோசத்தில் சிக்குண்டு கிடப்பவனே ஆபாச சீவனாம். இந்த ஆபாச சீவனிடத்தே தான் கர்த்தா, போக்தா, சுகி, துக்கி என்கிற தன்மைகள் உண்டு.

சத்சங்கத்தோடு கூடி சற்குருவின் அருள் ஞான உபதேசமாகின்ற தத்துவ ஞான, ஆத்ம ஞான, பிரம்மஞான சப்தங்கள் எவருக்கு ஆகாரம் ஆகிறதோ அவரே ஞான விழிப்பைப் பெறுகிறார். ஞான விழிப்பை அடைந்தவரே விஞ்ஞான மய கோசத்திலிருந்து தன்னை விடுவித்து சாட்சி சொரூபமாகவும் ஆவதற்கே கனாவூர் உபமானம் கூறியருளினார் என்பதாம்.

வானம் மை

இரவிலே வானில் இருள் எனும் கருமை சூழ்ந்து நிறைந்து இருந்து பகலிலே எப்படி இருள் எனும் கருமை நீங்கி வெளி ஆயிற்றோ அதுபோல எந்த சமஸ்கார பதிவுகளும் இல்லாத நிரம்ஸமான சிதாகாசத்தில் அறியாமை என்ற கருமை தோன்றினாலும் அங்கு ஒரு போதும் உணர்வை மறைப்பதில்லை. அறியாமைக்கும் வேறாகவும் அன்னியமாகவும் உள்ள தனி உணர்வு எதுவோ அதுவே விருத்தியாம். அவ்விருத்திய சொரூபமாம் அந்த சொரூபம் ஆனந்தமே. அதுவே நமது உண்மை நிலையாம். மேன்மையான உண்மை நிலையை அறியாததாலும் உணராததாலுமே ஒவ்வொருவர்களும் ஆனந்த மய கோசத்தில் பிணிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். இதுவே காரண சரீரமாகிய அவித்தையாம். இந்த அவித்தையும் பிரம்ம வித்தையின் வலிமையால் நீங்கும் என்பதாம். காரண சரீரமாகிய அவித்தையே ஆனந்தமய கோசமாம். ஆனந்த மய கோசத்தை உணர்வதற்கும் உணர்த்துவதற்குமே வானம் மை உபமானம் கூறியருளினார்.

இங்ஙனம் ஐந்து கோசங்களில் சிக்குண்டு இருக்கிற சீவனை விடுவிக்க மேற்கண்ட ஐந்து உபமானங்கள் மூலமாக விளங்கியது தான் சாட்சியே என்ற விழிப்பு அக நிலையிலும் புற நிலையிலும் வழுவாது இருந்திடல் வேண்டும் என்பதற்காகவே.

“நித்திரையில் நீ இருந்தால் நித்தியத்தை நீ அறியாய்
நித்தியத்தில் நீ இருந்தால் நித்திரையை நீ அறிவாய்”

என்று ஞானிகளின் அனுபவ வாக்கியங்களில் கூறியருளப்பட்டுள்ளதை சிந்தித்து தெளிவு பெறுவோம்.

கயிற்றில் பாம்பு

மந்த அந்தகாரத்தில் கயிறு பாம்பாகத் தோற்றி பயத்தையும் துக்கத்தையும் இந்த சீவனுக்கு தொடர்ந்து பிறவித் துக்கத்தோடு எல்லா துக்கத்தையும் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது, தீபப் பிரகாசத்தால் பாம்பு என்ற மயக்கம் நீங்கிற்று; பயமும் துக்கமும் போயிற்று. அபரோட்ச ஞானத்தால் (குருவினதுஞானம்) அனுபவ ஞானத்தால் பிரம்மமே நான் என்ற ஞானத்தால் சீவன் நான் என்ற ஞானம் நீங்கியது. அதனால் அனைத்து துக்கங்களுடன் பிறவித்துக்கமும் அழிந்தது என்று உணரவும் உணர்த்தவுமே கயிற்றில் பாம்பு உபமானத்தால் குரு நாதரின் அருள் பரி பூரணமாகின்றது.

மலடி சேய்

மலடி பெற்ற பிள்ளை என்பது எவ்வுலகிலும் இல்லையாம். பிள்ளை ஏன் இவ்வுபமானம் சொல்லப்பட்டது என்றால் கர்மமும், வாசனையும், அவித்தையும் அதாவது ஆகாமிய, சஞ்சித, பிராரப்த கர்மமாக மேற்கண்ட மூன்றும் மூன்று சரீரங்களில் இருந்து ஈசனே எல்லோரையும் வழி நடத்துகின்றனாம். மூவித

கர்மங்களிலும் பாவமும் புண்ணியமும் இருக்கின்றதாம். பாவ புண்ணியங்களுக் கேற்ப சீவனில் நிமித்த காரணமாக இருந்து (அந்தர்யாமி) பலன்களை சீவர்களுக்கு கொடுக்கிறார். முற்றிலுமாக பாவ புண்ணியங்கள் நீங்கின சீவன் முக்தியில் அபின்ன நிமித்த உபாதான காரணமாகிறவர் ஈசனே. அதனால் தான் பாயிரத்தில் 4ம் செய்யுளில் என்னுடை நீயும் நானும் ஏகம் என்று ஐக்கியம் செய்ய என்னுடைய குருவாய்த் தோன்றும் ஈசனை இறைஞ்சினேனே என்று கூறியருளியதை சிந்தித்து பார்க்கும்போது. சொருப சமாதி எய்திய வரிட்டர்களுக்கு மட்டும் ஈசன் பொய் என்றும் அல்லது சச்சிதானந்த சொருபமே அனைத்தும் என்கிற நிலையிலும் ஈசன் இல்லை, என்று உணரும் வரை பிராரப்த கர்மம் செயல் புகும். ஆகையால் விதேக முக்தியில் மட்டும் ஈசன் இல்லை; அதனால் இதனை மேலும் ஆராய்ந்து அறிந்து தெளிவடைதலும் திடமாதலும் பொருத்தது. இது ஞானிகளின் தனி அனுபவம் என்பதால் இதனை இத்துடன் நிறைவு செய்வோம்.

எள்ளிலே எண்ணை உண்டு; எண்ணையில் எள்ளே இல்லை
பாலிலே நெய் உண்டு; நெய்யில் பாலே இல்லை
உலகிலே உண்மை உண்டு; உண்மையில் உலகே இல்லை
உன்னிலே ஒன்று உண்டு; ஒன்றிலே நீயே இல்லை.

ஒன்றினுள் ஒன்றுள ஒன்றினில் ஒன்றில
ஒன்றினுள் ஒன்றிய ஒன்று எனும் ஒன்றே.
பெரியோர்களின் வாக்கின்படி அத்தைவ பாவனையில் சீவனும்
ஈசனும், மாயையும் உலகமும் ஒன்றாகி நிலை பெறும்.

முயலின் கோடு

முயலுக்கு முக்காலத்தும் கொம்பு இல்லை என்பதை மாயை இல்லை; மாயை இல்லவே இல்லை என்று உணர்வதற்கு முயலின் கோடு உபமானம் கூறியருளினார். யாதொன்று இல்லையோ அது மாயை. பிரம்ம ஞானம் ஒன்றினால் மட்டும் மாயை இல்லாமல் போகும். பிரம்ம சக்திகள் அனந்தமாம் அதைக் கண்டுபிடித்தல் கூடாவே. என்று கூறியுள்ளதால் உள்ளதும் இல்லதும் அனைத்தும் பிரமத்தில் அடங்கும் என்பதாம். மாயை மோகம் உண்டாக்கச் செய்யும் மாயையை தாயாகப் பாவித்தலால் அது பிரம்ம சொருபமாய் அடங்கும். என்று நீ அன்று நான் என்று மாயை பிரம்ம சொருபமே யாகும் வரை தோற்றம் ஆம்.

பீனமாம் தறி

கட்டையில் கள்ளன் தோற்றினாற்போல பிரம்மத்தில் பிரபஞ்சம் தோற்றியது. ஞான சூரியன் உதயமான போது கள்ளன் இல்லை; கட்டையே உள்ளதுபோல நாமருப சகத்தோற்றம் சச்சிதானந்த சொருபத்தை விசார ஞானத்தால் உணர அனைத்தும் சச்சிதானந்த மயமாய் தடையற்ற ஆனந்தத்தை

தடையின்றி யாவரும் அறிந்து உணர்ந்து அனுபவம் உண்டாகவே ஞானம் மெய் மகனே உன்னை நம்மாணை மறந்திடாதே என்று தத்துவ விளக்கப் படலத்தில் கூறியருளியுள்ளார்.

முள் முனையிலே மூணு குளம் வெட்டி வெச்சேன் ரெண்டு குளம் வறடு ஒன்றிலே தண்ணீயே இல்லை என்ற வாக்கியத்தில் முள் முனையிலே குளமே வெட்டமுடியாது; வெட்ட முடியாத குளத்தில் எங்ஙனம் தண்ணீர் இருக்கும் முற்றிலும் பொய் என்பதை பெரியோர் வலியுறுத்தி உள்ளனர்.

பொய்யான உலகத்தில் பொய்யான சீவன் பொய்யாகப் பிறந்து பொய்யாக வாழ்ந்து பொய்யாக இறக்கிறான் என்பதை உணர்ந்து உணர்ந்து நிற்கின் உண்மை வியாபக சொரூபமாய் உண்மை விளக்கம் உண்டாக அதனால் உண்மை இன்பம் உன்னுளே உணர வேதாந்த நூல்கள் அனைத்தும் விளக்குகிறது. புமான் ஆகிய சீவன் சிவம் ஆகும் வரை அனைத்தும் பொய்யே; சீவன் சிவம் என அறிய சற்குரு தன்மீது ஆணை வைத்தும் நம் (சீடன்) மீதும் ஆணை வைத்து நம்மாணை மறந்திடாதே என்று பாடியருளினார்.

தாய் தந்தையால் பிறப்பைப் பெற்றோம். குருவினால் ஞானப் பிறப்பை பெற்று பரம் பொருளை தன்னில் தரிசித்து பிறவாப் பேரின்பம் பெற குருமார்களின் அருள் எல்லோருக்கும் விளங்க கைவல்யம் தந்த குருநாதர், கைவல்யஞானம் எங்கும் பரவிட கோவிலூர் வேதாந்த மடத்தின் பன்னிரு குரு நாதர்களின் அருள் நம் அனைவருக்கும் கிடைக்கவும் பிரார்த்தித்து வேண்டும்.

ஸ்ரீ ஸத்குரு சரணார விந்தாப்யாம் நம:

கைவல்லியம் காட்டும் ஆரோப வாதம் அபவாத வாதம்

இ.மா. சுப்பிரமணியன்,
இடைக்கால்
செல்: 04634-254132

முதலாவதாகக் கைவல்லியம் என்னும் மிக உயர்ந்த ஞான நூலைக்கற்பதற்குக் கீழ்க்கண்ட (1) நித்திய அறித்திய வஸ்துவிவேகம் (2) இகபரபோக விராகம், (3) சாமதிசட்க சம்பத்து, (4) முமுட்சத்துவம் என்னும் நான்கு சாதனங்கள் கைவரப்பெற்றவர்கள்தான் தகுதியுடையவர்கள் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

மேலும் இந்நூல் குரு, சிஷ்ய, சம்வாத கேள்வி பதில் ரூபமாக அருளப்பட்டிருக்கிறது. குருவானவர் பிறப்பு இறப்பு ஆகிய பந்தத்திற்குக் காரணமான ஆரோப வாதயுக்தியை முதலில் விளக்கிப் பின் பந்த நிவர்த்தகமான மோட்சம் அடையக்காரணமான அபவாத யுக்தியினை இரண்டவாதாக அருளுகிறார். பந்த இலட்சணத்தை முதலில் அறிந்து கொண்டால்தான் பின்பு மோட்ச இலட்சணம் நன்றாக விளங்கும் என்று வாசிஷ்டத்திலும் அருளப்பட்டுள்ளது.

ஆரோபம் அத்தியாசம், கற்பனை, பிராந்தி என்பவைகள் ஒரே பொருளைத் தரும் பரியாய நாமங்களாம்.

ஆரோபம் என்பது உண்மையில் உள்ள பொருளை மயக்கத்தால் இல்லாத வேறு ஒரு பொருளாகக் காண்பதாம் அதாவது நடுப்பகலில் வீதியில் ஒரு கிளிஞ்சல் (சிப்பி) கிடந்தால் அது சூரிய கிரணத்தால் கொஞ்சம் தொலைவில் வெள்ளிபோலத் தோன்றும்

கொஞ்சம் இருட்டாயிருக்கும் ஓரிடத்தில் ஒரு கயிறு கிடந்தால் அதைப்பார்த்து பாம்பு என்று பயந்து விடுகிறோம். கோடை வெயிலில் ஊஷர பூமியில் தோன்றும் வெப்ப அலையைக் கண்டு தண்ணீர் இருப்பது போல் காண்கிறோம். அதுதான் ஆரோப வாதம் ஆகும்.

தாஷ்டாந்தத்தை உணர்வதற்குத் திருஷ்டாந்தம் எவ்வளவு பாகம் அவசியம் தேவைப்படுகிறதோ அந்த அளவிலேயே தாஷ்டாந்தத்தைப் பொருத்திப்பார்க்க வேண்டும். நெளிந்து, சுருண்டு கிடக்கும் கயிறை ஏற்கனவே பாம்பைப் பார்த்த ஒருவன் ஷை கயிறைப் பாம்பு என்று மயக்கத்தால் பயப்படுவான். அவ்வாறின்றி ஷை கயிறை குடம் என்றோ சுவர் என்றோ தவறாக எண்ண மாட்டான். மேலும் நடுஇரவில் ஆரோபம் (ஆவரணம்) - சம்பவிப்பதில்லை ஏனென்றால் அப்பொழுது வஸ்து புலப்படுவதில்லை. ஆவரணம் என்ற மாயைக்கு வஸ்துவை அடியோடு மறைக்கும் சக்தி இல்லை. அதாவது அதன் சாமானிய பாகமாகிய ஒரு வஸ்து என்று தெளிவாகக் காட்டும் விசேஷ பாகத்தை மட்டும் மறைக்கும் சக்தி உண்டு.

அதாவது நான் முக்காலத்தும் அழியாத சச்சிதானந்த சொரூபமான பிரம்மம் என்பதைமட்டும் மறைத்து திருசிய பஞ்சபூதமயமான மித்தியா சொரூபமாகத் தோன்றி இருந்து அழிகின்ற இந்தச்சரீரத்தை நான் என்று எண்ணும் நினைவு தோன்றுகிறது.

மித்தை என்றால் ஒன்றும் இல்லை என்று பொருள் இல்லை. நாம, ரூபமாகத் தோன்றி இருந்து, அழியும் திருசிய வஸ்துவே மித்தை என்பதாம் அதனால்தான் கைவல்லிய ஆசிரியரும் மித்தையாம், ஆரோபத்தால் பந்தமாம் என்று அருளியுள்ளார்.

மேலும் மூலப் பிரகிருதியினின்றும் முக்குணங்கள் தோன்றும். இதனின்றும் பிரபஞ்ச சிருஷ்டி தோன்றும் பிரபஞ்சசிருஷ்டியைக் கிரம சிருஷ்டி என்றும் உகபத்சிருஷ்டி என்றும் இருவிதமாகக் கூறுவர். இதில் கிரம சிருஷ்டி என்பது விட்சேப சக்தியிலிருந்து முறையே, ஆகாயம், வாயு, அக்கினி, அப்பு, பிரதிவி உண்டானது என்பதாம். கிரம சிருஷ்டியைச் சொல்லும் சாஸ்திரம் கருத்து வேறுபாடுடையது. உகபத்சிருஷ்டி என்பது வாயுவின் சலிப்புத்தன்மையினால் கடலில் எப்படி அலை, திவலை, குமிழி, நுரையாதிகள் ஏககாலத்தில் உண்டாயிற்றோ அவ்வாறே அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்த சொரூபத்தில் அதன் கிருபா நோக்கத்தாலே மாயா சம்பந்தத்தால் தனு, கரண, புவன போகங்கள் உண்டாயின. யாவும் எங்கிருந்து உற்பத்தியானதோ அவ்வாறே தோன்றிய இடத்திலேயே ஒடுங்கி மறையும் என்றும் அருளப்பட்டிருக்கிறது. எனவே இருவித சிருஷ்டியையும் வேத சம்மதம் என்றும் கூறுவர். ஏனெனில், பிரபஞ்சம், மித்தை யென்பதன் இச்சிருஷ்டி கிரமத்தில் யாதொரு அபிமானமும் வேதத்திற்கு இல்லை.

“சுத்த சிதாகாய மதாம் எந்த வஸ்து
சுதந்திரமாம் தனது பரசக்தியோடே
பக்தரெலாம் உய்யும் வண்ணம் கருணையாலே
பரதத்துவ வடிவாகித் திரண்டெழுந்த

அத்துவித ஆனந்தம் உணர் அனுபவத்தின்
அதிசயம் இங்கு எல்லோரும் அறியும் வண்ணம்
நித்தமுமே ஆனந்த நடனம் செய்யும் நிதம்
அந்த வஸ்துவினை நினைவில் வைப்பாம்"

(விவேக சூடாமணி)

"பேசரிய பரந்தினில் ஆரோபமதாம்
மூல ப்ரக்ருதி தோன்றும், இதில் சாத்திக மாமாயை
ஈசன் இதில் தோன்றும், ராசதம் அவித்தை
சீவன் இதில் தோன்றும் தாமதத்து ஆவரணம் விட்சேபமதாம்
சூசக விட்சேபமதில் சூக்கும பூதமதாம், சூசகவுடல்
இருகுணத்தால் தோன்றிடும், தாமதத்தின்
மாசில் பஞ்சீகரணமதாய் ஐம்பூத வடிவாகும்
அதில் தூல சடம் தோன்றும் அனைத்தும் இவ்வாறு அடங்கும்

(சொருபானந்த உபநிடதம்)

என்று அனுபவ ஞானிகள் அருளியிருக்கிறார்கள். இதில் சந்தேகம் இல்லை. ஆகவே ஆரோபம் பந்தத்திற்குக் காரணமானது அன்று அது மோட்சம் அடையும் மார்க்கம் அன்று.

இனி, அபாவாதயுத்தியைப் பற்றி அறிவோம். இந்த அபவாத யுத்தியால் மோட்சம் பெறலாம் என்றே ஷை கைவல்லிய ஆசிரியரும் அபவாதத்தால் முக்தியாம் என்றும் அருளியிருக்கிறார். அதாவது மூலப்பிரகிருதியின் தமோகுணத்தில் ஆவரணம் விட்சேபம் என்று இரண்டு சக்தி தோன்றும் இதில் விட்சேப சக்திக்கு சத்துவம், ரசஸ், தமஸ் என்ற மூன்று குணங்கள் உண்டு.

ஆரோப வாதத்தால் கனவுபோல் உண்டான பிரபஞ்சம் பொய் என்று அறியும் மார்க்கமே அபவாதம் எனப்படும் அது எது போல் எனில் முன் ஆரோபத்தால் இருளில் கயிற்றைக் கண்டு அரவு என்று மருண்ட ஒருவன் பிறகு தீப ஒளியைக் கொண்டு இது அரவல்ல கயிறு என்று தெளிந்து விவர்த்த உபாதான காரணத்தால் பயம் ஒழிவது போல் ஞானசாரியருடைய உபதேசத்தாலும், ஞானசாஸ்திரமான ஒளியாலும் பஞ்சபூத அம்சமான இப்பிரபஞ்சம் உண்மையல்ல பொய்த்தோற்றமே என்றும், ஞானமயமாகிய சச்சிதானந்த சொரூப பரப்பிரம்மமே என்றும் உண்மையாக உள்ளது என்றும், ஐயமறத் தெளிவதே அபவாத உபாயமாம். இன்னும் காரிய காரண சம்பந்தத்தை நோக்கக் காரணமின்றிக் காரியமில்லை. ஆதலால் மித்தையான ஆரோபத்தால் உற்பத்தியான ஒவ்வொன்றையும் முறையே ஒடுக்கிபார்த்து முடிவில் சச்சிதானந்த பரப்பிரம்மமே நித்தியமாயும், யாவுமாயும், அழிவின்றியும் நிலைத்திருப்பது என்று காண்பது அபவாதயுத்தியாம்.

ஓம் சாந்தி சாந்தி சாந்தி

கண்ணனுக்குப் பிடித்தவர்களும் கண்ணனைப் பிடித்தவர்களும்

தவத்திரு இராதாகிருஷ்ணன்,
வீரபாண்டி.
செல்: 9750334700

திருமாலுடைய அவதாரங்கள் பத்து. அந்தப் பத்து அவதாரங்களில் கண்ணன் என்ற கிருஷ்ணனுடைய அவதாரமும் ஒன்று. திருமாலுக்கு விஷ்ணு என்ற மற்றொரு நாமமும் (பெயர்) உண்டு. விஷ்ணு என்றால் வியாபி என்று பொருள். வியாபி என்றால் எங்கும் நீக்கமற நிறைந்து இருப்பவன் என்று அர்த்தம். எங்கும் வியாபித்திருக்கிற பொருளானது அருபமாய் (உருவமற்ற) தான் இருக்க முடியும். உருவமாய் (வடிவாய்) இருக்க முடியாது. உருவமாய் இருக்குமாயின் அதற்கு எல்லை உண்டு. அப்படி அருவமான வஸ்து (பொருள்) உருவமாக கிருஷ்ணனாக அவதாரம் எடுத்துள்ளது.

“ஒரு நாமம் ஒருருவம் ஒன்றும் இல்லாற்கு ஆயிரம்
தீருநாமம் பாடி தென்னேணங் கொட்டாமோ”

என்று மாணிக்கவாசக பெருமான் கூறுகின்றார்.

“அருவனாயினும் அன்பர்க் குருவனாய்
வருவ னென்பது மாமறை சொல்லுமே”

என்கிறது சசிவன்ன போதம்.

பகவான் கிருஷ்ணன் “எப்போதெல்லாம் தர்மம் குறைந்து அதர்மம் மேலோங்குகிறதோ அப்போதெல்லாம் நான் அவதாரம் எடுத்துக் கொள்கிறேன்” என்றார். துவாபர யுகத்தில் கிருஷ்ணன் அவதாரம் நிகழ்ந்துள்ளது. துவாபர யுகத்தில் துரியோதனாதிகளின் அதர்மத்தினை அழித்து தர்மத்தினை நிலைநாட்டினார். அந்த அவதாரத்தில்தான் கிருஷ்ணனுடைய லீலைகள் (விளையாட்டு) நிகழ்ந்துள்ளது.

அந்த அவதாரத்தில் தான் அர்ஜுனனை நிமித்தமாகக் கொண்டு உலக மக்கள் அனைவரும் மோட்சமடையும் பொருட்டு “பகவத் கீதை” என்ற பொக்கிஷத்தை

அருளியுள்ளார். கோபியர்களும் அந்த அவதாரத்தில் தான் கண்ணனிடம் பக்தி செலுத்தினார்கள். அந்த பக்தி சக்கிய பக்தி எனப்படும். இறைவனை தோழனாகக் கருதி அன்பு செய்வது சக்கிய பக்தி எனப்படும். யாதவ பையன்கள், கோபிகாஸ்திரிகள் (பெண்கள்) கண்ணனோடு விளையாடுகிறார்கள்; கேலி செய்கிறார்கள்; வேலை செய்ய சொல்கிறார்கள். அதெல்லாம் அன்பின் வெளிப்பாடாம். இதுவும் பக்தி தான்.

ஞானமடைவதற்கு பக்தியும் (அன்பு), அறிவும் வேண்டும். புறஇருளைப் போக்க எண்ணெயும், தீபமும் வேண்டும். அக இருளைப் போக்க அன்பும் அறிவும் வேண்டும். இதனையே திருமூலர்,

“அன்புஞ் சிவமும் ரண்டென் பரறிவினார்
அன்பே சிவமாவதாரு மறிகிலார்
அன்பே சிவமாவதாரு மறிந்தபின்
அன்பே சிவமா யமர்ந்திருந்தாரே”

அன்பு என்பது எல்லா உயிரிடத்தும் பலனை எதிர்ப்பார்க்காமல் வைக்கும் பிரியம்.

பக்தர்களைப் பற்றி பகவான் கீதையில் (7வது அத்- 12வது செய்யுள்)

“செல்வம் விரும்பினர் செல்ல லடைந்தோர்
அல்லல் கெடுக்க என் அன்புசெய் வோர்கள்
நல்லது அறிந்தமெய்ஞ் ஞானிஇந் நால்வர்
வல்லதில் என்னை வணங்கு தவத்தோர்”

எனக் கூறியுள்ளார்.

- 1) செல்வம் விரும்பினர் = மனைவி, மக்கள், பொருள் விரும்பினர்
- 2) செல்லல் அடைந்தோர் = எதிரி, சர்ப்பம், விலங்கு, வியாதி, இவைகளால் வருகின்ற துன்பம், அடைந்தோர்கள்
- 3) அல்லல் கெடுக்க என் அன்பு செய்வோர்கள் = பிறவித்துன்பத்திலிருந்து விடுபடுவதற்காக ஆத்ம ஞானத்தை அடைய விரும்பிய ஜிஞ்ஞாசுக்கள்
- 4) நல்லது அறிந்த மெய்ஞ்ஞானி = பரிபூரணமான, அத்துவிதமான எனது வாஸ்தவ சொரூபத்தை சாட்சாத்தகரித்த மெய்ஞ்ஞானி

இந்நால்வரும் எனது பக்தர்கள் ஆவர் என்றார் கிருஷ்ணர்.

1. அர்த்தார்த்தி = செல்வம் விரும்பினர்
2. ஆர்த்தன் = செல்லல் அடைந்தோர்
3. ஜிஞ்ஞாசு = பிறவி துயர்நீக்க விரும்புவர்
4. ஞானி = மெய்ஞ்ஞானி

இந்நால்வரும் எனது பக்தர்கள் என்கிறார் கிருஷ்ணன். அர்த்தார்த்தி, ஆர்த்தன், ஜிஞ்ஞாசு ஆகிய மூவரும் சகாம பக்தர்கள் (பலனை விரும்பி பக்தி பண்ணுபவர்கள்).

ஜிஞ்ஞாசுவுக்கு ஏகதேசமாக அர்த்தார்த்தி தன்மையும், ஆர்த்த தன்மையும் வரக்கூடும். அதனால் ஜிஞ்ஞாசுவை சகாம பக்தரோடு சேர்க்கப்படுவார்.

கோபிகா ஸ்திரிகள், அக்ருரர், தர்மபுத்திரர், முதலானோர் நிஷ்காமபக்தர்கள். சனகாதிபர்கள் நால்வர், நாரதர், பிரகலாதர், சுகதேவர் முதலிய பேர்கள் நிஷ்காம ஞானிகளாகிய பக்தர். ஜிஞ்ஞாசு ஆன்ம ஞான உற்பத்தியினால் நேரே மாயையைக் கடப்பர். ஆர்த்தர்கள், அர்த்தார்த்தி இருவரும் ஜிஞ்ஞாசுத் தன்மையடைந்து அதன்பின்பு ஞான உற்பத்தியாகி மாயையைக் கடப்பர்.

மோட்சத்தையடையவதற்குரிய சாதனங்களில் பக்தி தலைசிறந்த சாதனம். ஆனால் தம்முடைய சொரூபம் ஆத்மாவே (சொரூப அனுசந்தானமே) என்று தியானிப்பதே பக்தி என்கிறார் ஆதிசங்கரர். காமிய பக்தனுக்கு அவன் விரும்பிய பொருட்களிடத்தும் என்னிடத்திலும் பிரியம் உள்ளது. நிஷ்காமிய பக்தனுக்கு எனக்கு வேறாக உள்ள எந்தப் பொருளிடத்திலும் பிரியம் இல்லை. என்னிடத்தில் மட்டுமே பிரியமாக உள்ளான். அதுவே நிரதிசய பிரியமாய் உள்ளது என்கிறார் பகவான். பிரீதி (பிரியம்) எனப்படுகின்ற பக்தியானது இருவகைப்படும்.

1. சோபாதிகப் பிரீதி 2. நிருபாதிக பிரீதி

சோபாதிகபிரீதி

அந்நிய பொருட்களிடத்து உண்டாகும் பிரீதி சோபாதிக பிரீதி எனப்படும். அது மனைவி, மக்கள், செல்வம் முதலிய பொருட்களில் உண்டாகும் பிரீதியாம்.

நிருபாதிக பிரீதி

யாதொரு பிரீதி ஒன்றில் அந்நியத்தின் பொருட்டு உண்டாகவில்லையோ அது நிருபாதிக பிரீதி எனப்படும். அது தனது யதார்த்த சொரூபமான ஆத்மாவின் உண்டாகும் பிரீதியாம். ஞானிக்கும் பகவானுக்கும் அன்னியோ யன்னியமாக உண்டாகின்றபிரீதி நிருபாதிக பிரீதி எனப்படும்.

அர்த்தார்த்தி, ஆர்த்தன், ஜுஞ்ஞாசு, ஞானி இந்நால்வரில் ஞானியே என்னுடைய பக்தனில் மேலானவன் என்கிறார் கிருஷ்ணன். அந்த ஞானியே எனக்கு மிகப் பிரியமானவன் என்கிறார். அந்த ஞானியே கண்ணனுக்குப் பிடித்தவர்

அர்த்தார்த்தி முதலிய நால்வரும் கண்ணைப் பிடித்தவர்கள் ஆவார்.

அக்கினியைக் கண்ட வெண்ணெய் எப்படி உருகுகின்றதோ அதுபோல ஆண்டவனுடைய அருள் நாமங்களைக் கேட்டு உள்ளம் கசிந்து உருகிப்

பெருக்கெடுத்து ஓடுவதை பக்தி என்பர் மேலோர். சத்துவம், ரஜசு, தமசு என்று மனதிற்கு மூன்று குணங்கள் உண்டு. குணத்திற்கு ஏற்றவாறு பக்தி மூவகைப்படும். அவை 1) சாத்வீக பக்தி 2) இராஜச பக்தி 3) தாமச பக்தி இதனை திருஷ்டாந்த மூலமாக தெரிந்து கொள்ளலாம்.

ஒருகல்லை எடுத்து நீரில் போட்டு விட்டு ஒரு மாதம் கழித்து அக்கல்லை எடுத்துப்பார்த்தால் அந்தக்கல் அப்படியே இருக்கும். கல்லுக்குள் நீர் சேராது. அதைப் போல வாழ்நாள் முழுவதும் இறைவனது நாமங்களைக் கேட்டு இறைவனது கதையில் மூழ்கி இருந்தும் ஒருதுளி பக்தி கூட உள்ளத்தில் ஊறவில்லையோ அந்த மனது தாமச குணத்தைச் சார்ந்தது என்று அறிக.

ஒரு பஞ்சை எடுத்து நீரில் போட்டால் கொஞ்ச நேரத்தில் பஞ்சில் நீர் சேர்ந்துவிடும். எடுத்துப்பார்த்தால் பஞ்சிலிருந்து நீர் விழுந்து பின்பு காய்ந்து விடும். அதைப் போன்று பகவானுடைய கதையைக் கேட்கின்ற பொழுது ஆகா! என்ன ஆனந்தமாக இருக்கிறது என்று கூறிவிட்டு கதை முடிந்து வீடு திரும்பும் போது சிறிது கூட பக்தியில்லாமல் இருப்பது இராஜச குணத்தைச் சார்ந்தது என்றறிக. ஒரு துணியில் உப்பை கட்டிக் கொண்டு நீரில் போட்டு விட்டு கொஞ்ச நேரம் கழித்து எடுத்துப் பார்த்தால் உப்பு கரைந்து நீரோடு சேர்ந்து விட்டு துணி மட்டும் கைக்கு கிடைக்கும். அதைப்போல இறைவனுடைய நாமங்களைக் கேட்டுப் பக்தியின் ஊறி கரைந்து விட்ட மனம் சாத்துவீக குணத்தைச் சார்ந்தது என்றறிக.

அவரவர் மனது சத்துவமா (உப்பு), ரஜசா (பஞ்சு) தமசா (கல்) என்று தெரிந்து கொண்டு சிந்தனை செய்து சாத்துவீக பக்திக்கு முயற்சிக்க வேண்டும்.

ஜீவன் பிரபஞ்சத் (உலகம்)தில் பந்த பாசத்தினால் பிடிபட்டு துன்பப்படுகிறான். சுருதி (வேதாந்தம்) மூலம் பிரஹ்மத்தை உணர்ந்து சம்சாரத் (பிறவி) திலிருந்து விடுபட்டு மோட்சத்தை அடைவான். இதனை கதை மூலம் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

பிருந்தாவனத்தில் ஒரு மகாத்மா இருந்தார். அவர் தாடி சடாமுடியோடு தவம் செய்து வந்தார். ஒருநாள் மலம் கழிக்க கையில் ஜலப்பாத்திரத்தை எடுத்துச் சென்றார். செல்லும் வழியில் வெட்டப்பட்ட முள் மரம் இருந்தது. அவர் நடந்து செல்லும் போது மரத்தினது முள்ளில் தாடிச் சிக்கிக் கொண்டது. மகாத்மாவிற்கு கோபம் வந்தது. உடனே நான் மலம் கழிக்கச் செல்ல மாட்டேன். எனது தாடி என்ன குற்றம் செய்தது என்று அங்கேயே சில தினங்கள் நின்று விட்டார். பகவான் கண்ணன் பார்த்தார். கண்ணன் இடைப்பையன் வேடம் பூண்டு கையில் ஒரு தடியை எடுத்துக்கொண்டு மகாத்மாவிடம் சென்றார், சிறுவனான கண்ணன் மகாத்மாவைப் பார்த்து என்ன விஷயம் இங்கேயே நிற்கின்றீர்கள் என்று கேட்க, அதற்கு அவர் எனது தாடியை முட்கள் பிடித்துக் கொண்டன.

பிருந்தாவனத் தலைவனான கிருஷ்ணன் வந்து எனது தாடியை அவிழ்த்து விட்டும். அதுவரை இங்கேயே இருப்பேன் என்றார். சிறுவனான கண்ணன் நான்தான் கிருஷ்ணன் அவிழ்த்து விடுகிறேன் என்றார். பிருந்தாவனத்தில் ஐந்து கிருஷ்ணன் இருக்கின்றார்கள். அதில் நீ எந்த கிருஷ்ணன் என்று மகாத்மா வினாவினார். அந்த ஐந்து கிருஷ்ணனின் பெயர்களைத் தெரிவியுங்கள் என்று மகாத்வைக் கேட்க அதற்கு மகாத்மா இங்கு 1. கோவிந்த கிருஷ்ணன் 2. கோபால கிருஷ்ணன் 3. ராதாகிருஷ்ணன் 4. ராமகிருஷ்ணன் 5. ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் என ஐவர் உண்டு என்றார். அவர்களில் உங்களுக்கு எந்த கிருஷ்ணன் வேண்டுமென்று கண்ணன் கேட்க ராதாகிருஷ்ணன் வேண்டும் என்று மகாத்மா சொன்னார். மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு கண்ணன் தனது அந்தரங்க சக்தியாகிய இராதையை நினைக்க இராதை கண்முன் தோன்றினாள். மகாத்மா இராதையை நோக்கி, ஸ்ரீராதையே! இவர்தாம் கிருஷ்ணனா? என்று கேட்க, அதற்கு இராதை இவர் தாம் கிருஷ்ணன் என்றாள். மகாத்மா அப்படியானால் கிருஷ்ணா நீ என் தாடியைப் பிடிக்கலாம் என்றார். கிருஷ்ணன் மகாத்மாவின் தாடியை அவிழ்த்து விட்டார்.

வேதாந்த சம்மதமாக விசாரிக்குமிடத்து ஜீவன்தான் மகாத்மா, பிரபஞ்சம் முள் மரம். ஜீவனது புத்தி தாடி. புத்தி சம்சார (பிறவி) மரத்தில் பிடிபட்டு விட்டது. கிருஷ்ணன் பிரஹ்மம். இராதை சுருதி. இராதையாகிய சுருதி கிருஷ்ணனாகிய பிரஹ்மத்தை ஜீவனாகிய மகாத்மாவிற்கு சுட்டி இதுவே பிரம்மம் என்று காட்டுகிறது. இவ்வாறு தெரிந்த பிறகு சம்சார (பிறவி) மாகிய முள் மரத்திலிருந்து ஜீவன் விடுபடுகிறான் என்பது கருத்து.

சகுணப் பிரஹ்மம் (உருவக் கடவுள்) இந்திரியங்களினால் அறிய முடியும். நிர்க்குணப்பிரஹ்மம் (அருவம்) நாமரூபமின்றியதாய் இந்திரியங்களினால் அறிய முடியாததாய் உள்ளது. இதற்கு ஒரு திருஷ்டாந்தம் காண்போம்.

வீட்டில் சாம்பார் வைக்கிறோம். சாம்பாரில் வாழைக்காய், கத்தரிக்காய், முருங்கைக்காய் முதலிய காய்கறிகளை அறுத்துப் போடுகிறோம். உப்பும் போடுகிறோம். மேற்கூறிய காய்கறிகள் எல்லாம் கண்ணுக்குத் தெரிகின்றன. உப்பு தெரிகிறதில்லை. எல்லாக் காய்கறிகளைப் போட்டாலும் உப்புப் போடாது போனால் சாம்பார் நன்றாக இருக்காது. அதற்காக உப்பை அள்ளி சாப்பிடமுடியுமா! வெறும் உப்பை சாப்பிட்டாலும் ஆனந்தம் உண்டாகாது. சாம்பாரும் உப்பும் கலந்த பிறகுதான் ஆனந்தம் உண்டாகும். உப்பைப் போன்று தோன்றாதவர் அருவக் கடவுள், சாம்பார் முதலிய காய்கறிகள் போன்று தோன்றுபவர் உருவக் கடவுள். அருவமும் உருவமும் சேர்ந்தால்தான் ஆனந்தம் உண்டாகும்.

கண்ணனுக்கு பிடித்த ஞானியும், ஞானிக்குப் பிடித்த கண்ணன். இப்படிப்பட்ட இந்த ஞானநிலையை அடைய கைவல்லிய நவநீதம் என்ற

சாஸ்திரம் தமிழில் சிறப்பாக தாண்டவராய சுவாமிகள் அருளியுள்ளார்கள். அதைப் பற்றி சிறிது விசாரணை செய்யலாம்.

ஆத்ம ஞானத்தையடைய நான்கு கிருபை அவசியம் தேவை.

1. அந்தக்கரணகிருபை 2. ஈசுவரகிருபை 3. குருகிருபை 4. சாஸ்திர கிருபை

ஈசுவரகிருபை

ஈசுவரன் ஒரு மாயாவி. இவன் மாயையினால் ஞானியை தவிர எல்லா சீவர்களையும் மயக்க மடையச் செய்து மயக்கத்தில் இருக்க வைத்துள்ளான். இறைவனது அருள் இருந்தால்தான் மாயையிலிருந்து விடுபட முடியும்; மலதோஷம் (பாவம்) நீங்கும்; விட்சேப (மனச்சஞ்சலதன்மை) தோஷம் நீங்கும்; ஞான சற்குரு கிடைக்கப் பெறுவன்; அந்தக்கரணத்தில் ஞான விசாரணை உதயமாகும்; உலகம் பொய்; பிரம்மன் தான் உண்மை; நான் பிரம்மம் என்ற விவேகம் நிலைப்படும். ஈசுவரன் அனுக்கிரகம் தேவை என்பதை கைவல்லிய நவந்தத்தில் ஒருசில செய்யுள்கள் மட்டும் எடுத்துக்காட்டு வரிகளாக காண்பித்துள்ளதைக் காண்க. (தத்துவ விளக்க படலம்)

“ஈசனுக்கிது சுழுத்தி யிதுவே காரண சரீரம்” (த.வி.ப-26)

“ஏமமாயா வினோத வீசனார் அருளினாலே” (“-28)

“சீரிய ஈசனார்க்குஞ் சீவர்க்கும் உபாதி யொன்றேல்” (“-36)

“இரங்கிப் பல சீவர்க்கும் ஈசர்க்கும் பேதமீதே” (“-38)

“பூச்சிய ஈசன் சீவன் புகல் பத மிரண்டினுக்கும்” (“-59)

சந்தேகம் தெளிதல் படலம்

“ஈசனு ஞானியு மமதை அகந்தையிகந்ததினா லொப்பாம்” (ச.தெ.ப. 36)

“புத்தி யொத்திடவுரைத்தருள் என்றிடிற்
புகழுமீசனை நோக்கிப்” (“-43)

“திகழ்ந்த வீசனார் சிருட்டியுஞ் சீவனார் சிருட்டியும் வெவ்வேறே” (“-55)

“மூவறாம்பரன் சிருட்டிகள் உயிர்க்கெலாம் முத்தி சாதனமாகும்” (“-56)

“அனைய வீசனு மடைந்தவர்க்கருள் செய்வான் அகன்றவர்க்கு
அருள் செய்யான்” (“-61)

“ஆனபுண்ணிய மீசுரார்ப்பணஞ் செயின் அசுசி போஞ் சுசியாகும்” (“-64)

ஈசுவர கிருபை கிடைக்க ஈசுவரநாம உச்சாடணம் பண்ண வேண்டும் என்பது கருத்து.

குருகிருபை

குருகிருபை தேவை என்பதை கைவல்லிய நவந்தத்தில் ஒரு சில செய்யுள்களை மட்டும் எடுத்து வரிகளாகக் காண்பித்துள்ளதைக் காண்க.

“சந்ததம் ஒளிரும் ஞானசற்குரு பாதம் போற்றி”	பாயிரம், 5
“பரமசற்குரு நூலன்பு பற்றலே கிரத்தையாகும்”	த.வி.ப. 3
“ஞான சற்குருவை கண்டு நன்றாக வணங்கினானே”	“ - 6
“தன்னகங் கருதி நோக்கித் தடவி சந்நிதியிருத்தி”	“ - 8
“தசுபுமான் தனைக் கண்டாற் போற் சற்குரு மூர்த்தியே யெண்”	“ - 57
“தஞ்சமாங் குருவுஞ் சொன்ன தத்துவ வழி தப்பாமல்”	“ - 76
“ஐயனே எனதுள்ளே நின்று அனந்த சென்மங்களாண்ட மெய்யனே உபதேசிக்க வெளிவந்த குருவே போற்றி”	“ - 79
“வஞ்சகமில் பரமார்த்த குருவே சொன்ன வழிகள் அறிந்தேன்”	ச.தெ.ப. 15
“சத்தியமதனாலன்றோ தாண்டவா வென்ற ழைத்தார் அத்தனை மகிமை யுள்ளோர் அன்னையும் பிதாவந்தாமே”	“ - 176
“குலவு சற்குருவின் பாதக் குளிர் புனற்றிலைமேற் கொண்டால்”	“ - 180

நான்கு மகாவாக்கியங்கள்

ரிக்வேதம்	=	ஐதரேய உபநிஷத்தில் பிரஞ்ஞானம் பிரஹ்மம் (லட்சணாவாக்கியம்) (அ) அப்பியாச வாக்கியம்
யஜுர் வேதம்	=	பிருகதாரண்ய உபநிஷத்தில் அகம் பிரஹ்மாஸ்மி (அனுபவ வாக்கியம்) (அ) அனுபூதி வாக்கியம்
சாம வேதம்	=	சாந்தோக்கிய உபநிஷத்தில் தத்துவமசி (உபதேச வாக்கியம்)
அதர்வண வேதம்	=	மாண்டுக்கிய உபநிஷத்தில் அயமாத்மா பிரஹ்மம் (சாட்சாத்கார வாக்கியம்) (அ) சம்மத வாக்கியம்

“பிரஞ்ஞான” பதம், “அகம்” பதம், “துவம்” பதம், “அயமாத்மா” பதம்

இந்த நான்கு பதங்களுக்கும் வாக்கியம் ஜீவன். நான்கு பதங்களுக்கும் இலட்சியம் கூடஸ்தன் (ஆத்மா) 4 மகா வாக்கியங்களிலும் உள்ள பிரஹ்ம பதம், தத்பதம், ஆகியவற்றிற்கு வாச்சியம் ஈசுவரன். லட்சியம் சுத்தப் பிரஹ்மம். ஆகமப் பிரமாணத்தாலறியென்றும் வாக்குக் கெட்டாது ஏகமாம் பிரமமென்று

மதியத்தா லுணர்வா யென்றும் சோகமா மனத்திற் கெட்டாஞ் சுயஞ்சோதி யென்றுஞ் சொன்னீர் மோகமா மிரண்டு சங்கை முளைத்தன பறித்திடரே.

1) உன்னுடைய நிச ரூபமாகிய பிரஹ்ம சொரூபத்தை நீ “நீயே பிரஹ்மமாயிருக்கிறாய்” என்று சொல்லுகின்ற சுருதி (வேதம்) பிரமாணத்தினால் அறிந்து கொள்வாயாக என்றும், அகண்டமாய் ஒரே பொருளாய் இருக்கின்ற அந்த பிரஹ்மமானது சுருதி வாக்கியத்திற்கு எட்டாத பொருளாய் உள்ளது என்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. வேத வாக்கியத்திற்கு பிரஹ்மம் எட்டுமா? எட்டாதா? இவை இரண்டில் எதுசரி? என்கிற முதலாவதாக சந்தேகம் தோன்றியது.

2) உனது மனதினால் பிரஹ்மத்தை உணர்வாய் என்றும், சோகமாகிய மனதினால் பிரஹ்மம் அறிய முடியாத சுயம்பிரகாச அறிவு சொரூபமாய் இருக்கிறது என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எனவே மனத்திற்கு பிரஹ்மம் எட்டுமா? எட்டாதா? என்கிற இரண்டாவதாக சந்தேகம் எனக்குத்தோன்றிற்று. அந்த இரண்டு சந்தேகங்களையும் நிவர்த்தி செய்ய வேண்டும் என்று சீடன் கேட்கின்றான்.

மற்றைமுப் பிரமா ணத்தால் வத்து நிண் ணயங்கூ டாதே
உற்றதோர் விடயம் பூத முபயமன் றாத லாலே
குற்றமாங் குணவி சேடங் கூடாம லிருக்கை யாலே
இற்றது வாக்குக் கெட்டா தென்பது மறிவாய் நீயே.

பிரம்மமானது ஐந்து ஞானேந்திரியங்களால் (சுரோத்திரம், துவக்கு, சட்சு, சிங்ஙுவை, ஆக்கிராணம்) அறியக் கூடிய விஷயங்களுள் (சப்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம்) ஒரு விஷயமும்ல்ல. பஞ்ச பூதங்களுள் ஒரு பூதமும்ல்ல. ஒரு பொருளும் இல்லாததாய் இருக்கின்றது. ஆதலினாலே ஐந்து விஷயங்களில் ஒரு விஷயமாக பிரஹ்மம் இல்லாததால் பிரத்தியட்சாதி (ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள்) பிரமாணத்தினால் பிரஹ்மத்தை அறிய முடியாது. பிரஹ்மமானது பஞ்சபூதங்களில் ஏதேனும் ஒரு பூதமுமாக இல்லாததால் அனுமானப் பிரமாணத்தினால் அறிய முடியாது. பிரஹ்மத்திற்கு வேறாக இரண்டாவதாக ஒருபொருள் இல்லாததால் உபமானப் பிரமாணத்தினால் அறிய முடியாது. குற்றமாகிய குண விசேஷங்களின் உண்மையில் சேராமல் இருக்கையினால் இத்தன்மைத்தான பிரஹ்மமானது வேதம் (ஆகமம்) வாக்கியத்திற்கு விஷயமாகாது என்று நீ அறிவாய். ஒரு விஷயத்தை அறிவதற்கு கருவியாய் இருப்பது பிரமாணம் எனப்படும். அது பிரத்தியட்சம், அனுமானம், உபமானம், ஆகமம், அருத்தாபத்தி, அனுபலப்தி, ஐதிகம், சம்பவம் என்று எட்டு வகையாக இருக்கின்றது. வேதாந்தத்திற்கு சம்பவம், ஐதிகம் தவிர மற்றைய ஆறு பிரமாணத்தை எடுத்துக் கொள்வர் முன்னோர். இந்நூலாசிரியர் அந்த ஆறு பிரமாணத்திலும் அருத்தாபத்தி, அனுபலப்தியை விட்டு ஏனைய நான்கினையும் எடுத்துக் கொண்டார். பிரத்தியட்சம், அனுமானம், உபமானம் என்ற மூன்று பிரமாணத்திற்கு பிரஹ்மம் எட்டாது என்றார். அனுமானம் = புகை கண்ட இடத்தில் நெருப்பைப் பார்க்காமலே நெருப்பு இருக்கிறது என்று

தெரிந்து கொள்வது. உபமானம் = நகரப்பசுவை போல இருப்பது காட்டு பசு என்று தெரிந்து கொள்வது.

சத்துவம், ரஜசு, தமசு என்ற மூன்று குணங்கள், நற்செயல், தீயசெயல் ஆகிய கிரியைகள், ஜாதி இவை போன்ற குணங்கள் பிரஹ்மத்தினிடத்து இல்லாமல் நிர்க்குணமாக இருப்பதால் வேத வாக்கியத்திற்கு பிரஹ்மம் எட்டாது என்றறிக. ஒருகாலத்தில் இருந்து ஒரு காலத்தில் இல்லாதது எதுவோ அது விசேஷம் எனப்படும். குணங்கள் மாறி மாறி வருவதால் விசேஷம் எனப்படும். அதனால் விசேஷமான குணத்தை “குற்றமாம் குண விசேஷம்” என்றார் ஆசிரியர்.

வாக்கியந் தனக் கெட்டாது வத்துவென் றுரைத்த வேதம்
வாக்கிய விருத்தியா லல் வத்துவைக் காட்டிற் றன்றோ
வாக்கியங்களிலே மானமாவதே தென்றாயாகில்
வாக்கிய மிரண்டு மெய்யே மறைகள் பொய்யாது கேளாய்.

நிர்க்குண பிரஹ்மமானது உலக பேச்சு வழக்கத்திலுள்ள சொற்களின் வாக்கியத்திற்கும், வேதத்தினுடைய வாக்கியத்திற்கும் விஷயமாகாது என்று கூறிய அதே வேதமானது வேதத்தினுடைய மகாவாக்கியமாகிய தத்துவமசி முதலிய மகா வாக்கியத்தின் தத்பதம் துவம்பதம் ஆகியவற்றின் இலட்சணா விருத்தியினால் அந்தப் பிரஹ்மத்தை தெரிவித்தது. ஆதலால் பிரஹ்மம் மகாவாக்கியத்திற்கு விஷயமாம். இதனை நீ ஆராய்ந்து அறிந்து கொள்வாய். பிரஹ்மம் வேதவாக்கியத்திற்கு விஷயமாகாது. வேத வாக்கியத்திற்கு விஷயமாகும் என்னும் இருவகை வாக்கியத்துள் பிரமாணமாகக் கொள்ளத்தக்கது யாது என்று கேட்பாயாகில் சுருதிகள் அசத்தியம் கூறாது. ஆதலால் இருவகை வேத வாக்கியங்களும் உண்மையேயாம். அதுபற்றி யான் திருஷ்டாந்தம் மூலமாக கூறுகின்றேன் நீ கேட்பாயாக.

[விருத்தி மூவகைப்படும் 1. சக்தி விருத்தி 2. இலட்சணாவிருத்தி 3. வீஞ் சணாவிருத்தி. சக்திவிருத்தி = சொல்லின்கண் கேட்பவனுக்கு பொருளின் உணர்வை உண்டுபண்ணும் ஆற்றல் உண்டு இது சக்தி விருத்தி எனப்படும். உதாரணமாக இது குடம் என்று சொல்லும்போது குடத்தைப் பற்றிய ஞானம் உண்டாகிறது.]

அது சக்தியார்த்தம் எனப்படும். லட்சணா விருத்தி = சக்தி விருத்தியினால் அறியப்பட்ட அர்த்தத்தின் வாயிலாக அதன் பரம்பரா சம்பந்தம் இலட்சணா விருத்தி எனப்படும். நீலம் சூடினாள் என்றான் ஒருவன். இங்கு நீலம் என்னும் சொல்லிற்கு வாச்சியார்த்தம் நீல நிறமாம். இதன் சம்பந்தம் உற்பலம் என்னும் மலரின் உள்ளது. இதனை இலட்சணை என்பர். இலட்சணையினால் அறியப்படும் பொருள் உற்பலம் என்னும் நீலநிறமுடைய மலராம். நீல நிறமுடைய மலரானது இலட்சியார்த்தம் எனப்படும். இலட்சணை மூவகையாம்.

1.விட்ட இலட்சணை 2.விடாத இலட்சிணை 3.விட்டு விடாத இலட்சணை.

விட்டுவிடாத இலட்சணை (பாகத்தியாக இலட்சணை) யின் மூலமாகத்தான் “தத்துவமசி” மகாவாக்கிய அர்த்தம் எடுத்துக் கொள்ளப்படும். அந்த இலட்சணா விருத்தியின் வாக்கியத்திற்கு பிரஹ்மம் எட்டும் என்பது கருத்து. தத்துவமசி மகா வாக்கியத்தில் ‘தத்’ பதம் ‘துவம்’ பதம் ‘அசி’ பதம் என்ற மூன்று பதங்கள் இருக்கின்றன.

‘தத்’ பதத்தின் வாச்சியார்த்தம் ஈசுவரன். ‘துவம்’ பதத்தின் வாச்சியார்த்தம் சீவன். ‘அசி’ பதத்தின் பொருள் ஐக்கியம். ஈசுவரனுக்கும் ஜீவனுக்கும் ஐக்கியம் கூடாது. ‘தத்’ பதத்தின் இலட்சியார்த்தம் பிரஹ்மம். ‘துவம்’ பதத்தின் இலட்சியார்த்தம் ஆத்மா. ‘அசி’ பதத்தின் பொருள் ஐக்கியம் பிரஹ்மத்திற்கும் ஆத்மாவிற்கும் ஐக்கியம் கூடும். இதுதான் விட்டு விடாத இலட்சணையினால் உண்டாகின்ற இலட்சணா விருத்தி வாக்கியத்திற்கு பிரஹ்மம் எட்டும் என்பது கருத்து.

தன்பதியல்லாப் பேர்கள் தமையல்ல னல்ல னென்றாள்
அன்பனைக் கேட்ட நேரமவள் வெட்கி மௌன மாணாள்
என்பது போல நீக்கி யிதன்றிதன் றெனச் சேடித்த
பின்பர ப்ரமந் தன்னைப் போசாமற் காட்டும் வேதம்.

திருமணம் புரிந்து தன் தாய் வீட்டுக்கு மருவீடு வந்த ஒருத்தியை நோக்கி அவளது தோழியானவள் தன்னுடைய கணவருடன் வந்த நண்பர்களைப் பார்த்து யார் உன்னுடைய கணவன் என்று கேட்க? கணவனைத் தவிர மற்றவர்களைப் பார்த்து இவனா? இவனா? என்று கேட்க இல்லை இல்லை என்று சொல்லிவிட்டு தனது கணவனைக் கேட்கும்போது வெட்கப்பட்டு ஒன்றும் சொல்லாமல் மௌனமாய் இருந்து கொண்டாள். இவன்தான் எனது கணவன் என்று சொல்லாமலே காண்பித்து விட்டாள் என்கிற நியாயம் போல பிரஹ்மமல்லாதவைகள் சடமாதலால் அவைகளை இது பிரஹ்மம் அன்று இது பிரஹ்மம் அன்று என ஒவ்வொன்றாக நிஷேதித்து (நீக்கி) அதன் பின், நிஷேதிக்க முடியாத எஞ்சியிருக்கின்ற பரப்பிரஹ்மத்தை மௌனமாக வேதம் சொல்லாமல் சொல்லிற்று.

இது “அதத் வியாவிருத்தி” இலட்சணம் எனப்படும்.

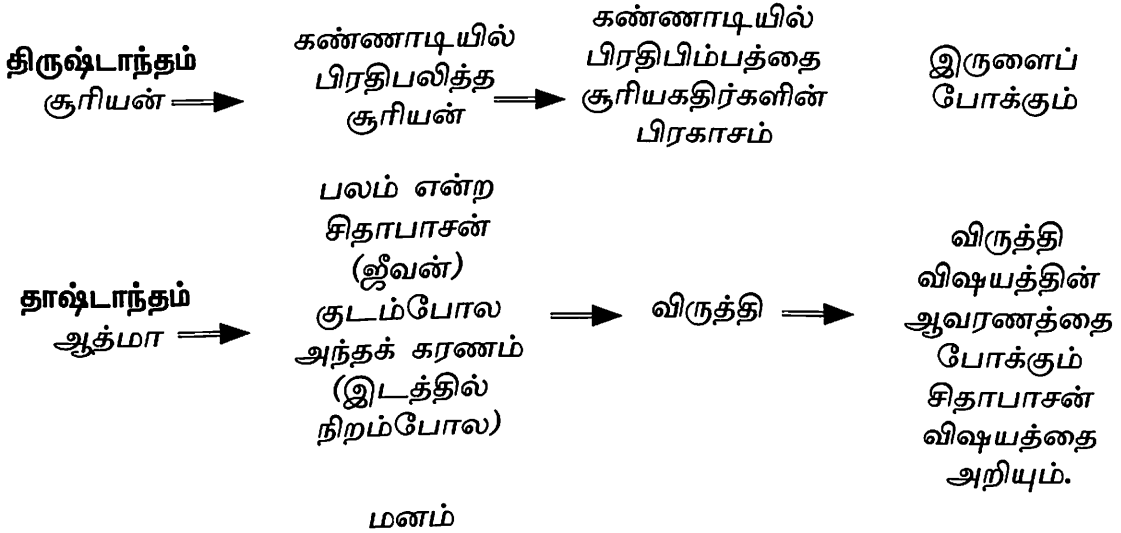
முந்திய சங்கை தீர மொழிந்ததை யறிந்து கொள்வாய்
பிந்திய சங்கை தீரப் பேசு முத்தர நீ கேளாய்
இந்தி யங்களுக்கிராச னிதயமா மதினெண் ணங்கள்
புந்தியு மனமு மென்றே புறத்தகத் துலாவியாடும்.

பிரஹ்மம் ஆகமப் பிரமாணத்திற்கு எட்டும் என்றும், எட்டாது என்றும் கேட்ட கேள்விக்கு உனது மனதின்கண் சந்தேகம் நீங்கும்படி நாம் கூறிய உத்தர

(பதில்)த்தை அறிந்து கொள்வாய். சுயஞ்சோதியாகிய பிரஹ்மம், மனதினால் அறியப்படும் என்றும், மனதினால் அறியப்படாது என்றும் கேட்ட இராசனது கேள்விக்கு நான் பதில் சொல்லுகின்றேன். அதை கேட்பாயாக. மன்னர்க்கு அமைச்சர்போல அந்தக்கரணம் நினைத்தவாறு இந்திரியங்கள் செயல்படுதலால் ஞானேந்திரிய, கர்மேந்திரியங்கள் ஆகிய அனைத்திற்கும் அரசனைப் போல இருப்பது அந்தக்கரணமாம். அந்தக்கரணத்தில் விருத்திகள் புத்தியும் மனதும் என்றே தேகத்திற்குப் புறத்திலும் அகத்திலும் சஞ்சரித்துக் கூத்தாடும்

சாக்கிரத்தில் உடம்பு முழுவதும் வியாபித்து கர்த்தாவாயிருப்பது புத்தியாம். தேகத்தில் யான் என்பதையும் வீடு முதலியவற்றில் எனது என்பதையும் அபிமானம் கொண்டு இந்திரிய வாயிலாக வெளியே செல்வதாய் கரண வடிவாய் இருப்பது மனம். அந்தக்கரணப் பரிணாமமாகிய புத்தி ஞானத்திற்கு ஆசிரிய கர்த்தா. அந்தக்கரணத்தின் பரிணாமமாகிய மனம் ஞானத்திற்கு கரணமாம்.

ஞானத்தின் கர்த்தா புத்தி என்றும் ஞானத்தின் கரணம் மனம் என்றும் சொல்வர்

உன்முகம் போற்கண்ணாடிக் குள்ளொரு முகங்கண்டாற் போல்
சின்மய வடிவின் சாயை சித்துப் போற் புத்தி தோன்றும்
நின்மனோ விருத்தி யந்த நிழல் வழி யாயு லாவும்
தன்ம நன் மகனே யித்தைத் தா னன்றோ ஞான மென்பார்.

உனது முகம் போல உன் முகத்துக்கு எதிரே உள்ள கண்ணாடியில் மற்றொரு முகம் பிரதிபலித்தாற் போல சித்ரூபமான கூடஸ்தனுடைய (ஆத்மா) சாயையும் (நிழல் அல்லது பிரதி பிம்பம்) மற்றொரு சேதனம் (சித் ரூபம்) போல புத்தி வடிவ அந்தக் கரணத்தில் பிரதி பிம்பிக்கும். உனது அந்தக்கரணத்தினது மனோ

விருத்தியானது அந்த சாயையின் வழியே சஞ்சரிக்கும். தர்மவானாகிய நல்ல மகனே இவ்விருத்தியை யல்லவா ஞானம் என்று பெரியோர் கூறுவர்.

கண்ணாடியில் பிரதிபிம்பித்த பிரதிபிம்பசூரிய கதிர்களின் பிரகாசமானது இருளை போக்கும். அதுபோல சிதாபாசன், அந்தக்கரணத்தோடு சேர்ந்த விருத்திக்கு ஞானம் என்று பெயர். ஞானம் என்றால் பொதுவான அறிவு என்று பொருள். இது ஆத்ம ஞானத்தை குறிப்பது அல்ல. அதே விருத்தி பிரஹ்மாகார விருத்தி ஆகும் போது ஆத்ம ஞானம் உண்டாகும்.

உருக்கிய தராதீர் நாநா உருவங்க ளானாற் போல
விருத்திகள் கடபடாதி விடயமாய்ப் பரிணமிக்கும்
அருப்பல விடயமெல்லா மாபாசன் றோற்று விக்கும்
இருட்டினில் விளக்குங் கண்ணு மில்லாமற் பொருள் காணாதே.

குகையிலிட்டு நெருப்பில் வைத்து உருகச் செய்த தராச்சலமானது (உலோகச்சலமானது) பல விதமான வேறுபாடுகளையுடைய அச்சு கருவியில் விடப்பட்ட மாத்திரத்தில் தான் சென்று வீழ்ந்த அச்சு உருவங்கட்குச் சமானமான உருவத்தை அடைந்தது போல தேகத்திலிருந்து கண் முதலிய ஞானேந்திரியங்கள் வாயிலாக வெளிப்படுகின்ற அந்தக்கரண விருத்திகள் கடபட முதலிய விஷயங்களுக்கு சமான வடிவமாய் பரிணமிக்கும். அதாவது விஷயங்களின் ஆவரணத்தை (மறைப்பு) போக்கும். கடபடாதி விஷயங்களை அருவமான ஆபாசன் பிரகாசிக்கச் செய்கிறான். அதாவது ஆபாசன் அறிகிறான். அதனை திருஷ்டாந்தமாக விளக்குகிறார். இருட்டினில் தீபமும் கண்ணும் இல்லாமல் கடபடாதி பதார்த்தங்கள் எப்படிக் காணப்படாவோ அப்படி திருகிய பதார்த்தங்கள் (அநான்ம பொருட்கள்) விருத்தியும் சிதாபாசனுமின்றி காணப்படாது.

இருட்டில் குடத்தினால் யாதேனும் ஓர் பாத்திரம் மூடி வைக்கப்பட்டிருந்தாலும் குடத்தை உடைத்த பின்பு பாத்திரம் விளங்காது. தீபத்தினால்தான் விளங்கும். அதைப்போல விருத்தியினால் ஆவரணம் நீங்கும். சிதாபாசனால் (ஜீவன்) விஷயங்கள் அறியப்படும். இதுபோன்று சுரோத்திர முதலிய ஐந்து பிரத்தியட்ச பிரமாணத்திலும் அறிந்து கொள்க.

எரிகின்ற விளக்காற் கண்ணாலிருட் பொருள் காணல் வேண்டும் தெரிகின்ற பரிதி காணச் சென்றிடிற் கண்ணே போதும் விரிகின்ற சகத்தைக் காண விருத்தியும் பலமும் வேண்டும் புரிகின்ற விருத்தி யொன்றே போதுமெய் பொருள் காண்போர்க்கே.

இருட்டிலுள்ள கடாதி விஷயங்கள் தீபப் பிரகாசத்தாலும் கண்ணாலும் அறியப்படுகின்றன. இரண்டில் ஒன்று இல்லாமல் இருந்தாலும் பொருள் அறிய முடியாது. ஆனால் சூரியனை அறியவேண்டுமானால் கண்ணொன்றே போதும்.

விளக்குத் தேவையில்லை. ஏனென்றால் அதுவே பிரகாசமாய் இருக்கிறது. அதுபோல நாமரூபமாகிய உலகத்தை அறியுமிடத்து விருத்தியும், ஆபாசனும் வேண்டும். இரண்டில் ஒன்று இல்லை என்றாலும் பொருள் அறியப்பட முடியாது. ஆனால் சுயம்பிரகாச அறிவு சொரூபமாயிருக்கின்ற சாஸ்வதமான ஆத்மாவை அறிந்து கொள்ள பிரஹ்மாகார விருத்தி ஒன்றே போதும். ஆபாசன் தேவையில்லை. ஆத்மா + அவித்தை + அவித்தை யினிடத்து ஆத்மாவின் பிரதி பிம்பம் = ஜீவன்.

ஜீவன் = சிதாபாசன் = பலம் = ஆபாசன்.

விருத்தியும் பலமும் கூடும் விகாரமே மனமென் பார்கள் கருத்தெழு விருத்தி வேண்டுங் கணக்கினான் மனத்திற்கு எட்டும் வருத்திய பலமாமிந்த மனத்திற்கு கெட்டாது கண்டாய் அருத்தமிப் படியென் றைய மகன்று நீ தெளிந்திடாயே.

அந்தக் கரணத்தின் விருத்தியும் சிதாபாசன் என்னும் பலமும் கூடும் பரிணாமமே மனம் என்று சொல்லுவர் பெரியோர். அந்தக்கரணத்திலிருந்து எழுகின்ற பிரஹ்மாகார விருத்தி மட்டும் உடைய மனதிற்கு பிரஹ்மமானது விஷயமாம். (எட்டும்) உலக சிருஷ்டி முதல் இப்பிறவிவரை துன்பப்படுத்திய சிதாபாசன் எனும் பலத்தோடு கூடிய மனதிற்கு பிரஹ்மம் விஷயமாகாது (எட்டாது) பிரஹ்மமானது மனதிற்கு எட்டும் எட்டாது என்று சுருதி கூறினதற்குப் பொருள் இதுதான் என்று தெரிந்து கொண்டு சந்தேகம் ஒழிந்து தெளிவடைவாயாக.

ரசோகுணம், தமோ குணத்தோடு கூடியிருக்கின்ற அந்தக்கரணம் நான்கு சாதனங்கள் இல்லாத அந்தக்கரணம், விட்சேப தோஷத் தோடு கூடிய அந்தக்கரணம் இப்படிப்பட்ட அந்தக் கரணத்திற்கு பிரஹ்மம் எட்டாது.

சத்துவகுணத்தோடு கூடிய அந்தக்கரணம், நான்கு சாதனங்கள் கைவரப்பட்ட அந்தக்கரணம், விட்சேபதோஷம் (மனச்சஞ்சலத்தன்மை) இல்லாத அந்தக் கரணம் இப்படிப்பட்ட அந்தக்கரணத்திற்கு மகாவாக்கியத்தினால் தெரிந்து கொண்ட பிரஹ்மத்தை இலட்சணா விருத்தியினால் அறிந்து பிரஹ்மாகார விருத்தி பண்ணுகின்ற மனதிற்கு பிரஹ்மம் எட்டும். பிரஹ்மாகார விருத்தி என்றால் பிரஹ்மத்தை அதத்வியா விருத்தி, லட்சணம், தடஸ்த இலட்சணம், சொரூப இலட்சணம் இவைகளால் தெரிந்து கொண்டு நானே பிரஹ்மம் பிரஹ்மமே நான் என்று மாறி மாறி அர்த்தத் தோடு சிந்திப்பதாம். இதனை ஓதப்புரோதப் பாவனை என்பர். இந்த ஞானமானது அஞ்ஞானத்தைப் போக்கும். அப்போது ஆத்மா தானே விளங்கும். எங்ஙனம் தீபத்தை மூடியுள்ள குடத்தை உடைத்தால் தீபம் பிரகாசிக்கின்றதோ அங்ஙனம் ஆத்மாவான தீபத்தை மறைந்திருக்கின்ற குடமாகிய அஞ்ஞானத்தை ஞானமாகிய தடியால் உடைத்தால் தீபமாகிய ஆத்மா நன்கு பிரகாசிக்கும். இதுவே ஆத்மாவை அறிவதாம்.

அப்பியாசம் பற்றி கைவல்ய நவநீதத்தில் சொல்வதை காண்போம்.

4. சாதனமின்றி யொன்றைச் சாதிப்பாருலகிலில்லை
ஆதலா லிந்த நான்கு மடைந்தவர்க் கறிவுண்டாகும்
நூதன விவேகியுள்ள நுழையாது நுழையுமாகில்
பூதசன் மங்கள் கோடி புனிதனாம் புருடனாமே.
74. நித்தமும் அது நீயாகு நீயதுவாகு மென்னும்
அர்த்தமு மகண்ட மென்றே யசிபத வைக்கியங் காட்டும்
75. திடமாக சுவாநுபூதி சிவோகம் என்றிருந்திடாயே
85. தத்துவ வநுபோகத்தான் சாதித்தல் கேட்டல் என்பார்
ஒத்துள பொருள் ஊகத்தால் உசாவல் சிந்தித்தல் என்பார்
சித்தமே காந்தமான தெரிசனஞ் தெளிதலென்பார்
நித்தமிப்படி செய் தக்கானிர்வாணம் பெறுவாய் நீயே
- 86 எத்தனை நாள் ஞாதாவு ஞானமு மிருக்குமுன்பால்
அத்தனை நாளும் வேண்டும் அப்பாலோர் செயலும் வேண்டா
- 102 நீயச் சச்சி தாநந்தமாய் வேறொன்று நினைந்திடா திருப்பாயேல்
மாயச் சத்திபோ மீதன்றி மந்திர மறைகளில் காணோமே.
- 106 அசத்தி லெம் மட்டுண் டம்மட்டும் பராமுக மாகினால் அம்மட்டும்
நிசத்தி லுள் விழிப் பார்வையா மிப்படி நிரந்தரப் பழக்கத்தால்
வசத்திலுன் மனநின்று சிந்மாத்நிர வடிவமாயிடின் மைந்தா
கசத்த தேகத்தில் இருக்கினு மாநந்தக் கடல் வடிவாவாயே.

அனுபவத்தை பற்றி கைவல்ய நவநீதத்தில் சொல்வதைக் காண்போம்.

6. கொஞ்சமா மிருப்பும் விட்டுக் கூடஸ்தன் பிரமமென்னும்
நெஞ்சமு நழுவி யொன்றாய் நின்ற பூரணத்தைக் கண்டால்
- 77 நனைவிற் சுழுத்தியாகி நன்மகன் சுபாவமானான்
- 100 எல்லையி ல்நாமெப்போதும் ஏகம் என்று இருந்து வாழ்வாய்
- 90 தூய சத்துச் சித்தாந்த பூரண சொருபமா யிருப்பாயே.
- 168 இந்த மூன்றவஸ்தை தம்மு ளெழுந்திடும் விருத்தி நீக்கில்
அந்தவா றிருந்து நீயுமாநந்த மடையலாமே.
13. சித்துநா னிறைந்தோ னென்ற திடமற வாதிருந்தால்
எத்தனை யெண்ணினாலு மேது செய்தானு மென்ன

நித்திரை யுணர்ந்த பின்பு நிற்கின்ற கனாவை போல
அத்தனையும் பொய்தானே ஆநந்த வடிவு நானே.

15 தன்னிய னானே னானுத் தரீயத்தை வீசுகின்றேன்
தன்னிய னின்னு நானே தாண்டவம் ஆடுகின்றேன்.

6 தத்துவ ஞானம் வந்த சந்தோட வசதியத்தால்
நித்தமாடுவென் காண் என்ற நிலை முன்னமேயறிந்த

இந்த கைவல்ய நவநீத நூலைக் கற்று அப்பியாசம் செய்து அனுபவ
வத்தைபெற்ற அனுபூதிமான்கள் அடைவது ஜீவன் முத்தியாம். இதனையே -
நலமெய்யாகிய கைவல்ய நவநீத நூலைக் கற்றோர் பலகலை ஞான நூல்கள்
படித்த ஞானிகளாய் வாழ்வர் என்றார்.

கீதாசாரத் தாலாட்டும் கைவல்ய நவநீதமும்

தவத்திருமதி மகாலட்சுமி,
விருதுநகர்,
செல்: 94429 37167

பாரதமும், இந்து சமயமும்

கருத்து சுதந்திரம் என்பது நம சமயத்தில் போல் வேறு எங்கும் காண இயலாது. எந்த நூலைக் குறித்தும் எந்தக் கோட்பாட்டைக் குறித்தும், எந்த ஆசிரியரிடத்தும் ஐயங்கள் கேட்டுத் தெளியலாம். உலகில் பிறந்த ஒவ்வொரு மனிதனையும், தெய்வநிலைக்கு உயர்த்துகின்ற ஒப்பற்ற சமயம், இந்து சமயம். ஆகவே எழுந்திரு; விழித்திரு; இலட்சியம் கைகூடும் வரை ஓயாது உழைக்கத் தயாராக இரு, எனும் விவேகானந்தரின் தாரக மந்திரம் கொண்டு, அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நான்கு தூண்கள் அமைத்து எழுப்பிய அழகிய மணிமண்டபமான நமது சமயத்தில் மனிதனுக்கு முக்யத்துவம் கொடுக்காமல், கொள்கைக்கு முதலிடம் தந்து, ஜீவாத்மா, பரமாத்மா ஐக்யத்தைக் கண்ட நாம், உலகமே இறைவன் எனப் பார்க்கும் அத்வைதத்தை துவைதம் வழி பார்க்கிறோம். நம்மை உள்முகமாகப் பார்க்க வைத்து, நம்மை உயர்த்தி பிறப்பு, இறப்பற்ற நிலைக்கு அழைத்துச் செல்லும் புண்ய பூமி நம் பாரதம். ஞானிரமணர், 'நீ உன்னை அறி' என்று எப்படிச் சொன்னாரோ, அது போல் ஆத்ம தரிசனம் காட்டுவது இந்த கீதாசாரத் தாலாட்டும், கைவல்ய நவநீதமும் ஆகும்.

தாலாட்டு உருவானவிதம்

அருச்சுனன் தன் பொருட்டு அனைவருக்கும் ஞானம் கிட்ட அமைக்கப்பட்ட தாலாட்டானது, மாதைப் பதியின் மன்னனான திருவேங்கடநாதரின் 2வது புதல்வியான மதாலஸாவுக்காக, பிள்ளை வரம் வேண்டி திருவேங்கட நாதர் கொடுத்த கண்ணன் பொம்மையை தொட்டிலில் இட்டு, அவர் இயற்றிய கீதாச் சாரத் தாலாட்டைப் பாடி தாலாட்டி தனக்கு ஒரு மகவையும் பெற்றாள்.

கண்ணபிரான் - நாராயணகுரு

இரண்டு பேரின் மகிமையைக் கூறும் வர்ணனைகள்

இத்தாலாட்டில் முதல் நான்கு சுலோகங்கள் வழி, கண்ணனை அருச்சுனன் தேசிகன், சாரதி, மெய்ஞ்ஞானம் உரைத்தவர். பயம் தீர்த்தவர் என்று பலவாறாகப் புகழ்ந்து சரணாகதி அடைகிறான். இது கீதையில் 2வது அத்யாயமான சாங்கிய யோகத்தில் 11வது சுலோகம் தொடங்கி 25 வரை ஆத்ம விசாரம் விவரிக்கப்படுவதை ஒத்துள்ளது அதுபோல் தாண்டவராயரும் நாராயண குருவிடம் சரணாகதி அடைகிறார் என்பதை கைவல்யம் தத்துவ விளக்கப்படலம் 11வது பாடல் மூலம் அறிகிறோம்.

“அடங்கிய விருத்தியான் என அறிந்தபின் செறிந்த மண்ணில்
குடம்பையுட் புழுமுன் ஊதும் குளவியின் கொள்கை போலத்
தொடங்கிய குருவும் ஆன்ம சொரூப மருவவேண்டி
உடம்பினுள் சீவனைப் பார்த்து உபதேசம் ஒதுவாரே”

எப்படி அருச்சுனன் கண்ணனைப் புகழ்ந்தானோ அதுபோல் தாண்டவராயரும் தனது குருவைப் பலவாறு புகழ்கிறார் அதாவது நாயகன், ஞானசத்குரு, ஐயா, பரமார்த்தகுரு, தேகமான சற்குரு, குளிர்முக சுவாமி, ஐயனே, சற்குரு, வஞ்சமில் பரமார்த்த குருவே, அலக்கண் மாற்றிய தேவாரீர், மனதில் குடியிருக்கும் குருமூர்த்தி, நலம்மெய் ஐயனே, புண்ணிய குருமூர்த்தி, அருளும் ஐயனே, மாயை என்ற மேகங்களுக்கு ஒரு சண்ட மாருத குரு மூர்த்தி, பரமசற்குரு மூர்த்தி, கோசப்புரங்களை இடித்து தகர்க்கும் மதக்குஞ்சர குரு நாதனே, சுதை விண்ணோர் புகழ்குருவே, இதயம் ஒத்த சத் குருவே. என்று பல்வேறு அடைமொழிகளால் அழைக்கிறார்.

இவ்வாறு கண்ணனை அருச்சுனன் புகழ், நாராயண குருவை, தாண்டவராயர் புகழ், இருவர் பாதமும், நான் பணிந்து சில ஒப்புமைகளை சுருக்கமாகச் சொல்ல விழைகிறேன்.

கீதாச்சாரத் தாலாட்டில் ஒப்புமைக்குரிய சுலோகங்கள்

உலகப்படிப்பைச் சொல்லிக் கொடுப்பவர் உபாத்தியாயர். சமயநூல்களை உபதேசிப்பர் ஆசாரியார். ஞானம் பெற வழிகாட்டுபவர் குரு. ஆகவே குருவின் கடாஷம் வேண்டி, ஒரு நான்கு சுலோகங்கள் எடுத்து விளக்க முற்படுகிறேன்.

கீதாச்சாரத்தாலாட்டில் 39, 40, 41, 42 பாடல்களும், கைவல்ய நவநீதத்தில் சந்தேகம் தெளிதல் படத்தில் 77, 78, 79, 114 பாடல்களும் ஒரே கருத்தையே கூறுகின்றன என்பதை ஒப்பிட்டு நோக்குவோம்.

பாடல், 38ல் அறிவின்மை நீங்கினால். அபிமானம் நீங்கும் என கண்ணபிரான் கூற, பாடல் 39ல் அருச்சுனன் கேள்வி கேட்பதையும் கண்ணபிரான் அதற்கு கூறும் பதில்களையும் செய்யுள் வடிவில் முதலில் காண்போம்.

39. அந்தமுறை அஞ்ஞானம் அணுகுவதும் போவதுவும் சந்தயம் இல் லாது அறியத் தயவு ஆகக் கூறும் என
40. அஞ்ஞானம் வந்தது அனாதி அது சொல்வது அல்ல மெய்ஞ்ஞானத் தாலே விடும் என்று உரைத்தவரோ.
41. இரவி எதிர் அடுத்துவந்த இருள் போல் அஞ்ஞானம் வரவிதியோ சோதிதன்பால் வந்தவகை ஏது எனவே
42. அந்த அறி வவந்தால் அஞ்ஞானம் இல்லை அப்பால் சந்ததமும் ஆனந்த சாகரம் காண் என்றவரோ.

அஞ்ஞானம் - ஞானம் விளக்கம்

இந்த நான்கு செய்யுட்களும் நமக்கு உணர்த்தும் கருத்தானது, அஞ்ஞானம் அநாதியானது. இடையில் வந்தது அல்ல. இது போகும் வரை ஆத்மாவை மறைக்கும். ஆனால் பிரமம் ஒன்றே நித்யமானது. வாஸ்தவமானது. சேஷமாய் இருப்பதுவும் அதுவே. சேதனம் மாறாதது. மற்ற அனைத்தும் மித்தை (மாயை).

ஆத்மா சோதி வடிவம். அஞ்ஞானம் இருள் வடிவம். இது ஆன்மாவை மறைக்குமா?

இக் கேள்விக்கு கிருஷ்ணன் கூறும் பதில், ஆன்மா அறிவு வடிவமான பொருள் என்று உணர்ந்தால், அதாவது அவரவர் இதயத்தில் உள்ள தஹர ஆகாயத்தில் அது உள்ளது என எவன் தினமும் உணர்கிறானோ, அவனுக்கு ஆன்மா, உள்ளாக, ஒளியாக இருக்கிறது என்பது புரியும் அஞ்ஞான இருள் என்பது ஜட இருள் அல்ல. சற்குருவின் உபதேசத்தால் உண்டான தத்துவ ஞானத்தால் அறியாமை நீங்கும்.

மேலும் அடுத்து அருச்சுனன் கேட்ட 'சுயம் பிரகாச வடிவ ஆத்மாவை அஞ்ஞானம் எப்படி மறைக்கும்?' என்ற கேள்விக்கு கிருஷ்ணன் கூறும் பதில் இருளுக்கு விரோதம் பிரகாசம், அறியாமைக்கு விரோதம் அறிவு. சுயம் பிரகாச அறிவு ரூப ஆத்மாவிடம் அறியாமை வந்து பொருந்துவது, பிரகாசத்திடம் இருள்வந்து நெருங்கியது போல் இருக்கிறது.

இருளும் பிரகாசமும் சேர்ந்திருப்பது ஒவ்வாது. அதுபோல் இருளைப் போக்குவது ஜோதி. அறியாமை இருளைப் போக்குவது அறிவுப் பிரகாச ஆத்மா அல்லது சித்தோதி

நீ ஆனந்த சொரூபம்

சுயம் பிரகாச அறிவுரூப ஆத்மாவில் அஞ்ஞானமாகிய இருள் அணுகாது என்ற ஞானம் திடமாக உண்டாகுமாயின், அறியாமை ஆத்மாவிடம் ஒரு போதும் இல்லை என்ற அறிவு உண்டாகும். அதன்பின் சதாகாலமும் நினைது சொரூபம் ஆனந்தக்கடல் வடிவம் என்பதை நீ அறிந்து ஆனந்தமாய் இருக்கலாம்.

இப்போது இத்துடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், கைவல்யம் நவந்தம், சந்தேகம் தெளிதலில் 77, 78, 79, 114ல் அதே பொருள் வருகிறது.

முதலில் கைவல்ய நவந்தம் - சந்தேகம் தெளிதல் படலத்தில் உள்ள பாடல்களைப் பார்ப்போம்.

77. உலகம் ஆன அஞ்ஞானமும் கருமமும் உறவென்ற வழி கூடும்
பலவும் ஆன அஞ்ஞானமும் ஞானமும் பகை என்பது உளதானால்
நிலவிலே மறுப் போல அஞ்ஞானமும் நிமல ஞானத்தோடே
குலவி நின்றிந்தச் சிருட்டிகள் செய்யவும் கூடுமோ குருமூர்த்தி
78. சொரூப ஞானமும் விருத்தி ஞானமும் என சோதி ஞானமும் இரண்டாம்
சொரூப ஞானமே விருத்தியின் ஞானமாய்த் தோன்றும் வேறிலை மைந்தா
சொரூப ஞானம் அஞ்ஞானசத்துரு அன்று சுழுத்தியில் கண்டாயே
சொரூப ஞானத்தில் மருவும் அஞ்ஞானத்தை சுடும் விருத்தியின் ஞானம்
79. துருத்தி மாயையைச் சுழுத்தியில் சுடாதது சொரூபஞானம்தானே.
விருத்தி ஞானமாய்ச் சுட்டெதப்படி எனில் வைய்யிலால் உலகெங்கும்
பரித்த சூரியன் சூரிய காந்தத்தில் பற்றிஅக் கினியாகி
எரித்தவாறு போல் சமாதியில் விருத்தியால் எரிக்கும் என்றறிவாயே.
114. இருள் ஆக மூடும் சுழுத்தியில் இராத்திரியில் இரவிசுடர் அற்றபொழுது
மருளாமல் இருளையும் பொருளையும் தெரிகின்ற வகைகொண்டு சித்தாகுமே
பெருவாழ்வு மிக்கதானே தன்னிடத்தினில் பேராத பிரியமதனால்
அருகாத பிரியம் சுகத்தில் வரும் ஆதலால் ஆநந்தம் ஆம் மைந்தனே.

அஞ்ஞானம் நிமலஞானத்தோடு கூடி சகசிருஷ்டி பண்ணக்கூடுமா

இந்நான்கின் வழி நாம் உணர்வது யாதெனில் பிரபஞ்ச அஞ்ஞானமும், சக்கருமமும் ஒன்றுக் கொன்று சாதகமானது என்று கூறியது ஒக்கும் என்றும், விரோதியாகாது என்றும் குரு கூறினபோது, அஞ்ஞானத்திற்கும் ஞானத்திற்கும் விரோதம் உளதெனில், சந்திரனில் களங்க மிருப்பது போல், பரிசுத்த ஞானத்தோடு, அஞ்ஞானமும் ஒன்றாகப் பொருந்தியிருந்து சகல காரியம் செய்யத் தகுமோ என சிஷ்யன் கேட்கிறார்.

குருவினுடைய பதில்: ஞானம் இரண்டு வகைப்படும்.

சொரூப ஞானம் அஞ்ஞான சத்துரு அன்று.

சொரூப ஞானம், விருத்தி ஞானம் ஆகிய இரண்டில் சொரூப ஞானமே விருத்தி ஞானமாகிறது. இரண்டும் சத்துரு அல்ல என்பதை நித்திரையில் கண்டுள்ளாய். சுழுத்தியில் சொரூப ஞானத்தோடு கலந்து அழியாதிருக்கின்ற அந்த அஞ்ஞானத்தை விருத்தி ஞானம் சுட்டெரித்து விடும்.

சுழுத்தியில் மருவியிருந்த அஞ்ஞானத்தை அழிக்க முடியாத சொருப ஞானமானது, விருத்தி ஞானம் ஆகும் போது எப்படி சுட்டெரிக்கும் என்பதற்கு ஆசிரியர் ஒரு திருஷ்டாந்தம் கூறுகிறார்.

அதாவது சூரியன் தனது கிரணங்களால் உலகெங்கும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தாலும் எந்த வஸ்துவையும் தகிக்காது. சாதகமாகவே இருக்கிறது. ஆனால் அதே சூரியன், சூரிய காந்தக் கண்ணாடி மூலம் வரும்போது எதையும் சுட்டெரிக்கும் வல்லமை பெறுகிறது. அதுபோல், சொருப ஞானம், விருத்தி ஞானமாய் மாறிய போது, அஞ்ஞானத்தை எரித்து விடும் சக்தி உடையது.

சொருப ஞானம், உருவஞானம், சாமானிய ஞானம் ஆகிய மூன்றும் பரியாய பதங்களாகும். விருத்தி ஞானமோ விசேட ஞானம் எனப்படும் சொருப ஞானம் சுழுத்தியின்கண் உள்ளது. இது எல்லோரிடமும் உண்டு. இது ஆன்ம பரகாசம் மட்டும் தான். அந்தக்கரண விருத்தி சுழுத்தியில் இல்லை. சொருப ஞானத்திற்கும் ஒரு திருஷ்டாந்தம் கூறலாம்.

அதாவது ஒரு கொள்ளிக் கட்டைக்குச் சமமாகக் கூறலாம். அது தன் வரையில் பிரகாசமாக இருக்குமேயன்றி, அறையிலுள்ள இருளைப்போக்கி பிரகாசத்தை அளிக்காது. ஆனால் அதை விசிறி அதில் சுடர் உண்டாகச் செய்தால், அப்போது அது இருளை நீக்கும். அதுபோல் சொருப ஞானம், அஞ்ஞானத்தை அழிக்கக் கூடியதன்று. அதுவே விருத்தி ஞானமாக மாறியபோது அச்சக்தி தோன்றுகிறது. சொருப ஞானம் காரணம். அதில் உதித்த காரியமாகிய விருத்தி ஞானம் அஞ்ஞானத்தைப் போக்கும்.

சித் - ஆனந்த அனுபவம்

முத்தாய்ப்பாக, ஆன்மாவின் இருப்பை உணர்ந்தால், பின்பு சித்து ஆனந்த சொருபமாகும், என்பதை விளக்க சுழுத்தியை உதாரணமாகக் கொள்கிறோம். சுழுத்தியில் யாவும் தோன்றாமல் மறைந்திருக்கும்போது மயங்காமல் அவித்தையாகிய இருளையும், ஆனந்தமாகிய பொருளையும் அறிகிறோம்.

அதுபோல், சூரியன், சந்திரன் இல்லாத இராக்கால இருளில் சாமான்ய ஸ்பரிசத்தால் பொருட்களை அறிவது, ஆன்மா சித்தென்பது அனுபவம். அதுபோல் யாவர்க்கும் எல்லாப்பொருளைக் காட்டிலும் தன்னிடத்திலே தான் பிரியம் அதிகம். உலகத்தில் அனைவருக்கும் சுகத்தில் தான் பிரியம். ஆகவே ஆன்மா சுக சொருபம் அதாவது ஆனந்த சொருபம்.

ஞான மார்க்க குறிக்கோள் - மோட்சம்

சுக சொருப உணர்வு பெற, மனிதப் பிறவி, முழுட்சத்துவம், ஞானசத்ரு மூன்றும் கிடைப்பது அரிது. கிடைத்தால் இவர்கள் விரும்புவது துக்க நிவர்த்தி. ஆனந்த பிராப்தியாகும். இதுவே மோட்சம் இதைக் கர்மத்தால் அடைய

முடியாது. ஞானம் ஒன்றினால் மட்டுமே உணர முடியும். அதற்கு குரு கிருபை, சாஸ்திர கிருபை அந்தக்கரண கிருபை, ஈசுவர கிருபை அவசியம் வேண்டும். அப்போதும் விஷயம் அநித்யம். பிரமம் நித்யம் என்ற அறிவு உண்டாகும். ஆத்மாவே பிரமம் என்ற உணர்வு உண்டாகும்.

முடிவுரை

இவ்வாறு ஆத்ம விசாரம் இரு கிரந்தங்களிலும், ஒரே அடிப்படையில் கூறப்பட்டுள்ளது ஒப்பிட்டு நோக்கில் இரண்டும் உபநிஷத் சாரமான 'தத்துவமஸி' அஹம் பிரம்மாஸ்மி' என்னும் மஹாவாக்ய விளக்கத்திற்கு இலக்கணையாக உள்ளது. நம்மை மறந்து,

"பிறந்த துண்டானால் அன்றோ பிறகு சாவது தான் உண்டாம்.

பிறந்ததே இல்லை என்னும் பிரம்ம மாவதும் நானே"

என்றும் பாடத் தோன்றுகிறது அல்லவா?

பாரதியும் அத்வைதமும்

நீ. இரவிச்சந்திரன்

முன்னுரை

மகாகவி பாரதியின் சமய மற்றும் தத்துவக் கருத்துகளைக் பற்றி ஆராய்வதற்கு முன்னர் அவனது வாழ்க்கைச் சூழல் பற்றி அறிந்துகொள்ள வேண்டியது அவசியம். அவன் பிறந்த சுமார்த்த பிராமண வகுப்பு, ஐந்தாவது வயதிலேயே தாயாரை இழந்தது, ஏழாவது வயதில் தந்தையார் மறுமணம் செய்து கொண்டது, பதினைந்தாவது வயதில் ஏழு வயது செல்லம்மாளைத் திருமணம் செய்து கொண்டது, பதினாறாவது வயதில் தந்தையாரையும் இழந்தது. பதினாறாவது வயது முதல் இருபதாம் வயது வரையில் அத்தை குப்பம்மாள் ஆதரவில் காசியில் வசித்தது, அங்கே காசி இந்துக் கல்லூரியிலும் அலகாபாத் பல்கலைக் கழகத்திலும் கல்வி பயின்றது, வடமொழியிலும் இந்தி மொழியிலும் புலமை பெற்றது. அவர் காலத்தில் இருந்த ஆன்மீக சமூகச் சீர்திருத்த இயக்கங்கள் ஆகியவை பற்றி ஓரளவாவது அறிந்து கொண்டால்தான் பாரதியின் ஆன்மீக தத்துவக் கருத்துகள் பற்றியும் அறிய முடியும்.

இளம் வயதிலேயே தத்துவத் தேடல்

தம் குல மரபின்படியே வேதங்களையும் உபநிடதங்களையும் போற்றக்கூடிய பண்பு இளம் வயது முதலே பாரதியிடம் இருந்தது. தமிழ்நாட்டைப் பாடும்போது வேதம் நிறைந்த தமிழ்நாடு என்றும் இந்தியாவைப் பாடும்போது பன்னரு உபநிடத நூல் எங்கள் நூலே பார்மிசை ஏதொரு நூல் இது போலே என்றும் பாடுகிறார். அதிலும் சுமார்த்த பிராமணர்கள் அத்வைதிகள் ஆனபடியால் இளம் வயதிலேயே பிரம்மம் குறித்த தேடலும் பாரதியிடம் இருந்தது. 1906ஆம் ஆண்டில் சுதேசமித்திரனில் வெளிவந்த யான் என்னும் தலைப்பிலான கவிதையில்

“யானெனும் பொருள்தான் என்னைகொல்? அதனை இவ்

ஊனெனக் கொள்வர் உயிரிலார் சிலரே

பிரம்மே யானெனப் பேசவர் பேசுக

பிரம்மமே யானெனப் பேசினர் பெரியோர்”

என்னும் வரிகளில் பிரம்மம் குறித்த தேடல் இருந்ததை அறிய முடிகிறது.

சித்தர்கள் ஞானிகள் தொடர்பு

1908ஆம் ஆண்டு முதல் 1918ஆம் ஆண்டு வரையிலான புதுவை வாசம் பாரதியின் வாழ்க்கையில் பல்வேறு மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது. முக்கியமாக நான்கு பேரைப் பற்றிக் குறிப்பிட வேண்டும். அரவிந்தர், குள்ளச்சாமி, கோவிந்தசாமி, யாழ்ப்பாணத்துச்சாமி ஆகியோரே அந்த நால்வர். இவர்களில் அரவிந்தரைத் தவிர்த்து மற்ற மூவரையும் குருவாகவே கருதிக் கவிதை புனைகிறார். இவர்களுடைய தொடர்பும் இவர்களிடத்தில் கேட்ட உபதேசங்களும் பாரதியிடத்தில் அத்வைதச் சிந்தனையைக் கவிதைகளில் பெருக்கெடுக்க வைத்திருக்கின்றன.

அத்வைதத்தைக் குறிப்பிடும்போது அத்வைத நிலை கண்டால் மரணம் உண்டோ என்று ஆவேசத்தோடு அத்வைத நிலையின் உச்சத்தில் நின்று பாடும் பாடல் இது.

“காக்கை குருவி எங்கள் ஜாதி - நீள்
கடலும் மலையும் எங்கள் கூட்டம்
நோக்கும் திசையெல்லாம் நாமன்றி வேறில்லை
நோக்க நோக்கக் களியாட்டம்”

உயிருள்ள காக்கையையும் குருவியையும் உயிரற்ற கடலையும் மலையையும் தம் ஜாதியாகவும் தம் கூட்டமாகவும் காணும் உள்ளம். எல்லாத் திசைகளிலும் காணும் எல்லாப் பொருள்களையும் தன்வடிவாகவே கண்டு ஆனந்தக் கூத்தாடுகிறான். இத்தகைய உள்ளம் ஒரு அத்வைதிக்குத்தான் இருக்க முடியும்.

உலகனைத்திலும் பிரம்மமே வியாபித்திருக்கிறது என்பதனை உணர்த்தும் அற்புதமான பாடல் ஒன்று,

“வானில் பறக்கும் புள்ளெலாம் நான்
மண்ணில் திரியும் விலங்கெலாம் நான்
கானில் வளரும் மரமெலாம் நான்
காற்றும் புனலும் கடலுமே நான்
விண்ணில் தெரியும் மீனெலாம் நான்
வெட்டவெளியின் விரிவெலாம் நான்
மண்ணில் கிடக்கும் புழுவெலாம் நான்
வாரியி லுள்ள உயிரெலாம் நான்”

இவ்வாறு பாடிக்கொண்டே வந்தவன் இறுதியில் பாடுகிறான்.

“நானெனும் பொய்யை நடந்துவோன் நான்
ஞானச் சுடர்வானில் செல்லுவோன் நான்
ஆன பொருள்கள் அனைத்திலும் ஒன்றாய்
அறிவாய் விளங்கும் முதற்சோதி நான்”

இப்படி பிரம்மநிலையில் நின்று அத்வைதத்தைப் பாடுகிறான்.

அமரவாழ்வு எய்துதல்

பாரதி தன் கவிதைகளில் வேதவாழ்வு என்றும் அமரவாழ்வு என்றும் அத்வைத வாழ்வைக் குறிப்பிடுகிறான்.

“பயமெனும் பேய்தனை யடித்தோம் - பொய்மைப்
பாம்பைப் பிளந்துயிரைக் குடித்தோம்;
வியனுல கனைத்தையும் அமுதென நுகரும்
வேத வாழ்வினைக் கைப்பிடித்தோம்”.

பயத்தையும் பொய்மையையும் நீக்கி இந்த உலகத்தையே உறவாகக் கொண்டு அனைத்தையும் அமுதத்தைப்போல விரும்பி நுகர்ந்து வாழும் வாழ்வையே வேதவாழ்வு என்று குறிப்பிடுகிறான்.

காரைக்குடி இந்துமதாபிமான சங்கத்தைப் போற்றி இயற்றிய கவிதையில் அமரவாழ்வு எவ்வாறு வாழலாம் என்பதைக் குறிப்பிடுகிறான்.

“மண்ணுலகில் மீதினிலே எக்காலும்
அமரரைப் போல் மடிவில் லாமல்
திண்ணமுற வாழ்ந்திடலாம் அதற்குரியது
உபாயமிங்கு செப்பக் கேளீர்!

நண்ணியெலாப் பொருளினிலும் உட்பொருளாகச்
செய்கயெலாம் நடத்தும் வீறாய்த்
திண்ணியநல் லறிவொளியாய்த் திகழுமொரு
பரம்பொருளை அகத்தில் சேர்த்து.

செய்கையெலாம் அதன் செய்கை, நினைவெல்லாம்
அதன் நினைவு, தெய்வ மேநாம்
உய்கையுற நாமாகி நமக்குள்ளே
யொளிர்வதென உறுதிகொண்டு

பொய், கயமை, சினம், சோம்பல், கவலை, மையல்,
வீண் விருப்பம், புழுக்கம், அச்சம்,
ஐயமெனும் பேயையெலாம் ஞானமெனும்
வாளாலே அறுத்துத் தள்ளி,

எப்போதும் ஆனந்தச் சுடர் நிலையில்
வாழ்ந்துயிர்கட் கினிது செய்வோர்,
தப்பாதே இவ்வுலகில் அமரநிலை
பெற்றிடுவார்! சதுர்வே தங்கள்

மெய்ப்பான சாத்திரங்கள் எனுமிவற்றால்
இவ்வுண்மை விளங்கக் கூறும்

துப்பான மதத்தினையே ஹிந்துமத
மெனப்புவினோர் சொல்லு வாரே”.

அத்வைத வாழ்வே இந்துமதத்தின் சாரம் என்பதை இப்பாடலில் தெளிவாகக் கூறுகிறான்.

மாயை பற்றிய கருத்து: இந்த உலகம் எல்லாம் கடவுளின் வடிவம் என்று ஏற்றுக்கொண்ட பாரதி இந்த உலகம் பொய் என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அதைத் தனது கவிதையிலும் உரைநடையிலும் குறிப்பிடுகிறான். “பொய்யோ மெய்யோ” என்னும் தலைப்பிலான கவிதையில்

“நிற்பதுவே, நடப்பதுவே, பறப்பனவே நீங்களெல்லாம்
சொப்பனந்தானோ - பல தோற்ற மயக்கங்களோ
கற்பதுவே, கேட்பதுவே, கருதுவதே, நீங்களெல்லாம்
அற்ப மாயைகளோ? - உம்முள் ஆழ்ந்த பொருளில்லையோ?

என்று பாடிக்கொண்டே வந்தவன் இறுதியில்

காண்பதெல்லாம் மறையுமென்றால் மறைந்த தெல்லாம் காண்பமன்றோ?
வீண்படு பொய்யிலே நித்தம் - விதிதொடர்ந்திடுமோ?
காண்பதுவே யறுதிகண்டோம் காண்பதல்லா லுறுதியில்லை
காண்பது சக்தியாம் - இந்தக் காட்சி நித்தியமாம்.”

என்று ஜீவநிலையில் பாடி இந்த உலகம் பொய்யல்ல என்று கூறுகிறான்

முடிவுரை

பாரதி அத்வைதத் தத்துவத்தை தனது வார்த்தையிலும் வாழ்க்கையிலும் கடைபிடித்தான். விடுதலைப் போராட்டக் களத்தில் நின்றதால் உலகம் பொய் என்பதை ஏற்கவில்லை. இவ்வுலகம் உண்மை. இவ்வுலகில் உள்ள அனைத்துப் பொருள்களும் இறைவனின் வடிவம் என்ற கொள்கையிலேயே இறுதி வரை இருந்தான்.

உயிர்களெல்லாம் தெய்வமன்றிப் பிறவொன்றில்லை,
ஊர்வனவும் பறப்பனவும் நேரே தெய்வம்
பயிலுமுயிர் வகைமட்டு மன்றி யிங்கு
பார்க்கின்ற பொருளெல்லாம் தெய்வம் கண்டீர்
வெயிலளிக்கும் இரவி, மதி, விண்மீன், மேகம்
மேலுமிங்கு பலப்பலவாம் தோற்றங் கொண்டே
இயலுகின்ற ஜடப்பொருள்கள் அனைத்தும் தெய்வம்
எழுதுகோல் தெய்வமிந்த எழுத்தும் தெய்வம்.

குருவும் சீடனும்

ப.சி. இராமலிங்கம்,
வேதாந்த சபை, குடியாத்தம்.
செல்: 99409 27133

சாத்திரங்களில் குருவைப் பற்றி விரிவாகச் சொல்லியிருக்கிறது. குருவானவர், போதக குரு, வேதக குரு, முதலாக எட்டு வகைப்படுவர் எனவும், சீடன், ஆப்தம், அங்கம் முதலான நான்குவித குருசேவை செய்யவேண்டும் எனவும் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவைகளை எல்லாம் படித்து அறிந்த நமக்குள் அந்த விஷயங்களையே திரும்பவும் எடுத்துரைப்பதைக் காட்டிலும் மற்றொரு விதத்தில் இந்தத் தலைப்பினை அணுகலாம்.

சீடன் - மாணாக்கள் இருவரும் ஒரே தன்மை கொண்டவர்கள் அல்ல, வெவ்வேறானவர்கள் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். மாணாக்கன் மூளையைப் பயன்படுத்தி அறிவு வழி கல்வி கற்பவன். சீடன் இதயத்தின் மூலம் ஏற்புத் தன்மை கொண்டவன் ஆவான். திறந்த மனதோடும் ஏற்புத்தன்மையோடும் இருத்தலே சீடத்துவத்திற்கு முக்கியமானதாகும்.

சூபிக்களின் மடம் ஒன்றில் பல சீடர்கள் தங்கியிருந்து ஆத்மஞானம் அடைய பயிற்சி மேற்கொண்டு வந்தனர். புதிதாக ஒருவன் அந்த மடத்தில் சேர்ந்து கொள்ள வந்தான். மடத்தின் தலைமை துறவியைப் பார்த்து அனுமதி கேட்டான். அந்த துறவி, அவனிடம், “இங்கே இரண்டு விதமான சீடர்கள் இருக்கிறார்கள். ஒருவகையினர் ஆசிரியர் வகையைச் சேர்ந்தவர்கள். மற்றவர்கள் சீடர்கள் வகையினர். நீ எந்த பிரிவில் சேர விரும்புகிறாய் என்பதைச் சொன்னால் நன்றாக இருக்கும்” என்றார். வந்தவன், “ஆசிரியர் வகையில் சேர்ந்து கொள்கிறேன்” என்று பதில் அளித்தான். துறவி, “நல்லது. இரு வகையினர் என்று எதுவும் கிடையாது. எல்லாரும் சீடர்களே. நீ எத்தகைய மனநிலை கொண்டவன் என்பதை அறிவதற்காக அப்படிச் கூறினேன். போகலாம். உனக்கு இங்கே போதிக்க யாரும் இல்லை” என்று சொன்னதும், அவன் அதிர்ந்து, “சரி சுவாமி, நான் சீடனாகவே சேர்ந்து கொள்கிறேன்” என்று அவசரமாகக் கூறினான். துறவியோ “சீடத்துவம் உனக்குப் பிடிபடவில்லை. நீ போகலாம்” என்று கூறிவிட்டு போய்விட்டார்.

சீடன் என்பவன் குருவோ சாத்திரங்களோ சொல்வதைச் செவிமடுக்கும் போது வெறுமனே கேட்க வேண்டும். மனதில் ஒரு எண்ணத்தை வைத்துக் கொண்டு, கேட்கின்ற போதே “ஏற்கெனவே வேறு மாதிரி சொல்லியிருக்கிறதே” என்று ஒப்பிட்டுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் அவனைச் சீடன் வகையில் எடுத்துக் கொள்ளமுடியாது. சீடனிடம் ஆத்மார்த்தமாகப் பணிவும் இதயபூர்வமாகத் திறந்த மனதும் இருக்க வேண்டும். பரிபூரண ஏற்புத் தன்மை இருந்தால் தான் குருமார்களின் உணர்வு பூர்வமான உபதேசம் உள்ளத்தில் எளிதாக இறங்கும்.

ஒரு தகப்பனாருக்கு மூன்று ஆண் பிள்ளைகள். அனைவரும் சிறு வயதினர். தினமும் பிள்ளைகளுடன் தான் அமர்ந்து சாப்பிடுவார். உண்டு முடிந்ததும், அந்த தகப்பனார் அங்கிருக்கும் மாடத்தின் அருகே நின்று எதையோ செய்வார். பிள்ளைகள் சிறுவயதில் இருந்ததால் அவர்களுக்குத் தகப்பனார் தினந்தோறும் அந்த மாடத்தின் முன்நின்று என்ன செய்கிறார் என்று கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. மாடமும் அந்த பிள்ளைகளுக்கு எட்டாத உயரத்தில் இருந்தது. தந்தையார் மாடத்தில் ஒரு குச்சி வைத்திருந்தார். உண்டு பின், அந்த குச்சியை எடுத்து பல் இடுக்குகளில் உள்ள உணவுத் துகள்களை அப்புறப்படுத்துவது வழக்கம். மீண்டும் அந்த குச்சியை மாடத்தில் வைத்து விடுவார். இது அவரது பழக்கம். சில ஆண்டுகளில் தந்தையார் இறந்து விட்டார்.

பிள்ளைகள் வளர்ந்தன. மாடத்தில் பார்த்தால், குச்சி ஒன்று இருந்தது. பிள்ளைகளுக்கு ‘அந்த குச்சியில் ஏதோ மகிமை இருக்க வேண்டும், அதனால் தான் தந்தையார் தினமும் அந்த குச்சியை எடுத்து ஏதோ செய்து இருக்கிறார் என்று’ நினைத்து விட்டார்கள். தினமும் சாப்பிட்ட பிறகு மாடத்தின் முன் நின்று பிரார்த்தனை செய்ய ஆரம்பித்தனர். சில காலத்திற்குப் பின்னர், வசித்து வந்த வீட்டினைப் புதியதாகக் கட்டி, அந்த மாடம் இருந்த இடத்தில் ஒரு சந்தனக் கட்டையை வைத்து பூசை எல்லாம் செய்யத் துவங்கி விட்டனர்.

இதைப் போலத்தான் வேதாந்த நூல்களில் உள்ள வார்த்தைகளுக்கு அர்த்தம் கண்டு பிடித்து சொல்கின்றோம், புதிய கோணத்தில் பொருளைக் காண்கிறோம். பாடல்களை மனப்பாடம் செய்கிறோம். படித்த தத்துவங்களை வாழ்வின் நிகழ்வுகளில் கொண்டு வந்து பொருத்திப் பார்ப்பதில்லை. தேகாபிமானம் வந்து தொல்லை கொடுக்கும் போது, நாம் தேகம் அல்ல என்று படித்ததை இங்கே பயன்படுத்த வேண்டும். அப்போது தான் ஆத்மஞானம் வருவதற்கு வழிபிறக்கும். படித்து மனப்பாடம் செய்தால்மட்டும் போதாது. அன்றாட வாழ்வில் கொண்டுவந்து பழகவேண்டும்.

மனதின் இயல்பு சத்துவம். மற்ற இராசதம், தாமசம் இரண்டும் வந்து சேர்ந்தவை. இவை இரண்டினையும் விலக்கினால் மனம் சத்துவத்தில் நிற்கும் என்று கைவல்லியத்தில் படித்ததைப் பயிற்சிக்கு கொண்டு வரவேண்டும். வேதாந்தம் படிவத்தவர்களிடத்தும் இராசத குணம் காணப்படுகிறது. காரணம்

படித்ததை அப்பியாசத்தில் கொண்டுவராததே. சீடர்கள் வேதாந்த சாத்திரங்களில் சொல்லியுள்ளவற்றை எவ்வாறு வாழ்வின் நிகழ்வுகளில் பொருத்திப் பார்த்துத் துன்பத்திலிருந்து விடுதலை அடைவது என்பதில் தேர்ச்சி பெறவேண்டும்.

அடுத்து குரு.வேதாந்த நூல்கள் எல்லாம் சமஸ்கிருதம், தமிழ் இரண்டும் கலந்த மணிப்பிரவாள நடையில் தான் அமைந்துள்ளன. அதனால் இக்காலத்தில் புரிந்து கொள்வது கடினமாக இருக்கிறது. இன்றைய இளைஞர்களுக்குத் தமிழே சரியாக வருவதில்லை. பாடல் படிக்கச் சொன்னால் என்ன ஆவது? தவிர, 'வேலையில்லாதவர்கள் வீட்டுத் திண்ணையில் அமர்ந்து வீண்வாதம் செய்வது வேதாந்தம்', 'தெளிவாகத் தெரிந்தாலே சித்தாந்தம், அது தெரியாமல் போனாலே வேதாந்தம்' என்பது போன்ற கருத்துக்கள் மக்கள் மனதில் ஊறிப் போய் இருக்கின்றன. விவேகானந்தர் மேலை நாட்டில் பேசும் போது, "எங்கள் நாட்டில் இந்த ஞானமார்க்கம் தோன்றி பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் ஆகியும் இன்னும் பாமர மக்களைச் சென்று அடையவில்லை" என்று பேசியதாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.

ஆகவே, வேதாந்த கருத்துக்கள் எளிமையாக்கப்படவேண்டும். 'சத்துவம், இராசதம், தாமசம் என்ற மூன்றும் இல்லாத பொருளே இல்லை, ஆதி முக்குணம் இப்பூதம் அடங்கலும் தொடர்ந்து நிற்கும்' என்று வேதாந்தத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. விஞ்ஞான உலகில் அணு உடைக்கப்பட்டு விட்டது. அதிலும் மூன்று தான் இருக்கின்றன. சமநிலை உடைய நியூட்ரான், இயங்கும் தன்மை - பாசிடீவ் கொண்ட புரோட்டான், தடுக்கும் தன்மை நெகடிவ் கொண்ட எலக்ட்ரான் என்ற மூன்றும் தான் காணப்படுகின்றன. எந்தப் பொருளை எடுத்துக் கொண்டாலும் அதன் அணுக்கருவில் இந்த மூன்று தான் இருக்கின்றன. இதைத் தான் அன்றே சத்துவம், இராசதம், தாமசம் என்று வேதாந்தம் சொன்னது.

ஆகாயம், காற்று, நெருப்பு, நீர், மண் என்ற வரிசைக்கிரமத்தில் பஞ்ச பூதங்கள் தோன்றின என்று வேதாந்தம் சொல்கிறது. வேதியியலில் தண்ணீருக்கான வாய்பாடு () அதாவது ஹைட்ரஜன் இருபங்கு, ஆக்சிஜன் ஒருபங்கு சேர்ந்து தான் தண்ணீர் உருவாகிறது என்கிறது விஞ்ஞானம். பஞ்ச பூத வரிசையைப் பாருங்கள். காற்று (ஆக்சிஜன்), நெருப்பு (ஹைட்ரஜன் - எரிவாயு) இந்த இரண்டிற்குப் பிறகுதான் தண்ணீர் உற்பத்தி ஆகிறது. வேதாந்தமும் விஞ்ஞானமே.

இவ்வாறு இக்கால இளைஞர்களுக்கு ஏற்றவாறு வேதாந்த தத்துவங்களை எடுத்துரைத்தால் விரைவாகவும் எளிதாகவும் புரியும் அல்லவா! இந்த அளவுக்கு இல்லை என்றாலும், 'அபாதிதம்', 'இலிங்கம்', 'அனவஸ்தாதோஷம்', 'ஞாதா - ஞானம் - ஞேயம்', 'பிரதிபாதகம்', 'பிரதிபாத்தியம்', 'அந்தக்கரண விசிஷ்ட சைதன்யம்' - இவை போன்று மிக மிக அதிக அளவில் கையாளப்பட்டு வரும் சொற்களையாவது பொருள் புரியும்படியாக மாற்றித் தருவது குருமார்களின் பொறுப்பு என்று நான் கருதுகின்றேன்.

அர்ச்சுனன் போர்க்களத்தில் பகவானிடம் சரணடைந்து 'சீடனாகிறேன்' என்று சொல்லியும், பகவானோ அவனைச் சீடனே என்று அழைத்ததாகத் தெரியவில்லை. கைவல்லிய நவந்தத்திலும், 'உய்யவே முத்தி நல்கும் உதவிக்கோர் உதவி நாயேன் செய்யுமாறு ஒன்றும் காணேன்' என்று சீடன் கேட்டதற்கு, குருவானவர் 'நான் சமதி அடையும் நாளில் ஆண்டுதோறும் விழா எடுத்து அன்னதானம் செய் என்றா சொன்னார்? இல்லையே! தடைகள் மூன்றும் தொடராமல் சொருப ஞான நிட்டையில் இருக்கின் ஈதே நீ செய்யும் உதவி' என்று தான் சொல்லியிருக்கிறார். உண்மையான குருவானவர் எதையும் எதிர்பார்க்காதவர்.

ஆகவே, அனைத்து வேதாந்த சபைகளிலும் படிக்கின்ற அனைவரும் தத்துவங்களைத் தெள்ளத் தெளிவாக உணரச் செய்வதுவும், தத்துவங்களை வாழ்வில் கொண்டுவந்து பயிற்சி செய்யும் வகையில் ஏற்பாடுகள் செய்வதுவும், மணிப்பிரவாள நடையை மாற்றி அமைப்பதுவும் மாநாட்டின் பயனாக இருக்கவேண்டும் என்பது எனது தாழ்மையான வேண்டுகோளாகும்.

சுயமாம் ஜோதி சுருக்கு வேறு ஓர் சுடர் உண்டோ?

சாது ராஜேந்திர சுவாமிகள்,
குருகுலம் கைவல்ய நவநீத சுவாமிகள் சாது சங்கம்,
2/195, RKV கோல்டன் நகர், தீத்திபாளையம் அஞ்சல்,
கோவை - 641010. செல்: 98654 53023

சுருதியாதிகளில் சொல்லப்பட்டுள்ள தாதாத்மியத்திரியம், தாபத்திரியம், வஸ்துக்களின் விதங்கள், பஞ்சகோசங்கள், தத்துவமசி மகாவக்கியார்த்தம் பற்றி நான் பேச விழைகிறேன்.

தாதாத்மியத்திரியம்: தாதாத்மியம் என்றால் ஒருமை பட்டிருக்கை.

தாதாத்மியத்திரியம் என்பது மூன்றுவிதமாய் இருக்கும்

சகஜதாதாத்மியம் 2. பிராந்திதாதாத்மியம் 3. கர்மதாதாத்மியம் என்பதாகும்

சகஜதாதாத்மியம் என்னவென்றால் இரும்பினை அக்கினியில் நன்றாக காய்ச்சிய பிறகு இரும்பே அக்கினியே ஆகிவிடுவது போல, அதாவது தப்தாய பிண்டம் போல, சுழுத்தியில் இருந்து அறிவு வெளிப்பட்டு அகங்காரத்தோடு கூடி நான் என்று அபிமானித்து வருவது சகஜதாதாத்மியம் என்று சொல்லப்படும்.

பிராந்திதாதாத்மியம் என்னவென்றால் ஸ்படிகக்கல்லின் முன் எந்த நிறத்தைக் காட்டுகிறோமோ அதே நிறமாக அக்கல் காட்சி தருவது போல, அகங்காரத்தோடு கூடிய அறிவு, சாட்சியோடு கூடி, நான் கர்த்தா, போக்தா, சுகி, துக்கி என்றும், நான் பிராமணன், சூத்திரன், வைசியன், சூத்திரியன் என்றும் அபிமானித்து வருவது பிராந்திதாதாத்மியம் என்று சொல்லப்படும்.

கர்மதாதாத்மியம் என்னவென்றால் மாடும் வண்டியும் சேர்ந்தால்தான் கர்மம் நடக்கும். சேரவில்லை என்றால் கர்மம் நடக்காது. அதுபோல அறிவுடன் கூடிய அகங்காரம் சடமான சரீரத்துடன் கூடினால்தான் கர்மம் நடக்கும். இல்லையென்றால் கர்மம் நடக்காது. இதுவே கர்மதாதாத்மியம் என்று சொல்லப்படும்.

இத்தாதாத்மியங்கள் எவ்வாறு நீங்குமென்றால்,

சகஜதாதாத்மியம் பிராரத்தகர்ம நாசத்தினால் நீங்கும்.

அதாவது, பிராரத்தகர்மம் சடமான சரீரத்திற்கே அன்றி சாட்சியான எனக்கில்லை என்று விசாரித்து எதிரிட்டு அறிந்து தெளிந்தால் சகஜதாதாத்மியம் நீங்கும்.

பிராந்திதாதாத்மியம் தத்துவ ஞானந்தினால் நீங்கும்.

அதாவது 36 தத்துவங்களில் 35 தத்துவங்களும் சடம் என்றும் 36 ஆவது தத்துவமான பிரம்ம சொரூபமே நான் என்று விசாரித்து 35 தத்துவங்களை எதிரிட்டு அறிந்து தெளிந்தால் பிராந்திதாதாத்மியம் நீங்கும்.

கர்மதாதாத்மியம் நனவில் சுழுதியினால் நீங்கும்.

அதாவது சுழுத்தியில் கர்மம் இல்லாமையினாலும், சாக்கிரத்தில் கர்மத்தை நிஷ்காமியமாக செய்வதினாலும் கர்மதாதாத்மியம் நீங்கும்.

இப்படி, தாதாத்மியத்திரியங்களை விசாரித்து எதிரிட்டு அறிந்து தெளிந்த அறிவு ஆகிய சுயமாம் ஜோதிசுடருக்கு வேறு சுடர் வேண்டுவதுண்டோ?

தாபத்திரியம்

தாபத்திரியம் மூன்று வகைப்படும். 1. ஆதி ஆத்மீகம் 2. ஆதி பௌதீகம் 3. ஆதி தெய்வீகம் என்பனவாம்.

ஆதி ஆத்மீகம் என்பது ஒருவருக்கு ஜென்மாந்திர கர்மத்தினால் சரீரத்திற்கு வரக்கூடிய தீராத நோயினாலும், சேதனமுடைய தன்னை போல சித்து பொருந்திய மற்ற ஜீவராசிகளால் ஏற்படும் துன்பங்களே அத்யாத்மீகம் எனப்படும்.

ஆதி பௌதீகம் என்பது சித்து பொருந்தாத இடி, மின்னல், காற்று, நெருப்பு, நீர், சுவர் போன்ற அசேதனப் பொருட்களால் ஏற்படும் துன்பங்களே ஆதி பௌதீகம் எனப்படும்.

ஆதி தெய்வீகம் என்பது கர்ப்பம்தரித்தல், உண்டாதல், வளர்த்தல், நரை, திரை, அஞ்ஞானம் போன்ற துக்கங்களே ஆதி தெய்வீகம் எனப்படும்.

இப்படி, தாபத்திரியங்களால் ஏற்படும் துக்கம் சரீரத்திற்கே அன்றி ஆத்மாவான எனக்கு இல்லை என்று விசாரித்து எதிரிட்டு அறிந்து தெளிந்த அறிவு ஆகிய சுயமாம் ஜோதிசுடருக்கு வேறு சுடர் வேண்டுவதுண்டோ?

வஸ்துக்களின் பேதங்கள்

வஸ்துக்களின் விதங்கள் விஜாதீயம், சுஜாதீயம், சுவகத பேத சகிதம், சுவகத பேத ரகிதம் என்பனவாகும்.

விஜாதீயம் என்பது மரத்திற்கும் கல்லுக்கும் உள்ள வேறுபாட்டைப் போல், சீவனிடத்திலே சித்துக்கும் ஜடத்துக்கும் உள்ள வேறுபாடே விஜாதீயம் எனப்படும்.

சுஜாதீயம் என்பது மா, பலா, வாழை போல, மரத்திற்கும் மரத்திற்கும் உள்ள வேறுபாட்டைப் போல் பிராமணன், சூத்திரன், வைசியன், கூத்திரியன் என்று சீவர்களிடத்திலே உள்ள சித்துக்கும் சித்துக்கும் உள்ள வேறுபாடே சுஜாதீயம் எனப்படும்.

சுவகத பேத சகிதம் என்பது ஒரு மரத்திலேயே உள்ள பழம், பூ, காய், இலை வேறுபாடுகள் போல ஒரு சரீரத்திலேயே 28 தத்துவங்களாக உள்ள கர்மேந்திரியம், ஞானேந்திரியம் அந்தக்கரணம் என்று பலவாறாக விளங்குகிற வேறுபாடே சுவகத பேத சகிதம் எனப்படும்.

சுவகத பேத ரகிதம் என்பது மேற்படி தத்துவங்களுடன், ஈஸ்வரத்துவம் 2, பஞ்சபூத தத்துவம் 5ஆக 35 தத்துவங்களும் நீங்கலாக உள்ள 36 ஆவது தத்துவமான பிரம்ம சொருபமே நான் என்பது சுவகத பேத ரகிதம் எனப்படும்.

இப்படி, வஸ்துக்களை விசாரித்து எதிரிட்டு அறிந்து தெளிந்த அறிவு ஆகிய சுயமாம் ஜோதிசுடருக்கு வேறு சுடர் வேண்டுவதுண்டோ?

சீவனுடைய அவஸ்தையும், பஞ்சகோசங்களும், தத்துவமசி மகாவாக்கியார்த்தமும்

நாமருபத்துக்கு இடமாகிய சாக்கிரத அவஸ்தைக்கும், சச்சிதானந்தத்துக்கு இடமாகிய துரியாதீத அவஸ்தைக்கும், நடு நின்ற அஞ்ஞானத்துக்கு இடமாகிய சுழுத்தி அவஸ்தையில் தூங்கி, மாயைக்கு இடமாகிய சொப்பன அவஸ்தையில் அதோமுக விருத்தி கண்ணாய் விவகரிக்கும் சீவன் அறியாமையினால் நாமருபத்தை அடையாதவனாய் இருந்தும் அடைந்தவன் போலாகிறான். அகம்சொருபத்தை விடாதவனாய் இருந்தும் விட்டவன் போலாகிறான். எவ்வாறெனில், அநித்தியமான தேகமே நான், ஜகமே எனது என்று நித்தியமாகக் கொண்டு அடைந்தவன் போலாகிறான். அறிவு சொருபமாகிய தன்னை, சுழுத்தியில் அறிவு, தன்னை விடாதிருந்தும், விட்டவன் போலாகிறான்.

இப்படி அஞ்ஞானத்தினால் பஞ்சகோச வசப்பட்டு இருப்பதை விசாரித்து எதிரிட்டு அறிவது எப்படியென்னில்,

அன்னமயகோசம்

மண்ணில் விளைந்த அன்னபானாதிகளை உண்டதினால் சர்மம், உதிரம், மாமிசம், நரம்பு, எலும்பு, மஜ்ஜை என்ற அறு சற்கோச தத்துவத்தினால் பஞ்சீகரிக்கப்பட்டு தூல சரீரமாயும் கர சரண அவயவங்களாய் ஸ்தம்பம் போல் தோற்றப்பட்டது சரீரம். இந்த சரீரத்தை அபிமானித்து வருவது எப்படியென்றால் நான் பிறந்தேன், நான் வளர்ந்தேன், நான் பருத்தேன், நான் இளைத்தேன், நான் நசித்தேன், நான் ஆண், பெண், அலி என்றும், நான் பிராமணன், கூத்திரியன், வைசியன், சூத்திரன் என்றும், நான் பிரமச்சாரி, சந்நியாசி, கிரஹஸ்தன் என்றும், நான் ராமன், கிருஷ்ணன், கோவிந்தன் என்று பலவாறாக அபிமானிக்கிறபடியினாலும், இந்த சரீரம் இளமையில் நோய் இல்லாமலும்,

நல்ல உணவு உட்கொள்வதினாலும் வளர்கிறது. முதுமையில் உணவு உட்கொள்ள இயலாமையினாலும் வியாதியினாலும் நோய்வாய்ப்பட்டு மரணமடைந்து மண்ணிற்கே இறையாகிவிடுகிறது என்று விசாரித்து எதிரிட்டு அறிவதனால் அன்னமயகோசம் நானல்ல.

பிராணமயகோசம்

பிராணமயகோசமாவது சரீரத்தை நிலை நிறுத்தவும், கர்மேந்திரியம், ஞானேந்திரியம் காரியப்படுத்தவும், தேகத்தில் பசி, தாகம் உண்டு பண்ணவும், உண்ட அன்னபானாதிகளை சமன் படுத்தவும், மேலும் சரீரத்தில் நான் ஊமை, நான் கூனன், நான் சப்பாணி, நான் கால் ஊனமுடையவன் ஆகிய இவைகளெல்லாம் பிராணனினால் உண்டாகிறது என்று விசாரித்து எதிரிட்டு அறிவதனால் பிராணமயகோசம் நானல்ல.

மனோமயகோசம்

மனோமயகோசமாவது, சங்கல்ப விகல்பம் உடையதாகவும், நான் சோகி, நான் மோகி, நான் ரோகி, நான் போகி, நான் குரோதி, நான் துவேசி, நான் செவிடன், நான் குருடன் இது முதலான அபிமானங்களையும், வாசனா வசப்பட்டு கர்மத்தை செய்வது மனம், என்று விசாரித்து எதிரிட்டு அறிவதனால் மனோமயகோசம் நானல்ல.

விஞ்ஞானமயகோசம்

விஞ்ஞானமயகோசமாவது, மனம் அறியாமையினால் வாசனா வசப்பட்டு செய்கின்ற கர்மங்களை தான் செய்வதாக எண்ணி நான் கர்தாவென்றும், நான் நிச்சயவான், நான் பக்திமான், நான் யுக்தி, புத்தி, சாதுர்யம் உண்டானவன், நான் யோகசாதகன், நான் விரதமுடையவன், நான் பண்டிதன், நான் எல்லாம் அறிவேன் என்றும் மன சங்கல்ப விகல்பங்களுக்கு துணை நிற்பது புத்தி, என்று விசாரித்து எதிரிட்டு அறிவதனால் விஞ்ஞானமயகோசம் நானல்ல.

ஆனந்தமயகோசம்

ஆனந்தமயகோசமாவது, நான் சந்துஷ்டன், நான் சாந்தன், நான் ராசதான், நான் தாமதன், நான் அனுர்தன், நான் சடன், நான் துக்கன், நான் மூடன், நான் அஞ்ஞானி, நான் துஷ்டன், நான் மோஹிதன், நான் விவேஹி, நான் ப்ராந்தன் என்றும், தூல சூட்சும சரீரங்கள் வருவதற்கு காரணமாயும், சுழுத்தியில் நான் ஆனந்தமாக இருந்தேன் என்ற போக்த்ருத்துவமும், ஒன்றும் தெரியவில்லை என்ற அஞ்ஞானமும் இருப்பதை விசாரித்து எதிரிட்டு அறிவதனால் ஆனந்தமயகோசம் நானல்ல.

மகா வாக்கியார்த்தம்

இப்படி விசாரித்த சீவனுக்கு நிஷ்காமிய கர்ம பலத்தினால் சித்த சுத்தி வந்து அதன் வழியாக சாதன சதுட்டயம் கூடி அதன் வழியாக சற்குரு லாபம்

உண்டானதினாலே மகாவாக்கியார்த்தம் குரு உபதேசிக்க சிஷ்யன் கேட்டு சிந்தித்து தெளிந்தால், துக்கநிவர்த்தி ஆனந்த ப்ராப்தி அடைவன்.

எவ்வாறெனில்,

தொம்பதத்தின் காரிய உபாதி உடைய சீவனின் சரீர உபாதி தத்துவங்கள் ஏழு. எப்படியென்னில்,

சரீரம், கர்மேந்திரியம், ஞானேந்திரியம் சேர்த்து ஒன்றும்,

கன்ம விஷயம், ஞான விஷயம் சேர்த்து ஒன்றும்,

அந்தக்கரணம் நான்கும்,

பிராணன் ஒன்றுமாக மொத்தம் ஏழு உபாதிகள்.

இதுவே சீவ சாக்கிரம் என்பதாகும்.

இந்த சீவ சாக்கிர தூல சரீரத்தில் ஏழு உபாதிகளுடன் கூடி காரியப்படுகிற சீவனுக்கு அபிமான நாமங்கள் விசுவன், வியாவகாரிகன், சிதாபாசன் என்பவைகளாகும். இதை உள்ளபடி விசாரித்து எதிரிட்டு அறிந்தால் இரண்டு உபாதிகள் நீங்கி ஐந்து உபாதிகளுடன் சூக்கும சரீரத்தில் ஒடுங்குகிற படியினால் விசுவன், வியாவகாரிகள், சிதாபாசன் ஆகிய இந்த தூல சரீரமும், இந்த சீவசாக்கிரம் நானல்ல. அபிமான நாமங்களும் எனக்கில்லை.

இதில் த்ரோபவம் (மறைப்பு) நீங்கும்.

இங்கு ஜீவாத்மா நிர்விகாரத்தினால் சரீர சாட்சியாக இருக்கும்.

சூக்கும சரீர உபாதி தத்துவங்கள் ஐந்து எப்படியென்னில்,

அந்தக்கரணம் நான்கும்,

பிராணன் ஒன்றுமாக மொத்தம் ஐந்து உபாதிகள்

இதுவே சீவ சொப்பனம் என்பதாகும்.

இந்த சீவ சொப்பன சூக்கும சரீரத்தில் ஐந்து உபாதிகளுடன் கூடி காரியப்படுகிற சீவனுக்கு அபிமான நாமங்கள் தைஜசன், பிராதிபாசிகன், சொப்பனகல்பிதன் என்பவைகளாகும். இதை உள்ளபடி விசாரித்து எதிரிட்டு அறிந்தால் நான்கு உபாதிகள் நீங்கி ஒரு உபாதியுடன் காரண சரீரத்தில் ஒடுங்குகிற படியினால் இந்த சூக்கும சரீரமும், அபிமான நாமங்களும் எனக்கில்லை. இந்த சீனா சொப்பனம் நானல்ல.

இங்கு அந்தராத்மா நிர்விகாரத்தினால் மனோவிருத்திக்கு சாட்சியாக இருக்கும்.

காரண சரீர உபாதி தத்துவம் ஒன்று எப்படியென்னில், பிராணன் ஒன்று.

இதுவே சீவ சுழுத்தி என்பதாகும்.

இந்த சீவ சுழுத்தி காரண சரீரத்தில் ஒரு உபாதியுடன் கூடி காரியப்படுகிற சீவனுக்கு அபிமான நாமங்கள் பிராக்ஞன், பாராமார்திகன், அவிச்சின்னன்

என்பவைகளாகும். இதை உள்ளபடி விசாரித்து எதிரிட்டு அறிந்தால் ஒரு உபாதியும் நீங்குவதால் இந்த காரண சரீரமும், அபிமான நாமங்களும் எனக்கில்லை. மேலும், இந்த சீவ சுழுத்தியில் சுசுமாய் தூங்கினேன் என்ற ஆனந்தமும், ஒன்றும் அறியிலேன் என்ற அஞ்ஞானமும் அறிவை கொண்டு அறிகிறபடியினால் சீவ சுழுத்தி நானல்ல.

இங்கு பரமாத்மா நிர்விகாரத்தினால் அஞ்ஞான ரூபமான ஆனந்தத்திற்கு சாட்சியாக இருக்கும்.

இதுவே சீவ துரியமாகும். ஈஸ்வரனுக்கு சாக்கிரமாகும்.

என்று குரு முகமாக தொம்பத சிரவணம் செய்து வாச்சியார்த்தமான ஏழு உபாதிகளையும், மூன்று சரீரங்களையும் விசாரித்து எதிரிட்டு அறிந்து தெளிந்தால் இலட்சியார்த்தமான கூடஸ்த அனுபவம் உண்டாகும். இங்கு முதல் பாழ் நீங்கும். (அவித்தை நீங்கி அறிவு உதயமாகும் என்பதாம்) கூடஸ்தனான சீவசாட்சியாக மட்டும் இருந்துவிட்டால் போதாது, மீண்டும் சீவனாகாமல் இருக்க வேண்டுமானால் சமஷ்டியான தற்பத சோதனையும் செய்ய வேண்டும்

தற்பதமான, அதாவது காரண உபாதி உடைய ஈஸ்வரனின் சரீர உபாதி தத்துவங்கள் ஏழு. எப்படியெனில்,

1. சர்வயிந்திரியங்களுடைய செயல்களை தான் அறிந்துகொண்டிருப்பதால் சர்வக்ஞன் என்றும்
2. சர்வயிந்திரியங்களிலும் உள்ளீடாய் இருப்பதனால் சர்வேந்திரியாமி என்றும்
3. சர்வயிந்திரியங்களுக்கும் மேலான அதிபதியாய் இருப்பதால் சர்வேசுரன் என்றும்
4. சர்வயிந்திரியங்களையும், சர்வப்பிரபஞ்சங்களையும் தோற்றுவிப்பதால் சர்வஸ்ருஷ்டி என்றும்
5. சர்வயிந்திரியங்களையும், சர்வப்பிரபஞ்சங்களையும் பரிபாலனம் பண்ணுவதால் சர்வஸ்திதி என்றும்
6. சர்வயிந்திரியங்களையும், சர்வப்பிரபஞ்சங்களையும் ஒடுங்கலால் சர்வசம்ஹாரன் என்றும் ஆகும்,
7. சர்வயிந்திரியங்களும் அழிந்தவிடத்து தான் அழிவற்று நித்தியனாய் இருப்பதால் சர்வகாரணன் என்றும் ஆக மொத்தம் ஏழு உபாதிகள்.

இதுவே ஈஸ்வர சாக்கிரம் ஆகும்.

இந்த ஈஸ்வர சாக்கிரம், காரண உபாதி ஏழுடன் கூடி காரியப்படுகிற ஈஸ்வரனுக்கு அபிமான நாமங்கள் விராட், வைசுவானரன், வைராஜன் என்பவைகளாகும். இதை உள்ளபடி விசாரித்து எதிரிட்டு அறிந்தால் நான்கு உபாதிகள் நீங்கி குக்கும் சரீரமான இரணியகர்பனில் ஒடுங்குகின்றபடியினால்,

இந்த தூல சரீராமாயுள்ள விராட், வைசவானரன், வைராஜன் ஆகிய அபிமான நாமங்கள் எனக்கில்லை. இந்த ஈஸ்வர சாக்கிரம் நானல்ல.

இதை விசாரித்து அறிந்தவிடத்து பிருகிருதி நீங்கும்.

சூக்கும சரீர உபாதி தத்துவங்கள் மூன்று எப்படியெனில்,

1. சர்வயிந்திரியங்களையும், சர்வப்பிரபஞ்சங்களையும் தோற்றுவிப்பதால் சர்வஸ்ருஷ்டி என்றும்,
2. சர்வயிந்திரியங்களையும், சர்வப்பிரபஞ்சங்களையும் பரிபாலனம் பண்ணுவதால் சர்வஸ்திதி என்றும்,
3. சர்வயிந்திரியங்களையும் சர்வப்பிரபஞ்சங்களையும் ஒடுக்கலால் சர்வசம்ஹாரன் என்றும் மொத்தம் மூன்று உபாதிகள்.

இதுவே ஈஸ்வர சொப்பனம் என்பதாகும்.

இந்த ஈஸ்வர சொப்பனம், காரண உபாதி மூன்றுடன் கூடி காரியப்படுகிற ஈஸ்வரனுக்கு அபிமான நாமங்கள் இரணியகர்பன், சூத்ராத்மா, மஹாபிராணன் என்பவைகளாகும். இதை உள்ளபடி விசாரித்து எதிரிட்டு அறிந்தால் இரண்டு உபாதிகள் நீங்கி காரண சரீரமான அவ்யாகிருதனில் ஒடுங்குகின்றபடியினால், இந்த சூட்சும சரீராமாயுள்ள இரணியகர்பன், சூத்ராத்மா, மஹாபிராணன் ஆகிய அபிமான நாமங்கள் எனக்கில்லை. இந்த ஈஸ்வர சொப்பனம் நானல்ல.

இதை விசாரித்து அறிந்தவிடத்து அசுத்தமாயை நீங்கும்.

காரண சரீர உபாதி தத்துவம் ஒன்று எப்படியெனில்,

1. சர்வயிந்திரியங்களும் அழிந்தவிடத்து தான் அழிவற்ற நித்தியனாயிருப்பதால் சர்வ காரணன் என்ற ஒன்றும் இதுவே ஈஸ்வர சுழுத்தி என்பதாகும்.

இந்த ஈஸ்வர சுழுத்தி, காரண உபாதி ஒன்றுடன் கூடி காரியப்படுகிற ஈஸ்வரனுக்கு அபிமான நாமங்கள் அவ்யாகிருதன், அந்தர்யாமி, ஈஸ்வரன் என்பவைகளாகும். இதை உள்ளபடி விசாரித்து எதிரிட்டு அறிந்தால் ஒரு உபாதியும் நீங்குகிறபடியால், இந்த காரண சரீராமாயுள்ள அவ்யாகிருதன், அந்தர்யாமி, ஈஸ்வரன் அபிமான நாமங்கள் எனக்கில்லை. இந்த ஈஸ்வர சுழுத்தி நானல்ல. இதுவே ஈஸ்வர துரியமாகும். சிவ சாக்கிரம் ஆகும்.

ஈஸ்வர காரண உபாதிகள் ஏழையும் குரு முகமாக தத்பத சிரவணம் செய்து வாச்சியார்த்தமான ஏழு உபாதிகளையும், மூன்று சரீரங்களையும் விசாரித்து அறிந்து தெளிந்தால் இலட்சியார்த்தமான பிரம்ம அனுபவம் உண்டாகும். இங்கு இரண்டாம் பாழ் நீங்கும். (அறிவையும் அறியாமையையும் அறியும் விவேக அறிவு உதயமாகும் என்பதாம்)

ஈஸ்வரனுக்கு மேற்கூறிய ஏழு உபாதிகளின் வாசனையும், வியஷ்டியை விட்டு சமஷ்டியாக இருக்கிறேன் என்ற வாசனையும், பேதத்தை விட்டு

அபேதமாக இருக்கிறேன் என்ற வாசனையும், கண்டத்தை விட்டு அகண்டமாக இருக்கிறேன் என்ற வாசனையும், பிரபஞ்சம் முழுவதும் தானாக விளங்குகிறேன் என்ற வாசனையும், பிரபஞ்சம் கடுகளவாய் தோன்றுகிறது என்ற வாசனையும் இருப்பதால் ஈஸ்வர துரியமான பிரம்மமாக மட்டும் இருந்துவிட்டால் போதாது, மீண்டும் ஈஸ்வரனாகாமல் இருக்க வேண்டுமானால் கூடஸ்தனையும் பிரம்மனையும் ஏகமாக்க வேண்டி விவேக அறிவைக்கொண்டு அசிபத சோதனையும் செய்யவேண்டும். ஏன்னென்றால் இவைகள் சிவத்திற்கு வாசனாதோஷம் இருக்கின்றபடியால்.

அசிபதமான சிவத்திற்கு மூன்று அவஸ்தைகள். அவை எப்படியென்னில்

1. சிவசாக்கிரம் 2. சிவசொப்பனம் 3. சிவசுமுத்தி

சிவசாக்கிரத்தில் தானே பூரணமாக விளங்குகிறேன் என்ற வாசனையும், தானே எல்லாமாக விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறேன் என்ற வாசனையும், பிரபஞ்சம் கடுகளவாய் தோன்றுகிறது என்ற வாசனையும் சிவசொப்பனத்தில் அழிகிறபடியினால் சிவசாக்கிரம் நானல்ல.

சிவசொப்பனத்தில் கன்மம் நீங்கி எல்லாம் தானாக விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன் என்ற வாசனையும்,

1. தன்மாத்திரைகளாக ஒடுங்கியிருக்கிறேன் என்ற சுத்த மாயா வாசனையோடு கூடிய சிவத்துக்கும் அபிமான நாமங்கள் விஸ்வகிராசம், ப்ராசபத்தி என்பவைகளாகும். இதை உள்ளபடி விசாரித்து அறிந்து தெளிந்தால் இந்த வாசனா தோஷம் சிவசுமுத்தியில் அழிகிறபடியினால், சூக்கும சரீரமும் அபிமான நாமங்கள், விஸ்வகிராசம், ப்ராசபத்தி எனக்கில்லை. இந்த சிவ சொப்பனம் நானல்ல.
2. சிவசுமுத்தியில் தன் மாத்திரைகள் அழிந்து சுத்த மாயையும் பின்னாசத்தியும் ஆணவமும் இருக்கிறபடியால் இந்த வாசனையோடு கூடிய சிவத்துக்கும் அபிமான நாமங்கள் உபசாந்தம், பொற்புவி சாந்தன் என்பவைகளாகும். இதை உள்ளபடி விசாரித்து அறிந்து தெளிந்தால் இந்த வாசனா தோஷம் சிவதுரியத்தில் அழிகிறபடியினால் காரண சரீரமும் அபிமான நாமங்கள் உபசாந்தம் பொற்புவி சாந்தன் எனக்கில்லை. இந்த சிவ சுமுத்தியும் நானல்ல.

சிவதுரியத்தில் சுத்தமாயையும், பின்னாசத்தியும், ஆணவமும் அழிகிறபடியினால் சிவதுரியமே குருபதம், மௌனம் வியாக்கியானம், இங்கு மூன்றாவது பாடும் நீங்கும்.

இப்படி சிரவண, மனன, நிதித்யாசனத்தினால் உபாதிகளை அந்நியமாக்கி, அவஸ்தைகளை அநித்தியமாக்கி, சொரூப நிச்சயம் செய்து ஞான நிஷ்டனாய் இருப்பதே குருவுக்கு செய்யும் உதவியாமே.

இவைகளை சுருக்கமாக கூறவேண்டில்

பரிபூரண ஞானத்தால்	பிருகிருதியும்
தத்பத சோதனையால், அதிஷ்டான சைதன்ய ஞானத்தினால்	மாயையும்
தொம்பத சோதனையால், சீவசாட்சியை அறிதலால்	அவித்தையும்
தத்துவ விசாரத்தினால்	ஆவரணமும்
விதேக கைவல்யத்தினால்	விட்சேபமும் நீங்கும்

எப்படி என்றால் கானல் நீர் கண்ணுக்கு தெரிந்தும் கருத்தில் இல்லாதது போல, சரீரத்தில் அறிவு கூடியிருந்தும் கூடாத அனுபவம் பெற்று விளங்குவான் என்று மகாவாக்கியார்த்தம் குரு உபதேசிக்க சிஷ்யன் கேட்டு சிந்தித்து தெளிந்தால், துக்கநிவர்த்தி ஆனந்த ப்ராப்தி அடைவன்.

ஆகவே, முடிவான முடிவாக தாண்டவராய சுவாமிகள் கைவல்ய நவந்தம் என்ற ஞான சாஸ்திரத்தில் கூறி இருக்கிற கவி என்னவென்றால்

அறிவுக்கு அறிவு செய்யும் அறிவு வேறு உண்டு என்று எண்ணும்
அறிவற்ற குதர்க்க மூடர்க்கு அநவத்தை பலமாய் தீரும்
அறிபடும் பொருள் நீயல்ல, அறிபடாபொருளும் நீயல்ல
அறிபொருள் ஆகுமுன்னை அனுபவித்து அறிவாய் நீயே

அதாவது, அமாவாசை இருளில் ஒரு வஸ்துவும் தெரியாதபோதும் நான் இருக்கிறேன் என்ற இருப்பினை அந்த இருள் மறைக்க முடியவில்லை. ஆகையால், சுயம்பிரகாசமாய் விளங்கிக்கொண்டிருக்கிற ஜோதிசுடருக்கு வேறு சுடர் வேண்டுவதில்லை.

இப்படியெல்லாம் வாசிக்கிறபடியால், இவைகள் சப்தரசமாக விளங்குமேயல்லாமல் அர்த்தரசமாக விளங்க வேண்டுமென்றால் குருமுகமாக கேட்டு மனனம் செய்தால் தத்துவப் பெயர்களும் அதற்குண்டான அனுபவமும் சூக்குமமாக ஒன்றுடன் ஒன்று பொருந்தும். அப்படி பொருந்துவதையும் விசாரித்து எதிரிட்டு அறிந்தால் அதுவும் அதி சூக்குமமாக அதீதப்பட்டு பீஜரூபமாகியும், தானே தானாகியும், சர்வத்துக்கும் சாட்சியாயும், எங்கும் பிரகாசமாயும், சச்சிதானந்த சொரூபமாயும் நனவினில் சுழுத்தி அனுபவம் கைகூடும் இதனை ஆன்றோர்களும் சான்றோர்களும் அனுபவித்தும், உபதேசித்தும், வாழ்ந்துகாட்டியும் இருப்பதால் நாமும் நம்பிக்கையுடன் அவ்வழி நடந்து அனுபவித்து ஜீவன் முக்தர்களாகவும், விதேக முக்தர்களாகவும் தன்னிலை பெறுவோமாக.

தசமன் நீயே

S. பால்ராஜ்,
ஸ்ரீமலையரசன் கோவில் வேதாந்த ஞானசபை செயலர்,
அருப்புக்கோட்டை, செல்: 94436 71890.

அசுத்தமாயை சுத்தமாயை என்ற இந்த மாயையினால் ஜீவனுக்கு ஏழு அவஸ்தைகள் உண்டாகின்றன. அவையாவன: அஞ்ஞானம்; ஆவரணம் என்ற மறைப்பு; விட்சேபம் என்ற முளைத்தல்; பரோட்ச ஞானம் என்ற காணாத ஞானம்; அபரோட்ச ஞானம் என்ற பிரத்தியட்சஞானம்; சோக நிவிர்த்தி, தடையற்ற ஆநந்தம் என்பனவாம்.

இந்த ஏழு அவஸ்தைகளின் சொருபத்தை அறிவதால் நான் பிரம்மம் என்னும் ஞானம் ஆபாச ஜீவனுக்கு உண்டாகிறது. சுருதி விசாரத்திற்கு முன்னர் ஜீவன் பிரம்ம வடிவமாகிய தன்னை கூடஸ்தனை - நான் யார் என்று கருதாமல் இருந்த அறியாமையே அஞ்ஞானமாம். பிரம்மமாம் தன்னை மறந்த பேதைமையே அஞ்ஞானம்.

சத்சங்கம் கிடைக்கப் பெற்று சித், ஆத்மா பற்றிய கருத்துரை கேட்ட பின்னர் பிரம்மம் இல்லை, இருந்தால் விளங்குமே, இல்லாமையால் அது விளங்கவில்லை என்பது ஆவரணமாம்.

இங்கு இருவித ஆவரணம் - மறைப்பு உள்ளன; இல்லை என்ற ஆவரணமும் [அசத் ஆபாதக ஆவரணம்]; விளங்கவில்லை என்ற ஆவரணமும் [அபான ஆபாதக ஆவரணமும்] உள்ளன.

அப்பால் நான் கருமத்தைச் செய்பவன் [கர்த்தா]; அதன் பயனை அநுபவிப்பவன் [போக்தா] என்னும் எண்ணத்தால் நான் ஜீவன் என வெளிப்படுதல் விட்சேபமாம்.

இது துக்கம், சோகம், பிராந்தி எனப்படும்.

பின்னர் குருவின் உபதேசத்தால் “சத்தியம் ஞானம் அநந்தம் பிரம்மம்” என்னும் பிரம்மத்தின் இருப்பைக் கூறும் அவாந்தர வாக்கிய சிரவணத்தால் உள்ளிருந்து வேறாகப் பிரம்மமாகிய தன்னை உண்டென்று உணருதல் பரோட்ச ஞானமாம். இங்கு அசத்தாவதணம் [இல்லை என்ற மறைப்பு] நீங்கும்.

அதன் பிறகு “தத்துவமசி” மகாவாக்கிய விசாரத்தினால் வேதாந்த வாக்கியம் அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தைப் பிரதிபாதிக்கிறதா? அல்லது அந்நிய அர்த்தத்தைப் பிரதி பாதிக்கிறதா என்று பிரமாணத்தில் உள்ள சந்தேகமும், ஜீவ பிரம்ம பேதம் சத்தியமா அல்லது அபேதம் சத்தியமா என்ற பிரமேயத்தில் உள்ள சந்தேகமும் நீங்கப் பெற்று அத்துவைதப் பிரம்மமே தானாதல் அபரோட்ச ஞானமாம். இங்கு அபானாவரணம் [விளங்கவில்லை என்ற மறைப்பு] நீங்கும்.

பிரம்மத்தை உணர்ந்து அறிந்து நானே பிரம்மம் எனத் தெளிந்த பின்னர் நான் கர்த்தா, நான் போக்தா என்னும் ஜீவத்துவம் நீங்குவதே சோக நிவிர்த்தியாம்.

சர்வ துக்கங்களிலிருந்தும் விடுபட்டவனாய் செய்யத் தக்கன எல்லாம் செய்யப்பட்டன, அடையத் தக்கன எல்லாம் அடையப்பட்டன என்னும் சந்தோசமே தடையற்ற ஆநந்தமாம்.

சோக நிவிர்த்தியும் தடையற்ற ஆநந்தமும் அபரோட்ச ஞானத்தின் பயனாகும். இந்த ஏழு அவஸ்தைகளின் பிரசங்கத்தால் அசுத்தமாயை ஆனது சுத்தமாயையினால் கெடும் என்பது விளங்கும்.

இங்கே உள்ள ஏழு அவஸ்தைகளுள் அஞ்ஞானம், ஆவரணம்; விட்சேபம் என்ற முதல் மூன்றும் பந்த காரணம் ஆகும்.

பரோட்ச ஞானம்; அபரோட்ச ஞானம் என்ற நடு இரண்டும் பந்தத்தை நீக்கும் சாதனம் ஆகும். சோகநிவிர்த்தி, தடையற்ற ஆநந்தம் என்ற கடைசி இரண்டும் மோட்ச வடிவம் ஆகும்.

இந்த ஏழு அவஸ்தைகளின் விளக்கத்தை புதுமையான ஒரு கதை வடிவ உபமானம் வாயிலாக பார்ப்போம்.

பத்து புருடர்கள் ஒன்று சேர்ந்து யாத்திரை செல்லும்போது வழியில் வெள்ளம் நிறைந்து ஓடுகின்ற ஒரு நதியை நீந்திக் கடந்து அதன் அடுத்த கரைமேல் ஏறின உடன் அவர்களுள் தலைமையாயுள்ள ஒருவன் ஏனைய ஒன்பது புருடர்களையும் முறையே ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, நான்கு, ஐந்து, ஆறு, ஏழு, எட்டு, ஒன்பது என்று எண்ணி அந்த ஒன்பது பேரோடு தான் “தசமன்” - பத்தாமவன் என்று அறியாமல் பிரமித்து நின்றான்.

அவ்வாறு குழப்பம் அடைந்து நின்றவன் அந்த ஒன்பது பேரையும் எண்ணிய தன்னை “தசமன்” என்று அறியாத மயக்கமே அஞ்ஞானம்.

ஆகவே “தசமன்” இல்லை, இல்லாமையால் கானோம் என்று கூறுதல் இருவகை ஆவரணமாகும்.

பின்னர் “தசமன்” நதியில் மூழ்கி இறந்தான் என்று துக்கம் கொண்டு அழுதல் விட்சேபம் ஆகும்.

அங்கே கல்வி அறிவு ஒழுக்கம் உடையவனாய் அந்த நதியின் கரைப் பக்கமாய் நடந்து வந்த ஒருவன் அவர்கள் அழகையைக் கேட்டு அருகில் வந்து விஷயத்தை அறிந்து தசமன் நதியில் மூழ்கி இறக்கவில்லை; தசமன் இந்த இடத்தில் இருக்கிறான் என்று கூற; கூறிய அந்த வாக்கியத்தைக் கொண்டு தசமன் இருப்பதை நிச்சயமாகக் கொள்வது பரோட்ச ஞானமாம்.

பிறகு அந்த அன்பனை நோக்கி ஐயனே! தசமன் எங்கே இருக்கிறான்? அவனை நீங்கள் தயவு செய்து காட்டுங்கள் என்று பிரார்த்திக்க; அவன் எண்ணியவனை நோக்கி ஒன்பது பேரை எண்ணிய நீயே தசமன் ஆவைய என்று கூற அதனால் தன்னைத் தானாக - தசமனாகக் காண்டலே அபரோட்ச ஞானமாம்.

அதன் பின்னர் தசமன் நதியில் மூழ்கி இறந்தான் என்ற வருத்தம் கொண்டு அழுவது நீங்குவதே சோக நிவிர்த்தியாகும்.

அதன் காரணமாக சந்தேகம் நீங்கி சந்தோசம் கொள்வது தடையற்ற ஆநந்தமாகும்.

இந்தக் கதையின் பத்துப்புருடர்கள் என்பதற்கான உபமேயம்; ஆபாச ஜீவனும்; புரியட்டகமும்; ஆத்மாவும் ஆகும்.

புரியட்டகமாவன: 1. பஞ்ச பூதங்கள், 2. ஞானேந்திரியங்கள், 3. கர்மேந்திரியங்கள் 4. பிராணாதி வாயுக்கள், 5. அந்தக் கரணம், 6. அவித்தை 7. காமம் மற்றும் 8. கர்மம் என்பன ஆகும்.

இந்தப் புரியட்டகம் உடைய ஆபாச ஜீவன் சம்சாரம் என்னும் கானல் நீர் ஆற்றில் இறங்கி நீந்தி அதனது மனித தேகமாகிய கரையில் ஏறி ஞானவிருப்பகாலத்தில் நான்யார் என்று விசாரம் செய்து தனது நிஜவடிவ ஆத்மாவிற்கு வேறாகிய ஜீவன், புரியட்டகம் என்ற ஒன்பது தத்துவங்களையும் அறிந்து அவற்றை அறியும் தனது நிஜவடிவை - ஆத்மாவை அறியாமையே அஞ்ஞானம்; ஆத்மா இல்லை இருந்தால் காணப்படாதா என்னும் இருவகை ஆவரணமும், அதனால் ஞானாத்தியாச, அர்த்தாத்தியாச வடிவ விட்சேபமும் [பிராந்தி ஞானம் ஞானாத்தியாசம், அதன் விஷயம் அர்த்தாத்தியாசம்] அதன் பிறகு பிரம்மத்தின் இருப்பைக் கூறும் அவாந்தர வாக்கிய சிரவணத்தால் பிரம்மம் இருக்கிறது என்ற பரோட்ச ஞானமும் அப்பால் பிரம்மம் நீயே என்று கூறும் "தத்துவ மசி" மகாவாக்கிய விசாரத்தால் நான் பிரம்மம் என்னும் அபரோட்ச ஞானமும் அதன் காரணமாக அஞ்ஞானத்தாலாகிய ஆவரணத்தோடு கூடிய இருவகை அத்தியாச வடிவ விட்சேப நாசமும் அதனால் சோக நிவிர்த்தியும் தடையற்ற ஆநந்தமும் ஆபாச ஜீவனுக்கு உண்டாகிறதே அன்றி கூடஸ்தனுக்கு உண்டாகாமை அறிக.

முன்னர் கூறிய தசமன் புத்தி மயக்கத்தினால் நதிக்கரையில் ஒன்பது பேரையும் அடிக்கடி எண்ணி ஒன்பது பேரையும் கண்ட ஒருவனாகிய தன்னைத் தசமனாக காணாத அவன் தன்னிடத்தில் கண்ட சூனியம் அவனோ? இல்லையே! காண்பது அனைத்தையும் காண்பான் அவனே.

ஜாக்கிர அவஸ்தையில் ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரியங்களாகிய பத்து இந்திரியங்களின் நாட்டியத்தையும், சொப்பன அவஸ்தையில் அந்தக்கரணத்தின் கூத்தையும்; சுழுத்தி அவஸ்தையில் இவை ஒன்றும் இல்லாத சூனியத்தையும் கண்டறியும் ஜீவன் மட்டுமே மாறாது இருக்கிறான். இம்முன்றும் ஒன்றில் ஒன்று மாறிப்போகின்றன.

மூன்று சரீரங்கள், மூன்று அவஸ்தைகள், மூன்று காலங்கள் என்னும் எல்லாவற்றையும் சாட்சியாய் நின்று கண்டறியும் ஜீவன் தன்னைத் தான் என்று - பிரம்மம் என்று - ஆத்மா என்று அறிவதற்கு வேறு ஞானம் வேண்டுவதில்லை.

பத்தாமவனாகிய தசமன் ஒன்பதுபேர் முன்னே தன்னைத் தசமன் என்று அறிந்தது தன்னாலேயாம். அவனிடத்துப் பதினொன்றாவது புருடனும் அவனுக்கு வேறாக இல்லை அல்லவா? ஆகவே ஒரு ஜீவன் தன்னைத் தான் தசமன் - பிரம்மம் - ஆத்மா என்று அறிந்து உணர்வதற்கு வேறு ஒரு பிரகாசம் - அறிவு வேண்டப்படுவதில்லை.

அரவன்று கயிறென்றாற் போல் ஆளன்று தறிஎன்றாற்போல்
குரவன் சொல் உபதேசத்தால் கூறுநூல் ஒளியைக் கண்டு
புரம் அன்று புவனம் அன்று பூதங்கள் அன்று ஞானத்
திரம் என்னும் பிரம்மம் என்று தெளிவதே அபவாதம் காண்.

-கைவல்ய நவநீதம் தத்துவ விளக்கப் படலம், பாடல் 39

இதுவே ஞானம்!

அறிவுக்கு அறிவு செய்யும் அறிவு வேறு உண்டு என்று எண்ணும்
அறிவற்ற குதர்க்க மூடர்க்கு அனவத்தை பலமாய்த் தீரும்
அறிபடும் பொருள் நீ அல்லை அறிபடாப் பொருள் நீ அல்லை
அறிபொருள் ஆகும் உன்னை அநுபவித்து அறிவாய் நீயே.

- கைவல்ய நவநீதம், தத்துவவிளக்கப் படலம், பாடல் 67

நாம் ஒவ்வொருவரும் தானே தசமன் (ஆத்மா) - தசமன் நீயே என்று உணர்ந்து உய்வடைவோம்.

குருவின் திருவடி சரணம்.

ஆன்மா முக்கியம்

புலவர் முத்து. சண்முகம்
கோவிலூர் மடாலய வேதாந்த மாணவர்,
கண்டவராயன்பட்டி, போன்:04565-239278

கோவிலூர் மடாலயம் தமிழில் வேதாந்தம் பரப்பும் முதன்மை இடமாக விளங்குகிறது சீர்வளர்சீர் நாச்சியப்ப ஞான தேசிகசுவாமிகளின் சீடராக, உண்மை வாரிசாக சீர்வளர்சீர் மெய்யப்பஞான தேசிக சுவாமிகள் நியமனம் பெற்றுப் பீடாதிபதியாக விளங்குகிறார்கள்.

பரமஹம்சரின் சீடராக, வாரிசாக வந்த விவேகானந்தர் குருவின் எண்ணங்களை உலகறியச் செய்த பெருமை யாவரும் அறிந்ததே, அதுபோல சீர்வளர்சீர் மெய்யப்ப ஞானதேசிக சுவாமிகள் குருவின் எண்ணத்தை நிறைவேற்றுவதில் முழுமையாக உழைக்கிறார்கள் என்று கூறுவது சாலப் பொருத்தமாகும்.

அதன்வழியில் சீர்வளர் மெய்யப்ப ஞானதேசிக சுவாமிகள் வேதாந்தப்பாடம் கற்பித்தும் நூல்கள் வெளியிட்டும் தொண்டு செய்கிறார்கள். அவர்களின் வேதாந்த மாணவனாக யானும் இருப்பதில் பெருமை கொள்கிறேன். அதன்வழி ஆன்மாவின் முக்கியம் என்ற பொருளில் அறிந்த சில கருத்துக்களைக் கூற விழைகிறேன்.

கைவல்ய நவநீதம் சந்தேகம் தெளிதல் படலத்தில் 118,119ஆம் பாடல்களில் 'ஆன்மா முக்கியம்', என விளக்கப்பெறுகிறது.

தாகப்படும் பொருளில் மகன் பிரியமாம்
தனயனிலும் உடல் பிரியமாம்,
ஆகத்திலும் பிரியம் இந்திரியமாம் கரணம்
அதனினும் பிரியம் உயிராம்
ஏகப்பிராணனிலும் வெகுபிரியம் ஆன்மாவில்
இந்த ஆன்மா முக்கியம்
ஊகத்தினால் கௌண மித்தை கர்த்தாமுன்றும்
ஒன்றொன்றில் அதிக மகனே.

மக்கள் விரும்பும் பொருள்களில் தனமாகிய செல்வம் முதல் இடம் பெறுகிறது 'பொருளிலார்க்கு இவ்வுலகம் இல்லை', என்பது குறள், இவ்வுலகில் வாழ்வதற்கும் இன்பம் துய்ப்பதற்கும் தனம் (செல்வம்) முக்கியம், ஆதலால்

பொருள் தேடுவதில் மக்கள் மிகுந்த ஆசையுடையவர்களாக இருக்கின்றனர். அறத்தின்வழி பொருள் ஈட்ட வேண்டும் என்பதே நெறியாகும். அவ்வாறு தேடிய தனத்தைக் காட்டிலும் தன் வாரிசாக வரும் தனயன் (மகன்) முக்கியமாகக் கருதப்படுகிறான். செல்வம் இழந்தாலும் கவலையில்லை என் மகன் முக்கியம் எனப் பிரியப்படுவார்.

தன் உடலைப் பேண நினைக்கும் பொழுது மகனை விட உடல் பிரியமாகும். உடலிலும் கண் முதலிய பொறிகளில் பிரியமதிகம். அந்த இந்திரியங்களிலும் பிராணனில் பிரியமதிகம், பிராணனிலும் ஆன்மாவிலுள்ள பிரியம் முக்கியம். அறிவு வாயிலாக நோக்குமிடத்து இந்த ஆன்மா, கௌண ஆன்மா, மித்தை ஆன்மா, கர்த்தான்மா என மூன்று ஆன்மா உண்டு. ஒன்றில் ஒன்று அதிகப் பிரியமாகும்.

1.கௌண ஆன்மா 2. மித்தை ஆன்மா 3. கர்த்தா ஆன்மா.

கௌண ஆன்மா என்றால் குணம்பற்றியதாகும். தனது காணி (நிலம்) மனை முதலியவற்றின் உரிமைக்குணம் தன் புத்திரனிடத்து சமமாயிருத்தலை நோக்குகிறான். குணஒப்புமையால் யானே (என் ஆன்மா) இப்புத்திரன் என்று உரைக்கும் இடத்து சமமாயிருத்தலை நோக்கி 'யான்', என்னும் சொல் குணவிருத்தியால் அறிவிக்கின்றது. இதனால் புத்திரன் 'கௌண' ஆன்மா என்று கூறப்படுகிறது.

மித்தை ஆன்மா, வெள்ளியினும் வேறான இப்பியை இது வெள்ளி என்பது போல ஆன்மாவின் வேறான தூல சரீரத்தை நினைத்து மயங்குகின்றனர். யான் இளைத்தேன், பருத்தேன், நோயுற்றேன் என்பது மித்தையாகும். கள்ளனின் வேறாயகட்டையை கள்ளன் என்பது மித்தை (நிலையற்றது) பஞ்சபூதங்களை ஆன்மா என்பதும் மித்தை. ஆகவே தூல சரீரம் மித்தை ஆன்மா எனக் கூறப்படுகிறது.

கர்த்தா ஆன்மா, சாதனங்களைச் சம்பாதித்து மோட்சத்தை அடைவேன் என்றும் ஞானத்தைப் பெறுவானோ அப்பொழுது குருவால் உபதேசிக்கப்பட்ட மகா வாக்கியவிசாரத்தால் உண்டாகும் அபரோட்ச ஞானம் பெறுகிறான். அப்பொழுது யான் கர்த்தா முதலிய ரூபன் அல்லேன் சச்சி தானந்தமாகிறேன் என்றபடி சிதான்மாவை அடைவது, திடமான நன்மை அடைய கர்த்தனாம் சீவான்மா முக்கியம்.

சர்வத்திற்கும் சாட்சியாகிய ஆன்மா முக்கிய ஆன்மா எனப்படும்.

தனத்திலும் தனயன் முக்கியம். தனயனிலும் தன் உடல் முக்கிய பிரியமாம். உடலிலும் ஐம்பொறிகள் ஏதாவது ஒன்றில் துயர் அடையும் பொழுது அதைநீக்கி வாழ விரும்புதல் உண்டு. (கால், கை இழத்தல், செவிப்புலன் போன்ற இழத்தல் போல்வன) இதனால் உடலில் சில அழிந்தும் மனம் அழியா திருத்தல்.

மனம் முதலான அந்தக் கரணமும் பிராணன் இல்லாதபொழுது இயங்காது. ஆதலால் மனம் முதலிய கரணங்களிலும் பிராணன் முக்கியமாகும்.

பிராணன் நீங்கினாலும் ஆன்மா அழிவில்லாதது என உணர்தல். போர்வீரன் போர்க்களத்தில் என் உயிர் போனாலும் ஆன்மா நிலையானது என உணர்ந்து உயிரை விடத்துணிந்து நின்றல்.

இதையே கண்ணபிரான் அருச்சுனனுக்கு “தூலசரீரத்தையே அழிக்கிறாய் உடல் அழிந்தாலும் ஆன்மா அழிவில்லாதது” என கீதையின் வாயிலாக உணர்த்துகிறார்.

குரு உபதேசத்தால், அறிவுப்பிரகாசத்தால் (தூயஞானத்தால்) அஞ்ஞானம் அழிந்து மோட்சம் அடையும் போது ஆனந்த ரூபத்தை அடைவதால் கர்த்தா முதலிய உருவவேறுபாடு அங்கு இல்லை.

ஆன்மா பிரமரூபமாகும், முதலும் முடிவும் இல்லாதது; முழுமையானது; உள்ளேயும் வெளியேயும் நிறைந்தது; தூய்மையானது;

சித்ஆன்மா மனதின் பிரதிபிம்பம்; இந்திரியங்களுக்குத் தலைவன் மனம்: இந்திரியம் துன்பம் அற்ற நல்லது என மனம் அறிதல் மனதின் சஞ்சாரம் தேகத்திலிருந்து வெளிப்படுவதால், பிராணன் இன்றிக் கூடாமையாலும் பிராணன் மனதை விட முக்கியம். ஒன்றில் ஒன்று தொடர்புடையதால் எல்லாவற்றிலும் தூல சரீரத்தோடு சூட்சும சரீரவாயிலாக ஆன்மாவுக்கு சம்பந்தம் உண்டு.

யாதொன்று ஆன்மாவின் சமீபமோ அதனிடத்து அதிகப் பிரீதியுண்டு. ஆன்மாவில் முக்கிய பிரீதியடைவதே முக்திக்கு வழியாகும்.

ஆன்ம சுகத்தை அனுபவித்து எப்பொழுதும் ஆனந்த மயமாக, சச்சிதானந்த ரூபமாக விளங்குவதே நம் நோக்கமாயிருத்தல் வேண்டும்.

தேனீ பற்பல செடிகளில் உள்ள தோஷங்களைக் காண அவகாசமில்லாமல் பூவிலுள்ள தேனை மட்டும் சேகரிக்கிறது. அதுபோன்று ஆன்ம சாதகன் இருக்க வேண்டும்.

ஆன்ம விசாரணை மிகவும் பரந்து விரிந்து ஆழங்காண இயலாதது. ஒவ்வொன்றின் இடையில் பலப்பல படிகள் கொண்டது. குருமுகமாக சிஷ்யபாவத்தில் நீண்டகாலம் அப்பியாசித்து உணர வேண்டியது.

இவ்வாறு ஆன்ம ஞானம் பெற்று எப்பொழுதும் இன்பமயமாக நாம் விளங்கலாம்.

சற்குருநாதன் துணை.

ஜீவன் முக்த்யும் வீதேக முக்த்யும்

திரு. சீ.வேணுகோபால்,
தலைவர், பிரம்ம வித்யா பீடம், திருவாரூர்.

நம்முடைய மனமானது விழிப்பு, கனவு அவஸ்தைகளில் தன் சேஷ்டைகளைச் செய்கின்றது. கனவில் காணக்கூடிய வஸ்துக்கள் பொய். விழித்ததும் அவை காணப்படுவதில்லை. அக்கனவில் நினைவு கால புத்திக்கு உகந்தது ஆகாத நிகழ்வுகள் அதாவது வானத்தில் பறந்து செல்வது, ஓடும் ரயில் வண்டி, பாணை முதலிய பெரிய வஸ்துக்கள் நம் வீட்டிற்குள் புகுவதாகவும், பறப்பது போலவும் காண்கிறோம். விழிப்பு காலத்திலும் மனமானது தன் கற்பனைக் கொத்துற்போல காட்சிகளைக் காண்கின்றது. ஆழ்ந்த உறக்க நிலையில் அந்தகாரத்தினால் சூழப்பட்டு, அப்போது ஒன்றும் அறியவில்லை என்னும் உணர்வும், ஆனந்தமான அனுபவத்தின் லேசமும் விழித்த உடன் அறியப்படுகின்றது. இம்மூன்று அவஸ்தைகளுக்கும் அப்பாற்பட்ட துரியாவஸ்தையில் பூரணமான தன் சொரூபானந்தம், விழித்தெழுத்த பின்ன கணநேரம் தோன்றுகின்றது. இந்த துரியாவஸ்தையாகிய தன் சொரூபானந்த நிலையை விழிப்பு நிலையில் விசாரத்தின் மூலமும் குருவருளாலும் ஈஸ்வரக்கிருபையாலும் ஒரு ஞானியால் அனுபவிக்கமுடியுமானால் அதுவே சகஜ நிஷ்டை எனப்படுகிறது. அவனே சீவன் முக்தன். இதனை ஞானவாசிபீடம் கீழ்க்கண்டவாறு கூறுகிறது.

புக்க சுழுத்தி நனவாய் நனவின்றி வாதனைதீர் போத முற்றோர்,
துக்க சுகங்களில் அமிழ்ந்து மிதவாத புந்தி நிலை சுபாவமானோர்,
மிக்க சமமாய் உலகால் வெருளாமல் உலகினையும் வெருட்டா மேலோர்
சிக்கற நன் நினைவிருந்தும் நினைவிலாதவரே சீவன்முக்தர்.

மிகவரும் காமாதிகளால் விகாரமடைந்தும் விண்போல் மிக நொய்தானோர்
அகமெனல் இன்றி செயல்கள் செய்தாலும் தனி ர்த்தாலும் அமுத்தமற்றோர்
சுகநெறிகள் செய்திடினும் அன்னியர் போல் கண்டு குளிர் தன்மை சான்றோர்
திகழ்மனமும் நினைவும் இருந்தும் சிறிதும் இல்லாதோர் சீவன் முத்தர்.

இவ்வாறு போக்குவரவற்ற புண்ணியனாய் சீவனின்றி பிரமமாய் தெளிந்த ஞானி எந்த வித ஜீவபாசத் தன்மையும் இன்றி எவ்வித உலக வாதனையும் அற்றவராய் இருப்பர். இவ்வண்ணம் தேட்டமொன்றற நிற்கும் ஞானிக்கு, ஆஸ்ரம பேத வேறுபாடுகள் எதுவுமின்றி வீட்டறம் துறவறம் இரண்டும்

மேன்மையானதேயாகும். இத்தன்மையனான முக்தனுடைய அனுபவம் எப்படியிருக்குமென்றால், 'போக்கு வரவுமில்லை. புண்ணிய பாவமில்லை, வாக்கொடு மனமும் இல்லை. மந்திரத் தியானமில்லை. சாட்சி மாத்திரமே நான்' என்னும் திடபாவம் இருக்கும். அவர்கள் உலகோர் பார்வையில் 'இல்லறத்தை பொருளெனவிருந்து காமிய அல்லல் சேர வாழ்க்கையில் அமிழ்ந்து நிற்பினும் எல்லையில் ஞான இன்பத்தை எய்தியே புல்லியும் புல்லிவிடாதும் இருப்பர் புண்ணியராய்'.

இவ்வாறான சீவன் முக்தி நிலை என்பது எக்காலத்திலோ அடையப்பட வேண்டிய ஒரு நிலை அல்லவென்றும் அதுவே நம் இயல்பு நிலை என்றும் அஷ்டாவக்ர முனிவர் தன் சீடனான சனகனுக்கு ஐயம் திரிபு அற, எந்த வித அலங்கார வார்த்தைகளும் இன்றி, நறுக்குத் தெறித்தாற்போல் எடுத்து ஒதுகிறார். அவருடைய வார்த்தைகள் சனகன் காதுகளில் விழுவதற்கும் சனகன் தன்னை ஓர் சீவன் முக்தன் என்று உணர்வதற்கும் இடையில் இடைவெளியே இல்லை என்னும் வகையில் அவருடைய உபதேசம் அமைந்துள்ளது. அவர் கூறுகிறார்.

எங்கும் நிறைந்த என்னருமைச்சீடனே, தர்மம், அதர்மம், சுகம், துக்கம் என்பன அனைத்தும் மனத்தை சார்ந்த கற்பனைகள். நீ எக்காலத்திலும் ஒன்றைச் செய்வனும்ல்ல. (கர்த்தாவுமல்ல) கர்மத்தின் பயனை அனுபவிப்பவனும்ல்ல (போக்தாவுமல்ல) நீ என்றும் முக்தனே."

(தூர்மோ அதர்மோ சுகம் துக்கம் மானசானி ந தே விபோ/
ந கர்த்தா அசி ந போக்தா அசி முக்த ஏவாசி சர்வதா//)

இவ்வாறு தன்னை உணரும் சீவன் முக்தன் காமக்குரோதங்கள், பயம் அற்றவனாய், ரஜோதமோ குணங்களால் தாக்குறாமல் சத்துவபுத்தியே பிரதானமாக உடையவனாய் திடஞானியாய் உலக வாழ்க்கையையும் நடத்துவான். ஆயினும் சில நேரங்களில் இப்பிறவிக்கு வித்தாக அமைந்த பூர்வ வாசனைகள் முற்றும் நசிப்புறாமல் இருக்கின், அவற்றின் பலத்தால் ரஜோ குண தமோகுண வெளிப்பாடுகள் தோன்றும். அவ்வாறு தோன்றும் நிலையில் அவற்றில் தன் சொருபத்தைக் கரையவிடாமல் காத்து தனக்கு அந்நியமாக சாட்சியாக நின்று அச்சேஷ்டைகளைப் பார்க்கும் திடஞானம் இருப்பதால் அக்குணக்கேடுகள் அவனிடம் தோன்றிய அக்கணமே மறைந்துவிடும். இதனை கைவல்ய நவந்தம் மிகத் தெளிவாகக் கூறுகின்றது.

காமமாதிகள் வந்தாலும் கணத்தின்போம் மனத்தில் பற்றார்
தாமரை இலைத்தண்ணீர் போல் சகத்தொடும் கூடி வாழ்வார்
பாமரர் எனக்காண்பிப்பார் பண்டிதத்திறமை காட்டார்
ஊமருமாவார் உள்ளத்துவகையால் சீவன் முக்தர்.

இக்கருத்துப்படவே திருவள்ளுவரும்,

குணமென்னும் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி
கணமேயும் காத்தல் அரிது

என்றார். வெகுளி தோன்றிய கணமே தானே மறையும். அதனை மனத்தில் இருத்தி வைத்துக்கொண்டு போற்றி அதன் வழியே செல்ல மாட்டார்கள் என்கிறார் திருவள்ளுவர்.

மேலும் தர்க்கரீதியாக வாதங்கள் புரிந்து தன்னுடைய சாட்சாத்கார அத்வைத அனுபூதி நிலைதான் முடிவான நிலை என்று நிரூபிக்க எந்த நாட்டமும் காட்டாமல் சீவன் முக்தர்கள் இருப்பதால் அவர்களை பண்டிதத்திறமை காட்டாத பாமரர் போல் காணப்படுவார்கள் என்கிறார் தாண்டவராய சுவாமிகள். தன்னுடைய அனுபவானந்த நிலையை விவரிக்க வார்த்தைகள் வலிமையற்றவைகள் என்று உணர்ந்து, வாயைத்திறந்து என்ன பயன் என்று கருதி ஊமையர்கள் போல வாளாயிருப்பர். தன் பூரணத்துவத்தை உணர்ந்து, அடையவேண்டுவனவற்றையெல்லாம் அடைந்துவிட்ட மகிழ்ச்சியில் உள்ளம் உவகையடைந்து அது முகத்தில் வெளிப்பட எப்போதும் புன்முறுவல் பூத்த முகத்தினராய் இருப்பர் என்கிறார். இவ்வாறு பாடிய குருபிரான் தாண்டவராய சுவாமிகள் முன்னோர் மொழிந்த நூல்களான ப்ரஸ்தானத்திரயம் மற்றும் அவை வழியே வந்த எண்ணிறந்த விரிவுரை நூல்களின் சாரத்தை தர்க்க ரீதியாகவும் கற்போர் உள்ளத்தில் பதியும் வண்ணமும் பாடியுள்ளாரே எனின் அது அவருடைய பண்டிதத்திறமையை வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்பதற்காக எழுதப்பட்டது அல்ல. தத்துவ உபதேசத்தை உபதேசித்தவுடன் தான் அதுவாக உணரும் பாக்கியம் இல்லா மந்த தகுதியுடையோர் நுணுகி ஆராய்ந்து அப்பேருண்மையினை உணர்வதற்கு ஏதுவாக தன் கருணை கொண்டு குருபிரான் ஸ்ரீ நாரணதேசிகர் இட்ட கட்டளைப்படி வினா விடை வடிவிலே விரித்து எழுதினார் என்க.

உலக வாசனை, தேகவாசனை அழுத்தமாக உள்ளோர் சாஸ்திர வாசனை கூடியவராயிருப்பின் முக்தி நெறிப்பக்கம் வாரார். அவர்களுக்கு சாத்திரவாசனை ஏதானும் ஒரு வாய்ப்பினால் மிகுந்து நின்றால், அவர்களைத் தன் பண்டிதத்திறமையினைக் காட்டி தற்பெருமையையில் மயங்கி உலகிடமும் பெருமையைத் தேட வைத்துவிடும். உலக போக வாழ்வில் பிடிப்புள்ளவர்கள் ஞானிகளை சந்தித்து வேதாந்த பாடம் கேட்க விரும்பார். விஷயாரண்யத்தில் உலவுவார்கள். அவர்களுக்கு வலிந்து வேதாந்த பாடம் சொல்லிக்கொடுப்பது அவர்களை மேலும் குழப்பிவிடுவது போல் ஆகிவிடும் என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் கீதையில் எச்சரிக்கின்றார்.

சொருப சாரமும் சீவன் முத்தி நிலையை,

மெத்தென்றசொல்லும் எல்லாம் சத்தென்ற நெஞ்சும்
பற்றற்ற நோக்கும் தளர்நடையும்
சித்தத்தடங்கா மனமகிழ்வும் அனவரதம்.....

என்றே வருணிக்கின்றது.

மேலும் கைவல்ய நவநீதம், சீவன் முக்தரது வாழ்வு எவ்வளவு எளிமையோடும் அமைதியோடும் இருக்கும் என்று அழகாகக்கூறுகிறது.

சென்றது கருதார் நாளை சேர்வது நினையார் கண்முன்
நின்றது புசிப்பார் வெய்யில் நிலவாய் விண்விழுது வீழ்ந்து
பொன்றின சவம் வாழ்ந்தாலும் புதுமை ஒன்றும் பாரார்
நன்று தீது என்று எண்ணார் சாட்சி நடுவான சீவன் முக்தர்

உலக விவகாரங்களில் எவ்வாறு அவர்கள் ஈடுபடவேண்டும் என்று பிராரப்தம் அமைந்துள்ளதோ அதற்கிணங்க அவர்தம் செய்தொழிலில் வேற்றுமை காணாது விதி வழி ஒழுகுவார்கள் என்றும் கூறுகிறது கைவல்யம்.

பேதகன்மத்தால் வந்த பிராரப்தம் நானாவாகும்.
ஆதலால் விவகாரங்கள் அவரவர்க்கு ஆனவாகும்
மாதவர் செய்யினும் செய்வார் வாணிபம் செய்யினும் செய்வர்
பூதலம் புரப்பர் ஐயம் புகுந்துண்பர் சீவன் முக்தர்.

ஜனகன் மன்னனாக அரண்மனையில் வாழ்ந்தான். வசிட்டர் தவசியாக குடிசையில் வாழ்ந்தார். பிற்காலத்தில் தோன்றிய ஆதிசங்கரர் போன்றோர் ஊரெல்லாம் திரிந்து பிச்சையேற்று உண்டு வாழ்ந்தனர். சக்ரவர்த்தி தசரதராமன் ஓர் இல், ஓர் வில், ஓர் சொல் என வாழ்ந்தான். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனோ எண்ணிறந்த மனைவியரோடு வாழ்ந்தாக புராணங்கள் கதைக்கின்றன. மேலும் உத்தவர், அருச்சுனர் போன்றோருக்கு ஆத்மோபதேசங்களையும் செய்தான். சுகப்பிரமம் அனைத்தையும் தியாகம் செய்து திரிந்து வாழ்ந்தார். ஆயினும் அவர்கள் அனைவரும் அடைந்து அனுபவித்து ஞானசுகம் சமமே.

ஆகவே புறவாழ்க்கை நிகழ்வுகளை ஆதாரமாகக்கொண்டு ஞானியரை எடைபோடுவது உண்மையைக் காண்பதாகாது.

ஆயினும் கீழ்க்கண்ட குறிப்புகள் சீவன் முக்தர்களை அடையாளம் காண உதவும்.

1. ஆசை அற்று செய்யவேண்டிய காரியம் மிகவும் பாரமாக இருந்தாலும் அவற்றை செய்யவேண்டிய உலக நெறிப்படியே செய்வர்.
2. கிடைத்ததைக் கொண்டு திருப்தியுடன் வாழ்வர்.

3. பிறர் குறைகளைக் கண்ணெடுத்துத் காணார், பேசார்.
4. அவர்கள் செயல்கள் அனைத்தும் உலகுக்கு உபகாரமாகவே அமையும்
5. எத்தொழிலைச் செய்தாலும் ஏதவத்தைப் பட்டாலும் நித்ய பிரமாகார வருத்தியில் இருந்து நமுவாமலிருப்பர்.
6. உலகோர் போல உலக நியதிப்படி காரியங்களைச் செய்யினும் அதன் விளைவில் / பலனின் நாட்டமற்றிருப்பர்.
7. புறத்தே வறுமை வாழ்க்கை அமையும் எனினும் அகத்தே செம்மையோடு வாழ்வர்.
8. குழந்தையுள்ளத்தோடு வயது வேறுபாடு கருதாது அனைவரோடும் கூடி மகிழ்வர்.
9. நேற்றை மறந்து நாளை என்ன நடக்கும் என்ன சிந்தியாதிருப்பார்.
10. உடல் இருந்தும் அதனை ஒரு திருஷ்யப்பொருளாக மாற்றார் உடல் போல் கருதியிருப்பார்.
11. எக்காலமும் மலர்ந்த புன்னகை பூத்த முகத்தோடிருப்பார்.
12. தன்னால் செய்யவேண்டிய கருமமோ கடமையோ ஏதும் இல்லா என்று கருதி எல்லாம் செய்துமுடித்துவிட்டவர்கள் (கிருத கிருதார்த்தகர்) அடையும் திருப்தியோடி இருப்பர்.

ஆகவேதான் ஞானவாசிட்டம், முழுட்சுக்களானாவர்கள், சாதுக்களாகிய ஞானியரை மனோவாக்கு காயங்களால் போற்றி அவர்களை அண்டி வாழ்வதே, உடலை வருத்தி பலவித தவங்களினால் பெறப்படும் பயனுக்கும் மிகுதியான பயனைப் பெறுவதற்கு வழியாகும் என்று சிறப்பித்துப் பேசுகின்றது.

அறக்குறைவை நிறைவாக்கும் சம்பத்தாக்கும் ஆபத்தை

சுபமாக்கும் அசுபந்தன்னை

சிறக்குமுயர்ந்தவர் கூட்டமென்னும் கங்கை சீத நீராடினார்க்குச்

செந்தீ வேள்வி

இறக்கரிய தவம் தானம் தீர்த்தம் வேண்டா இடர்பந்தமறுத்

தெவர்க்கும் எளியோராகிப்

பிறப்பெனும் வேலைப்புணையாம் உணர்வு சான்றபெரியோரை

எவ்வகையும் பேணல் வேண்டும்

நல்ல புத்திமான்களாக உள்ளவர்கள் உலகில் நிலையாமையை உணர்ந்து நித்திய அநித்திய வஸ்து விவேகம் உடையவராய் கருவி கரணாதிகளை ஒழுங்கு படுத்தி இக வாழ்வு அல்லது யக்ஞாதி கருமங்களால் அடையப்படக்கூடிய சுகங்கள் அனைத்தும் அநித்தியம் என்பதை ஆன்றோர் கூற்றுகளால் உணர்ந்து முத்தியடையவேண்டும் என்னும் தீவிர தாபத்தோடு சாதுக்களை அண்டி வாழ்ந்தால் சத்துவ புத்தி மேலோங்கும். சத்துவ புத்தி உள்ளவனுக்குத்தான் பிரம்மஞானம் எளிதில் விளங்கும். பிரம்மாகாரவிருத்தி தோன்றும்.

இவ்வாறான சித்த சுத்தி உள்ளோனுக்கு தன்னையறியும் ஆர்வம் அபரிமிதமாக இருப்பின் குருவின் உபதேசம் மிக எளிதாக வெண்ணையில் ஊசி இறங்குவதுபோல் உள்ளத்தில் இறங்கிவிடும். இக்கருத்தை அஷ்டாவக்ரர் சனகனிடம் கீழ்க்கண்டவாறு கூறுகிறார்.

"யதா ததா உபதேசேன கிருதார்த்த; சத்வபுத்திமான்/
ஆஜீவமபி ஜிஞ்ஞாசு; பரஸ்தத்ர விமுஹயதி //

சத்புத்திமான் எப்படி உபதேசிக்கப்பட்டாலும் உடனே அடையவேண்டிய ஞானத்தை அடைந்தவனாகி விடுகிறான். ஆனால் ஆன்மநாட்டம் உள்ளவனாக இருந்தாலும் ஒருவன் சித்த சுத்தியில்லாதவனாக இருப்பின் ஆயுட்காலம் வரை உபதேசிக்கப்பட்டாலும் அவனுக்கு மோஹம் நீங்குவதில்லை. அவன் ஆன்ம ஞானத்தையும் அடைவதில்லை.

ஜீவன்முத்தர்களுக்கு தான் பிறர் என்னும் பேதபுத்தி அறிவு நிலையில் இல்லையாயினும் விவகார தசையில் பிராரப்த வசத்தால் உடல் உள்ளவரும் உலகோபகாரமாக தன்னை அண்டினோர்க்கு தன் அனுபவநிலையை உணர்த்தி வாழ்வார்கள்.

இதனை ஆதி சங்கரர் விவேக சூடாமணியில் இவ்வாறு கூறுகிறார்.

சாந்தா மஹாந்தோ நிவசந்தி சந்தோ வசந்தவத் லோகஹிதம் சரந்த;/

தீர்ணா ஸ்வயம் பீமவார்ணவம் ஜனான் அஹேதுணா அன்யான் அபி தாரயயந்த//

(மனவமைதியுடையவர்களும் பெரியோர்களும் வசந்தகாலத்தைப் போல் உலகிற்கு நன்மை செய்பவர்களும், பயங்கரமான பிறவிக்கடலை தாங்களும் கடந்தவர்களாய் இருந்து கொண்டு, காரணமெதையும் வேண்டாமல் பிறமனிதர்களையும் அப்பிறவிப்பெருங்கடலை தாண்டுவிக்க உதவிக்கொண்டு உலகில் வசிக்கிறார்கள்.)

அனைத்து அனர்த்தங்களும், 'தேகமே நான்' என்னும் அறியாமையில் விளைவதினால், இவ்வடிப்படை அறியாமையாகிய தான் தேகம் என்னும் தேகபாவனை நீங்கியவர்களே பந்தம் நீங்கப்பெற்றவர்களாய் முத்தி சுகத்தை அனவரதம் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் உடலோடு சீவித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே முத்தர்கள் என்பதால் அவர்களை உலகோர் சீவன் முத்தர்கள் என்றும், உடல் தோன்றுதலாகிய பிறவிக்குக் காரணமான ப்ராரப்தம் அனுபவிக்கப்பட்டு முழுதும் தீர்ந்தநிலையில் அவர்களுடைய உடல் மண்ணாகும் போது அவர்களை விதேக முத்தர்கள் என்றும் கூறுவது உலகோர் பார்வையில் கூறப்படும் விளக்கமே ஒழிய தேகத்தை தான் அல்ல வென்று ஒதுக்கி பிரம்மமே நான் என்னும் திட ஞானியாக விளங்கும் முக்தன் ஒருவனே. அவனளவில் அவன் விதேகமுத்தனும் சீவன்முத்தனுமாக ஒருங்கே திகழ்வான்.

பெறற்கரிய மானிடப் பிறவியினைப் பெற்றுள்ள நாம் அனைவரும் குருவருளையும் திருவருளையும் முன்னிட்டு இப்பிறவியிலேயே நம்மை ஐயமற உணர்ந்து சீவன்முத்தர்களாய் விதேகமுத்தர்களாய் வாழ்வோமாக.

கைவல்யம் தோன்றியது முதல் இந்நாள் வரை (முடிந்தளவு தேடுதல் தொடர்கிறது)

கணபதி பதிப்பகம்,
பாடியநல்லூர், சென்னை - 52,
செல்: 94440 14117

வடமொழியில் இருந்து பலப்பல நூல்களும் தமிழாக்கம் செய்யப் பட்டிருக்க தமிழகத்தில் தோன்றிய தாண்டவராய சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய “கைவல்ய நவநீதம்” வடமொழியிலும், பிறமொழிகளிலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு பயிலப் படுகிறது.

கைவல்யத்தை முறைப்படிச் கற்று, கற்றபடி நின்றொழுகும் சான்றோரை முத்தி நிலைக்கு ஈர்த்துச் செல்ல உதவுவதே இந்த ஞானப்பெருமன்றத்தின் குறிக்கோள்.

சுவாமிகளின் பரமகுரு வித்யாரண்யர்; நேர்குரு நாராயண தேசர்; சுவாமிகளுக்கு பெற்றோர் இட்ட பெயர் அருட்பிரகாசர்; குருவிடம் பெற்ற தீக்ஷா நாமம் தாண்டவராயர்! இந்நூலுக்குப் பல உரை நூல்கள் தோன்றி மெரு கூட்டப்பட்டு வருகின்றன.

ஸ்ரீ கோவிலூர் பொன்னம்பல ஞானதேசிக சுவாமிகள் இயற்றிய “தத்வார்த்த தீபம்” அற்புதமான ஒரு பேருரை! “முற்குபிரி” என்னும் உடையார்பாளையம் ஸ்ரீ ஆறுமுக சுவாமிகள் அருளிய “சுவானுபூதி விளக்கம்” அண்மையில் கணபதி பதிப்பகத்தால் மறுபதிப்புச் செய்யப்பட்டுள்ளது. ஈசுர் சச்சிதானந்த சுவாமிகளும், திரு. கோ.வடிவேல் செட்டியார் அவர்களும், பிறையாறு அருணாசல சுவாமிகளும், ஞானகுரு யோகி இராமலிங்க சுவாமிகளும் உரை விளக்கம் செய்துள்ள பெருமை இந்நூலுக்குண்டு!

இந்நூலின் பெருமையை ஒளிரச் செய்யும் ஞானத் தபோதனர்களுக்கு என் சிரம் தாழ்ந்த வணக்கம்! மாமன்றத்தின் வழிகாட்டியாய் - உறுதுணையாய் திகழும் கோவிலூர் மடாதிபதி ஸ்ரீலக்ஷ்மி மெய்யப்ப ஞானதேசிக சுவாமி அவர்களைப் போற்றுகிறேன். கைவல்ய நவநீத ஞானப்பெருமன்றத்தை ஆங்காங்கே தோற்றுவித்து, கைவல்ய முத்தி பெற வழி காட்டும் ஆன்மிக அருளாளர்கள் அனைவர்க்கும் என் வணக்கம். “பாம்பின் கால் பாம்பறியும்”

என்பது பழமொழி! ஒரு ஞானியின் பெருமையை மற்றொரு ஞானிதான் உணர முடியும்! பாமர மக்களுக்கு ஞானியரையும், அஞ்ஞானியரையும் அடையாளங் காண்பதே அருமை!

“காமமாதிகள் வந்தாலும் கணத்தில்போம் மனத்தில் பற்றார்;
தாமரை இலைத் தண்ணீர்போல் சுகத்தொடும் கூடி வாழ்வார்
பாமரர் எனக் காண்பிப்பார்; பண்டிதத் திறமை காட்டார்;
ஊமரும் ஆவார்; உள்ளத்து உவகையாம் சீவன் முத்தர்.”

(தத்துவ விளக்கப் படலம் - 89)

இத்தகையவர்களை அடையாளங் காணத்தான் முடியுமா?

பந்தமும் வீடும் காட்ட பரந்த நூல் பார்க்கமாட்டா மந்தரு முணருமாறு...

எனும் ஆசிரியர் கூற்று மெய்யாகுகிறது.

அன்பர்களே!

உன்முகத் தேடலில் ஈடுபட்டு, ஆன்மிக அருட் புதையல்களை உலகவர்க்கு வாரி வழங்கிய பெருமை பாரதத் திருநாட்டிற்கே உரியது! குறிப்பாகத் தமிழகத்தில் நாயன்மார்களும், ஆழ்வார்களும் பக்திப் பயிர் வளர்த்தனர். சித்தர்களும், யோகியர்களும், ஞானியர்களும் வாழையடி வாழையென அவதரித்து தாம் கண்ட “புதையலை” பக்குவம் உள்ளோர்க்கெல்லாம் வாரி வாரி வழங்கி வருகின்றனர்! “தவமும் தவம் உடையார்க்கு ஆகும்” என்பார் வள்ளுவர்! ஞானத் தேடலில் ஈடுபட்டு நன்னிலம் என்னும் திருப்பதியில் அவதரித்த தாண்டவராய சுவாமிகள் கைவல்ய நவநீதம் என்னும் அன்புப் படையலை அற்புதச் செல்வத்தை - ஆன்மிகம் என்னும் நிலவரையில் (சுரங்கம்) மூடிக்கிடந்த பொக்கிஷத்தைத் தமது குருவருளாலும், திருவருளாலும், தாம் செய் தவப்பயனாலும் கண்ணூற்று மகிழ்ந்தார்கள்! வேதங்கள், உபநிஷதங்களின் சாரம் இந்நூல்! இதனைத் தாண்டவராய சுவாமிகளே நூலின் முகப்பில் பதிவு செய்துள்ளார்கள்!

“படர்ந்த வேதாந்தம் என்னும் பாற்கடல் மொண்டு, முந்நூல்
குடங்களில் நிறைத்து வைத்தார் குரவர்கள் எல்லாம் காய்ச்சி
கடைந்தெடுத்து அளித்தேன் இந்தக் கைவல்ய நவநீதத்தை”

(பாயிரம் பாடல் 6)

இந்நூல் தத்துவ விளக்கப்படலம், சந்தேகம் தெளிதல் படலம் என இரு படலங்களால் பாயிரம் உட்பட 288 பாடல்களால் ஞானாநுபவத்தை, ஞானப் பிழிவை, ஞான அமுதை சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கின்றது.

இந்நன்னூலில் ஆழ மூழ்கிய அருந்தவச் செல்வர் தவத்திரு. ஜவஹர் சுவாமிகள், இதன் மூலத்தை எளிதில் பொருளுணரும் வண்ணம் எளிமைப் படுத்தி கணபதி பதிப்பகத்தின் மூலம் ஐந்து முறை வெளிப்படுத்தினார். ஞானத்

தேடல் கொண்டோர் கூடிக் குலவும் மாமன்றம் உருவாயிற்று! ஆன்மிக மன்றங்களை ஒருங்கிணைக்கும் முயற்சியும் மேற்கொள்ளப்பட்டது! தவத்திரு. வெங்கடராமன் சுவாமிகளைத் தலைவராகக் கொண்டு “கைவல்ய நவநீத ஞானப்பெருமன்றம்” தோன்றியது! அதன் முதல் மாநாடு சென்னையை அடுத்த பாடியநல்லூரில் சென்ற ஆண்டு சீரும் சிறப்புமாக மூன்று நாள் விழாவாகக் கொண்டாடப் பட்டது. விழாவில் பங்கு பெற்ற கோவிலூர் மடாதிபதி ஸ்ரீலக்ஷ்மி மெய்யப்ப ஞானதேசிக சுவாமிகள் அவர்களின் கருத்தை ஏற்று தமிழகத்தின் பல்வேறு பாகங்களில், ஆண்டு நிறைவு விழாவை ஒவ்வோர் ஆண்டும் சிறப்பாக கொண்டாட முடிவு செய்யப்பட்டது. கோவிலூர் மடாதிபதி ஸ்ரீலக்ஷ்மி மெய்யப்ப ஞானதேசிக சுவாமிகள் அவர்களே இரண்டாவது மாநில மாநாட்டை காரைக் குடியை அடுத்த கோவிலூரில் கொண்டாடும் எண்ணத்தை வெளிப்படுத்தினார்! அதன் வெளிப்பாடே இப்பொழுது நாம் கொண்டாடும் “ஞானப்பெரு வேள்வி” என்றால் மிகையாகாது!

“முன்னிலங்கள் ஏறிய மூவரும் அப்பியா சிகளாவார்;
பின்னிலங்கள் வரன் வரியான் வரிட்டன் எனும் சீவன் முத்தர்;
சொன்ன நடுப்பூமி வந்த ஞானிகளே பிரமவித்தாம் தூய முத்தர்!

(சந்தேகம் தெளிதல் படலம்) (பாடல் 154)

பகவான் ரமண மஹரிஷி கூறுகின்றார்: சிரவண, மனன நிதித்யாசனங்களால் மனத்தின் சலனம் சிறுகச் சிறுக ஒடுங்கி, காலக்ரமத்தில் அவர்கள் அனுபவத்தில் நிலைப்பர். நிதித்யாசனத்தின் முடிவில் நான்காம் நிலையாம் அனுபவம் சித்திக்கிறது.

அனுபவிகளைக் கூட சிலர் பிரஹ்மவித், வரன், வரியான், வரிட்டன் என ஏதோ சில லட்சணங்களால் நாலு வகையாகப் பிரித்துக் கூறுவர் என்றும் அவர்கள் யாவரும் ஜீவன் முத்தர்களே என்பதில் யாதோர் சந்தேகமும் இல்லை என்றும் பகர்கிறார்.

தாண்டவராய சுவாமிகளும் ரமண மஹரிஷியும் காட்டும் இந்த ஞானாப்பியாச நிலை நமக்கெல்லாம் தெளிவு தர வல்லது; நம்பிக்கையூட்டி பிறவிப் பயனைப் பெற்று தர வல்லது.

அவதார புருஷர் சுவாமி யோகானந்தர் தமிழகம் வந்தபோது ரமண மகரிஷிகளை தமது காரியதரிசி (செயலாளர்) சி. ஆர்.ரைட் என்பவருடன் சந்தித்தார். அவர்கள் வினாவிற்கு ரமண மஹரிஷி கூறும் பதில்: “துன்பத்தின் வழியே தான் சாக்ஷாத்காரம் கை கூடுகிறது” என்பதாம். தாண்டவராய சுவாமிகள் கைவல்ய நவநீதத்தில் கூறுகிறார்.

“சொன்ன நடுப் பூமி வந்த ஞானிகளே பிரம வித்தாம் தூய முத்தர் என்பார்
பெரிதான திருஷ்ட துக்கம் பிரம்மவித்” அனுபவிப்பான்;

வரியானும் வரனும் மற்றை வரிட்டனும் சுகமாய் வாழ்வர்.

வேறொரு பகுதி:

அறிபடும் பொருள் நீ அல்லை; அறிபடாப்பொருள் நீ அல்லை;
அறிபொருள் ஆகும் உன்னை அனுபவித்தறிவாய் நீயே;

என்பது கைவல்யம்.

ரமண மாமுனிவர் காட்டும் விசாரணை வழி இங்கு அனுபவத்திற்கு வரவேண்டும்! பரமாத்மா, சீவாத்மா என்னும் சேர்க்கைகளை நீக்கி, சுயமாக ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்தால் மேலே எக்கேள்வியும் எழாது! எத்தகைய சந்தேகம் உற்றாலும், முதலில் சந்தேகிப்பவன் யார், நினைப்பவன் யார் என்பதை ஆய்ந்தறிய வேண்டும். அதை உணரில் ஐயங்கள் அனைத்தும் அடியோடு அகன்றுபோம்!

பகவான் ரமண மஹரிஷி திருவண்ணாமலையில் அருந்தவம் புரிந்து இறையருள் பெற்ற ஞானத் தபோதனர்! மஹரிஷி தமது உபதேசங்களில் பல இடங்களில் சான்றாகக் காட்டும் நூல் “கைவல்ய நவந்தம்” ஒரு சில இடங்களைக் சிந்திப்போம்.

ஒருமுறை உற்ற “அனுபவ ஞானம்” பிறகு எவ்வாறாவது குன்றுமா? என்பது ஓர் அன்பரின் வினா! (25.02.1936)

பகவான் சொல்கிறார்: அப்படியும் ஆகலாம் என்று கூறுகிறது கைவல்ய நவந்தம்! வாசனைகள் முற்றும் நீங்கப் பெறாதவனது ஞானம் நிலைக்காது. ஆதலின் தடையற்ற ஞான நிலையை நாடுபவர் வாசனைகளை அறவே ஒழிக்கவேண்டும் என்கிறார். வாசனை அறாதவர் பிறவிச் சுழலில் மீண்டும் மீண்டும் வீழ்வர். “பிறவி என்பது அகந்தையின் பிறப்பே” என்று கூறியுள்ளார் மஹரிஷி!

தாண்டவராய சுவாமிகள் கூறுகின்றார்:

“தானாகும் பிரம ரூபம் சற்குரு, நூலால் தோன்றும்;
ஆனாலும் தடைகள் உண்டேல் அனுபவம் உறைத்திடாதே”

(தத்துவ விளக்கப் படலம்) (பாடல் 81)

தடைகள் எவை என்று மஹரிஷி விளக்குகின்றார் “தன்னை உணரா அஞ் ஞானமும், இப்படியோ அப்படியோ என்று குழம்பும் சந்தேகமும், “உடல் நான், உலகம் சத்யம்” எனக்கருதும் விபரீதமுமே பெருந்தடை” என்கிறார். இவை மூன்றும் அதாவது அஞ்ஞானம், சந்தேகம் விபரீதம் என்ற மூன்றும் சிரவண, மனன, நிதித்தியாசங்களால் (கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல்) முற்றிலும் நீங்கும் என்பது அவர் வாக்கு!

தாண்டவராய சுவாமிகள் குறிப்பிடுகின்றார்:

“தடை எவை எனில் அஞ்ஞானம் சந்தேகம் விபரீதங்கள்
படர் செய்யும் இந்த மூன்றும் பலசன்ம பழக்கத்தாலே
உடன் உடன் வரும்; வந்தக்கால் உயர் ஞானம் கெடும்; இவற்றைத்
திடமுடன் கெடுப்பாய் கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதலாலே”

(தத்துவ விளக்கப்படலம்) (பாடல் 82)

“ஞான பூமிகள் ஏழு! முதற்பூமி புலவர் புகழ் சுபேட்சை விசாரணை
இரண்டாம் பூமியாகும்; நல தனுமானசி மூன்றாம் பூமியாகும்; இந்த மூன்று
பூமிகளை அடைந்தோர் முத்தர்கள் அல்லர்; அப்பியாசிகள் என்பது தாண்டவராய
சுவாமிகள் வாக்கு! உண்மை அறிவு உதித்தல் அதாவது மெய்ப்பொருளை
அனுபூதியில் உணர்தல் (ஆத்ம சாட்சாத்காரம்) சத்துவா பத்தி! அது நான்காம்
பூமி!

இதனை இன்னும் தெளிவாக உணர வேண்டுமானால் கைவல்யம் காட்டும்
காட்சியைக் காணலாம்!

வாக்கியம் தனக்கு எட்டாத வத்து வென்று உரைத்த வேதம்
வாக்கிய விருத்தியால் அவ்வத்து வைக் காட்டிற்றன்றோ

அதாவது சித்தம் தெளிந்து சிவமயமாகும் நிலையில் தானே தன்னை
தன்னுள் அனுபவிக்கும் சச்சிதானந்த நிலை இது!

ஆத்ம சாக்ஷாத்காரத்திற்கு (ஆத்மானுபூதி) குரு அவசியமா என்று ஓர்
அன்பர் கேட்டார். லகு (சிறியது) உள்ள மட்டும் குரு (பெரியது) வேண்டும்
என்றார் மஹரிஷி! தன்னை உணர்ந்த விஞ்ஞானகலர்க்கு இறைவன் அவருடைய
உள்ளத்தே தோன்றி ஞானத்தை அருள்கிறான் என்பதே இதன் பொருள்!
இதனையே தாண்டவராய சுவாமிகள்,

அழிவிலாத தத் பதந்தனை அகமுகத்தவர் சேர்வர் என்கிறார்.

பக்தி, கர்ம, யோக மார்க்கங்களை விட ஞானமார்க்கத்தை - விசாரணை
வழியை மஹரிஷி பின் பற்றினார்; உபதேசிக்கவும் செய்தார். தாண்டவராய
சுவாமிகளும்,

இன்னவாறு அந்தப் பிரமத்தை அறிவிக்கும் இலக்கணத்தால் வேதம்
சொன்ன ஞானமும் விசாரத்தால் வருமன்றி சுருதி நூல் படித்தாலும்
அன்ன தானங்கள் தவங்கள் மந்திரங்கள் ஆசாரங்கள் யாகங்கள்
என்ன செய்யினும் தன்னைத் தான் அறிகின்றது இவைகளால் வாராதே

என்கிறார்.

உள்முகப் பட்டாலன்றி உண்மையை உணர முடியாது! ஆதலின் முடிவேதும் காண முடியாத வாதங்களை விட்டு மூலத்தையே நாட வேண்டும். நம்மை நாம் முதலில் அறிய வேண்டும். அதற்கு நூல்களும், புலமையும் தேவையில்லை! ஏனெனில் இது தெளிவான சுய அனுபவம்! ஸ்வரூபத்தை உணராது பிறரிடம் வழி கேட்கிறோம். வேதாந்தத்தின் முழு உத்தேசமும் வெளிமுகத்தே அலைபவரை உள்முகப் படுத்துவதேயாகும்! என்று கூறும் மஹரிஷி இந்த இடத்தில் கைவல்ய நவநீத நூலின் கண் உள்ள சொல்லாட்சியையும் எடுத்தாள்கிறார்.

“உன்னை நீ அறிவாயாகில் உனக்கொரு கேடுமில்லை.
என்னை நீ கேட்கையாலே ஈது உபதேசத்தேனே”

என்று முடிக்கிறார்.

மஹரிஷியின் “பகவத் வசனாமிர்தம்” என்னும் “திருவருள் மொழியில்” தொட்ட தொட்ட இடங்களில் எல்லாம் கைவல்யத்தின் கருத்துக்களைக் கண்கூடாகக் காணலாம்.

“நான் பிரம்மம்” என்ற நினைப்பால் பாவிப்பதல்ல உண்மை நிலை; “இருப்பதெல்லாம் பிரம்மமே” என்னும் அனுபவமே அது! - மஹரிஷியின் வாக்கு

“அன்புள்ள மகனே!
காண்பது அடங்கலும் காண்பான் நீயே”

இது தாண்டவராய சுவாமிகள் வாக்கு!

“நாம் அடைய வேண்டிய உத்தம லக்ஷியம் யாது? என்ற வினாவிற்கு, பகவான், “தன்னைத் தான் உணர்தலே உத்தம லக்ஷியம்” என்று குறிப்பிடுகிறார்.

தாண்டவராய சுவாமிகள் இன்னும் தெளிவாக அதன் முக்கியத்துவத்தைச் சான்று காட்டி விளக்குகின்றார்.

“தன்னை மறந்தவன் பிறந்து இறந்து
தீராத சுழற்காற்றுற்ற செத்தை போல்
சுற்றிச் சுற்றி பேராத கால நேமிப் பிரமையில்
திரிவன் போதம் ஆராயும் தன்னைத் தான்”

என்று அறியும் அவ்வளவும் தானே.

“மரணமிலாப் பெருவாழ்வு” என்று பலரும் கூறக் கேட்கிறோம். உடல் மறைதலும், ஒளியில் கலத்தலும், சிவலிங்கத்தில் ஐக்கியமாதலும்தான் மரணமிலாப் பெருவாழ்வு என்று பலரும் தவறான கண்ணோட்டத்தில் மனதை அலைபாய விடுகின்றனர்! அது பற்றி ரமண மாமுனிவர், அகந்தையின் மறைவே

மரணமிலாப் பெருவாழ்வு என்று கூறுகின்றார்! உடல் பிணமானால் அவன் ஜீவன் முத்தனா என்ற ஐயம், கற்றுத்துறை போய வித்தகர்க்கும் ஒரு கணத்தில் தோன்றி மறைவதைக் காணலாம்.

“உடம்பு வேறு - மனம் வேறு - ஆன்மா வேறு” என்று உணராத தன்மையால் தோன்றும் விபரீத நிலை இது!

கைவல்ய நவந்தம் ஜீவன் முத்தர், விதேக முத்தர்களின் இயல்புகளைத் தெளிவாகவே உணர்த்துகிறது. உடம்பு என்றவுடன் பலருக்கும் தூல உடம்பே உள்ளத்தில் நிற்கிறது. அதனுடன் சூக்கும் உடம்பு ஒன்று இருப்பதைச் சிந்திப்பதற்கு பலருக்கும் நேரமில்லை. அதனினும் உள்ளடங்கி காரண சரீரம் ஒன்றும் உள்ளது. ஒரே நேரத்தில் இந்த மூன்று உடல்களும் ஒரு சேர அழிவதைக் காண மனக்கண் ஆசைப் படுகிறது “அவா என்பது தவா அப் பிறப்பினும் வித்து” என்பது வள்ளுவர்.

சீவன் முத்தர்களுக்கு சரீரத்திரயம் (மூவுடம்பு) நீங்கும் பாங்கைக் கைவல்யத்தின் வழி ஸ்ரீ ஆறுமுக சுவாமிகள் விளக்குவதைப் பாருங்கள்!

“அரிய மெய்ஞ் ஞானத் தீயால் அவித்தையாம் உடல் நீறாகும்;
பெரிது தூலமும் காலத்தால் பிணமாகி விழும்; அந்நேரம்
உரிய சூக்கும் சரீரம் உலை இரும்புண்ட நீர்போல்
துரியமாய் விபுவாய் நின்ற சொரூபத்தில் இறந்துபோமே!”

ஒரே கணத்தில் உடம்பும் நசிக்க வேண்டுவதில்லை; நசிக்கவும் முடியாது! தத்துவ ஞானத்தால் அறியாமை அகலும்; இது தான் காரண சரீரம் மரித்தல்; அரிய மெய்ஞ் ஞானத்தால் அவித்தையாம் உடல் நீறாகும் என்பது தாண்டவராய சுவாமிகள் திருவாக்கு! ஜீவன் முத்தருக்கு தத்துவ ஞானம் என்னும் அக்னியால் காரணதேகம் வெந்து நீறாகும்; உடலையல்லவா பெரும்பாலோர் சொத்தாக மதிக்கின்றனர். பிராரப்தம் எதுவரை உண்டோ எத்துணையோ அத்துணையும் அனுபவித்தாலன்றி பிறவிப் பெருநிலை கிட்டுமா? கிட்டாது. பிராரப்த கன்மம் (நுகர்வினை) அனுபவித்து அழிகிறது. இதையே சுவாமிகள், “பெரிய தூலமும் காலத்தால் பிணமாகி விழும்” என்கிறார்.

புசித்துச் தீர்ந்த உடன் ஸ்தூல தேக மரணம் ஞானிகளுக்குக் கிட்டுகிறது. ஒருவன் தன்னையறியத் துணைபுரிவது தூல தேகமும் அன்று; காரண தேகமும் அன்று; சூக்கும் தேகமே! ஞானிகள் உடலை உகுக்குங்கால் இரும்புண்ட நீர்போல் ஞானி “துரியமாய்” விபுவாய் ஒளிரும் “பிரம்மத்தில்” இரண்டறக் கலந்து விடுகிறான்.

(சீவன் முத்தர் தத்துவ ஞானத்தால் காரண சரீரத்தை உகுக்கின்றனர்; புசித்துத் தீர்த்து தூல உடலை உகுக்கின்றனர்; பரிபூரண சொரூபத்தில் லயித்து சூக்கும் உடலை உகுக்கின்றனர்.)

சுத்தாத்வைத அருட்கவி விலக்ஷணானந்த சுவாமிகள் ஜீவன் முத்தர் பற்றி இயம்புவதைப் பாருங்கள்.

1. தேகாதிப் பிரபஞ்சங்கள் தோற்றிக் கொண்டிருக்கையில் பிரஹ்ம சொருபமாய் நிலைத்தல்!
2. ஆகாமிய சஞ்சித பிராரப்தங்கள் இரண்டு நசித்துப் பிராரப்தம் மாத்திரம் சேஷித்திருக்கும் நிலை!
3. கடைசிப் பிறவியில் யதார்த்த ஞானானுபவத்தின் முடிவு!

விதேக முத்தியைப் பற்றிய ஆசையை விட்டாலே ஜீவன் முக்தி நிலை கிட்டுகிறது. மரணமிலாப் பெருவாழ்வை அடைய முடிகிறது. ஒளியிலோ, ஒலியிலோ, பஞ்ச பூதங்களிலோ உடலை உகுப்பதுதான் மரணமிலாப் பெருவாழ்வு என்பதை எந்த ஞானியரும் இயம்பவில்லை! இறையருளுக்கு வழி விட்டு விலகி வாழும் ஞானியரைப் போற்றுங்கள்! ஆசைப் படாதீர்கள்!

“ஆசை படப் பட ஆய்வரும் துன்பங்கள்
ஆசை விட விட ஆனந்தம் ஆமே”

திருமூலர் காட்டிய வழியில் பக்திமார்க்கத்திலோ, ஞான மார்க்கத்திலோ, யோக மார்க்கத்திலோ எவ்வழியே சென்றாலும் இறுதி இலக்கு சொருபத்தில் கரைதலே என்பதை நினைவில் கொண்டால் “வீடுபேறு” எளிதில் நெருங்கி வரும்.

“கைவ நவநீதம்” என்னும் வேதாந்த நூலுக்கு விளக்கவுரை வழங்கிய உடையார் பாளையம் ஸ்ரீ ஆறுமுக சுவாமிகள் “புலவர் புகழ் முதற்பூமி சுபேச்சை” என்பதை விளக்க வருகிறார்: அதில் ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலும் மறைந்தொளிரும் ஆத்ம சக்தியை உணர்வதற்கு கோடு காட்டுகிறார். கிடைத்தற்கரிய மானிடப் பிறவியின் மகத்துவம் அதனால் உணர முடிகிறது.

“அநேகங்கோடி சீவர்களின் அநேகங்கோடி சென்மம் நிஷ்காமிய புண்ணியம் பண்ணிய ஒருவனுக்குக் கிடைக்கத் தக்க அருமையுள்ளது ஆனதினாலும், மற்ற பூமிகள் கிடைத்தற்கு ஏதுவாய் இருப்பதனாலும், மகான்களால் துதிக்கப்படுகின்ற “சுகம் விரும்பல்” என்பார் “புலவர் புகழ்..... சுபேச்சை” என்றார் எனக் கூறுவதைச் சிந்திக்கத் தலைப்பட்டால் முத்திக் கனியை எட்டிப் பறிக்கும் நிலைக்கு நாம் வந்து விட்டோம் என்ற உறுதி பெறலாம்.

அச்சான்றோர் “விபு” என்ற பதத்திற்குத் தரும் விளக்கம் இது!

“விபு” என்ற பதத்திற்கு விசிட்டனை வளைத்துக் கட்டினது சூட்சும சரீரம். அதை வளைத்துக் கட்டினது தூல சரீரம்; அநேகங்கோடி தூல சரீரத்தால் அடக்கப் படாதது தூல பிருதிவி; இதனால் அடக்கப் படாதது அப்பு; இதனால் அடக்கப் படாதது அக்கினி; இதனால் அடக்கப் படாதது வாயு; இதனால்

அடக்கப் படாதது ஆகாசம்; இதனினும் விரிந்திருக்கும் விராட்டு; இதனினும் விரிந்திருக்கும் இரணிய கர்ப்பம்; இதனினும் விரிவாயிருக்கும் அவ்வியாகிருதம்; இதனினும் விரிவாயிருக்கும் அவ்வியத்தம்; இதனினும் விரிவாயிருக்கும் சுத்தம்; இவைகளையெல்லாம் வளைந்திருக்கின்ற மாயா விசிட்டராலும் மட்டுக் கட்டுப்படாமல் அனந்தமாய் விரிந்திருக்கும் சச்சிதானந்த சொரூபமே “விபு” வெனக் கொள்க.

நம்மை நாம் குறுக்கிக் கொண்டுள்ளோம்! நமக்குள்ளே எத்துணை ஆற்றல் பொதிந்துள்ளது என்பதை உணரத் தலைப்பட்டால் தன்மயமாவோம்! அபேதமாய் விகற்பின்றி நிர்விகற்பம் கைகூடும்! அளந்தறியப்படா விபுவாய் சத்தாய் சித்தாய் ஆனந்தமாம் நிலை கைகூடும்! “விபு” என்ற சொல் பரிபூரண ஸ்வரூபத்தை உள்ளடக்கிய தன்னிகரற்ற ஒரு பொருளைக் குறிப்பதை இதனால் உணரலாம்.

இத்தகைய சுவானுபூதிச் செல்வர் ஸ்ரீ ஆறுமுக சுவாமிகள் ஸ்ரீலஸ்ரீ பொன்னம்பல ஞான தேசிக சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்த தத்துவார்த்த தீபத்தை உணர்த்தும் புதிய உரை காண்பானேன்? ஸ்ரீ ஆறுமுக சுவாமிகளின் தலைமைச் சீடர் ஸ்ரீ சிதம்பர சுவாமிகள் சிறப்புப் பாயிரம் அளித்துள்ளார். அதைப் படிக்கும்போது ஸ்ரீலஸ்ரீ பொன்னம்பல ஞான தேசிக சுவாமிகளின் பெருமையையும், தாண்டவராய சுவாமிகள் அருளிய கைவல்ய நவந்தத்தின் பெருமையையும் உணர முடிகிறது.

“நன்னிலம் எழுந்த நாரண குரவன்
தன்பால் தோன்றிய தாண்டவ ராயன்
பாற்கடல் எண்ணப் படர்வே தாந்த
உபநிட தாதியின் வொண்பொருள் உணர்ந்து
சாட்சாத் காரச் சகஜாநு பவமுறச்
சகலசந்தேகம் சாராதூரம் பெற
சர்வ சாத்திர சாரமு மிதுவென
நற்கை வல்லிய நவந்தம் நம்
அநுபவ வலியால் அமைத்தான் இதற்கு
ஆன்றோர் பலவுரை ஆற்றினார் அதனில்
பொன்னம்பல குரு புகழ்நிறை முனிவன்
இயற்றிய வரையே எவரும் போற்றத்
தகுதிய கு) ஆயினும் தருக்கம் ஞான
நூற்பல வுணரும் நுண்ணறி வாளர்க்கு)
அறியும் தரனுமான ஆய்ந்தறி வற்றுத்
தன்குரு வாக்ஞை தன்னுட் கொண்டு
பரந்த நூல் பார்க்க மாட்டா மந்தரும்
உணரு மாறு உரைப்பன் என்று அருளிய

வாக்கிற் கிணங்க வரைந்தது மன்றிச்
சுயவநு பவமாய் சுவானு பூதி
விளக்கவுரை யென விளங்கச் செய்தல்.

ஞான நிட்டை கைகூடி பிறவிப்பயன் பெற்ற பக்குவர் பலரும் பரம் பொருளுடன் இரண்டறக் கலந்து அத்வைத முத்தி பெற வழிகாட்டுவது கைவல்ய நவந்தம்! இதனைக் கற்று, அதன் வழி பற்றி நடப்போம். பலகலை ஞான நூல்கள் படித்து ஞானியர்களாய் வாழ்ந்து வையத்தை வாழ்விப்போம். தாண்டவராய சுவாமிகள் நூலின் பயனை இறுதிப் பாடலில் நம் உள்ளம் தெளிய, உண்மை உணர பதிவு செய்துள்ளார்கள்.

“குலவுசற் குருவின் பாதக் குளிர் புனல் தலை மேற்கொண்டார்
உலகினில் தீர்த்தும் எல்லாம் உற்ற பேறடைவார் போல
நலமையாகுங் கைவல்ய நவந்த நூலைக் கற்றோர்
பலகலை ஞான நூல்கள் படித்த ஞானிகளாய் வாழ்வார்”

சந்தேகம் தெளிதற் பாடல் (பாடல் 180)

தாண்டவராய சுவாமிகள் குருவின் திருவருள் கைகூட்டப் பாடிய கைவல்ய நவந்தத்தின் சில சொற்றொடர்ளை எப்போதும் அசை போட்டு வாருங்கள்! எடுத்துக் காட்டாக ஒரு சில சொற்றொடர்கள்!

1. காரிய உபாதி சீவன்! காரண உபாதி ஈசன்!
2. காண்பன எல்லாம் சொப்பனம் போலும் என்றே துணிந்தவன் ஞானி!
3. கேவல நிலை தோன்றாமல் கெடுத்தது பஞ்ச கோசம்!
4. பிரமமாம் தனை மறந்த பேதமையே அஞ்ஞானம்!
5. பிணமாகும் உடல் நான் எனும் அறிவினைக் கொல்லல் வேண்டும்!
6. மனது சத்துவ சொரூபம்; மற்ற இரண்டும் வந்து கலந்தன; அவற்றை மாற்றினால் போம்!
7. தத்துவம் அறியார் கேட்டல் செயக் கடனே!
8. மாய்ந்த தன் உடல் வேம் அளவும் விண்ணவன் மனுடன் எனப்படுவான்!
9. உலக உபகாரம் ஞானிகள் விவகாரம்!
10. அகம் எனும் ஆன்மா பூரணம்; ஏகம் அநேகவிதம் சீவர்.
11. போகமாய் வரும் பிராரத்த கருமங்கள் புசித்தன்றோ நசித்தேகும்
12. சஞ்சிதவினை எத்தனை யானாலும் ஞானமாம் கனல் சுடும்.
13. புண்ணியம் ஈசாரர்ப்பணம் செயின் அகசி போம்; சுசியாகும்.

14. கண்டவர் சொலக் கேட்பது மறந்துபோம்; கண்டது மறவாதே
15. சத்தி சத்தனைத் தவிர வேறன்று காண்
16. பிரளய வெள்ளக் கடல் பிரம்மானந்தம்
17. அஞ்ஞான பூமிகள் ஏழ்; ஞான பூமிகள் ஏழ் என்பர்
18. தருமமிகும் சத்துவம் மேலான போது சன்மார்க்கமான தெய்வ சம்பத்து உண்டாம்.
19. வருத்த ஞானமோ புருட தந்திர மன்று; வஸ்து தந்திர மாமே
20. அவரவர் தியானமே பிறப்பாகும்
21. காலான முதற்பூதி கைவந்தால் முத்தியும் கைவந்த தாமே
22. பிறந்தது உண்டானால் அன்றே பிறகு சாவதுதான் உண்டாகும்
23. மனத்தினால் எண்ணித்தானே வந்தது இவ்வுலகமாகும்
24. நித்திரை உணர்ந்த பின்பு

நிற்கின்ற கனா போல
அத்தனையும் பொய்தானே
ஆனந்த வடிவு நானே!

சீவனைச் சீவமாக்குவோம்

கே. மாணிக்கத்தாய்,
தலைவர், தலைமைத் தத்துவ ஞானசபை,
போடிபாளையம்.

பிரம்பப் பிரகாஸம் பெற்று விளங்கும்,

கோவிலூர் மடாதிபதி, தலைவர் அவர்களுக்கும், முழுட்சுக்களுக்கும், அதிகாரிகளுக்கும், அப்பியாஸிகளுக்கும், ஜீவன் முக்தர்களுக்கும் சிறியேனுடைய மனமார்ந்த வணக்கம்.

என் உடல் நிலை சரியில்லாததால் அங்கு வந்து பரமாத்மாக்களாகிய உங்களை தரிசிக்க இயலவில்லை.

நான் அங்கு வந்து உரையாற்ற எண்ணியது.

- “நான் யார்?” என்று உணர வேண்டும். மனிதப்பிறவிக்கு வந்த ஒவ்வொருவரும் நான் யார்? என்று உணர்ந்தே ஆகவேண்டும்.
- அருட்பெரும்ஜோதி நமக்கு மனிதப் பிறவியைக் கொடுத்துள்ளார். நாம் ஒவ்வொருவரும் ஆத்மவிசாரம் செய்தே ஆக வேண்டும். அப்படி ஆத்ம விசாரம் செய்தால்தான் நான்கு வேதப்பொருளை உணரமுடியும்.

நான்கு வேதம்

ரிக் வேதம், யசுர் வேதம், சாமவேதம் மற்றும் அதர்வணவேதம்.

1. **ரிக் வேதம்** - ஐத்ரேய உபநிடதம் - “பிரக்ஞானம் பிரம்ம”
லட்சணம் கெட்ட ஜீவனை லட்சணம் உடையவனாகச் செய்கிறது.
இதுவே லட்சணா வாக்கியம். அல்லது அப்பியாசவாக்கியம்
2. **யசுர் வேதம்** - பிருஹதாரண்ய உபநிடதம் - அஹம் பிரம்மா அஸ்மி
அனுபூதி வாக்கியமாக உள்ளது. நான் பிரம்மமாகவே உள்ளேன்.
3. **சாமவேதம்** - சாந்தோக்கிய உபநிடதம் - “தத்துவம் அஸி” என்று சொல்கிறது.

துவம் பதத்தையும், தத்பதத்தையும், அஸிபதத்தையும் உபதேசிக்கிறது. உபதேச வாக்கியமாக உள்ளது.

4. அதர்வண வேதம் மாண்டுக் உபநிடதம் - அயம் ஆத்மா பிரமம் சாட்சாத்கார வாக்கியம். அல்லது சம்மத வாக்கியம். நாம் அருட்பெரும் ஜோதியோடு அடையும் ஐக்கியத்தைச் சொல்கிறது.

இப்படி ஐக்கியம் ஆவதால் பிறவிப்பிணியை நீக்கி ஆனந்தத்தில் இருப்போம்.

நமக்குத் தாண்டவராயசுவாமி அவர்கள் கைவல்ய நவந்தத்தை ஆக்கிக் கொடுத்துள்ளார். பாயிரம் முதல் பாடல் தொடங்கி ஏழு பாடல்களிலேயே நமக்கு எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

நாம் அனைவரும் கைவல்ய நவந்தம் ஒன்றையே படித்து உணர்ந்து சீவனை சிவம் ஆக்குவோம்.

நாம் அனைவரும் அருட்பெருஞ்சோதி ஆகி ஆனந்த பிரம்மம் ஆவோமாக.

இந்நூலைப்பற்றி இதர முக்கிய செய்திகள்...

கணபதி பதிப்பகம்,
பாடியநல்லூர், சென்னை - 52.

“செறிப்புனற் பொன்னிகூழ் செம்பிய னாட்டில்
பொன்னிலத் தவரிழி பொற்புற படியென”

தமிழிலக்கிய வரலாற்றுக் களஞ்சியம் (மது.சா.விமலானந்தம்) இந்நூலின் காலத்தினை 16-ஆம் நூற்றாண்டு எனக்கூறும். தாயுமானவர், கல்லாத பேர்களே நல்லவர்கள். நல்லவர்கள் என்னும் செய்யுளில், கைவல்லிய ஞானநீதி நல்லோருரைக்கிலோ கர்மம் முக்கியமென்று நாட்டுவேன் - என்று கூறுவதைக் கொண்டு தாயுமானவர் காலத்திற்கு அதாவது 17 ஆம் நூற்றாண்டிக்கு முற்பட்டவர் இந்நூலாசிரியர் என்கிறார் கோ. வடிவேலு செட்டியார் (1661) தமிழ் புலவரகராதி 17-ஆம் நூற்றாண்டு என்கிறது. இது தெலுங்கிலும், செர்மன் மொழியிலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. சங்குகவி வடமொழியில் மொழி பெயர்த்துள்ளார்.

ஆசிரிய விருத்தப் பாக்கள் பத்து (231 - 240)

எண்சீர் ஆசிரிய விருத்தப் பாக்கள் பதினொன்று (123-133)

ஏனையவை அறுசீர் விருத்தங்கள்.

ச.கந்தசாமி முதலியார்	- 310
பொன்னம்பலத் தேசிகர்	- 293
பிறையாறு அருணாசல சுவாமிகள்	- 293
நாராயணவேலுப் பிள்ளை	- 293
மது.சா.விமலானந்தம்	- 310
வடிவேலுச் செட்டியார்	- 288
தமிழ் புலவர் அகராதி	- 293

- உலகிலுள்ள மானிடர்களின் குணவேறுபாட்டின் காரணமாக அவர்கள் துன்பப்படுவதை உணர்ந்து மோட்சம் அடைய; கர்மம், உபாசனை, ஞானம் எனும் மூன்றினையும் பரமேஸ்வரன் கூறியருளினார். இவையே வேதங்கள் என்றழைக்கப்படுகின்றன.
- பிறையாறு அருணாசல சுவாமிகள் உரை, ஈசுர் சச்சிதானந்த சுவாமிகளுரை, சிதம்பரம் பொன்னம்பல சுவாமிகளுரை என முன்னுரைகள் இருந்ததாகக் கோ.வடிவேலுச் செட்டியார் கூறுகிறார்.

- சண்முக முதலியார் அவர்களும் இந்நூலுக்கு ஒரு உரை இயற்றியுள்ளார். இது அவதாரிகை, பதப்பொருள், பதசாரம், தாத்தாரியம் என்னும் உறுப்புக்களைக் கொண்டமைகிறது.
- ஆறுமுக சாமிகள், ஞானபண்டிதர் ஆகியோர்களும் இந்நூலுக்கு உரை வரைந்துள்ளனர்.
- சச்சிதானந்தம் பிள்ளை, இந்நூலுக்கு ஒரு விருத்தியுரை இயற்றியுள்ளார். பொன்னம்பல சுவாமிகள் உரை, தத்துவார்த்த தீபம் என்றழைக்கப்படுகிறது.
- கைவல்லிய நவநீதம் - மூலமும் உரையும் அருணாசல சுவாமிகள் உரை - திருவெண்காடு ஆறுமுக சுவாமிகளால் பார்வையிடப்பட்டது. 1868ல் பதிப்பிக்கப்பட்டது.
- கைவல்லிய நவநீதம் ஆறுமுக சுவாமிகள் உரை 1880ல் பதிப்பிக்கப் பட்டது.
- கைவல்லிய நவநீதம் ஆறுமுக சுவாமிகள் உரை 1887-ல் பதிப்பிக்கப் பட்டது.
- கைவல்லிய நவநீதம் சரவணப் பண்டிதர் வித்தியா விநோத அச்சக்கூடம் 1880ல் பதிப்பிக்கப்பட்டது.
- கைவல்லிய நவநீதம் - விருத்தியுரை ஈசூர் கணக்கு சச்சிதானந்தம் பிள்ளை கலாரத்தனாகர அச்சக் கூடம் 1880ல் பதிப்பிக்கப்பட்டது.
- கைவல்லிய நவநீதம் - மூலமும் உரையும் முருகேச முதலியார், மயிலை, கலாரத்தனாகர அச்சக்கூடம் 1885-ல் பதிப்பிக்கப்பட்டது.
- கைவல்லிய நவநீதம் - மூலம், அ.இராமசுவாமிகள், மிமோரியல் அச்சக்கூடம், சென்னை. 1816-ல் பதிப்பிக்கப்பட்டது.
- கைவல்லிய நவநீதம் நாஷனல் அச்சக்கூடம், தஞ்சை பொன்னம்பல சுவாமிகள் இயற்றிய தத்துவார்த்த தீபம் என்னுமுரையுடன்
- கைவல்லிய நவநீதம் 2-வது பதிப்பு இரத்தினச் செட்டியார்
- கைவல்லிய நவநீதம் 2-வது பதிப்பு சுப்பராய சுவாமிகள், இராமநுஜ முதலியார்
- தத்துவ ராயருக்கும் ஸ்ரீபட்டருக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் கைவல்லிய நவநீதம் இயற்றப்பட்டுள்ளது.
- ஆசிரியர் கூற மாணவர் ஐயங்களை வினவும் முறையில் நூல் அமைந்துள்ளது. ஆசிரியர் தம் ஞானநூல் அறிவு நூல் முழுவதும் சிறக்கிறது.
- இறை வழிபாட்டினையும், இறைவனின் தன்மையையும், பக்தனுக்குரிய இலக்கணங்களையும் பரந்துபட்ட தத்துவ உலகிலிருந்து தருகிறது.

கைவல்ய திவாகரர்
கவிஞர் க. கிருஷ்ணசாமி,
வாளவாடி, உடுமலை மாவட்டம்

சக்திமாரி

தூண்டா மணிவிளக்காய் தோன்றிடும் சக்திமாரி
ஆண்டருள் செய்யும் அருள்வளர் வாளவாடி
பூண்டநம் சத்சபா போற்றிடும் ஆண்டுவிழா
ஈண்டு காண வாரீர் இசைந்து.

வாழ்த்துப்பா

சீர்வளர்சீர் மெய்யப்ப ஞானதேசிக சுவாமிகள்
பேர்வளர்க்க முன்னதாகப் பெற்று
வேதாந்தக் கோட்டையாம் வேர்விருட்சம் ஆலமரம்
தாதாந்த சம்பந்தஞ் சொல்லவருதத்துவத்து
மெய் ஞான தேசிக சாமிகளின் ஆசியுரை
துய் ஞானந் தோன்றவரு கைவல்ய மாநில (இரண்டாவது)
மாநாடு காணவந்த முத்தர்கள் சத்து சித்
தானந்த தோற்றத்து ஆன்மீக அன்பர்கள்
கைவல்யங் கேட்பதன்றோ காதுஉடல் புண்ணியமாம்
தைவந்த பொங்கலான தன்னையே தானுணரும்
சுத்தஞான தத்துவார்த்தம் ஆத்மார்த்தங் காண்கின்ற
சுத்தபிர மத்த தகை சூழவலம் கைவந்த
பைவந்த இப் பிறப்புப் பெற்றதொரு பாக்கியமாம்
கைவல்ய முன் மாநாடும் சென்னை பாடிய நல்
ஊரினிலே கண்டதுவே ஊனுடலம் பெற்ற பயன்
வேரினிலே ஆம்பலவாம் தேன் கலந்த சேதியுமா
கோவிலூரம் ஆண்வந்தம் அன்பு மாநாட்டில் கலந்து
பாவிறை மும்சொல்வ பாக்கியமே நோக்கத்த
மானுடத்தை வேதஅனு சந்தானம் செய்நல்லோர்
வானுடத்தை சம்மந்தமாய் பெற்று வாழ்க என
வாழ்த்துகிறேன் கைவல்யம் மெய்.

கோரிக்கை விண்ணப்பம்

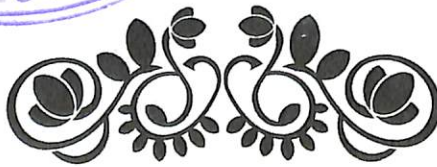
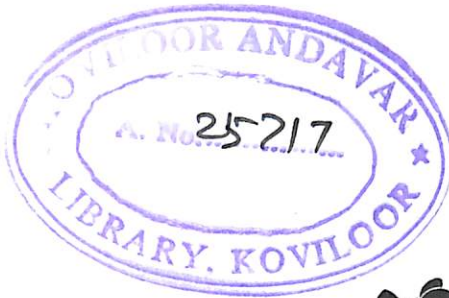
பாரமார்த்த சத்தைத்தான் பாமரமக்களும் ஒரு
சேரபுரிந்துங் கொள்ள சத்சங்கக் கூட்டங்கள்
வாரவழி பாடுகளும் அன்றாடஞ் செய்ய வேண்டி
நாரணத்தத் தர்மத்தை நானுந்தான் கேட்டலும் செய்

நல்விளக்கம் நாடித்தான் நன்றுரைத்தார் சான்றோர்கள்
இல்விளக்க மேன்மையும் ஈடுபாடு கண்டாய்
மேற்படிவிசாரணை தான் முக்கியந்தான் என்றுணர்ந்த
மேற்படியில் நின்ற ஞானதேசிகமெய்யப்பசுவாமிகள்

சீர்வளர் சீர்மையில் கைவல்ய மாநாடு
சீர்வளர் செய் நடத்த வந்தமைக்கு வாழ்த்துக்கள்
கைவல்ய நவந்த இரண்டாவது மாநாடு
கைவல்ய பத்திரிக்கையில் அஷ்டாவக்ரா காட்டும்

அத்வைதம் கம்பனில் அத்வைதம் பாரதியும்
அத்வைதமும் தாயுமானர் பாடல்களில் அத்வைதம்
சேக்கிழாரில் அத்வைதம் சேரவந்தான் உள்ளதான
ஆக்கநல்வாசகம் கண்ட போதிலேநான் முப்பதாண்டு

முன்னம்தான் வாளவாடி சத்சபாவில் அன்புநண்பர்
அன்புக் கிணங்கவும் அன்பினில் அத்வைதம்
ஆற்றிய தன்நினை வந்திய வாழ்த்துப்பா
சாற்றினு மதி கோரிக்கை விண்ணப்பம்
ஏற்றருள வேண்டும் இவண்

கோவிலூர் மடாலய வெளியீடுகள்

- கோவிலூர் மரபு வேதாந்த நூல்கள் (முதல் பாகம்)
(நூநா சீவ வாதக் கட்டளை, கீதாசாரத் தாலாட்டு,
சசிவன்ன போதம் மூன்றும் அடங்கியது.)
- கோவிலூர் மரபு வேதாந்த நூல்கள் (இரண்டாம் பாகம்)
(மகாராஜா துறவு, வைராக்கிய சதகம், வைராக்கிய தீபம்
ஆகிய மூன்றும் அடங்கியது.)
- கோவிலூர் மரபு வேதாந்த நூல்கள் (மூன்றாம் பாகம்)
(இலட்சணா விருத்தி, வேதாந்த சூடாமணி, கைவல்ய
நவநீதம் ஆகிய மூன்றும் அடங்கியது.)
- கோவிலூர் மரபு வேதாந்த நூல்கள் (நான்காம் பாகம்)
(விவேக சூடாமணி, அஞ்ஞவதைப் பரணி, ஈசுவரகீதை
ஆகிய மூன்றும் அடங்கியது.)
- பகவத் கீதை (ஸ்ரீ பட்டனார் - மூலமும் எளிய உரையும்)
- பகவத் கீதை (ஸ்ரீ பொன்னம்பல சுவாமிகள் உரை)
- கைவலிலிய நவநீதம்
(ஸ்ரீ பொன்னம்பல சுவாமிகள் உரை)
- சங்க இலக்கிய நூல்கள் (11 பகுதிகள்)
முதன்மை பதிப்பாசிரியர்கள்:
தெய்வத்திரு. தமிழண்ணல்
தெய்வத்திரு. சுப. அண்ணாமலை,
- திருமந்திரம் (3 பகுதிகள்)
(பாடபேத ஆய்வும் உரையும், சுப. அண்ணாமலை)
- கோவிலூரிக் குசமாஞ்சலி
(கோவிலூர் மலர் வழிபாடு)

கலாசேஷத்திரா பப்ளிகேஷன்ஸ்

கோவிலூர் மடாலயம் கோவிலூர் - 630 307
(காரைக்குடி அருகில்) போன் : 04565 236846